

निरुक्तस्य

तृतीयो भागः ।

दैवतकाण्डभाष्यम् ।

उत्तरषट्कम् ।

[सप्तमाध्यायावधिद्वादशाध्यायपर्यन्तम्]

तथा

परिशिष्टम् ।

‘श्रमवासि-भगवद्दुर्गाचार्य’-विरचितया

ऋज्वर्थाख्यटीकया सहितम् ।

पण्डितकुलपतिना वि, ए, उपाधिधारिणा

श्रीजीवानन्दविद्यासागरभट्टाचार्येण

संस्कृतं प्रकाशितम् ।

द्वितीयसंस्करणम् ।

कलिकातानगरे

सरस्वतीयन्त्रे मुद्रितम् ।

—
इं १८८१ ।

প্রকাশক—শ্রীজীবানন্দবিদ্যাসাগর বি, এ,
২ নং রমানাথমজুমদারের স্ট্রীট,
প্রিণ্টার—শ্রীক্ষেত্রমোহনমুখোপাধ্যায়
৫৫ নং আম্বাঠে স্ট্রীট :

अथ निरुक्ततृतीयभागस्य सप्तमादि-

षडध्यायानां सूची,

परिशिष्टस्य च ।

प्रकरणम्	(विषयः)	पृ.
अथ सप्तमाध्यायः	(दैवतव्याख्या)	१
प्रथमपादः	(दैवतपरिचयः)	१
द्वितीयपादः	(दैवतसंख्यादिनिर्णयः)	२८
तृतीयपादः	(दैवतभक्त्यादिनिर्णयः)	४६
चतुर्थपादः	(दै० ५, १, १ अग्निः)	७०
पञ्चमपादः	(दै० ५, १, २ जातवेदाः)	८२
षष्ठपादः	(दै० ५, १, ३ वैश्वानरः)	८६
सप्तमपादः	(दै० ")	८८
अथ अष्टमाध्यायः	(अत्रैवाप्रीव्याख्या च)	११८
प्रथमपादः	(दै० ५, २, १ द्रविणोदाः)	"
द्वितीयपादः	(दै० ५, २, २—११)	१३२
तृतीयपादः	(दै० ५, २, १२—१३)	१५४
अथ नवमाध्यायः	(पृथिवीस्थानदेवतानिर्वचनम्)	१६८
प्रथमपादः	(५, ३, १—६)	"
द्वितीयपादः	(५, ३, ७—१६)	१८१
तृतीयपादः	(५, ३, १७—२८)	१८३
चतुर्थपादः	(५, ३, २९—३६)	२०८
अथ दशमाध्यायः	(मध्यस्थानदेवतानिर्वचनम्)	२१८
प्रथमपादः	(५, ४, १—७)	"
द्वितीयपादः	(५, ४, ८—१५)	२३८

(२)

प्रकरणम्	(विषयः)	पृ०
द्वितीयपादः	(५, ४, १६—२३)	२५७
चतुर्थपादः	(५, ४, २४—३२)	२७६
अथ एकादशाध्यायः	(तदेव)	२८१
प्रथमपादः	(५, ५, १—७)	”
द्वितीयपादः	(५, ५, ८—१५)	३०६
द्वितीयपादः	(५, ५, १६—२४)	३१८
चतुर्थपादः	(५, ५, २५—३६)	३३६
अथ द्वादशाध्यायः	(द्युस्थानदेवतानिर्वचनम्)	३५३
प्रथमपादः	(५, ६, १—६)	”
द्वितीयपादः	(५, ६, ७—११)	३६८
द्वितीयपादः	(५, ६, १२—२३)	३७८
चतुर्थपादः	(५, ६, २४—३७)	३८४
अथ त्रयोदशाध्यायः	(अतिस्तुतिनिर्वचनम्)	४१४
अथ चतुर्दशाध्यायः	(ऊर्ध्वमार्गगतिनिर्वचनम्)	४३०

—

**अथ निरुक्ततृतीयभागस्य अकारादिवर्णक्रमेण
सप्तमाष्टमयोरध्याययोः खण्ड-प्रतीक-
सूचीपत्रम् ।**

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
अग्निः पूर्वेभिर्ऋषिभिरीषो	७	४	३	७५
अग्निमीले पुरोहितं	७	४	२	७४
अञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्तो	८	३	३	१५६
अथ यान्येतान्यौत्तमिकानि	७	६	८	८६
अथाकारचिन्तनं देवतानां	७	२	२	३६
अथात आप्रिय०	८	२	१	१३२
अथातो दैवतं	७	१	१	१
अथातोऽनुक्रमिष्यामोऽग्निः	७	४	१	७०
अथादित्यादुदीचिप्रथमसमावृत्त०	७	६	७	८५
अथापि वैश्वानरीयो द्वादशकपालो	७	६	५	८२
अथाप्यष्टौ इन्द्रानि	७	१	५	२२
अथैतानीन्द्रभक्तीन्यन्तरिक्षलोको	७	३	३	५३
अथैतान्यादित्यभक्तीभ्यसौ लोक०	७	३	४	५८
अपामुपस्थे महिषप्रअगृभ्णत	७	७	४	१०६
अपुरुषविधाः स्युरित्यपरमपि	७	२	३	४२
अभिप्रवन्त समनेव योषाः	७	४	४	७७
अयमेवाग्निर्द्रविणोदा इति	८	१	३	१२४
अयमेवाग्निर्वैश्वानर इति	७	६	६	८३
आजुह्वान ईड्यो वन्द्यश्वा०	८	२	५	१४१
आ नो यज्ञं भारती तूय मे०	८	२	१०	१४८
आविष्ट्यो वर्षते चारुरा सु	८	२	१२	१५२

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
आ सुष्वयन्ती यजते उपाके	८	२	८	१४६
इतीमा देवता अनुक्रान्ताः	७	३	१०	६६
इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहु०	७	४	५	७९
इन्द्रो दिव इन्द्र ईशे	७	१	२	३
उपाव सृज लन्या समञ्जन्	८	३	२	१५४
उष्णिगुत्स्राता भवति	७	३	७	६३
एतेष्वेव स्थानव्यूहेष्वृतु०	७	३	५	६९
एषां लोकानां रोहिणे	७	६	४	८०
कृष्णं नियानं हरयः	७	७	१	८८
जगती गततमं कृन्दो०	७	३	८	६५
जातवेदसे सुनवाम	७	५	२	८३
जातवेदाः कस्माज्जातानि वेद	७	५	१	८२
तद्येऽनादिष्टदेवता मन्त्रास्तेषु	७	१	४	१७
तनूनपात् पथ ऋतस्य यानान्	८	२	३	१३८
तिस्र एव देवता इत्युक्तं	७	३	१	४६
देवेभ्यो वनस्पते हवींषि	८	३	४	१५७
दिव्या होतारा प्रथमा	८	२	८	१४८
द्रविणोदाः कस्माद्	८	१	१	११८
द्रविणोदा द्रविणसो	८	१	२	११८
नराशंसस्य महिमानमेषा०	८	२	४	१३८
परोक्षकृताः प्रत्यक्षकृताश्च	७	१	३	८
पूषा त्वेतश्चावयतु	७	३	२	५१
प्र नूनं जातवेदसमश्वं	७	५	३	८३
प्र नू महित्वं वृषभस्य वोचं	७	६	३	८८
प्रयाजान्मे अनुयाजांश्च	८	३	७	१६३

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
प्राचीनं बर्हिः प्रदिशा पृथिव्या०	८	२	६	१४२
वृहतो परिवर्हणात्	७	३	८	६४
मन्त्रा मननाच्छन्दांसि छादनात्	७	३	६	६२
मूर्धा भुवो भवति	७	७	५	१०८
मेघन्तु ते वज्रयो	८	१	४	१३०
य इमे द्यावापृथिवी जनित्री	८	२	११	१५१
यत्रा वदेते अवरः परश्च	७	७	८	११३
यथैतदिन्द्रो वैकुण्ठो	७	१	३	८
यदेदेन मदधुर्यञ्जियासो	७	७	७	१११
यावन्मात्रमुषसो न प्रतीकं	७	७	८	११४
वनस्पतिर्व्याख्यात०	८	३	१	१५४
वनस्पते रशनया नियूय	८	३	५	१५८
वैश्वानरः कस्माद्	७	६	१	८६
वैश्वानरस्य सुमती स्याम	७	६	२	८७
वैश्वानरीयो द्वादशकपालो भवती०	७	७	२	१०१
व्यचस्रतीरुर्विया विश्रयन्तां	८	२	७	१४४
सद्यो जातो व्यमिमीत यज्ञ०	८	३	६	१६१
समानमेतदुदक०	७	६	८	८८
समिद्धो अद्य मनुषो दुरोणे	८	२	२	१३४
स्तोमेन हि दिवि देवासो	७	७	६	११०
हविष्यान्तमजरं स्रविदि	७	७	३	१०५

अथ निरुक्तादृतीयभागस्य अकारादिवर्णक्रमेण

नवसादिपञ्चाध्यायानां खण्डप्रतीक-

सूचीपत्रम् ।

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
अक्रान् समुद्रः	१३	२	१६	४४२
अक्षरं न क्षरति	१३	१	१२	४२५
अग्निरस्मि जन्मना	१३	२	२	४३०
अङ्गिरसो नः पितरः	११	२	७	३१५
अथ यानि पृथिव्यायतनानि	८	१	१	१६८
अथ ये हिंसामाश्रित्य	१३	२	८	४३५
अथ ये हिंसामुत्सृज्य	१३	२	८	४३५
अथातो द्युस्थाना देवगणाः	१२	४	१	३८४
अथातो द्युस्थाना देवताः	१२	१	१	३५३
अथातो मध्यस्थाना देवगणाः	११	२	१	३०६
अथातो मध्यस्थाना देवताः	१०	१	१	२१८
अथातो मध्यस्थानाः स्त्रियः	११	३	१	३१८
अथातोऽष्टौ इन्द्रान्युलूखलमुसले	८	४	१	२०८
अथेमा अतिस्तुतयः	१३	१	१	४१४
अदर्दकृत्समसृजो वि खानि	१०	१	८	२३१
अन्यमूषुत्वं	११	३	१३	३३४
अन्विदमनुमते	११	३	८	३३०
अपश्यं गोपामनिपद्यमानमा	१३	२	३	४३१
अपागूहद्वसृतां मर्त्वेभ्यः	१२	१	१०	३६५
अपाङ्प्राङ्ङिति स्वधया गृभीतः	१३	३	४	४४५
अपोषा अनसः सरत्	११	४	१३	३४८
अज्ञामुक्थैरहिं	१०	४	७	२६५

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
अभि त्वा पूर्वपीतये	१०	३	१३	२७५
अभि न इला यूथस्य माता	११	४	१५	३४८
अमन्दान् स्तोमान्	८	१	१०	१८०
अमीवहा वास्तोष्पते	१०	२	४	२४४
अमीषां चित्तं प्रतिलोभयन्ती	८	३	१२	२०७
अयं वेनश्चोदयत् पृश्निगर्भा	१०	५	२	२७६
अरण्यान्वरण्यान्यसौ	८	३	८	२०४
अश्नापिनद्धं मधु	१०	१	१२	२३६
अश्मास्यमवतं	१०	१	१३	२३७
अश्वो वोल्हा	८	१	२	१७०
अष्टोत्तरं सन्धिगतं	१३	२	७	४३४
असुनीतं मनो अस्मासु	१०	४	३	२७८
अहिरिव भोगैः पर्यति	८	२	५	१८५
आकाशगुणः शब्दः	१३	२	४	४३२
आ जङ्घन्ति सान्वेषां	८	२	१०	१८१
आ दधिक्राः शवसा	१०	३	७	२६८
आदाय श्येनो अभरत्	११	१	२	२८१
आदित्य इति पुत्रः	१३	१	११	४२३
आपो हि ष्ठा मयोभुवः	८	३	६	२००
आयजी वाजसातमा	८	४	२	२१०
आयाहीन्द्र पथिभिरालितेभिः	१३	४	३	४५०
आ रात्रि पार्थिवं रजः	८	३	८	२०३
आरुद्रास इन्द्रवन्तः	११	२	३	३०८
आ वामुपस्थमद्रुहा	८	४	३	२१०
आ विद्युन्मद्भिर्मरुतः	११	२	२	३०७

(८)

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	खं०	पृ०
आससाणासः शवसानमच्छेन्द्रं	१०	१	३	२२१
इदं विष्णुर्विचक्रमे	१२	२	८	३७७
इदन्तेऽन्याभिरसमानमद्भिर्याः	१३	४	६	४५१
इन्द्राणीमासु नारिषु	११	४	४	३३८
इमन्तं पश्य वृषभस्य	८	३	४	१८५
इमं मे गङ्गे यमुने	८	३	५	१८७
इमा गिर आदित्येभ्यः	१२	४	२	३८५
इमा रुद्राय स्थिरधन्वने	१०	१	६	२२५
इ हेन्द्राणीमुपह्वये	८	३	१३	२०८
इहेह जाता समवावशीता	१२	१	३	३५६
उत ग्ना व्यस्तु	१२	४	१२	४११
उत नोऽर्हिर्बुध्नः	११	३	१४	३८२
उदीरतामवर उत्परासः	११	२	६	३१३
उदु ज्योतिरमृतं	११	१	१०	३०३
उदु त्यं जातवेदसं	१२	२	४	३७३
उपप्रवद मण्डूकि	८	१	७	१७६
उपश्वासय पृथिवीमुत	८	२	३	१८३
उपह्वये सुदघां धेनुमेतां	११	४	८	३४४
उर्वशी व्याख्याता	११	४	१	३३६
उषस्तच्चित्रमाभर	१२	१	६	३५८
ऋचो अक्षरे परमे	१३	१	१०	४२२
ऋतस्य हि शुरुधः सन्ति	१०	४	४	२८०
एकः सुपर्णः स समुद्रमाविवेश	१०	४	८	२८७
एतदस्या अनः शये	११	४	१४	३४८
एता उ त्या उषसः	१२	१	७	३६०

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
ओमाममश्चर्षणीधृतः	१२	४	३	४०१
क ईषते तुज्यते को विभाय	१३	३	७	४४७
कानिक्रदज्जनुषं	६	१	४	१७२
किमिच्छन्ती सरमा	११	३	४	३२४
केश्यग्निं केशी विषं	१२	३	७	३८३
कुहमहं सुकृतं	११	३	१२	३३३
को अग्निमीदृ	१३	३	८	४४७
को अद्य युङ्क्ते धुरि गा ऋतस्य	१३	३	६	४४६
क्षेत्रस्य पतिः क्षेत्रं	१०	२	१	२३८
क्षेत्रस्य पतिना वयं	१०	२	२	२३९
क्षेत्रस्य पते मधुमन्तममि	१०	२	३	२४०
गौरमीमेदनु वत्सं	११	४	८	३४२
गौरौर्मिमाथ सलिलानि	११	४	६	३४०
चत्वारि वाक्परिमिता पदानि	१३	१	९	४२०
चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादाः	१३	१	७	४१९
चित्रं देवानामुदगादनीकं	१२	२	५	३७४
जराबोध तर्हिर्वाङ्घ्रि	१०	१	८	२२८
जातवेदसे सुनवाम सोमम्	२३	४	५	४५१
जमया अत्र वसवः	१२	४	९	४०८
तर्दिदास भुवनेषु ज्येष्ठं	१३	३	५	४४६
त मू षु समना गिरा	१०	१	५	२२४
तं परिवर्त्तमानमन्योऽनुप्रवर्त्तते	१३	२	५	४३२
तरत्स मन्दी धावति	१३	१	६	४१९
तस्याः समुद्रा अधि	११	४	७	३४१
तिर्यग्बिलश्चमसः	१२	४	४	३९८

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
तिस्रो वाच ईरयति	१३	२	१४	४४०
ते आचरन्ती समनेव	८	४	६	२१३
त्य मू षु वाजिनन्देवजूतं	१०	३	४	२६५
त्रयः केशिन ऋतुथा	१२	३	८	३८४
त्रयम्बकं यजामहे	१३	४	७	४५२
त्वमङ्ग प्रशंसिषो देवः	१३	३	८	४४८
त्वया मन्यो सरथमारुजन्तो	१०	३	६	२६८
त्वष्टा दुहिते वहतुं	१२	१	११	३६७
त्वेषमित्या समरणं	११	१	८	३०१
दक्षस्य वादिते जन्मनि	११	३	२	३१८
देवस्त्वष्टासविता	१०	३	१०	२७२
देवानां पत्नीरुशतीरवन्तु	१२	४	११	४१०
देवानां भद्रा सुमतिर्ऋजूयतां	१२	४	५	४००
देवी ऊर्जाहुती	८	४	१०	२१६
देवी जोष्ट्री वसुधित्ती	८	४	८	२१५
देवीं वाचमजनयन्त	११	३	८	३२८
द्यावा नः पृथिवी इमं	८	४	४	२११
द्वा सुपर्णा सयुजा	१३	४	२	४४८
धन्वना गा	८	२	७	१८७
धाता ददातु दाशुषे	११	१	११	३०४
न तं विदाथ य इमा जजान	१३	२	१०	४३६
न विजानामि यदि वेदमस्मि	१३	३	३	४४५
नवोनवो भवति जायमानः	११	१	६	२८८
नाहमिन्द्राणि रारणे	११	४	५	३३८
नीचीमवारं वरुणः	१०	१	४	२२२

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
न्यक्रन्दयन्नुपयन्त एनं	८	३	२	१८३
पथस्पथः परिपतिं	१२	२	७	३७६
पवित्रवन्तः परिवाचमासते	१२	३	१३	३८१
परं मृत्यो अनु परेहि	११	१	७	३०१
परियिवांसं प्रवतो	१०	२	७	२४७
पावका नः सरस्वती	११	३	५	३२६
पश्वीरवी तन्यतु	१२	३	११	३८८
पितुं नु स्तोषम्	८	३	४	१८७
पुनरेहि वाचस्पते	१०	२	५	२४६
पुनरेहि वृषाकपे	१२	३	८	३८५
प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो	१०	४	६	२८४
प्रतद्दोचेयं भव्यायेन्दवे	१०	४	५	२८१
प्रति त्वं चारुमध्वरं	१०	३	१२	२७५
प्र पर्वतानामुशती	८	४	५	२१२
प्र वो महे मन्दमानाय	११	१	८	३०२
प्रातर्जितं भगमुग्रं हुवेम	१२	२	३	३७१
प्रातर्यजध्वमश्विना	१२	१	५	३५८
प्रातर्यजा विबोधय	१२	१	४	३५७
प्रावेपा मा वृहतो	८	१	८	१७६
प्रैते वदन्तु प्र वयं	८	१	८	१७८
बलित्या पर्वतानां	११	४	३	३३७
बह्वीनां पिता	८	२	४	१८४
ब्रह्मा देवानां	१३	२	१३	४३८
भद्रं वद दक्षिणतो	८	१	५	१७४
महत्तत्सोमो महिषश्कार	१३	२	१७	४४२

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
महां अर्णः सरस्वती	११	३	६	३२७
मा ते राधांसि	१३	४	८	४५२
मानोमित्रो वरुणो	८	१	३	१७०
मानोऽहिर्बुध्नो	१०	४	८	२८६
मित्रो जनान्यातयति ब्रुवाणो	१०	२	८	२५३
यच्चिद्धि त्वं गृहे गृहे	८	२	११	१८२
यज्ञमयोगाद्राजा	८	२	१	१८१
यज्ञेन यज्ञमयजन्त	१२	४	७	४२५
यत् त्वा देव प्रपिबन्ति	११	१	५	२८५
यद् द्याव इन्द्र ते शतं	१३	१	२	४१५
यदिन्द्राग्नी परमस्यां	१२	३	१२	३८०
यदुदञ्चो वृषाकपे	१३	१	३	४१६
यद्वाञ्छदन्त्यविचेतनानि	११	३	७	३२८
यस्मिन् वृक्षे सुपलाशे	१२	३	१०	३८६
यस्यै त्वं सुद्रविणः	११	३	३	३२३
या ओषधीः पूर्वा जाता	८	३	७	२०२
या ते दिद्युद्वसृष्टा	१०	१	७	२२६
यामर्थवामनुष्पिता	१२	३	१५	३८३
ये ते सरस्व ऊर्मयो	१०	२	११	२५७
येना पावक०—०तेन नो	१२	३	६	३८२
येना पावक०—०प्रत्यङ्देवानां	१२	३	५	३८२
येना पावक०—०भुरस्यरिति	१२	३	३	३८०
येना पावक०—०विद्यामेषि	१२	३	४	३८१
या अनिधो दीदयत्	१०	२	६	२४६
यो जात एव प्रथमो मनस्वान्	१०	१	१०	२३२

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	खं०	पृ०
रथन्नुमारुतं वयं	११	४	१६	३५०
रथै निष्ठन्नयति	८	२	६	१८६
राकामहं सुहवा	११	३	१०	३३१
वक्ष्यन्तीवेदा गनीगन्ती	८	२	८	१८८
वनस्पते वीडुङ्गो	८	२	२	१८२
वसातिषु स्म चरथः	१२	१	२	३५५
वात आवातु भेषजं	१०	३	११	२७४
वायवा याहि दर्शतेमे	१०	१	२	२२०
विद्युन्म या पतन्ती	११	४	२	३३६
विधुं दद्राणं समने	१३	२	१८	४४३
विप्रं विप्रासोऽवसे देवं	१३	४	४	४५०
विरूपास इट्टषयः	११	२	५	३१२
वि वृक्षान् हिनुत	१०	१	११	२३५
विश्वकर्मन् हविषा वावृधानः	१०	३	३	२६४
विश्वकर्मा विमना	१०	३	२	२५८
विश्वकर्मा सर्वस्य कर्ता	१०	३	१	२५७
विश्वानरस्य वस्यतिम्	१२	३	२	३७८
विश्वानरो व्याख्यातः	१२	३	१	३७८
विश्वारूपाणि प्रतिमुञ्चते	१२	२	२	३६८
विष्टी शमी तरणित्वेन	११	२	४	३१०
वि हि सोतोरसृक्षत	१३	१	४	४१७
वृषभः प्रजां वर्षतीति	८	३	१	१८३
वृषाकपायि रेवति	१२	१	८	३६४
वेनो वेनतेः	१०	४	१	२७६
व्याख्यातं दैवतं यज्ञाङ्गञ्च	१३	२	१	४३०

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
शतं जीव शरदो वर्द्धमानः	१३	४	८	४५२
शत्रो भवन्तु वाजिनः	१२	४	१०	४०८
शुकन्ते अन्यद् यजतन्ते	१२	२	६	३७५
शुनासीराविमां	८	४	७	२१४
श्येनो व्याख्यातः	११	१	१	२८१
अहयाग्निः समिद्धाते	८	३	१०	२०५
संवत्सरं शशयाना	८	१	६	१७५
सद्यश्चित् थः शवसा	१०	३	५	२६६
सप्त ऋषयः प्रतिहिताः	१२	४	३	३८७
सप्तार्द्धगर्भा भुवनस्य रेतः	१३	३	२	४४४
समस्त्रिञ्जायमान आसत	१०	४	१०	२८८
स यद्यनुरुध्यते तद्भवति	१३	२	६	४३३
सविता यन्त्रैः पृथिवीमरम्णात्	१०	३	८	२७०
सविता व्याख्यातः	१२	२	१	३६८
साकञ्जानां सप्तथमाहुः	१३	२	१८	४४३
सिनीवालि पृथुष्टुके	११	३	११	३३२
सुकिंशुकं शल्मलिं विश्वरूपं	१२	१	८	३६२
सुगा वो देवाः	१२	४	८	४०७
सुपर्णं वस्ते मृगो	८	२	८	१८८
सूयवसाद् भगवती हि भूयाः	११	४	१०	३४५
सूर्यस्येव वक्षथः	११	२	८	३४५
सेनेव सृष्टामं	१०	२	८	२५८
सोमं गावो धेनवो वावशानाः	१३	२	१५	४४१
सोमं मन्यते पपिवान्	११	१	४	२८४
सोमः पवते जनिता	१३	२	१२	४३८

खण्डप्रतीकाः	अ०	पा०	ख०	पृ०
सोमस्य राज्ञः	११	१	१२	३०५
सृण्येव जर्भरी तुफरीतु	१३	१	५	४१८
स्तुषेय्यं पुरुवर्षसम्	११	२	८	३१८
स्त्रियः सतीस्ता उभे	१३	३	१	४४४
स्थोना पृथिवि	८	३	११	२०६
स्वर्यन्तो नापेक्षन्ते	१३	३	८	४२०
स्वस्तिरिद्धि प्रपथे	११	४	१२	३४७
स्वादिष्ठयामदिष्ठया पवस्व	११	१	३	२८३
हंसः । घर्मः । यज्ञः ।	१३	२	११	४३७
हंसः शुचिषद्	१३	४	१	४४८
हिङ्गुवती वसुपत्नी	११	४	११	३४६
हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे	१०	२	१०	२५४
हिरण्यस्तूपः सवितर्यथा	१०	३	८	२७२
हृदा तष्टेषु मनसो जवेषु	१३	१	१३	४२७

अथ उत्तरषट्कम् ।

—०**०—

अथ सप्तमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ॥

—*०—

दैवतं काण्डम् ।

ॐ३म् ॥ अथातो दैवतं तद्यानि नामानि
प्राधान्यस्तुतीनां देवतानां तद्दैवतमित्याचक्षते
सैषा देवतोपपरीक्षा यत्काम ऋषिर्यस्यां देव-
तायामार्थपत्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुङ्क्ते तद्दैवतः
स मन्त्रो भवति तास्त्रिविधा ऋचः परोक्षकृताः
प्रत्यक्षकृता आध्यात्मिक्यश्च तत्र परोक्षकृताः
सर्वाभिर्नामविभक्तिभिर्युज्यन्ते प्रथमपुरुषैश्चा-
ख्यातस्य ॥ १ ॥

ॐनमः । समाप्तं चैकपदिकं प्रकरणमस्थानु दैवतं तद्भवति,
यस्यायमादिः “अथातो दैवतम्” इति । यावन्तो मन्त्राः
सर्वशाखासु, तेषु यानि गुणपदानि लक्षणोद्देशतः, तानि
सर्वाण्येव व्याख्यातानि द्वयोः प्रकरणयोः—मैघण्टुकैकप-
दयोः, संविज्ञातपदानि तु प्रधानस्तुतिभाग्देवताविषयाणि
अन्यादीनि, सर्वमन्त्रेष्ववशिष्यन्ते, तानि च पुनरमूनि समा-
न्नातान्यस्मिच्छास्त्रे अन्यादीनि देवपदप्रन्तानि । अतस्त-
द्वाचिख्यासंबेदमारभ्यते ।—“अथातो दैवतम्”—इति । ‘अथ’-

शब्दोऽधिकारार्थः । ‘अतः’शब्दः क्रमे, हेतौ वा । प्रकर-
णद्वयादनन्तरमिदमवश्यं सामान्नायानुक्रमप्राप्तं व्याख्यातव्य-
मित्येवं क्रमे, दैवतमन्तरेण न शक्यो देवतापदार्थः सम्यग-
वबोधुम्, देवतापरिज्ञानानुबुद्धस्त्वखिलः पुरुषार्थ इत्यतः,
दैवतं प्रकरणं व्याख्यास्याम इति वाक्यशेषः ॥

एवं हेतौ आह,—किं सतत्त्वं पुनस्तद्दैवतं प्रकरणम् ?
इति, उच्यते,—“तद्यानि०—०मित्याचक्षते” । ‘यानि नामानि
प्राधान्यस्तुतीनाम्’ अग्न्यादीनां देवपत्न्यानां ‘देवतानां’
‘तत्’ दैवतं प्रकरणम् ‘इति’ एवमाचार्याः ‘आचक्षते’ निरूढा
ह्येयमेतस्मिन् प्रकरणे सञ्ज्ञेत्यभिप्रायः ॥

“सैषा देवतोपपरीक्षा” । सा, या पुरस्तात् प्रकरणमा-
त्रयोपन्यासे नैघण्टुकमिदं देवतानामप्राधान्येनेदमिति—
“तद्यानि नामानि प्राधान्यस्तुतीनां देवतानां तद् दैवत-
मित्याचक्षते, तदुपरिष्ठाद् व्याख्यास्यामः”—इति प्रतिज्ञाता,
सा इदानीं प्रकरणद्वये निर्णिक्ते यथाप्रकरणोपन्यासेनैवाव-
सरप्राप्ता, सामान्यविशेषतः स्वलक्षणसतत्त्वोपपत्तिभिः एकै-
कस्या देवताया उपगम्योपगम्य परीक्षा, वर्त्तिष्यत इति वाक्य-
शेषः । इदमिहोक्तम्,—प्राधान्यस्तुतिभाञ्चि यानि देवता-
भिधानानि, तत्समुदायो दैवतं प्रकरणम्, तद् व्याख्यास्यामः
इति । तस्य पुनरियमेव समासतो व्याख्या यद्देवतोपपरी-
क्षणम्, तदभिधानव्युत्पत्ति-तत्स्तुत्युदाहरण-तन्निर्वचनानि ॥

तत्पुनरेतत् सर्वमपि मन्त्राधिदैवतलक्षणमनुक्त्वा न
शक्यं व्याख्यातुम्, मन्त्राधीनत्वात् सर्वस्यास्य, अतो मन्त्रदे-
वतालक्षणविधिधारयिषया ब्रवीति,—“यत्काम०—०भवति” ।
यदर्थवस्तु कामयमानः, ‘ऋषिः’ ‘यस्यां देवतायाम्’ अभिष्टु-
तायाम्, ‘आर्थपत्यम्’ अर्थपतिभावमात्मनः ‘इच्छन्’ अमुष्याः

देवतायाः प्रसादेनाहममुष्यार्थस्य पतिर्भविष्यामीत्येतां बुद्धिं पुरोधाय 'स्तुतिं प्रयुङ्क्ते' 'तद्दैवतः' एव 'स मन्त्रो भवति' । एतत् मन्त्रे देवतालक्षणम् । एतेन लक्षणेन सर्वमन्त्रेषु देवतो-पलक्ष्या । अथवा देवतायामस्यार्थस्येयं देवता दातुं समर्थति जानानः स्तुतिं प्रयुङ्क्ते येन मन्त्रेण, सा प्राधान्यस्तुतिभाग-देवता । सा पुनरियं स्तुतिः चतुर्विधा,—नाम्ना, बन्धुभिः, कर्मणा, रूपेणेति, "स्तुतिर्नामरूपकर्मबन्धुभिः"—इत्युक्तम् ॥

ऋच एव हि प्रायेणातितरामपि हितार्थाः, न तथा यजूंषि, तासु हि विज्ञातासु ययूँष्यपि विज्ञातान्येव भवन्ति । तस्मादृच एव पुरस्कृत्य ब्रवीति,—“तास्त्रिविधा ऋचः”—इति । याः काश्चन सर्ववेदेषु 'ऋचः' 'ताः' सर्वा अपि 'त्रिविधाः' एव भवन्ति ॥

तद्यथा,—“परोक्षकृताः, प्रत्यक्षकृताः, आध्यात्मिक्यश्च”—इति ॥

तत् त्रैविध्यं सामान्यत उद्दिश्य अधुना प्रत्येकं लक्षणतो ब्रवीति, उदाहरणैश्च दर्शयति । 'तत्र' तस्मिन् त्रैविध्ये परोक्ष-कृतानामृचामेतल्लक्षणं भवति,—“परोक्षकृताः ०—०श्चाख्या-तस्य” ॥ १ ॥

इन्द्रो^१ दिव इन्द्र^२ ईशे पृथिव्या इन्द्रमिन्द्रा-
थिनो^३ बृहदिन्द्रे^४ णैते तत्सवो वेविषाणा
इन्द्राय^५ साम गायत नेन्द्राहते पवते धाम
किञ्चनेन्द्र^६स्य नु वीर्याणि प्रवोचमिन्द्रे कामा
अयंसतेत्यथ प्रत्यक्षकृता मध्यमपुरुषयोगास्त्व-
मिति चैतेन सर्वनाम्ना । त्वमिन्द्र बलादधि ।

वि न इन्द्रमृधो जहौत्यथापि प्रत्यक्षता
स्तोतारो भवन्ति परोक्षतानि स्तोतव्यानि ।
मा चिद्व्यद्विशंसत कणा अभि प्र गायतोप-
प्रेत कुशिकाश्चेतयध्वमित्यथाध्यात्मिक्य उत्तम-
पुरुषयोगा अहमिति चैतेन सर्वनाम्ना ॥ २ ॥

तद्यथैतान्युदाहरणानि आनुपूर्व्येणैव सप्तस्यपि विभक्तिषु
इन्द्रो दिव इत्येवमादीनि,—

“इन्द्रो दिव इन्द्र ईशे पृथिव्या इन्द्रो अपामिन्द्र इत्
पर्वतानाम् । इन्द्रो वृधामिन्द्र इन्धे धिराणामिन्द्रः क्षेमे
योगे हव्य इन्द्रः ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १५, ५) । रेणो-
र्वेश्वामित्रस्येयमार्षम् । ऐन्द्री । त्रिष्टुप् । सूर्यस्तुत्येकाह-
निष्केवत्ये विनियुक्ता । ‘इन्द्रो दिवः’ ‘ईशे’ ईष्टे । ‘इन्द्रः’
एव ‘पृथिव्याः’ ईष्टे । ‘इन्द्रः’ एव ‘अपाम्’ ईष्टे वर्षकर्मा-
दिना । ‘इन्द्रः’ एव ‘पर्वतानां’ मेघानाम् ईष्टे । ‘इन्द्रः’
एव ‘वृधाम्’ अतिप्रवृद्धानामपि भूतानामीष्टे । ‘इन्द्रः’ एव
च ‘मेधिराणां’ यज्ञैस्तद्वतामीष्टे । ‘इन्द्रः’ एव हि ‘योगे’
अर्थसंयोगे प्राप्तव्ये, ‘क्षेमे’ च परिपालने कर्तव्ये ‘हव्यः’
आह्वातव्यो नान्यः कश्चित्समर्थः एतत्कर्तुमित्यभिप्रायः । प्रथ-
मायामेतदुदाहरणम् । इन्द्र इत्येतस्मादुपपदादीश इत्येष
प्रथमपुरुष इति प्रतीयते, नोत्तमपुरुष इति ॥

“इन्द्रमिदं गायिनो वृहदिन्द्रमर्केभिरर्किणः । इन्द्रं
वाणीभिरनूषत ॥”—इति (ऋ० सं० १, १, १३, १) । मधुच्छ-
न्दस आर्षम् । महाव्रते महदुक्थे शिरसि शस्यते । हे ‘गायिनः’
सामगाः ! ‘इन्द्रमित्’ इन्द्रमेव यूयं वृहता साम्ना अभिष्टत ।

यूयमपि हे होतारः ! 'अर्किणः' 'अर्केभिः' अर्केऋग्भिः मन्त्रैः
इन्द्रमेवाभिष्टुत । यूयमपि च हे अध्वर्यवः ! इन्द्रमेव
'वाणौभिः' वाग्भिर्यजुर्मयीभिः 'अनूपत' अभिष्टुत । द्विती-
यायामेतदुदाहरणम् ॥

“इन्द्रेणैते०—सुदासे” । इति तृतीयायामेतदुदाहर-
णम् । व्याख्यातः शेषः ॥

“इन्द्राय सामं गायतु विप्राय बृहते बृहत् । धर्मकृते
विपश्चिते पनस्यवे ॥”—इति (ऋ० सं० ६, ७, १, १) ।
नृमेधस आर्षम् । सात्रिकेष्वहःसु स्तोत्रियानुरूपवर्गे तृतीय-
सवने ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे विनियुक्ता । हे उदातारः !
'इन्द्राय' 'बृहत्साम' 'गायत' । 'विप्राय' मेधाविने 'बृहते'
महते 'धर्मकृते' कृतधर्मणे 'विपश्चिते' विदुषे 'पनस्यवे' पन
इच्छते, आत्मनः स्तुतिमिच्छते । चतुर्थ्यामेतदुदाहरणम् ॥

“सूर्यस्येव रश्मयो द्रावयिन्नवो मत्सरासः प्रसुपः साक-
मीरते । तन्तुं ततं परिसर्गास आशवो नेन्द्रादृते पवते
धाम किञ्चन ॥”—इति (ऋ० सं० ७, २, २२, १) । रेणो-
र्वैश्वामित्रस्येयमार्षम् । पावमानी सौमी । जगती । यथा
सूर्यस्य रश्मयस्तममां 'द्रावयिन्नवः' द्रावणशीलाः, एवमेते
'मत्सरासः' सोमाः, पापानां द्रावणशीलाः । किञ्च, 'प्रसुपः'
प्रसूता एतैर्ऋत्विग्भिः 'साकम्' इन्द्रं प्रति 'ईरते' गच्छन्ति
इत्यर्थः । गत्वा च 'तन्तुं ततं' तन्तुमिव तन्वययवाः 'परि-
सर्गासः' 'आशवः' परिसृताः 'यथा' व्याप्नुवन्ति, एवमेतं
पातारमिन्द्रं स्वामिनं प्रत्यश्रुवन्ति व्याप्नुवन्तीत्यर्थः । कस्मात्
पुनरेवं क्रमः ? इतः,—यस्मात् 'नेन्द्रादृते' सोमः प्रातःसवना-
दीनां सोमसवनस्थानानां 'किञ्चन' किञ्चिदपि 'धाम' 'पवते'

पूयते । तस्मादेवं ब्रूमहे,—इन्द्रमेवैते व्याप्नुवन्तीति । पञ्चम्या-
मेतदुदाहरणम् ॥

“इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोचं यानि चकार प्रथमानि
वञ्जी । अहन्नहिमन्वपस्ततर्दं प्र वक्षणा अभिनत् पर्वता-
नाम् ॥”—इति (ऋ० सं० १, २, ३६, १) । हिरण्यस्तूपस्येय-
मार्षम् । निष्कवेवस्ये शस्यते । ‘इन्द्रस्य’ अहं ‘वीर्याणि’
वीरकर्माणि ‘प्रवोचम्’ । ‘यानि’ ‘चकार’ ‘प्रथमानि’ अक-
तपूर्वाणि अन्यैः । ‘वञ्जी’ वञ्जसंयुक्तः । ‘अहन् अहिम्’ घ्नन्
मेघम् । ‘अनु ततर्दं अपः’ वर्षार्थं पुनः पुनश्च ‘प्राभिनत्’ ।
‘वक्षणाः’ उदकवहनशिराः ‘पर्वतानाम्’ मेघानाम् । एव-
मादीनि वीर्याण्यहमिन्द्रस्य प्रवोचमिति । षष्ठ्यामेतदुदा-
हरणम् ॥

“इन्द्रे कामा अयंसत दिव्यासः पार्थिवा उत । त्य मू षु
गृणता नरः ॥”—इति । हे स्तोतारः ! ये दिव्याः कामाः,
ये च पार्थिवाः, ते इन्द्रे एव उपनिबद्धाः, तं प्रार्थयत, स हि
कामानामीष्टे । ‘त्य मू षु’ तं सुष्ठु कामप्राप्त्यर्थं ‘गृणत, स्तुत,
हे ‘नरः !’ । सप्तम्यामेतदुदाहरणम् ॥

उक्तं परोक्षकृतमन्त्रलक्षणं सोदाहरणम् ॥

अधुना प्रत्यक्षकृतमन्त्रलक्षणमुच्यते, तदधिकारार्थोऽयम्
‘अथ’शब्दः । “अथ प्रत्यक्ष—० सर्वनाम्ना” । ‘मध्यमपुरुष-
योगाः’ मध्यमेन पुरुषेण संयुक्ता ये मन्त्राः, ते प्रत्यक्षकृताः ।
‘त्वमिति चैतेन सर्वनाम्ना’ संयुक्ताः, ते च प्रत्यक्षकृताः । तत्र
त्वमित्येवं श्रूयते, तत्राविद्यमानोऽपि मध्यमः पुरुषोऽध्या-
हार्यः, यत्र तु मध्यमः पुरुषः श्रूयते, तत्राविद्यमानमपि
‘त्वम्’—इत्येतत् सर्वनामाध्याहार्यम्, सम्बन्धिशब्दत्वाद्-

नयोः । “त्वमिन्द्र बलादधि” “वि न इन्द्र मृधो जहि”—
“इति” चैते उदाहरणे ।—

“त्वमिन्द्र बलादधि सहसो जायस ओजसः । त्वं वृषन्
वृषेदसि ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ११, २) । देवजामयः
सूक्तं दृश्यः । तत्रेयं महारात्रिके पर्याये प्रशास्तुः स्तोत्रे
विनियुक्ता । हे ‘इन्द्र’ ! ‘त्वम्’ ‘बलादधि जायसे’ ‘सहसः’
अभिभवनसमर्थात्, ‘ओजसः’ तेजसः । किञ्च, त्वं हे ‘वृषन्’
वर्षितः ! ‘वृषा असि’ वर्षिता असीत्यर्थः ॥

“वि न इन्द्र मृधो जहि नीचा यच्छ पृतन्यतः । यो
अस्मा अभिदासत्यधरं गमया तमः ॥”—इति (ऋ० सं० ८,
८, १०, ४) । शासस्य भारद्वाजस्येयमार्षम् । वैमृ-
धस्य हविषो याज्या । हे ‘इन्द्र’ ! ‘वि जहि’ ‘नः’ एतान्
‘मृधः’ मृधकर्तृन् शत्रून् । किञ्च, ‘नीचा’ नीचैः ‘यच्छ’ तान् ।
‘पृतन्यतः’ येऽस्माभिः सह पृतन्यन्ति, पृतनां कर्तुमिच्छन्ती-
त्यर्थः । किञ्च, ‘योऽस्मान्’ ‘अभिदासति’ अभ्युपक्षपयितु-
मिच्छतीत्यर्थः । तम् ‘अधरं’ ‘तमः’ ‘गमय’ नाशयेत्यर्थः ॥

“अथापि ०—० स्तोतव्यानि” । युष्मन्नयोगैर्हि क्वचित्
स्तोतारः सम्बध्यते । तद्यथा,—“मा चिद्व्यदु विशंसत”
“कण्वा अभि प्रगायत” “उप प्रेत कुशिकाश्वेतयध्वम्”—
“इति” चैतान्युदाहरणानि ।—

मा चिद्व्यदु विशंसत सखायो मा रिषण्यत । इन्द्र-
मित् स्तोत्रा वृषणं सचा सुते मुहुर्कथा च शंसत ॥”—
इति (ऋ० सं० ५, ७, १०, १) । प्रगाथस्येयमार्षम् । बृहती ।
तृचाशीतिषु विनियुक्ता । हे स्तोतारः ! ‘सखायः’ ! ‘मा’
‘अन्यत्’ किं ‘चित्’ अपि ‘विशंसत’ विविधाभिः स्तुतिभिः ।
‘मा’ च ‘रिषण्यत’ चेतसामागच्छत अन्यद् देवतान्तरम् ।

किन्तर्हि ? 'इन्द्रम् इत्' इन्द्रमेव 'वृषणं' वर्षितारं 'स्तोत'
स्तुत । 'सचा' सहभूताः, एतस्मिन् 'सुते' सीमे । 'मुहुः'
मुहुश्च हे होतारः ! 'उक्या' उक्यानि 'च' 'शंसत' ॥

“क्रीलं वः शर्षी मारुत मनर्वाणं रथेशुभम् । कण्व
अभि प्रगायत ॥”—इति (ऋ० सं० १, ३, १२, १) । कण्व-
स्येयमार्षम् । क्रीलीनस्य हविषो याज्या । 'क्रीलं' शत्रूनपि
दृष्ट्वा यत् क्रीडनशीलम्, 'मारुतं' 'शर्षः' बलम्, 'अनर्वाणम्'
अनाश्रितमन्यत्र, स्वप्रभावयुक्तमेवेत्यभिप्रायः, 'रथेशुभं' रथे
स्थितं शोभिष्ठम्, हे 'कण्वाः' मेधाविनः ऋत्विजः ! एतत्
'अभिप्रगायत' एतत् 'वः' ब्रवीमि ॥

“उपप्रेत कुशिकाश्चेतयध्वमश्वं राये प्रमुञ्चता सुदासः ।—
राजा वृत्रं जङ्घनत् प्रागपागुदथा यजाते वरु आ पृथिव्याः ॥”
इति (ऋ० सं० ३, ३, २१, १) । विश्वामित्रस्येयमार्षम् । हे
'कुशिकाः' स्तुतिकोष्टार ऋत्विजः ! 'उपप्र' 'इत' गच्छत ।
'चेतयध्वम्' विजानौध्वमेतत्,—यथैषः 'राजा' 'वृत्रं' शत्रुं
'जङ्घनत्' हतवान्, सर्वासु दिक्षु, 'अथ' एवं सर्वहन्ता अमित्रो
भूत्वा 'वरं' अष्टे प्रदेशे 'पृथिव्याः' 'यजाते' यजते । ते यूय-
मेतद् विज्ञाय उपप्रगच्छत । उपप्रगत्य चैतमाश्वमेधिकम्
'अश्वम्' 'प्रमुञ्चत' उत्सृजत, विधानतः प्रोच्याश्वमेधयागाय ।
योऽयमेतस्मिन् 'सुदासे' कल्याणदाने वर्त्तते ॥

एवमेतेषु युष्मद्गुणपदप्रयोगेषु सम्बद्धाः स्तोतारः स्तोत-
व्यानि तु यानि देवतान्तानि, तानि परोक्षकृताभिसम्ब-
न्धीनि । एवंलक्षणं मन्त्रजातमुपेक्षितव्यम् ॥

“अथा ०—०योगाः” । उत्तमेन पुरुषेण या ऋचो
युक्ताः, ता आध्यात्मिक्यः । “अह०—०नाम्ना” या उक्ताः,
ताश्च आध्यात्मिक्यः । अत्रापि यत्राहमित्येतत् सर्वनाम श्रूयते,

तत्राविद्यमानमपि श्रुत्तमपुरुषसम्बद्धमाख्यातपदमध्याहर्च-
व्यम्, यत्र चोत्तमपुरुषसम्बद्धमाख्यातपदं श्रूयते, तत्राविद्य-
मानमपि 'अहम्'—इत्येतत् सर्वनाम अध्याहार्यम्, सम्बन्धि-
शब्दत्वादनयोः ॥ २ ॥

यथैतदिन्द्रो वैकुण्ठी लवसूक्तं वागाम्भृणीय-
मिति परोक्षताः प्रत्यक्षताश्च मन्त्रा
भूयिष्ठा अल्पश आध्यात्मिका अथापि स्तुतिरेव
भवति नाशीर्वाद इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोच-
मिति यथैतस्मिन् सूक्तेऽथाप्याशीरेव न स्तुतिः
सुचक्षा अहमक्षीभ्यां भूयासं सुवर्चा सुखेन
सुश्रुत्कर्णाभ्यां भूयासमिति तदेतद्बहुलमाध्व-
र्यवे याज्ञेषु च मन्त्रेष्वथापि शपथाभिशापौ ।
अद्या सुरीय यदि यातुधानो अस्मि । अथा स
वीरैर्दशभिर्विथूया इत्यथापि कस्यचिद्भावस्या-
चिख्यासा । न मृत्युरासीदमृतं न तर्हि ।
तम आसीत्तमसा गूल्हमग्रे । अथापि परि-
देवना कस्माच्चिद्भावात् । सुदेवो अद्य प्रपते-
दनाष्टत् । न विजानामि यदि वेदमस्मीत्यथापि
निन्दाप्रशंसे । केवलाधो भवति केवलादौ ।
भोजस्येदं पुष्करिणीव वेश्मेत्येवमक्षसूक्ते
द्यूतनिन्दा च कृषिप्रशंसा चैवसुच्चावचैरभि-

प्रायैर्ऋषीणां मन्त्रदृष्टयो भवन्ति ॥ ३ ॥

“यथा एतत्” उदाहरणत्रयमाध्यात्मिकम्,—“इन्द्रो०—०
मिति” एवमादि । एवमप्यन्येऽप्याध्यात्मिका मन्त्रा उपेक्षित-
तव्याः ।

विकुण्डा नाम आसुरी बभूव, तस्याः किल तपसः प्रभा-
वेणापत्यत्वमिन्द्र आजगाम, स वैकुण्ठो नाम बभूव । तस्या-
त्मस्तुतिसंयुक्तमेवमादि ब्रह्म प्रादुरभूत्,—“अहं भुव वसुनः
पूर्व्यस्यतिरहं धनानि संजयामि शश्वतः । मां हवन्ते पितरं
न जन्तवोऽहं दाशुषे विभजामि भोजनम् ॥”—इति (ऋ०
सं० ८, १, ५, १) । ‘अहम्’ एव ‘भुवम्’ अभवम् ‘वसुनः’ धनस्य
‘पूर्व्यः’ प्रथमः ‘पतिः’ । किञ्च, साम्प्रतमप्यहमेव पतिः ।
‘अहम्’ एव च शत्रुभ्यः सकाशात् समस्तानि ‘धनानि’
‘संजयामि’ । ‘शश्वतः’ नित्यकालमेव । किञ्च, ‘माम्’ एव
‘हवन्ते’ आह्वयन्ति ‘पितरं न’ पितरमिव, तासु तास्वार्त्तिषु
‘जन्तवः’ मनुष्याः । किञ्च, ‘अहम्’ एव ‘दाशुषे’ दत्तवते
हवींषि, यजमानाय ‘विभजामि’ यथाहं ‘भोजनम्’ धन-
मित्यर्थः ॥

“इति वा इति मे मनो गामश्वं सनुयामिति । कुवित्
सोमस्यापामिति ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ६, २६, १) ।
लवसूक्ते स एव लवो ब्रवीति,—‘इति वा इति’ एवञ्चै-
वञ्च ‘मे मनः’ वर्त्तते । आह,—कथम् ? इति । उच्यते,—‘गा-
मश्वम्’ गां च अश्वं च ‘सनुयाम्’ सम्भोजयेयम् एतान् यजमा-
नानिति । अथैवमतितरां प्रत्युपकाराभिप्राये सति किमर्थं
ब्रूते ? ‘कुवित्’ बहु अहं ‘सोमस्य अपाम् इति’ ॥

“अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः ।

अहं मित्रावरुणोभा विभर्म्यहमिन्द्राग्नी अहमश्विनोभा ॥”
—इति (ऋ० सं० ८, ७, ११, १) । वागान्भृणीये वागेव
ब्रवीति । ‘अहम्’ एव ‘रुद्रैः’ ‘वसुभिः’ ‘आदित्यैः’ ‘विश्व-
देवैः’ विश्वैश्च देवैः सह भूता ‘चरामि’ स्तुतिरूपेण । ‘अहम्’
एव मित्रावरुणा’ मित्रावरुणौ ‘उभा’ उभावपि, ‘इन्द्राग्नी’
‘अश्विना’ अश्विनौ च ‘उभा’ उभावपि ‘विभर्मि’ हविषा,
मत्पूर्वकं हविःसम्प्रदानं सर्वदेवताभ्य इत्यभिप्रायः ॥

“परोक्षज्ञताः०—०प्रत्यक्षज्ञताश्च मन्त्राः” भूयिष्ठाः शाखा-
न्तरेषु बहवः, “अल्पशः” क्वचित् “आध्यात्मिकाः” लक्ष्यन्ते ।
आत्मानमेव स्तोतव्यमधिकृत्य येषांभव्यक्तास्त इह शास्त्रे
आध्यात्मिका उच्यन्ते ॥

“अथापि” क्वचित् “स्तुतिरेव भवति” “नाशीर्वादः” तत्र
पुनराशीर्योज्या । किं कारणम् ? आशिषो ह्यर्थे स्तुतिः प्रयु-
ज्यते । आह,—किमुदाहरणम् ? इति । उच्यते,—“इन्द्रस्य
०—० सूक्ते” (ऋ० सं० १, ७, २, १) । अत्र हि स्तुतिरेव श्रूयते,
नाशीः, सा पुनर्योज्येति प्रतिपादितम्—“अथापि” क्वचित्
“आशीरेव, न स्तुतिः” । तद्यथा,—“सुचक्षा०—०भूयासमिति”
—“तदेतत्” एवंलक्षणं मन्त्रजातम् “आध्वर्यवे” वेदे “बहुलं”
प्रायेण दृश्यते । “याज्ञेषु च मन्त्रेषु” कर्मकरणेष्वितरयोरपि
वेदयोरिष्टाशीरेव भवति, न स्तुतिरेव केवला, यत्राप्याशीरेव
केवला, तत्रापि तस्यार्थस्य या देवतेष्टा, तस्याः स्तुतिर्योज्या ।
किं कारणम् ? न ह्यनभिष्टुता देवता आशिषं समर्हयति ॥

“अथापि शपथाभिशापी” भवतः । “अद्या मुरीय०—०
इति”—इत्येकमुदाहरणं द्वयोरपि । वसिष्ठः किल राक्षस-
स्वम्—इत्यभियुक्तः, सोऽनयर्चा शपथं प्रतिपेदे, परञ्चाभिश्च-
शाप ।

“अद्या सु॒रीय॒ यदि॑ यातु॒धानो॑ अस्मि यदि॒ वायुस्त॒तप॒ पुरु॑षस्य । लघ्ना स॒ वीरैर्द॑शभिर्वि॒यूया॑ यो मा॒ मोघं॑ यातु॒धानेत्याह॑ ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ७, ७, ५) । अद्यैवाहं मृये, ‘यदि यातुधानः’ स्याम् ? यदि वा ‘आयुः’ ‘ततप’ तप्तवानहं कस्यचिदपि पुरुषस्य । अथ पुनरयातुधानमेव मां सन्तं यो मोघमनृतं यातुधानस्त्वमित्येवमाह, ‘सः’ ‘वीरैः’ पुत्रैः ‘दशभिः’ ‘वियूयाः’ वियूयात् वियुज्यतामित्यभिप्रायः ॥

“अथापि कस्यचित्” “भावस्य” अर्थस्य “आचिख्यासा” मन्त्रेषु भवति । “न मृत्यु॑रासीद्मृतं॑ न तर्हि॑ न रात्र्या॑ अहं आसीत् प्रकेयतः । आनी॑दवातं स्वधया॒ तदेकं॑ तस्माद्दान्यन्न परः किं च॒नास॑ ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ७, १७, १) । प्रजापतेः परमेष्ठिन आर्षम् । तम आसीदित्तीयञ्च । त्रिष्टुप् । भाववृत्तम् ।

‘तर्हि’ प्रागुत्पत्तेरस्य जगतः ‘मृत्युः’ इत्ययं व्यपदेशः ‘नासीत्’ मर्त्यस्याभावात् । ‘न’ ‘अपि’ ‘अमृतम्’ इत्ययं व्यपदेश आसीत्, मृत्योरभावादेव । इतरैतरापेक्षया हि मृत्युश्चासृतं च व्यपदिश्येते । ‘न’ एव ‘रात्र्याः’ ‘प्रकेतः’ प्रज्ञानम् ‘आसीत्’ इयं रात्रिरिति । नापि ‘अहः’ । एते अपि ह्यहोरात्रे यतो भगवतो विवस्वत उदयास्तमयाभ्यामुपलक्ष्येते, तदभावे ह्येते अपि नास्तामित्येतदुपपद्यते । आह,—अथ किमासीत् ? इति । उच्यते,—अविशिष्टमप्रज्ञातम् ‘एकम्’ एव सर्वशक्तिमत् ‘ब्रह्म’ आसीत्, तत्कार्यकारणाभावात् ‘अवातम्’ ‘आनीत्’ अनिति प्राणित्तीत्यर्थः, सति हि कार्यकारणभावे परमात्मनि या प्राणनशक्तिः सा पञ्चधा भिद्यमाना प्राणापानादिभावमापद्यते, तदभावे न वातोऽस्तीति अवातमनित्तीत्युपपद्यते । ‘स्वधया’ अग्नेन अस्मिन्नेव पर-

मात्मनि या अत्र शक्तिः, तथा निमित्तभूतया प्राणि-
सोत्थवशिष्यते 'तत्' ब्रह्म । आह,—किमन्यदपि ततः
परस्तात् किञ्चिदासीत् ? नेत्युच्यते,—'तस्मात् ह अन्यत्' 'न'
'परः' परस्तात् 'किञ्चन आस' किञ्चिदप्यासीत् । इदमेव
लावदतिक्लान्तसर्वविशेषं ब्रह्म व्यपदेष्टुमशक्यमतीऽपि पर-
स्तात् किमन्यद् भविष्यतीत्यभिप्रायः ॥

द्वितीयमुदाहरणमाचिख्यासायामेव । "तम आसीत्
तमसा गूब्हमग्रेऽप्रकेतं सलिलं सर्वमा इदम्, । तुच्छेना-
भपि हितं यदामीत् तपसस्तन्महिनाजायतैकम् ॥"—
इति (ऋ० सं० ८, ७, १७, ३) । 'तम आसीत्' अन्धेनैव
'तमसा' 'गूब्हम्' निगूढम् अविशिष्टम् 'अप्रकेतम्'
अप्रज्ञातम् 'अग्रे' प्राक् सृष्टेरित्यर्थः, तदा हि न द्रष्टा, न
दर्शनम्, नापि दृश्योऽर्थ आसीदित्यभिप्रायः । सांख्यास्तु
तमःशब्देन प्रधानसाम्यापन्नं गुणत्रयमुच्चमानमिच्छन्ति,
ते हि परमार्थं सूत्रमधीयते,—“तम एव खल्विदमग्रे
आसीत्” तस्मिंस्तमसि क्षेत्रज्ञ एव प्रथमोऽध्यवर्त्तत”—इति ।
'सलिलं' सद्भावे लीनं 'सर्वमिदं' जगत्, सन्मात्रस्यैव भावस्यो-
परि लीनमासीत् । 'तुच्छेन' तुच्छेन सूक्ष्मीभूतेन पट-
मण्डपस्थानीयेन कर्मणा 'यत् अपि हितम्' इदमेव जगत्
'आसीत्' सर्गकालापेक्षितमनादिमत्त्वात् संसारस्य । 'तपसः'
तस्यैव कर्मणः 'महिना' महिम्ना महाभाग्येन कारणाव-
स्थायाम् 'एकम्' अपि 'सत्' अनेकधा उपस्थिते सर्गकाले
प्रतिनियतकर्मोपभोगार्थम् 'अजायत' इति ॥

“अथापि परिदेवना, कस्माच्चित् भावात्,—‘सुदेवो अद्य
प्रपतेदनाहत्’ ‘न विजानामि यदि वेदमस्मि’—इति” ।
उदाहरणे ।

“सुदेवो अद्य प्रपते दनावृत् पगावतं परमां गन्तवाकम् ।
अधा शयीत निऋतेरुपस्थेऽथैनं वृका रभसासो अद्युः ॥”
—इति (ऋ० सं० ८, ५, ३, ४) । पुरुरवस आर्षम् । विष्टुप् ।
परिदेवना । ‘सुदेवः’ स शोभनो देवः स्यात्, यो ह्यनया
प्रियया उर्वश्या वियुक्तो भृगुप्रपातम् ‘अनावृत्’ अनावर्त्त-
मानः ‘अद्य प्रपतेत्’ । ‘परावतं परमां गन्तवै ऊम्’ पति-
तश्च दूरात् दूरतरं गच्छेत्, ‘अद्य’ अथ गत्वा ‘शयीत’
मृतः सन् ‘निऋतेः’ भूमिः ‘उपस्थे’ उपरि । ‘अधा’ अथ
‘एनं’ तामवस्थामापन्नं ‘वृकाः’ विकर्त्तितारः श्वशृगालादयः
‘रभसासः’ रभस्वन्तो वेगवन्तः ‘अद्युः’ भक्षयेयुः । नाहं सुदेवः
किन्तु स सुदेवो यस्तया वियुक्त एतामवस्थामापुयादित्येव-
मेषा “परिदेवना” संशयोत्थापनम् ॥

“न विजानामि यदि वेदमस्ति निण्यः सन्नद्धो मनसा चरामि ।
यदा मार्गन प्रथमजा ऋतस्यादिद् वाचो अश्रुवे भागमस्याः ॥”
—इति (ऋ० सं० २, ३, २१, २) । दीर्घतमस आर्षम् ।
अस्यवामीये । ‘न’ एतत् अहं ‘वि’ विस्पष्टं ‘जानामि’—
‘यदि वा इदम् अस्ति’ कारणं परं ब्रह्माख्यम् ? अथवा इदं
तत्कार्यं हैतमस्मीति । अनयोः कार्यकारणयोर्द्वैताद्वैतयो-
रन्तरा वर्त्तमानः ‘निण्यः’ अन्तर्हितः, अविद्यया ‘सन्नद्धः’ च ।
अनेकैः सन्देहग्रन्थिभिः ‘मनसा’ उभे अपि द्वैताद्वैते ‘चरामि’
गच्छामीत्यर्थः । एवं सति ‘यदा’ ‘मा आ अगन्’ माम् आग-
च्छेत् ‘प्रथमजा’ बुद्धिः, सा हि सर्वेन्द्रियेभ्यः प्रथमं जायते
‘ऋतस्य’ भगवत आदित्यस्य स्वभूता, तस्य हि प्रकृष्टा बुद्धिः,
प्रहीणसर्वसंशया, तथा सर्वमिदमसंशयं परिज्ञाय किमहं
कारणसतत्त्वं उत हैतसतत्त्वं इति । ततः ‘अस्याः’ कृत्स्न-
पज्ञातायाः ‘वाचः’ ‘भागम्’ अहम् ‘अश्रुवे’ अश्रुयाम्, यदियं

कृत्स्ना वागभिवदति तत्सर्वमहमाप्नुयामित्यर्थः ॥

एवमयमात्मनिन्दापूर्वको विलापः परिदेवनेत्युच्यते, यदि नाम एवं स्यात् साधु स्यादित ॥

“अथापि” मन्त्रेषु “निन्दाप्रशंसे” भवतः । तद्यथा,—
“केवलाघो भवति केवलादौ” “भोजस्येदं पुष्करिणीव वेश्मा”
—“इति” । एते उदाहरणे ।

“मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमि बध इत्स तस्य । नार्थमणं पुष्यति नो सखायं केवलाघो भवति केवलादौ ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ६, २३, १) । भिक्षुर्नामाङ्गिरसस्तस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । अददतो निन्दा । ‘मोघं’ वितथम् ‘अन्नं’ ‘विन्दते’ प्राप्नोति । आह,—कः ? इति । उच्यते,—यः ‘अप्रचेताः’ अप्रबुद्धज्ञानः । ‘सत्यम्’ अहं ‘ब्रवीमि’—‘बध इत् स तस्य’ बध एव सोऽन्नलाभस्तस्य, वरमलब्धं तेनान्नमित्यभिप्रायः । किम्पुनः कारणं मोघमसावन्नं विन्दते ? इति । उच्यते,—‘न’ असौ ‘अर्थमणम्’ आदित्यं ‘पुष्यति’ ‘नो’ नापि ‘सखायं’ समानख्यानं मनुष्यम्, न देवान् पुष्याति, नापि मनुष्यानित्यभिप्रायः । यत एवमतः ‘केवलाघो भवति’ सः ‘केवलादौ’ आत्मनैव केवलं योऽन्नमत्ति, न देवपितृमनुष्येभ्यो ददाति, स केवलमघमेव प्राप्नोति । तदुक्तमन्यत्रापि,—“भुञ्जते तेऽह्यघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्”—इति । तस्माद् बध एव स तस्यान्नलाभ इत्युपपद्यते, न ह्यसत्यन्ने प्रत्यवेयादददन्नमित्यभिप्रायः, अन्नसंयोग एव ह्यत्र बधोऽभिप्रेतः ।—

केचित्त्वेनमनध्यात्मविदमप्रचेतसं मन्यन्ते, स ह्यस्मिन् शरीरे विवक्षितः । ‘न अर्थमणम्’ आदित्यान्तरपुरुषं भोक्तारं

पश्यति, 'नो' नापि 'सखायं' प्राणवायुम्, स हि भुज्यमानेऽन्ने करणभावं युष्णातीति सखा, केवलं, त्वसावविद्वानात्मानमेव भोक्तारमत्र पश्यति, अतः सः 'केवलाघो भवति' यदि स देवताः पश्येदेव ता अन्नभोक्तोः, स हि तत्र भुक्तेन न केवलाघः स्यादिति ॥

“भोजायाश्च सं सृजन्त्याशुं भोजायोस्ते कन्या ३ शुभमाना । भोजस्येदं पुष्करिणीव वेश्म परिष्कृतं देवमानेव चित्रम् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ४, ५) । दक्षिणा नाम प्रजापतेर्दुहिता, तथा सूक्तमात्मनः स्तुतिसम्बद्धं दृष्टम् । तत्रैषा त्रिष्टुप् । दाहप्रशंसा । 'भोजाय' राज्ञे 'अश्वम्' 'आशु' शीघ्रं 'संसृजन्ति' सम्मार्जयन्ति स्नापयन्ति भृत्याः । किञ्च, 'भोजाय' उद्वहनार्थमन्यान् वरानपास्य 'शुभमाना' खलङ्गता शोभमाना 'कन्या' 'आस्ते' स हि तामर्हतीत्यभिप्रायः । किञ्च, 'भोजस्य' 'इदं' 'वेश्म' गृहं 'परिष्कृतं' संस्कृतं 'पुष्करिणी इव' 'देवमाना इव' पुष्करैर्देवतं विमानमिव 'चित्रं' चायनीयमित्यर्थः । तदेतत् सर्वमप्यस्य जन्मान्तरप्रतिविशिष्टदक्षिणासहितात् कर्मणोऽन्येभ्यः कर्मभ्यः सकाशात् फलातिरैक्यमित्येवमेषा दक्षिणाप्रशंसा ॥

यथैवमिह मन्त्रद्वये निन्दा प्रशंसा च, “एवमक्षसूक्ते द्यूतनिन्दा च कृषिप्रशंसा च” भवतीति विषयोपप्रदर्शनार्थमाह ।

“अक्षैर्मा दीव्यः कृषिमित् कृषस्व वित्ते रमस्व बहु मन्यमानः । तत्र गावः कितवु तत्र जाया तन्मे विचष्टे सवितायमर्थः ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ८, ५, ३) । मूजवान्नामा अक्षपुत्रस्तस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । 'अक्षैः मा दिव्यः'—इति अक्षदेवनप्रतिषेधः, तत्र हि बहवोऽनर्थाः सन्ति । 'कृषिमित् कृषस्व'—इति कृषिविधानम् । तस्यां हि बहवो गुणाः

सन्ति । 'वित्ते रमस्व' मूल्य एवोपार्जिते 'बहु' एतदेवेति 'मन्यमानः' मा वित्तलोभेन दीव्यः, निजमपि वित्तं हारयिष्यसि, कृषिं पुनरेतस्मात् कारणात् कृषस्व । हे 'कितव !' 'तत्र' तस्यां कृषौ 'गावः' सन्ति, 'तत्र' तस्यां च 'जाया' । 'तत्' पुनरेतत् 'मे' मम 'सविता' देवः, 'अर्थः' ईश्वरः, 'वि' श्रुतिस्मृत्यनुशासनद्वारेण विविधमनेकप्रकारम् आ 'चष्टे' उभे अपि हीमे श्रुतिस्मृती मन्वादिद्वारेण आदित्यान्तरपुरुषप्रभवे एव, अत इदमुक्तं सवितैवैतन्मम विचष्ट इति ॥

“एवम्” अनेन प्रकारेण “उच्चावचैरभिप्रायैः” बहुभिः, अथवा प्रकृष्टाप्रकृष्टमध्यमैः मन्वाभिव्यक्तिनिदानभूतैः “ऋषीणां” “मन्त्रदृष्टयः” मन्त्रदर्शनानि “भवन्ति” विद्यमानानामेव हि मन्वाणामृषयो येन केनचिन्निमित्तेन निदानभूतेन निन्दाहर्षशोकप्रशंसादिना मन्वाणां द्रष्टारो भवन्ति, न तु कर्त्तार इत्यभिप्रायः । तदप्यार्थानुक्रमण्यां निदानमार्थं च उभयमुपेक्षितव्यम्, परिज्ञातार्थनिदानो हि सुखमनेकविषयं मन्वार्थमवबोद्धुं शक्नोतीति । तदेतदिह लक्षणोद्देशतो भाष्यकारेण प्रदर्शितम् ॥ ३ ॥

तद्येऽनादिष्टदेवता मन्वास्तेषु देवतोपप-
रौक्षा यद्देवतः स यज्ञो वा यज्ञाङ्गं वा तद्देवता
भवन्त्यथान्यत्र यज्ञात् प्राजापत्या इति याज्ञिका
नाराशंसा इति नैरुक्ता अपि वा सा कामदेवता
स्यात् प्रायोदेवता वास्ति ह्याचारो बहुलं लोके
देवदेवत्यमतिथिदेवत्यं पितृदेवत्यं याज्ञदैवता

मन्त्र इत्यपि ह्यदेवता देवतावत् स्तूयन्ते यथा-
अप्रभृतौन्योषधिपर्यन्तानि ॥ ४ ॥

“तद् ये अनादिष्टदेवता मन्त्राः” । इहैतदुक्तम्,—“यत्-
काम ऋषिर्यस्यां देवतायामार्थपत्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुङ्क्ते,
तद्देवतः स मन्त्रो भवति”—इति । तदेतद् प्रकटदेवतालक्षणेषु
मन्त्रेषु मन्त्रदेवतालक्षणमुपपद्यते, ये त्वनादिष्टदेवतालिङ्गा
मन्त्राः, तेषु देवताः कथमन्वेश्याः ? इति तदेतद् विचार्यत
इत्युपयुक्तस्तच्छब्दः । ये अनादिष्टदेवतालिङ्गा मन्त्राः, “तेषु”
“देवतोपपरीक्षा” देवताया अतः परं परीक्षा उपपत्तितो
वर्तिष्यत इति वाक्यशेषः ।

“तद्देवतः स यज्ञो वा यज्ञाङ्गं वा, तद्देवता भवन्ति” ।
यद्देवतः स यज्ञो यस्मिन् यज्ञे ते अनाविष्कृतदेवतालिङ्गा
मन्त्रा विनियुज्यन्ते, तद्देवता एव हि ते भवन्ति । तद्यथा,—
“अग्नेयोऽग्निष्टोमः”—इति श्रूयते, तत्र योऽनाविष्कृतदेवता-
लिङ्गो मन्त्रः स्यात्, स आग्नेय एव स्यात्, प्रकरणाद्धि सन्दि-
ग्धदेवतेषु देवतानियम इति न्यायः । “यज्ञाङ्गं वा” । प्रातः-
सवने यो विनियुज्यते स आग्नेयः, यो माध्यन्दिने स ऐन्द्रः,
यस्तृतीयसवने स आदित्यः ।

आह,—“अथ अन्यत्र यज्ञात्” कथं मन्त्रेषु देवतापरि-
ज्ञानमिति अथ पुनरन्यत्र यज्ञाद् ये वर्तन्ते, येषामुच्छन्न-
प्रयोगः, “उच्छन्नयज्ञो वा एषः”—इत्युच्छन्नतामपि दर्शयत्येव
ब्राह्मणम् । तेषूच्छन्नप्रकरणप्रयोगेषु वाचस्तोमप्रयोगविनियो-
गकल्पेषु,—“किं ब्राह्मणस्य पितरं पृच्छसि किन्नु मातरम् ।
श्रुतविदस्मिन् वेद्यं स पितामहः ॥”—इत्येवमादिषु कथम-
न्वेश्या देवता ? इति । शृणु,—“प्राजापत्याः” ते मन्त्राः “इति

याज्ञिकाः” मन्यन्ते । किं कारणम् ? अनिरुक्तो हि प्रजापतिः, अनिरुक्तदेवतालिङ्गाच्च मन्त्रा इत्येतस्मात्सामान्यात् । “नाराशंसाः” ते “इति नैरुक्ताः” मन्यन्ते । नाराशंसोऽग्निर्यज्ञो वा । वक्ष्यति हि,—यज्ञ इति कात्यक्यः अग्निरिति शाकपूणिः—इति । यज्ञशब्देन च विष्णुरुच्यते “विष्णुर्वै यज्ञः” इति ह विज्ञायते । “अग्निर्हि भूयिष्ठभाग् देवतानाम्”—इति, अतोऽनाविष्कृतदेवतालिङ्गो मन्त्र आग्नेयः स्यात् । सर्वदेवताश्रयणाच्च “अग्निर्वै सर्वा देवताः” अत्र वै सर्वा वसति देवतेति ह विज्ञायते । यस्मिन्नपि पक्षे नाराशंसो यज्ञः, तस्मिन्नपि पक्षे यज्ञप्रभवत्वादस्य जगतो यज्ञस्य श्रेष्ठम्, अपरिग्रहश्च श्रेष्ठगामीति न्यायः । केचित्तु ‘येन नराः प्रशस्यन्ते, स नाराशंसो मन्त्रः’—इति पश्यन्तो मनुष्यस्तुतयस्ता इत्येतं मन्यन्ते । तदुक्तम्, न हि मनुष्याणामनाविष्कृतलिङ्गैर्मन्त्रैः स्तुतिरूपपद्यते, दुर्बोध्यत्वात् तेषामल्पबुद्धित्वाच्च मनुष्याणामिति ॥

“अपि वा सा कामदेवता स्यात्” । अपि वैवमन्यथा स्यात् सा ऋक्, स मन्त्रः, योऽनाविष्कृतलिङ्गः, स कामदेवतः स्यात्, कामतो हीच्छातस्तस्मिन् देवता कल्पयितव्येत्यभिप्रायः । किं कारणम् ? गुणपदमयो हि सः, न हि तत्र देवतासंविज्ञानपदम् अन्यतमदेवताविशेषप्रख्यापकमस्ति, यतो विशेषात् कस्याञ्चिदेकस्यां देवतायामन्याभ्यो व्यावृत्त्यावतिष्ठेत, गुणपदानाञ्च सर्वेषां सर्वदेवताश्रयत्वादैश्वर्ययोगात् सर्वासां देवतानामिति ।

“प्रायोदेवता वा” तस्मिन् मन्त्रे स्यादिति वाक्यशेषः । प्राय इति ह्यधिकार उच्यते । यद्देवताधिकारे ह्यध्ययनपाठानुक्रमे योऽनाविष्कृतदेवतालिङ्गो मन्त्रो भवति, स तद्देवत एवेति बोद्धव्यम् । तद्यथा,—अग्न्यधिकारे वर्त्तमाने आग्नेय

एव मन्त्रो भवति, इन्द्राधिकारे चैन्द्र एवेति । अथवा प्राय इति बाहुल्यमुच्यते । तद्यथा,—अनृतप्रायो देवदत्त इत्युक्ते अनृतबहुल एवेति गम्यते । एवमिहापि प्रायोदेवतेत्युक्ते बहुलदेवतेति स्यात् । किं कारणम् ? “अस्ति ह्याचारो बहुलं लोके” अस्ति हीयं लोके बहुलस्य भूयस्त्वेन प्रसिद्धिः । निर्दिष्टेभ्यो द्रव्येभ्यो यदन्यदवशिष्यते, तत् साधारणं भवति । तद्यथा, कश्चित् निर्दिशति, - इदं मे “देवदेवत्यं” द्रव्यम्, इदं मे “अतिथिदेवत्यम्” इदं मे “पितृदेवत्यम्”—इति । तत्रैवं निर्दिष्टे ततो राशेर्यदन्यदवशिष्यते, तद्देवपितृमनुष्याणां साधारणं भवति । तथा चरुनिर्वपणकर्मणि इदं देवतानामिति निरुक्तमभिमृश्येदं नः सहेति शेषमभिमृशति सर्वसाधारणत्वप्रस्थापनार्थम्, एवमिहाप्यादिष्टदेवतालिङ्गान्मन्त्रराशेर्योऽन्योऽनादिष्टदेवतालिङ्गो मन्त्रराशिः स्यात्, सर्वसाधारणत्वाद् बहुदेवतो वैश्वदेवः स्यादिति ॥

आह,—कः पुनरेतस्मिन् विचारे निश्चयः ? उच्यते,—“याज्ञदैवतो मन्त्रः” योऽनाविष्कृतदेवतालिङ्गो मन्त्रः स याज्ञो वा स्याद् दैवतो वा । “विष्णुर्वै यज्ञः”—इति ह विज्ञायते । विष्णुः पुनरादित्य एव नैरुक्तानाम्, द्यस्थाने समाम्नानात्, “यच्च किञ्चित् प्रवर्द्धितमादित्यदर्मेव तत्”—इति हि वक्ष्यति । तस्मादादित्यदेवतः स मन्त्रः, इति स्यात् । अथवा दैवतः स मन्त्रः, देवता अस्मिन् देवतेति दैवतः, अविशिष्टं हि देवतात्वमग्नावेवं सर्वदेवताभिवादात् “अग्निर्वै सर्वा देवताः”—इति ह विज्ञायते, “अग्निर्वै देवतानां भूयिष्ठभाक्”—इति च । ‘अपरिग्रहं च प्रधानगामि’—इति न्यायः, तस्मादाग्नेषः स मन्त्रः स्यादिति ॥ तद्यदुपोह्यात् उक्तम् “नाराशंसा इति नैरुक्ताः”—इति, तदेव कात्यक-

शाकपूणिमतेनावधृतं यज्ञोऽग्निर्वेति, तौ हि नैरुक्ताविति ॥

“यद्देवतः स यज्ञो वा यज्ञाङ्गं वा तद्देवता भवन्ति”—
इत्येवमादीनामपरो व्याख्यामार्गः ।—“यद्देवतः स यज्ञः” यद्दे-
वतं प्रधानं हविः, तद्यथा,—प्रकृतावैन्द्रं सान्नाय्यं माहेन्द्रं वा,
तत्संस्कारपरा इषेत्वादयः (य० वा० सं० १, १), तेनाविष्कृ-
तदेवतालिङ्गा ऐन्द्रा एव भवन्ति, माहेन्द्रा वा । यद्देवते
चाधिकारे चोदकेन प्रदिश्यन्ते, तद्देवता एव भवन्ति । तद्यथा,
—कुविदङ्गेति प्राजापत्यग्रहणे विनियोगात् प्राजापत्य एव
भवति । यज्ञाङ्गं वेत्याधाराद्यभिप्रायेण । “ऋषभोऽसि शाक्तरः”
—इत्येनाविष्कृतदेवतालिङ्गः पूर्णसुचासादनमन्त्रः, सौचे
विनियोगात्, तस्य च प्राजापत्यत्वात् प्राजापत्यः ॥

“अथान्यत्र यज्ञात्” । कान्यत्र यज्ञात् कर्मणि मन्त्राणां
विनियोगः ? उपाकरणब्रह्मयज्ञजपप्रायश्चित्तेषु नैष्ठिकब्रह्मचा-
रिणश्च । ‘यो ह वा अविदितार्षेयच्छन्दोऽद्वैतब्राह्मणेन मन्त्रेण
याजयति वाध्यापयति वा स्थाणुं वच्छति, गर्त्तं वा पतति,
प्रवामीयते, यातयामान्यस्य कृन्दांसि भवन्ति’—इति प्रत्यवाय-
श्रवणात् सर्वत्रान्वेष्या देवतेत्यारब्धव्यमथा यत्र यज्ञादिति ॥

“प्राजापत्या इति याज्ञिकाः” । प्राजापतिस्तेषूपकरण-
दिकर्मसूपास्य इति याज्ञिका मन्यन्ते, स ह्यनिरुक्त इत्यनि-
रुक्तासामान्यात् । “नाराशंसा इति नैरुक्ताः” सौर्या वा
आग्नेया वेति । “अपि वा सा कामदेवता स्यात्” अनाविष्कृ-
तदेवतालिङ्गे मन्त्रे या विचार्यते देवता, कास्मिन् देवता
स्यात् ? इति, सा कामतः कल्पया, इच्छात इत्यर्थः । गुणपद-
मयत्वात् तस्य । न मन्त्रवाक्यसामर्थ्याद् देवता नियम्यते तत्र,
किन्तर्हि ? प्रयोक्तुरिच्छासामर्थ्यात् । अथवा प्रयोक्ता यत्का-
मस्तं प्रयुङ्क्ते, तस्य कामस्य या देवता अधिपतिः, तामेव

तस्मिन्नभिसन्दधीत । “प्रायो देवता वा” समानमेव
पूर्वेण ।

“अपि ह्यदेवता देवतावत् स्तूयन्ते” । “यत्काम ऋषि-
र्यस्यां देवतायामार्थपत्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुङ्क्ते”—इति
मन्त्रदेवतालक्षणमुक्तम्, तदुपपद्यते देवानामार्थपत्यसम्ब-
न्धात्, अनाविष्कृतदेवतेष्वपि संविज्ञातपदाभावात् कल्पयते
देवता कामस्य अधिपतिरपि । यत्र तु स्फुटम् अदेवता देव-
तावत् स्तूयन्ते ननु तत्रैतल्लक्षणं व्याहन्यते ? तद्यथा,—
“अश्वप्रभृतौन्योषधिपर्यन्तानि” । एतस्मिन् वर्गे कानिचित्
तत्त्वानि, कानिचिद् द्रव्याणि, अश्वादीनि सत्त्वानि,
अक्षादीनि द्रव्याणि । तानि च पुनरासन्नमर्थं चेतयन्ते,
नातीतम्, नानागतम् इति, आत्मनोऽपि च हिताहितं न
प्रतिपद्यन्ते । तानि कथमभिष्टुतानि, स्तोतुरभिमतस्यार्थस्य
पतित्वं करिष्यन्ति ? न हि तानि स्तुतिनिन्दे विशेषतो
विदुः । अपिचाश्वादिषु चित्तरपि काचिदास्ति, न त्वक्षा-
दिष्वसावस्ति ॥ ४ ॥

अथाप्यष्टौ इन्दानि स न मन्येतागन्तूनि-
वार्थान् देवतानां प्रत्यक्षदृश्यमेतद्भवति माहा-
भाग्याद् देवताया एक आत्मा बहुधा स्तूयत
एकस्यात्मनोऽन्ये देवाः प्रत्यङ्गानि भवन्त्यपि च
सत्त्वानां प्रकृतिभूमभिर्ऋषयः स्तुवन्तीत्याहुः
प्रकृतिसार्वनाम्नराच्चेतरेतरजन्मानो भवन्तीत-
रेतरप्रकृतयः कर्मजन्मान आत्मजन्मान आत्मै-

वैषां रथो भवत्यात्माश्च आत्मायुधमात्मेषव
आत्मा सर्वं देवस्य देवस्य ॥ ५ (४) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ७,१ ॥

तस्मात् “सः” शिष्यः मेधावी “न मन्येत” न जानीयात्,
—सम्यगविरुद्धमेतल्लक्ष्येण लक्षणमुच्यत इति । अपि च
सुतरां न मन्येत,—“आगन्तूनिवार्थान् देवतानाम्” मन्य-
मानः । लोके तावदेते मनुष्याणामनित्यानामश्वाद्योऽर्थाः,
आगन्तवः अपायिनश्चानित्याः । तद्यदि देवतानामप्येवमेव,
ततस्तासां तेषां चानित्यत्वात् स्तुतिरनर्थिका । अपि च
“प्रत्यक्षदृश्यमेतत् भवति” प्रत्यक्ष एवैतत् दृश्यते । यथा—
उपकरणमश्वादयः, उपकर्त्तव्या मनुष्याः । देवतानामपि
चेन्द्राग्निसूर्यप्रभृतीनामुपकरणं हरिरोहिद्धरित्प्रभृतयो-
ऽश्वाः । तस्मादुभयेषामुपकरणोपकर्त्तव्यतासामान्यात् मनु-
ष्याश्चवदनित्यत्वाभिर्भति युक्तम् ।

यत् स शिष्यो न मन्यते नैतत् सम्यग् विधीयत इति,
तस्मात् प्रतिसमाधातव्यमित्युपोद्धृत्य उत्तरमुच्यते,—“माहा-
भाग्यात् देवतायाः एक आत्मा बहुधा स्तूयते” यस्मात्,
तस्मात् सर्वमेतत् सम्यगिति । भज्यत इति भागः सेव्यत
इत्यर्थः । तत् पुनरैश्वर्यं महत् । “अणिमा महिमा लघिमा
प्राप्तिः प्रकास्यमेव च । ईशित्वञ्च वशित्वञ्च यत्र कामावसा-
यिता ॥”—इत्येवमनेन महदैश्वर्येण भज्यते । महदेतदैश्वर्यं
भजत इति वा महाभागा देवता, तद्भावो माहाभाग्यम्,
तस्मात् माहाभाग्याद्धेतोरेकोऽपि सन् देवतात्मा बहुधा
स्तूयते, प्रकृतिभेदेन वा अप्रकृतिभेदेन वा वर्द्धमानः, निगमो-

ऽपि हि भवत्यैश्वर्यप्रख्यापकः,—“रूपं रूपं मधवा बोभ-
वीति मायाः कृण्वानस्तन्व १ परिखाम् । त्रिर्यद्विः
परिमुहूर्त्तमागात् स्वैर्मन्त्रै रनृतुपा कृतावा ॥”—इति (ऋ०
सं० ३, ३, २०, ३) । यथा यथा च लक्ष्यं तथा लक्षणं प्रवर्त्त-
यितुमर्हति, दृष्टानुविधानाच्छन्दसः, छन्दसि हि लक्ष्ये यावद-
भिधानं देवतानानात्वविधिव्यवस्था । संवादसूक्तानि च कया-
शुभादीनि इन्द्रमरुदादिसंवादव्यपदेशहेतुना गमयन्ति, तद-
शक्यमपासितुम् । तथा त्रिस्थानानां यान्यसङ्करवृत्तीनि हवि-
र्वहनरसादानलक्षणान्यग्नीन्द्रसूर्याणां कर्माणि लिङ्गान्यर्थ-
दर्शनहेतूपहंङ्गितानि त्रित्वं गमयन्ति, तदपि चाशक्यमपा-
सितुम् । तथाचैकात्म्यमिन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमित्यादयो
गमयन्ति निगमाः,—“इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः
स सुपर्णो गरुत्मान् । एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्त्यग्निं
यमं मातरिश्वानमाहुः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ३, २२, ६) ।
तदप्यशक्यमपासितुम् । त्रिष्वपि चैतेषु पक्षेषु ऐश्वर्यमप-
रिहौणं देवतायाः । तत्रैवं सत्यैकात्म्यं तावदाश्रित्य प्रति-
समाधानम् ।—

“एकस्यात्मनोऽन्ये देवाः प्रत्यङ्गानि भवन्ति” । माहा-
भाग्यादेकस्य देवतात्मनः प्रकृतिभेदेन चाप्रकृतिभेदेन चेति ।
चेतनाचेतनविकरणधर्मित्वादात्मानं विकुर्वतोऽस्य अन्ये देवाः
प्रत्यङ्गानि भवन्ति । अग्नीन्द्रसूर्याणां परस्परापेक्षमन्यत्वम्,
अनन्यत्वं त्वेकेन देवतात्मना महता सह । यथा घटादीनां
मृदा, न ह्यङ्गिनमङ्गान्यतिरिच्यन्ते, भेदेनाग्रहणात् । न
चाङ्गान्यनपेक्ष्य प्रत्यङ्गानि भवन्ति, न ह्यधिष्ठानमनपेक्ष्य प्रत्य-
धिष्ठानं नाम भवति । तस्मादग्नीन्द्रसूर्यात्मकस्य देवतात्मनो-
ऽङ्गानि,—जातवेदोवायुभगप्रभृतीनि, शकुन्यश्वप्रभृतयश्च प्रत्य-

ज्ञानि । स एष महानात्मा अग्नीन्द्रसूर्याद्यङ्गप्रत्यङ्गभावेन
व्यूहमनुभवन् एकोऽपि सन् बहुधा स्तूयते ।

“अपि च” एवं कृत्वा “सत्त्वानाम्” अश्वादीनां “प्रकृति-
भूमभिः ऋषयः स्तुवन्तीत्याहुः” । प्रक्रियन्ते अस्यां सर्वे
विकारा इति प्रकृतिः, स सत्तालक्षणो महानात्मा हिरण्य-
गर्भ इति । वक्ष्यति हि,—“स एष महानात्मा सत्तालक्षणः,
तत् परम्, तत् ब्रह्म०—० स भूतात्मा, सैषा भूतप्रकृतिः”
—इति । तस्या भूमा बहुत्वम्, अनेकधा विपरिणामः
स्थावरजङ्गमभावेन । प्रकृतेर्भूमानि बहुत्वानि यानि सत्त्वानां
तैरनन्यविषयत्वं पश्यन्तः कार्यकारणयोरनन्यत्वात् कारण-
महिमभिः तान्यश्वादीन्यभिष्टुवन्तीत्याहुरात्मविदः । तद्यथा,
—“द्यौस्ते^१ पृष्ठं पृथिवी शरीरमात्मान्तरिक्षम्”—इत्येव-
मादीनि । आत्मैव सर्वं स्थावरजङ्गममित्यवेत्य अश्वमेधे
‘मूलेभ्यः स्वाहा, शाखाभ्यः स्वाहा’—इत्येवमादिभिस्तेन तेन
वैशेषिकेण स्थावरजङ्गमात्मना प्रकृतेरभिन्नेनावस्थानेनाव-
स्थितौ महानेवात्मै ज्यते, न ह्यदेवता यागमर्हति । यावच्च-
न्यदपि किञ्चिदेवमकारमदेवताभिमतमिज्यते । गृह्ये च
बलिप्रभृतिकर्मादौ सर्वत्र स एवेत्युपेक्ष्यम् ॥

“प्रकृतिसार्वनाम्न्याच्च” एतदुपपन्नम्, नैताः अदेवताः
देवतावत् स्तूयन्ते, किन्तु महानेवायमात्मा विश्वरूपः स्तूयते
इति । प्रकृतिसार्वनाम्न्यादिति । नतिमात्रं नाम नामनं
सञ्ज्ञा सर्वत्वेन नाम सर्वनाम, प्रकृतेः सर्वनाम प्रकृतिर्व-
याम, तद्भावः प्रकृतिसार्वनाम्न्यम्, तस्मात् प्रकृतिसार्वनाम्न्यात्
हेतोः । यस्मात् महाभाग्ययुक्ता देवता प्रकृतिः, यस्माच्च
सर्वत्वेन नता, तस्माद्धेतोर्नैताः अदेवताः देवतावत् स्तूयन्ते ।

अपि चैतदभिहितम्,—‘आगन्तूनिवार्थान् मन्यमानो

हरिरोहिहरितादीनिन्द्रादीनां मनुष्याश्च वदन्त्येवमवेत्य न सम्यग्भिधीयत इति स न मन्येत'—इति । अत्र ब्रूमः,—मनुष्यधर्मविपरीतो हि देवताधर्मः, अनैश्वर्यान्मनुष्याणामैश्वर्याश्च देवतानाम् । तत् कथम् ? इति । अतो भेदमाश्रित्य प्रतिसमाधीयते,—“इतरेतरजन्मानो भवन्ति” । इतरेतर-प्रकृतयो देवाः, ऐश्वर्यात्, न मनुष्याणामियं शक्तिरस्ति, अनैश्वर्यात् । मनुष्याणां हि पिता, पुत्रं जनयतीति पिता प्रकृतिः, न पुनरिच्छन्नपि पुत्रः पितरं जनयति । देवानां त्वग्नेः सूर्योऽजायत,—“एष प्रातः प्रसुवति”—इति ह विज्ञायते, तस्मात् सूर्यस्याग्निः प्रकृतिः । सूर्याश्चाग्निः सायं जायते, तस्मादग्नेः सूर्यः प्रकृतिः । अदितेर्दक्षो दक्षाश्च अदितिरिति । अथाध्यात्मेऽपि,—कोष्ठ्यादग्नेर्नाद इन्द्रः, बलादिन्द्रान्मथ्यमानः अग्निरित्येवमादि । स एष सर्वथाप्यचिन्त्यो देवताधर्मः । तासामानन्त्यान्महाभाग्यस्य । तत्रैवं सत्यशक्यमध्यवसातुम्,—यथा मनुष्याणामागन्तवोऽश्वाद्यस्तथैव देवतानामपीति । तस्मात् दोषानुपपत्तिरनागन्तुत्वात् देवाश्चादीनामिति ॥

अथ किमर्थमीश्वराः सन्तो देवता जायन्ते ? इति,—“कर्मजन्मानः” कर्मफलसिद्धये लोकस्य अग्निवायुसूर्या जायन्ते, न ह्येतेभ्य ऋते लोकस्य कर्मफलसिद्धिः स्यात्—विद्यमानमपि चैश्वर्यमैश्वर्यवति न प्रख्यातिमियात्, ईशितव्यमर्थमप्रतीत्य । तस्मादैश्वर्यप्रस्थापनाय जायन्ते ।

कर्मफलसिद्धेयं लोकमनुजिघृक्षन्तः कुतः पुनर्जायन्ते ?—“आत्मजन्मानः” योऽसावेक आत्मा बहुधा स्तूयत इत्युपात्तः, सर्वमूर्त्तिस्थितौ उपरतसर्वमूर्त्तिः, प्रलये भावाख्यः सम्भावः, सर्गकाले षोढात्मानं विभज्य जगद्भावं विमर्त्ति, तस्माज्जात्य-

इत्यात्मजन्मानः । क एव तस्मान्न जायते ? इति चेत्, सत्यम् । सर्वं तस्मात् जायते न कामकारेण, देवास्तु तमात्मानं पश्यन्तो योगिन ततः कामकारतो जायन्ते । किमेषां जन्म ? यदेषामिच्छतां सङ्कल्पानुविधायिकर्मानुरूपं यथा-कालमात्मनः कार्यकारणमुत्पद्यते, तदेतेषां जन्म, तदनी-श्वराणां नास्ति ॥

यतश्चेश्वरास्ते तस्मादात्मनस्तत्सङ्कल्पानुविधायित्वात् “आत्मैवैषां रथः भवति, आत्मा अश्वः, आत्मा आयुधम्, आत्म भूषवः, आत्मा सर्वं देवस्य” । तत्र यदुक्तम्,—‘अश्वादीनि सत्त्वानि, अक्षरयप्रभृतौनि च द्रव्याणि अदेवताः’—इति, एत-दयुक्तम् । देवता एवेमाः, रथादिरूपेण हि देवतैवात्मानं विकृत्य प्रकृतिभेदेन रथादिसाध्यमर्थं साधयति । सा तद्रूपा सती रथादिस्तुत्या स्तूयते, सा च स्तुतिसमवेतमर्थमाशासितं स्तोतुस्ते नैव रूपेण साधयितुमलमिति ॥

तस्मात् “माहाभाग्यादेकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि” तासामेव तिसृणामग्न्यादीनां माहाभाग्यादैश्वर्ययोगादा-त्मानमने वा विकुर्वतीनामेकैकस्याः प्रतिविकारं नामधेय-प्रतिलभ्नात् तेनैव रूपेण धारयन्त्यात्मानमिति “यत्कामकृ-षिर्यस्यां देवतायामार्थपत्न्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुङ्क्ते”—इत्यस्य लक्षणस्याव्याघातः, तस्मात्सम्यगेवोक्तमिति । अथवा स्तुति-सङ्गमन्यायेन चतुर्दशेऽध्याये “यज्ञसंयोगात् राजा स्तुतिं लभेत”—इत्यत्र पुनः प्रतिसमाधास्यामहे ॥ ५ ॥

इति निरुक्तवृत्तौ (द्वादशाध्यायस्य) सप्तमाध्यायस्य प्रथमः

द्वितीयः पादः ॥

तिस्र एव देवता इति नैरुक्ता अग्निः पृथि-
वीस्थानो वायुर्वेन्द्रो वान्तरिक्षस्थानः सूर्यो
दुस्थानस्तासां माहाभाग्यादैकैकस्या अपि
बहूनि नामधेयानि भवन्त्यपि वा कर्मपृथक्त्वा-
द्यथा होताध्वर्युर्ब्रह्मोद्गातेत्यप्येकस्य सतोऽपि वा
पृथगेव स्युः पृथग्धि स्तुतयो भवन्ति तथाभिधा-
नानि यथो एतत्कर्मपृथक्त्वादिति बहवोऽपि
विभज्य कर्माणि कुर्युस्तत्र संस्थानैकत्वं सम्भो-
गैकत्वञ्चोपेक्षितव्यं यथा पृथिव्यां मनुष्याः
पशवो देवा इति स्थानैकत्वञ्च सम्भोगैकत्वञ्च
दृश्यते यथा पृथिव्याः पर्जन्येन च वायुादित्याभ्यां
च सम्भोगोऽग्निना चैतरस्य लोकस्य तत्रैतन्-
रराष्ट्रमिव ॥ १ (५) ॥

“तिस्र एव देवता इति नैरुक्ताः”—इति उपोद्घातः ।
“सैषा देवतोपपरीक्षा”—इत्यधिकारि वर्तमाने “यत्काम
ऋषिर्यस्याम्”—इत्येवमादि मन्त्रलक्षणदेवतामुक्तम्, तत् पुन-
रदेवतात्वादशादीनाम् “आ नो मित्रो वरुणो अर्यमा”—
इत्येवमादिषु व्याहन्यमानमपेक्ष्य “स न मन्येत”—इत्येव-
मादिनाक्षिप्ते “माहाभाग्यात् देवताया एक आत्मा बहुधा
स्तूयते”—इत्येवमादिना “पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च
भाव्यम्”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १७, २) । एवमादिभ्यो

मन्त्रवाक्येभ्यः—“अथातो विभूतयोऽस्य पुरुषस्य”—इत्येवमा-
दिभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यः—“एष इन्द्र एष प्रजापतिः”—इत्येवमा-
दिभ्यश्चैकात्म्ये सामर्थ्यमुन्नीयात्मवित्पक्षेण आत्मैवेदं सर्वम्—
इत्यैकात्म्यमुक्तम् । आत्मविदां ह्यात्मन्युपजातविशिष्टभाव-
नानामात्मशरीरस्थानामात्ममयमेवेदं सर्वमनुपश्यतामात्मार्थः
सर्वो वेदोऽन्या च सर्वा वाक्, न ह्यात्मनोऽन्यद् व्यतिरिक्त-
मभिधेयमस्ति, स त्वशेषाद् यदभिधानमभिदध्यात् । अथ
पुनरुपक्रमः पुरुषार्थस्य,—प्रथममनिश्रेणीफलकस्थानीयेन
केवलेनाधियज्ञेन तत्र चावधाने अधिदैवताध्यात्मज्ञानं किञ्चिद्
विदुषः पृथगात्मनो देवताः पश्यतः, परिच्छिन्नफलाभिप्राय-
स्याधियज्ञं प्रयुञ्जमाणस्य पूर्वजन्माविद्यावासितान्तःकरण-
स्याभिधानस्तुतिभेदाभ्यां विधिमन्त्रार्थवादविद्यारसेन यथा-
यहं पृथगिव देवताः प्रकाशन्ते । तदुक्तम्,—“अथ योऽन्यां
देवतामुपास्ते अन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद”—इति ।
तदाहुः,—“आत्मयाजी श्रेयान् देवयाजी वा ? इति, आत्म-
याजीति ह ब्रूयात्” तदेवं ब्रह्म देवतावृत्तस्य मूलम्, ऐकात्म्य-
मात्मविदः प्रत्यवभासते, यावदभिधानन्तु याञ्जिकाः, प्रति-
विधिमन्त्रप्रधानात्, यच्चावशिष्यते, तन्नैरुक्तात् प्रत्यवभासते
अत इदमुच्यते,—“तिस्र एव देवता इति नैरुक्ताः” । तिस्र
इति सङ्ख्या । एवेत्यवधारणमितरौ पक्षौ अपेक्ष्य ॥

कतमास्ताः ? इति,—“अग्निः पृथिवीस्थानः, वायुः वा
इन्द्रः वा अन्तरिक्षस्थानः, सूर्यः द्युस्थानः” । कयोपपत्त्या
त्रित्वं परिजगद्गुः ? स्थानभेदात्, प्रत्यक्षलिङ्गादन्यार्थदर्श-
नाच्च, लिङ्गं त्रिधा हि भवति,—“विश्वकर्मा ह्यजनिष्ट देव
आदिद् गन्धर्वो अभवद् द्वितीयः । तृतीयः पिता जनिती-
धनीनाम्पां गर्भं व्यदधात् पुरुता (ऋ० सं० य० वा० सं०

१७, ३२ ॥”—इत्यत्र, अज्ञस्य नाभावध्येकमर्पितम्—इति (ऋ० सं० ८, ३, १७, ६) । अन्यार्थदर्शनाच्च । “प्रजापतिर्वेदीन् महिम्नोऽसृजताग्निं वायुं सूर्यम्”—इति “प्रजापतिर्लोकानभ्यतपत् तेभ्योऽभितप्तेभ्यो रसान् प्राहृहदग्निं पृथिव्या वायुमन्तरिक्षात् सूर्यं दिवः”—इति “अग्निः पृथिवीस्थानः, वायुर्वेन्दो वान्तरिक्षस्थानः, सूर्यो द्युस्थानः”—इति । “तिस्रः”—इति प्रकृतेः स्वरूपग्रहणात् स्थानभेदं त्रित्वे हेतुमुपसंश्लेषयति । कुतो नियमः ? अन्यादीनां पृथिव्यादिषु निगमेभ्यः,—“पृथिव्यसि जन्मना वशासाग्निं गर्भमधत्याः, अन्तरिक्षमसि जन्मना वशासा वायुं गर्भमधत्याः, द्यौरसि जन्मना वशासाऽऽदित्यं गर्भमधत्याः”—इत्येवमादिभ्यो निगमेभ्यः ॥

“वायुर्वेन्दो वा”—इति किमेकस्य पर्यायवचनावेतौ शब्दौ, उताभिधेयौ भिद्येते ? इति । कुतः सन्देहः ? उभयथा हि प्रसिद्धिः,—प्रत्यभिधानश्चार्थभेदो दृष्टः,—गौः अश्वः इति, यथाभिधानभेदेऽपि चैकार्थता दृष्टा,—हस्तः करः पाणिः इति यथा । अतो युक्तः संशय इति । याञ्चिकपक्षे तावददोषः । अर्थभेदेऽपि चैतेषां यावन्त्यभिधानानि तावत्यो देवताः, अस्य पुनराचार्यस्य स्वसिद्धान्तावलम्बिनः “तिस्र एव देवताः”—इति प्रतिज्ञावतः कुतो वायुन्द्रशब्दयोरर्थभेदः ? भेदे हि प्रतिज्ञाहानिः स्यात्, अपि च भेदेऽभिप्रेते नैकवचनेन निरदेक्ष्यदन्तरिक्षस्थान इति, अभिधानमात्रे भिन्नेऽप्यभिधेयस्य चाभेदे अन्तरिक्षमस्य स्थानमित्युपपत्तेः । षष्ठ्येकवचनो विशेष्योऽन्तरिक्षस्थानशब्देन विशेष्यते, इतरथा अन्तरिक्षस्थानौ प्रत्यक्षत् इयोर्विशेष्ययोः । अपि च “वायुवायाहि दर्शतु”—इति (ऋ० सं० १, १, ३, १) । वायोः प्राधान्यस्तुतिमुदाहृत्य

तां निरुच्य तस्यां सोमपानसम्बन्धमुपलक्ष्य,—ऐन्द्रत्वं च सोम-
स्यावेत्य “अंशुरंशुष्टे”—इत्येतस्मिन्, “आ त्वमिन्द्राय प्यायस्व”
“तुभ्यमिन्द्रः प्यायताम्”—इति नान्यत्रेन्द्रशब्दात् मुख्याभिस-
म्बन्धिनो मध्यमात् सोमपानं सम्भवतीति प्रतीत्य वायुशब्द-
स्येन्द्रशब्दस्य समानार्थतां दृढमवधार्य अमृष्यमाणो वायु-
शब्दस्य मध्यमादर्थान्तरे वृत्तिमपर्यायशब्दवादिनमाक्षि-
पन्नाह “कमन्यं मध्यमादेवमवक्ष्यत्”—इति । उत्तरमपि
च यमुदाजहार निगमं “तस्यैषा परा भवति”—इत्युपोद्ध-
त्यैतदैन्द्रादेव सूक्तात् “अस्येन्द्रस्य वायोर्यथा भक्षो न विद-
स्येत्, तथा अन्नमेवमभिवहेयुः”—इति वायुशब्दस्येन्द्रविशे-
षणत्वं प्रतीत्य इन्द्रप्रधानत्वात् सूक्तस्य च इन्द्र उपात्तः ।
तस्मादाचार्यस्य मध्यमपर्यायवचनावेतौ शब्दाविति ॥

सत्यपि तु पर्यायवचनत्वे मुख्यतरः सम्बन्धो मध्य-
मस्येन्द्रशब्देन, तथा वायुवरुणेन्द्रादिभिः । तत् कुतः ?
तथा निगमे दर्शनात्,—“सा प्रथमा संस्कृतिर्विश्ववारा स
प्रथमो वरुणो मित्रो अग्निः । स प्रथमो बृहस्पतिश्चि-
कित्वांस्तस्मा ३ इन्द्राय सुतमाजुहोत स्वाहा”—इति ।
सा प्रथमा संस्कृतिरित्येतस्मिञ्छुक्रामन्धिनोर्हवनमन्त्रे यो
मध्यमो वरुणोऽपि मित्रोऽग्निः, तस्मै इन्द्राय सुतम्
आजुहोत इति वरुणादीन्यनुक्रम्य विशेषतश्चतुर्थ्यन्तेन इन्द्र-
शब्देन सम्प्रदानेन सम्बन्धाति तस्मै मध्यमायेन्द्रायेति, तस्मात्
सम्प्रदानेन सामानाधिकरण्यात् मन्त्रान्ते मध्यमशब्देन्द्रशब्द-
योर्मुख्यतरः सम्बन्ध इति गम्यते, यथा मध्यमस्य ज्योतिषो
मुख्यः सम्बन्ध इन्द्रशब्देन, तथेतरयोरपि पार्थिवोत्तमयोर-
ग्निःसूर्यशब्दाभ्याम्, प्रसिद्धतरत्वात् सम्बन्धस्य, न तथेतरै-
र्जातवेदःप्रभृतिभिः । सति च गौणमुख्यत्वे युक्तं यदमन्यभि-

धानेन प्रसिद्धतरसम्बन्धेन पार्थिवस्य ज्योतिष उपदेशः क्रियते, न जातवेदःप्रभृतिभिः, तथोत्तमस्य सूर्यशब्देन उपदेशः क्रियते, न सवित्रभगप्रभृतिभिरिति ॥

कस्मात् पुनर्मध्यमस्य शब्दद्वयेनोपदेशः क्रियते, पार्थिवोत्तमयोरेकैकेन ? इति । मध्यमस्य हि द्वौ कर्मात्मानौ विद्युद्वायाख्यौ । तयोरनित्यदर्शनं एको विद्युदाख्यः, नित्यदर्शनस्तु वायाख्यः त्वर्गिन्द्रियप्रत्यक्षः । तत् कथं नाम त्रिष्वपि स्थानेष्वभिमानिन्यो देवताः कर्मात्मभिरवैषम्येण प्रत्यक्षत एवोपदिष्टाः स्युः ? इत्यतः “वायुर्मध्यमस्थानः”—इति वायाख्येन कर्मात्मना मध्यमस्थानमुद्दिश्यामुख्यत्वाद् वायुभिधानस्य, मुख्यत्वाच्चैन्द्राभिधानस्य “इन्द्रो वा”—इत्याह । एवमुभयं कृतं भविष्यति,—अनुपरतक्रियाव्यापारता च मध्यमस्य वायाख्येन कर्मात्मना इतरज्योतिर्विद्दर्शिता भविष्यति, मुख्येन चेन्द्रशब्देन मुख्यः सम्बन्धोऽपरिहापितो भविष्यतीत्युभयमुक्तम्,—“वायुर्वेन्द्रो वान्तरिक्षस्थानः”—इति । न तु पार्थिवोत्तमयोर्द्वौ द्वौ कर्मात्मानौ स्तौ यथा मध्यमस्थानस्य, तस्माददोषो मध्यमस्याभिधानद्वयोक्ताविति ॥

आह,—यदिदमभिधानबहुत्वं जातवेदो वैश्वानर इत्येवमादि, त्रित्वे सत्येतत् किं कृतम् ? इति । उच्यते,—“तासां माहाभाग्यात् एकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि भवन्ति” । तासामिव तिसृणामग्न्यादीनां माहाभाग्यात् ऐश्वर्ययोगात् एकात्मानमनेकधा विकुर्वतीनाम् एकैकस्याः प्रतिविकारं जातवेदः, वैश्वानरः, वरुणः, रुद्रः, अश्विनौ, उषा इत्येवमादीनि बहूनि नामधेयानि भवन्ति, प्रतिस्थानं स्वप्रकृत्यभेदादैकात्म्यवदेवैकत्वं न जहाति सा सा देवतेति ।

“अपि वा कर्मपृथक्त्वात्” । अपि चैवं विकरणधर्मित्वा-

दभिन्नप्रकृतीनां बहुनामता । अपि वा स्वं स्वमात्मानमवि-
कुर्वतीनामेवानेककर्मयोगात् पृथक्कर्महेतुको नामधेयलाभः
स्यात् । को दृष्टान्तः ? “यथा,—होता, अध्वर्युः, ब्रह्मा,
उद्गाता,—इति अपि एकस्य सतः” कुण्डपायिना-
मयने । तत्र हि सप्त दीक्षन्ते, त एव च स्वयं कर्म कुर्वते,
तेषां षट्, षोडशानां पर्यायेण कर्म कुर्वते, तत् कर्म
कुर्वाणाः तदाख्या भवन्ति, यथा लोके कारकलावकपाच-
कादयः । तदेतत् प्रदर्शितं भवति,—न किञ्चिद्विष्यत्त गौण-
मभिधानम्, संविज्ञानपदत्वे त्वग्न्यादीनां संज्ञाशब्दानां तेषां
कारकादिशब्दैरेष विशेषो यद्यनयनादिगुणयोगेऽप्यसति
नाग्न्यादीन् जहति, कारकादिशब्दास्तु करणादियोगसमन-
न्तरमेव कारकादीन् जहति । एवमेतद्गौणत्वमभिधानाना-
मपेक्ष्योक्तम्,—“अपि वा कर्मवृथक्त्वात्”—इति । अपि वैश्व-
र्यादुभयथापि शक्यप्रतीघात उपपद्यत एकैकस्या अपि बहु-
नामतेति ॥

अपि वा पृथगेव स्युः पृथग्घि स्तुतयो भवन्ति” । अपि
चैवं यथोक्तमेकैकस्या महाभाष्यात् कर्मपृथक्त्वाद्वा बहुना-
मता । अपि वा पृथक् पृथक् अत्यन्तभिन्ना एवीत्यत्तिकेन
भेदेन स्युरिति याज्ञिका आहुः,—“पृथक् हि स्तुतयो भवन्ति”
—इति । कुत एतत् याज्ञिका आहुः ? इति । अधियज्ञे हि
स्तुतिनियमो भवत्यभिधाननियमश्चेति । अधियज्ञमिति
व्याख्येयम्,—“पृथग्घि स्तुतयो भवन्ति”—इति । हीति
हेतौ, यस्मात् पृथक् पृथक् अग्न्यादीनां स्तुतयो भवन्ति ।—
पृथगग्नेः—“अग्निमीले”—इत्येवमाद्याः—इति (ऋ० सं०
१, १, १, १) । पृथग् जातवेदसः—अग्निलिङ्गं सूक्तम् “प्र नूनं
जातवेदसम्”—इति, (ऋ० सं० ८, ८, ४६, १) । पृथगिन्द्रस्य

—“हरिभ्याम्” पृथग्वायोः—“नियुद्धिः” पृथक् सूर्यस्य—हरि-
द्धिः, पूष्णोऽजाभिः, अरुणीभिर्गोभिरुषसाम् । स्तुतिव्यवहारे
च प्रायश्चित्तम्, तदनुपपन्नञ्च पर्यायवचनत्वे तेषाम् ।
ते वयं स्तुतिनियमात् पश्यामः पृथक् पृथग्गन्निवैश्वानरप्र-
भृतय इति ॥

“तथाभिधानानि” । यथैव हि स्तुतिभेदात् स्तुत्यभेदः,
एवमेवाभिधानभेदादभिधेयभेदोऽपि भवितुमर्हति । प्रसिद्ध-
तरं चेदं लोके प्रत्यभिधानमर्थभेद इति, न तथैकस्थानिकाभि-
धानता । तस्मात् पृथक् पृथग्गन्निजातवेदोवैश्वानरादि-
शब्दानामभिधेया इति स्थितिः । स्तुतिष्वेव हि अभिधान-
भेदत इति समानार्थता हेत्वोः ? इति चेत्, न, विधावप्य-
भिधाननियमदर्शनात्,—“आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेत्” इति
येनैवाभिधानेन चोद्धते, तेनैव निर्वपणादारभ्य समाप्यते,
तस्मादसमानार्थतेति ॥

“यथो एतत्” यत् पुनरेतदुक्तम् “कर्मपृथक्त्वादिति” । अनै-
कान्तिक एष दृष्टान्तः, दृष्टो हि प्रकृतिभेदात् प्रतिकर्मभेदः,
मा च पृथक्त्वादिव्यवस्था माहाभाग्यादित्याचार्येणात्र पृथक्त्वे
हेतुर्न प्रयुक्तः, दृष्ट एव हि याज्ञिकपक्षे प्रत्यभिधानमर्थभेद
इति । तत् किमेकत्वं नास्त्येव ? तन्नास्ति, गुणतः ॥

कथम् ? “तत्र संस्थानैकत्वं सन्भोगैकत्वं च उपेक्षित-
व्यम्” । तत्र तस्मिन् पृथक्त्वे सति संस्थानैकत्वं सन्भोगैकत्वं
च उपपत्तित ईक्षितव्यम् । तत्र दृष्टान्तः,—“यथा पृथिव्यां
मनुष्याः पशवो देवा इति स्थानैकत्वम्, सन्भोगैकत्वं च
दृश्यते” । सह स्थानतया एकत्वं स्थानैकत्वम्, पृथिवीत्यक्ते
यावतां सह भावेन समानं स्थानम्, ते सर्वे तद्रूपहणेन गृह्यन्ते,
एवमुत्तरयोरपि स्थानयोः । एवमकारमेकत्वं सन्भोगैकत्वं

चोपेक्षितव्यम् । सम्भोगहेतुकमेकत्वं सम्भोगैकत्वम् । सम्भोगो नाम इतरेतरोपकारित्वम्, समानकार्यतेत्यर्थः । तच्च पुनर्भिन्नस्थानानामपि भवति, किमङ्ग पुनः समानख्यानानामिति । “यथा पृथिव्याः पर्जन्येन च, वायादित्याभ्यां च सम्भोगः” । कथम् ? पृथिव्योषध्युत्पत्तौ स्वकार्यारम्भे पर्जन्यवायादित्यकृतमुपकारमपेक्षते । तदुक्तम्,—“चयस्तपन्ति पृथिवीमन्पाः”—इति (ऋ० सं० ७, ७, १८, ३) । “अग्निना च इतरस्य लोकस्य” । तदप्युक्तम्,—“अग्निर्वा इतो वृष्टिं समीरति, “दिवं जिन्वन्त्यग्नयः”—इति च (ऋ० सं० २, ३, २३, ५) । तदेवम्प्रकारमेकत्वं कार्यैकत्वात् स्थानैकत्वाद्वा भाक्तं न प्रतिषिध्यते, लोकेऽपि समानकार्यता भवति येषां तेषामैक्यमित्युच्यते ॥

कः पुनरत्राविरोधी भेदाभेदे दृष्टान्तः ? इति । उभये हि प्रमाणं भेदाभेदवादिनः—आत्मविन्नैरुक्तयाज्ञिकाः, न हि ते स्वमनीषिकया भेदाभेदौ प्रकल्पयन्ति, किन्तर्हि ? मन्त्रार्थमुद्दिश्य । तस्माद् वक्तव्यः समञ्जसो दृष्टान्तः ? उच्यते,—“तत्र एतत् नरराष्ट्रम् इव” । यथा राष्ट्रमित्यभेदः, नरा इति भेदः, एवं पृथिव्यग्निरित्यभेदः, जातवेदा वैश्वानर इति भेदः । एवमुत्तरयोरपि स्थानयोः । तथा आत्मेत्यभेदः, लोकाश्च लोकिनश्चेति भेदः । सर्वत्रैव सामान्यविशेषधर्मो द्रष्टव्यः । पुरुषबुद्धरपेक्षातश्च गुणप्रधानतोऽपेक्षा पुरुषानुरागविशेषतः ॥

तत्रैवं सति आत्मविद आत्मनि त्रित्वनानात्वे गुणीकृत्य तदङ्गप्रत्यङ्गभावेन कल्पयित्वाकमात्मानं पश्यन्ति । तथा नानात्वैकत्वे नैरुक्ता इति त्रित्वे, तथा त्रित्वैकत्वे यान्निका नानात्वे । एवमेषामविरोधः । अस्ति हि शब्दार्थयोः वक्तृप्रतिवक्तृवशेन तद्बुद्धरपेक्षया अन्वयव्यतिरेकाभ्यां वर्तितुं शक्ताः, न तु

स्वाभा विक्रमभिधानाभिधेयसम्बन्धमकृतकमप्रत्यवमानावभि-
धानाभिधेयौ जहीताम्, न ह्यग्नेरवभास्यं प्रत्यवभासनशक्तिः,
अवभास्यस्य चावभास्यमानता शक्तिव्यवधानमन्तरेण
विहन्यते, न ह्यकृतकं स्वयमप्यधीतको विकल्पते । वैदिकानां
पदवाक्यप्रमाणानामात्मभावानु-शयवशेनात्मविन्नैरुक्तयाज्ञिका
वेदस्याविपर्यासिनोमप्यध्यात्माधिदेवाधियज्ञविषयनियतामर्था-
भिधानशक्तिं विपर्यासिनीमिव मन्यमाना परस्परतो विपर्य-
स्यन्ते । तदेतत् सर्वथापि भेदाभेदवर्ति देवतासतत्वं यथाग्रहं
वक्तृप्रतिवक्तृवशेन प्रख्यातिमुपनयत् । स्तुतिरूपकेणात्मनोऽर्थ-
सतत्वं तथाभूतं मन्त्रैराविष्क्रीयते । तदुक्तम्,—“तत्रोपमार्थेन
युद्धवर्णा भवन्ति”—इति, दर्शितञ्चैतन्मन्त्रेण,—“न त्वं युयुक्ते”
—इति । निष्ठितरूपत्वेन स्वे स्वे विषयेऽध्यात्मादौ परमा-
र्थतया ऐकात्म्ये निष्ठा, तदन्तत्वात् वाचः । तदुक्तम्,—“यतो
वाचो निवर्तन्ते”—इति ॥ १ ॥

अथाकारचिन्तनं देवतानां पुरुषविधाः
स्युरित्येकं चेतनावद्बुद्धिस्तुतयो भवन्ति तथा-
भिधानान्यथापि पौरुषविधिकैरङ्गैः संस्तूयन्ते ।
ऋष्या त इन्द्र स्यविरस्य ब्राह्म यत्सङ्गुभृणा
संभवन् काशिरित्ते । अथापि पौरुषविधिकैर्द्र-
व्यसंयोगैः । आ द्वाभ्यां हरिभ्यामिन्द्र याहि
कल्याणीर्जाया सुरणं गृहे ते । अथापि पौरु-
षविधिकैः कर्मभिः । अद्भौर्द्र पिव च प्रस्थि-
तस्य । आनुकर्ण अधी हवम् ॥ २ (ई) ॥

“अथाकारचिन्तनं देवतानाम्” । आह,—माहाभा-
ग्याद् देवताया विकरणधर्मित्वादनियम आकारे, अथ नियमः ?
नन्वैश्वर्यव्याघातात्माहाभाग्याद्देवताया इत्येतद्ग्राह्यते,
तस्मादथाकारचिन्तनं देवतानामित्येतदनारभ्यम् ? उच्यते,—
आरभ्यमेव । प्रकृतिसत्तामनपेक्ष्य विकरणं नाम देवताधर्मो
नैस्ति, तस्मात् प्रकृतिश्चिन्त्यते देवतायाः । अपि च, यत
एवेश्वरा देवास्तत एवोभयभावित्वात् किमाकारवत्त्वं स्वभावो
देवतायाः अथवा निराकारवत्त्वम् ? इति सतत्त्वपरिज्ञानाय
चिन्त्यते ॥

अस्तु तावदियं चिन्ता, किमिदमविशेषेण पक्षत्रयमस्या-
श्चिन्ताया विषयः, उत वा कस्मिंश्चिदेवैकस्मिन् पक्षे द्वयोर्वैत-
च्चिन्त्यते ? इति ॥

इह तावदात्मविदामेक आत्मा स प्राग्विकारापत्तेः सन्मात्र
उदस्तसर्वाकृतिः, सर्गस्थित्योरुपात्तसर्वाकृतिः, तदेवमसावना-
कृतिः, सर्वाकृतिर्वा ? इत्यनास्यदभूतोऽस्याश्चिन्ताया आत्म-
वित्पक्षः ।

अथ पुनर्यदासावुपात्तत्रिस्थानावस्थो नैरुक्तपक्षाभिमत-
मग्निवायुसूर्यभावं विभर्ति, तदापि प्रत्यक्षत्वादविषयत्व-
मस्याश्चिन्तायाः । प्रत्यक्षत्वात्तेषामपौरुषेयविध्यस्य तत्पक्षे-
ऽप्याकारचिन्ता विषयाभावादुदस्यत एव ।

अथ पुनर्याज्ञिकानां यावदभिधानं देवतापक्षवादिनाम्
अग्निवायुसूर्याभिधानानि प्रत्यक्षार्थाभिधानसम्बन्धीनि, जात-
वेदोरुद्रेन्द्रपर्जन्याश्विप्रभृतीन्यप्रत्यक्षार्थाभिसम्बन्धीनि, शब्द-
मात्रं प्रत्यक्षम् । अभिधानानां लोके दृष्टमाकृतिपदार्थव-
त्त्वम्, अनाकारार्थवत्त्वञ्च, रुद्रेन्द्रादीनां शब्दानां मन्त्रग-
तानां लौकिकैर्मनुष्यादिशब्दैर्वायात्माक्राशादिभिर्वाभिधानवत्त्वं

तुल्यम् ? तत्रैतद् भवति, अप्रत्यक्षत्वादुद्राद्यभिधानानामर्थस्य,—किन्तु खल्वमौ रुद्रादिशब्दाः मनुष्यादिशब्दवदाकारवदर्थेनार्थवन्तः, उत वायात्माकाशादिशब्दवदनाकारेण ? इति ॥

एवमयमस्याश्चिन्ताया याज्ञिकपक्षो विषयः “अपि वा पृथग्व स्युः”—इति । अतएव याज्ञिकपक्षादनन्तरमिदमारब्धम्,—“अथाकारचिन्तनं देवानाम्”—इति ॥

किमाकारस्य चिन्त्यते,—किमस्ति उत नास्ति ? इति । यद्यस्ति कीदृशः ? इह द्विविधा आकारिणोऽर्थाः,—चेतनाश्चाचेतनाश्च । तत्र चेतना मनुष्यादयः, अचेतनाश्च पाषाणादयः । तत्रैतद् भवति किममी मनुष्यादिवच्चेतना, उत पाषाणादिवदचेतना द्रव्यमात्रम् ?—इत्युपोद्धृत्य संशयः ॥

तदुच्यदासाय पक्षः परिगृह्यते,—“पुरुषविधाः स्युः इति एकम्”—इति । मन्त्रप्रत्ययमस्ति त्वं देवताया अभ्युपगतम्,—यत्काम इत्युपक्रम्य तद्देवतः स मन्त्रो भवतीति, सति हि देवतास्ति त्वे तद्देवतत्वं मन्त्रस्य । यदि चैवमाकारोऽपि तत्प्रत्यय एव भवितुमर्हति ? अस्ति चेदं पौरुषविध्यं मन्त्रेषु देवतासम्बन्धीनि । यत उच्यते,—“पुरुषविधाः स्युः इति एकम्” । मन्त्रेषु दर्शनम् इति वाक्यशेषः । ‘पुरुषविधाः’ पुरुषप्रकाराः, पुरुषविग्रहा इत्यर्थः ॥

कोऽत्र हेतुः ? “चेतनावद्वि स्तुतयो भवन्ति” । ‘हि’-शब्दो हेत्वर्थः, यस्माच्चेतनावतामिव स्तुतयो मन्त्रा अभिधाप्रका भवन्ति । पूर्वी वतिर्मत्वर्थे, उत्तरस्तुत्यर्थे, तस्मात् पुरुषाकारविग्रहा इति ॥

ननु चैतन्यमपुरुषाकारविग्रहाणामपि गवादीनामस्ति ? न, नास्ति । न तु ते विवेकक्षमा आसन्नचेतनाः, लोकेऽपि

यच्च हिताहितविवेकज्ञानं विशिष्टं संविज्ञानं न भवति,
तमधिकृत्य ब्रुवते निश्चेतनोऽयमिति । एवमेते च गवादयः
सत्यपि चैतन्ये आसन्नचेतनत्वान्न विदुः श्वस्तनम्, न लोका-
लोकाविति ज्ञायते, तस्माद्चेतना इवोपेक्ष्यन्ते । पुरुषस्तु
वेद श्वस्तनम्, वेद लोकालोकौ, मर्त्ये नामृतत्वमीप्सुतीति ।
तस्माद्धिताहितपरिज्ञानात् पौरुषविध्यस्यैव सिषाधयिषि-
तत्वादनपेक्ष्यसामान्यं विशिष्टचैतन्यः पुरुषो नियम्यते ।
यथैव चेतयमाना अर्थान् पुरुषाः श्रूयन्ते, तथैव देवता अपि ।
तस्मात् “पुरुषविधाः स्युः”—इत्युपपन्नम् ॥

“तथाभिधानानि” यथैव पौरुषविध्यमुपपद्यते चेतना-
वत्सदृशस्तुतिभिः तत् प्रति ताः कारणं भवति, तथैव संवाद-
सूक्तेषु परस्परमभिधानानि उक्तप्रत्युक्तानि सम्बन्धानि
परस्परतः, कयाशुभीयादिषु कुतस्त्वमिन्द्रेत्येवमादीनि
तस्मात् पौरुषविध्यं देवतानाम् ॥

अथाप्ययमपरो हेतुः पौरुषविध्ये देवतानाम्,—“पौरु-
षविधिकैरङ्गैः संस्तूयन्ते” । पौरुषविध्यत्वे यान्यङ्गानि, तैः
संस्तूयन्ते । तद्यथा,—ऋष्या त इन्द्र स्यविरस्य ब्राह्म”
“यत् सङ्गृभ्णा मघवन् काशिरित्ते” ।—

“उरुं नो लोकमनुनेषि विद्वान् सर्वज्योतिरभयं
स्वस्ति । ऋष्या त इन्द्र स्यविरस्य ब्राह्म उपस्थेयाम शरणा
बृहन्ता ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ३१, ३) । शंयोरार्षम् ।
विष्टुप् । ऐन्द्री । एकादशिन्यामैन्द्रस्य पशोर्वपाया याज्या ।
‘उरुं’ विस्तीर्णं ‘लोकं’ यः त्वम् ‘नः’ अस्मान् ‘अनुनेषि’ अनु-
नयसि, स्वेन सुकृतेन कर्मणा गच्छतां गमनानुयङ्गि वत्तसि ।
‘सर्वज्योतिः’ आदित्यसमानं प्रकाशेन लोकम्, ‘अभयम्’
‘स्वस्ति’ स्वस्त्ययनाय । तस्य ‘ते’ तव वयम् ‘इन्द्र!’ ‘ऋष्या’

ऋषौ एतौ रेषणौ शत्रूणाम्, 'स्थविरस्य' महतः 'बाहू' हस्तौ
'बृहन्ता' बृहन्तौ महान्तौ, 'शरणा' शरणौ आश्रयणीयौ
नित्यम् 'उपस्थेयाम' उपतिष्ठे मेत्ये तदाशास्त्रहे ॥

“यत् सङ्गृभ्णा मघवन् काशिरित्ते” — इति (ऋ० सं०
३, २, १, ५) । व्याख्यातः शेषः । एवमस्मिन् मन्त्रद्वये बाहू-
मुष्टिसम्बन्धदर्शनात् स्तुत्यस्यैन्द्रस्य पौरुषविध्यम्, अन्यथा हि
वितथाभिधानत्वं मन्त्रयोः, तथा च सत्यानर्थक्यं मन्त्राणाम्,
सर्वेषां शास्त्रस्य च तदर्थलक्षणभूतस्य । तन्मा भूदित्यवश्य-
मेवेष्टव्यं पौरुषविध्यं देवतानामिति ॥

“अथापि” अयमप्यपरो हेतुः पौरुषविध्ये देवतानाम्—
“पौरुषविधिकैः द्रव्यसंयोगैः” । तद्यथा—“आ हाभ्यां
हरिभ्यामिन्द्र याहि” “कल्याणीर्जाया सुरणं गृहे वै” ।—

“आ हाभ्यां हरिभ्यामिन्द्र याह्या चतुभिर्रा षड्भिर्ह्य-
मानः । आष्टाभिर्दशभिः सोमपेयमयं सुतः सुमख मा
मृधस्कः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ६, २१, ४) । गृत्समद
ऋषिः । ऐन्द्रो । त्रिष्टुप् । हे भगवन् ! 'इन्द्र !' यदि तावत्
तव द्वौ हरौ सन्निहितौ, ततस्तावेव रथे युक्ता, ताभ्याम्
'हरिभ्याम्' 'आयाहि' । अथ चत्वारः ? ततस्तैः 'चतुभिः'
अथ षट् ? ततस्तैः 'षड्भिः' अथाष्टौ ? ततस्तैः 'अष्टाभिः'
अथ दश ? ततस्तैः 'दशभिः' 'आ' याहि । इदं 'सोमपेयं'
सोमपानकर्म प्रति । किम् ? इति । एवं ब्रूमहे,—'अयं' 'सुतः'
सोमोऽभिषुतः त्वदर्थम्, स त्वं हे 'सुमख' सुधन ! 'मा' केन-
चित् 'मृधः' संग्रामं 'कः' कार्षीः, अविलम्बितमागच्छेत्य-
भिप्रायः ॥

'अपाः सोममस्तमिन्द्र प्रयाहि कल्याणीर्जायाः सुरणं
गृहे वै' । यत्रा रथस्य बृहतो निधानं विमोचनं वाजिनो दक्षि-

णावत् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ३, २०, १) । विश्वामित्रस्या-
र्षम् । त्रिष्टुप् । हारियोजनस्यानुवाक्त्वा । हे भगवन् ! ‘इन्द्र !’
‘अपाः’ पीत्वानसि ‘सोमम्’ एतस्मिन् कर्मणि । स त्वं पुनः
‘अस्तं’ गृहं ‘प्रयाहि’ । यस्मात् तव ‘कल्याणीः जायाः’ ‘तत्र’
‘बृहतः’ च ‘रथस्य’ ‘निधानं’ रथशाला, ‘विमोचनं’ च ‘वाजिनः’
धित्वा संग्राममागतस्य, ‘दक्षिणावत्’ अन्यदपि, ‘सुरणं’
यद्यद्रमणीयं तत्तत्सर्वं ‘ते’ तव ‘गृहे’ वर्त्तते । तस्मात्
पुनरस्तं प्रयाहि ॥

—एवमेतयोर्मन्त्रयोर्हरिगृहजायारथाभिसम्बन्धात् पौरु-
षविध्यमिन्द्रस्य, न ह्यपौरुषविध्ये सति सम्बन्धो जायादिभि-
रस्ति ॥

“अथापि” अयमपरो हेतुः पौरुषविध्ये । कतमः ?
“पौरुषविधिकैः कर्मभिः” संस्तूयन्ते देवताः । तद्यथा,—
“अद्दीन्द्र पिब च प्रस्थितस्य” “आ शुत्कर्ण शुधी हवम्” ।

“इदं हविर्मघवन् तुभ्यं रातं प्रति सम्म्राडहृणानो गृभाय ।
तुभ्यं सुतो मघवन् तुभ्यं पक्कोर्द्वीन्द्र पिब च प्रस्थितस्य ॥”
—इति (ऋ० सं० ८, ६, २१, २) । अग्नियुतो नाम स्थूर-
पुत्रः, तस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । ऐन्द्री । हे ‘मघवन् !’ ‘इन्द्र !’
‘इदं’ ‘हविः’ आज्यादिकम्, ‘तुभ्यं रातम्’ मनसास्माभिः
निरुप्तम्, पूर्वं निर्वपणादौ संस्कारकाले । तदिदानीं हे
‘सम्म्राट् !’ ‘अहृणानः’ अहृणन् ‘प्रतिगृभाय’ प्रतिगृहाण ।
अपि च ‘तुभ्यं’ त्वदर्थमेवायं ‘सुतः’ अभिषुतः सोमः । अपि
च हे ‘मघवन् !’ त्वदर्थमेवैषः पुरोडाशः ‘पक्कः’ । स त्वम्
अस्य सोमस्य ‘प्रस्थितस्य’ ‘अद्धि पिब च’ स्वमंशमिति शेषः ।

“आ शुत्कर्ण शुधी हवन् नू चिद्दधिष्व मे गिरः । इन्द्र
स्तोममिमं मम कृष्वा युजश्चिदन्तरम् ॥”—इति (ऋ० सं० १,

१, २०, ३) । मधुच्छन्दस आर्षम् । अनुष्टुप् । ऐन्द्रो !
 ओतारौ यस्य कर्णौ अप्रतिहतश्रवणौ सर्वत्र, स भवति श्रुत्-
 कर्णः, तस्य सम्बोधनम्—हे 'श्रुत्कर्ण !' 'षा' आभिमुख्येन
 'श्रुधि' शृणु त्वम् 'हवम्' आह्वानमस्माकम् । श्रुत्वा च 'नू-
 चित्' पुराण इव 'दधिष्व' धारयस्व, एताः अस्मद्'गिरः' हृद-
 येन । किञ्च, हे भगवन् ! 'इन्द्र ! 'मम' 'इमं स्तोमं'
 'युजः' त्वद्युक्तस्य त्वां प्रत्यादृतस्य पुनःपुनरपि, ब्रुवतः 'कृष्व'
 कुरुष्व श्रोतुम् 'अन्तरम्' क्षणमित्यर्थः ।

एवमनयोर्मन्त्रयोरध्याशृणुहीति आमन्त्रणपूर्वकादरश्रवण-
 पूर्वको विनियोगः, स न सम्भवत्यपौरुषविध्ये, न हि गवा-
 दयोऽध्याशृणुहीत्युक्ताः किञ्चित् प्रपद्यन्ते । तस्मात् कार्य-
 कारणसन्निवेशो मनुष्यवद्देवतानाम्, कार्यकारणापेक्षं च
 विज्ञानम् । तदेवमेतेभ्यो मन्त्रदर्शनेभ्यः स्थितं पौरुषविध्यं
 मन्त्रदेवतानामिति ॥ २ (६) ॥

अपुरुषविधाः स्युरित्यपरमपि तु यद्
 दृश्यतेऽपुरुषविधं तद्यथाग्निर्वायुरादित्यः पृथिवी
 चन्द्रमा इति यथो एतच्चेतनावद्वि स्तुतयो
 भवन्तोत्यचेतनान्यथेवं स्तूयन्ते यथाक्षप्रभृती-
 न्योषधिपर्यन्तानि यथो एतत्पौरुषविधिकैरङ्गैः
 संस्तूयन्त इत्यचेतनेष्वप्ये तद्भवत्यभिक्रन्दन्ति
 हरितेभिरासभिरिति यावस्तुतिर्यथो एतत्पौरु-
 षविधिकैर्द्रव्यसंयोगैरित्येतदपि तादृशमेव सुखं
 रथं युयुजे सिन्धुरश्विनमिति नदीस्तुतिर्यथो

एतत्पौरुषविधिकैः कर्मभिरित्येतदपि तादृशमेव
 होतुञ्चित् पूर्वं हविरद्यमाशतैति ग्रावस्तुति-
 रेवापि बोभयविधाः स्युरपि वा पुरुषविधाना-
 मिव सतां कर्मात्मान एते स्युर्यथा यज्ञो यजमा-
 नस्यैष चाख्यानसमयः ॥ ३ (७) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ७,२ ॥

“अपुरुषविधाः स्युः इत्यपरम्” दर्शनमिति वाक्यशेषः ।
 तदुक्तम् “अपाञ्च ज्योतिषश्च मिश्रीभावकर्मणो वर्षकर्म
 जायते, तत्रोपमार्थेन युद्धवर्णा भवन्ति”—इति विज्ञायते ।
 तदाहुः “नैतदस्ति यद्देवासुरम्”—इति, “न त्वं युयुत्से”—
 इत्यपि चैतदुक्तमेव ।

“अपि तु यत् दृश्यते” देवानां किञ्चित् “अपुरुषविधम्”
 अपुरुषप्रकारं तदित्यर्थः । “तद्यथा—अग्निः, वायुः, आदित्यः,
 पृथिवी, चन्द्रमाः—इति” । प्रत्यक्षत एतान्यपुरुषप्रकाराणि
 इत्येतेषामतोऽन्यथाभ्युपगमे दृष्टहानिः स्यात्, न चैतदिष्टम् ।
 तस्मादपुरुषविधा अग्न्यादयः, तस्मान्मान्याददृष्टा इन्द्रादयो-
 ऽप्यपुरुषविधाः, न हि मनुष्यत्वे तुल्ये कैचिदाकारिणः केचि-
 दनाकारिण इति, तथैव देवतानामपि हि न्यायः । तस्माद-
 पुरुषविधा इति ॥

“यथो एतत् चेतनावदत् हि स्तुतयः भवन्ति इति, अचे-
 तनान्यपि एवं स्तूयन्ते, यथा—अक्षप्रभृतीनि षोषधिपर्य-
 न्तानि” । तस्मात् चेतनावत्स्तुतिमन्त्रमहेतुः पौरुषविध्ये
 देवतानाम्, अचेतनेष्वप्यक्षादिषु चेतनावत्स्तुतेर्दृष्टत्वादिति ।

“यथो एतत् पौरुषविधिकैः अङ्गैः संस्तूयन्ते इति” अय-

मप्यहेतुः, व्यभिचरितत्वात्, “अचेतनेषु अपि एतत् भवति”
 तद्यथा—“ग्रावस्तुतिः” । “पृते वदन्ति शतवत् सहस्रवद्-
 भिक्रन्दन्ति हरितेभिरासभिः । विष्टी ग्रावाणः सुकृतः
 सुकृत्या होतुश्चित् पूर्वं हविरद्यमाशत ॥”—इति (ऋ० सं०
 ८, ४, २८, २) । अर्बुदस्यार्घम् । जगती । ग्रावस्तुतिः ।
 ‘एते’ ‘ग्रावाणः’ अभिषवकर्म कुर्वाणाः ‘वदन्ति’ । कथम् ?
 ‘शतवत्’ शतमिव । ‘सहस्रवत्’ सहस्रमिव । शब्दबाहुल्या-
 भिप्रायम् ‘अभिक्रन्दन्ति’ आह्वयन्ति सोमपातृन्—आगच्छता-
 स्माभिरभिषुतं सोमं पातुमिति । ‘हरितेभिः’ सोमसंसर्गात्
 हरिद्वर्णैः ‘आसभिः’ आस्यैः । तत्र या इयं ‘विष्टी’ व्याप्तिः
 ग्रावणाम्, एतया ‘सुकृत्या’ शोभनया क्रियया एते ‘सुकृतः’
 शोभनस्य कर्मणः कर्तारः ‘होतुः चित् पूर्वं’ होतुरपि अग्नेः,
 मानुषहोतुर्वा पूर्वं प्रथमतरम्, ‘हविः’ एतत् सोमाख्यम्,
 ‘अद्यम्’ अदनीयम् ‘चाशत’ अश्रन्ति । अभिषवे सोमसंयोग-
 मात्रमश्रन्मुपचर्यते ग्रावणाम् । तस्मादपौरुषविध्यमिति,
 न हि ग्रावणां यथाभूतान्यास्यानि सन्ति, यत्संयोगेन च
 स्तूयन्ते, तद्वदिन्द्रादीनामप्ययथाभूतैर्बाहुमुष्ट्यादिभिः स्तुतिः
 स्यात् । तस्मादहेतुरयं यत् “पौरुषविधिकैरङ्गैः संस्तूयन्ते”
 —इति । तस्मादपौरुषविधाः ॥

“यथो एतत् पौरुषविधिकैः द्रव्यसंयोगैः इति, एतत् अपि
 तादृशम् एव” औपचारिकम्, रूपकमात्रमित्यर्थः, यथैव
 हि आस्यादिकल्पना दृष्टव्यभिचारित्वात् ग्रावप्रभृतिषु न
 सम्भवति रूपकमात्रं स्तुत्यर्थं सङ्कल्पतो बाह्यादिकार्यसिद्धिः,
 एव हरिरद्यजायादिस्तुतयो रूपकमात्रमिति । अपि च
 “सुखं रथं युयुजे सिन्धुश्शिखिन्—इति नदीस्तुतिः” न चास्यां
 स्तुतौ यथाभूतार्थत्वोपपत्तिरस्ति, असम्भवात् । कथमसम्भवः ?

न ह्युदकात्मिकाया नद्या वहन्त्या रथेऽवस्थानं सम्भवति ।

“सुखं रथं युयुजे सिन्धु^१रश्विनं^२ तेन^३ वाज^४ सनिषदस्मि-
न्नाजौ । महान् ह्यस्य महिमा पनस्यतेऽदब्धस्य स्वयशसो विरप्-
शिनः ॥” — इति (ऋ० सं० ८, ३, ७, ४) । सिन्धुश्चिन्नाम प्रिय-
मेधसः पुत्रः, तस्येयमार्षम् । जगती । नदीस्तुतिः । ‘सुखं’ सुख-
हेतुं लोकस्य, ‘रथं’ रंहणमुदकम् ‘युयुजे’ युक्तवती ‘सिन्धुः’
नदी ‘अश्विनम्’ अशनेन व्यापनेन तद्वन्तम् उदकरथम् । ‘तेन’
‘वाजम्’ अन्नम् ‘सनिषत्’ सम्भजनवती उत्पादितवती
‘अस्मिन्’ ‘आजौ’ संग्रामे यतो यतो गच्छति, ततस्ततो
ब्रौह्मादि अन्नम् अभिनिष्पादयतीत्यर्थः । यस्माच्चायमुदक-
रथोऽन्नमभिनिष्पादयति, तस्मात् तस्य ‘महान्’ ‘महिमा’
माहाभाग्यं ‘पनस्यते’ स्तूयते स्तोत्रभिः । ‘अदब्धस्य’ अनुप-
हिंसितस्य, ‘स्वयशसः’ स्वायत्तकीर्त्तेः, ‘विरप्शिनः’ विरपण-
शीलस्य शब्दकारिण इत्यर्थः । रथमिव अश्विनम् इति
केचित् ॥

तदेवमादिष्वसम्भवात् मुख्यार्थकल्पनायाः, सर्वत्र रूपक-
प्रवादाः स्तुतय इत्युपेक्ष्यम् ॥

“यथो एतत् पौरुषविधिकैः कर्मभिः—इति, एतत् अपि
तादृशम् एव ।—‘होतु^१श्चित् पूर्वं हविरद्यमाशत (ऋ० सं०
८, ४, २६, २)’ इति” अशनशक्तिक्रियया ग्रावाणः स्तूयन्ते,
न च पुनर्ग्रावणां यथाभूतमशनमस्ति । तस्मादिदमपि
रूपकमेव ॥ “एते व^१दन्ति”—इत्यत्र व्याख्यातम् ॥

“अपि वा उभयविधाः स्युः” । उभयहेतुप्रामाण्यात् ॥

“अपि वाऽपुरुषविधानामेव सताम्” पृथिव्यादीनां
“कर्मात्मान एते स्युः” अपुरुषविधाः क्षितिजलादयः । परे
तु, अधिष्ठातारः पुरुषविग्रहाः, एवमुभयोः प्रत्यक्षागमयोः-

प्यनुग्रहः कृतो भविष्यति । “यथा,—यज्ञः यजमानस्य”
कर्मात्मा, इदमेतेनाङ्गं संस्क्रियते, इदमेतेनाङ्गमुपचीयत इति
संस्कृतममुष्मिन् लोके परैति इति च विज्ञायते ।

“एष च आख्यानसमयः” । भारते चाख्यानसमय एष
एव सिद्धान्त इत्यर्थः ।—पृथिवी, स्त्रीरूपेण भारावतारणाय
ब्रह्माणं ययाचे । अग्निश्च ब्राह्मणरूपेण वासुदेवार्जुनावुंभौ
खाण्डवं ययाचे । पुरुषरूपेणाग्निरूपेण च खाण्डवं ददाह ।
—इत्येवमादि ॥

तदेतच्चतुर्धा भिद्यते, मन्त्रार्थदर्शनादेव ।—(१) पौरुषवि-
ध्यम्, (२) अपौरुषविध्यम्, (३) कर्मार्थात्मोभयविध्यम्, (४)
नित्यमौभयविध्यमेवेति । सर्वं चैतदुपपद्यते, माहाभाग्ये
सत्यैश्वर्यात्, कथमिव देवता न स्यात्—अमूर्त्ता, मूर्त्ता,
एकधा, द्विधा, बहुधा चेति यथा तु वर्त्तमानामपश्यन्
मन्त्रदृशः तथा तथा अस्तुवन्, सर्वथैवादोषः, फलदर्शनात् ।
नानावस्थादर्शनवदाख्यातृणां परिदेवनानिन्दादिष्वपि चेन्द्रा-
दीनां कामकारतस्तद्रूपमवस्थितानां सा सा स्तुतिरेव, न
निन्दा । उक्तञ्च,—“हीना न निन्दा, स्तुतिरेव सास्या देवान्
मर्त्तः सम्यगभिष्टुयात् कः । शक्तिक्षयेऽप्यध्यवस्यन्ति शिष्टाः
स्तोतुं न पश्यन्ति गतिं यतोऽन्याम् ॥”—इति ॥ ३ (७) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ द्वादशाध्यायस्य (सप्तमाध्यायस्य)

द्वितीयः पादः ॥ ७, २, ॥

द्वितीयः पादः ॥

तिस्र एव देवता इत्युक्तं पुरस्तात्तासां
भक्तिसाहचर्यं व्याख्यास्यामोऽथैतान्यग्निभक्तौ-

न्ययं लोकः प्रातःसवनं वसन्तो गायत्री चिद्वत्
स्तोमो रथन्तरं साम ये च देवमणाः समा-
माताः प्रथमे स्थानेऽग्नायौ पृथिवीलेति
स्त्रियोऽथास्य कर्म वहनञ्च हविषामावाहनञ्च
देवतानां यच्च किञ्चद् दार्ष्टिर्विषयिकमग्नि-
कर्मैव तदथास्य संस्तविका देवा इन्द्रः सोमो
वरुणः पर्जन्य ऋतव आग्नावैष्णवञ्च हविर्न
त्वृक् संस्तविको दशतयोषु विद्यतेऽथाप्याग्ना-
पौष्णं हविर्न तु संस्तवस्तृतां विभक्तिस्तुति-
वृचसुदाहरन्ति ॥ १ (८) ॥

अथाकारचिन्तनव्यवधानाद् देवतात्रयाधिकारस्य तद्वि-
शेषविवक्षया तदनुस्मृतये च स एतत् प्रकरोति,—“तिस्रः
एव देवताः—इति” । यः पुनस्तत्र विशेषो विवक्षितः, स
उच्यते,—“तासां भक्तिसाहचर्यं व्याख्यास्यामः” । तासामेव
तिमृणां भक्तिसाहचर्यम् । भक्तिश्च साहचर्यञ्च भक्तिकृतं वा
साहचर्यमिति । लोकादीनामेवाग्न्यादिभिर्भजनं भक्तिः,
सहचरभावः साहचर्यम् । तत् किमर्थम् ? उच्यते,—असं-
विज्ञातपदे मन्त्रे भक्त्या साहचर्येण वा यथा देवता गम्यते-
त्येवमर्थं भक्तिसाहचर्यमुच्यते ।

यद्येवमुच्यतां तर्हि कानि किम्भक्तीनि ? इति । तदुच्यते,
—“अथ एतानि अग्निभक्तीनि” । अथेति विशेषाधिकारं ।
अग्निं भजन्ते, अग्निना वा भज्यन्ते—इत्यग्निभक्तीनि ।
कृतमानि ? “अयं लोकः”—इत्येवमादीनि अग्निभक्तीन्व्यवग-

स्तव्यानि । “ये च देवगणाः समान्नाताः प्रथमे स्थाने” । तद्यथा,—आप्री, अक्षाः, प्रावाणः, अभीशवः इत्येवमादीनि । “अग्नायी, पृथिवी, इला—इति स्त्रियः” । ‘इला, पृथिवी, अग्नायी’—इति क्रमेण वक्तव्ये क्रमभेदोऽग्नायी तत्समाना-स्थानात् सन्निकृष्टतरा, न तथा पृथिवीति, तस्मात् प्रथम-मुच्यते, ततः पृथिव्याश्रयसम्बन्धादग्नौ तथेला, परोक्षादि-भिधेयस्य । ‘आप्री’—मध्ये ‘तिस्रो देवीः’—इत्यत्र इला, भारत्याः द्युस्थानाया अनन्तरं श्रूयमाणा,—“आ नो^१ यज्ञं भारती^२ तूर्यमेत्विलामनुष्वत् (ऋ० सं० ८, ६, ८, २)”—इति कथं पृथिवीस्थाना ? इति । उच्यते,—अनुयाजेषु सामर्थ्यात्, “द्यां भारत्यादित्यैरसृक्षत् सरस्वतीमं रुद्रैर्यज्ञमावीदिहैवे-लया वसुमत्या”—इत्यतः सामर्थ्यमुन्नोय वसुसाहचर्यात् इहै-वेलयेति चाग्निभक्तिरितेत्याह, रुद्रैः साहचर्यात् सरस्वती मध्यस्थाना, आदित्यैः साहचर्यात् भारती द्युस्थानेति ॥

“अथास्य कर्म” अथास्याग्नेः कर्म सहभावि, अनन्यदेव-तागामि, यत्संयोगादसत्यप्यग्निशब्दे आग्नेय एव मन्त्रो भवति । “वहनञ्च हविषाम्”—इत्येवमादि । “दार्ष्टिर्विष-यिकम्” दृष्ट्यनुग्रहो यस्य विषयः, तद्दार्ष्टिर्विषयिकम्, प्रका-शादि कर्मेत्यर्थः । “अग्निर्कर्मैव तत्”—इति पुनर्वचनमाद-रार्थम्, आध्यात्मेऽपि यावान् कश्चित् प्रकाश इति ॥

“अथास्य संस्तविका देवाः” यैः सह अग्निः स्तूयते । तद्यथा, “इन्द्रः, सोमः”—इत्येवमादयः । मन्त्रस्वभावप्रदर्श-नाय संस्तवोदाहरणम् । अग्नेः पूर्वनिपादाद् देवताइन्द्रं मुख्यता ।—

“अग्न् इन्द्रश्च द्राशुषो^१ दुरोणे सुतावतो यज्ञमिहोप-यातम् । अमर्धन्ता सोमपेयाय देवा ॥”—इति (ऋ० सं० ३,

१, २५, ४) । विश्वामित्रस्येयमार्षम् । विराट् । अनुष्टुप् । आय-
यणे विनियोगः । हे भगवन् ! 'अग्ने !' त्वम् 'इन्द्रः च' 'देवा'
देवो अस्य 'दाशुषः' दत्तवतः हवींषि, यजमानस्य 'दुरीणे' यज्ञ-
गृहे 'सुतावतः' अभिषुतवतः 'यज्ञम्' सोमम् ! 'अमर्धन्ता' मृधं
संग्रामं कुर्वाणो अन्तरा केनचित् सह । 'सोमपेयाय' सोम-
पानार्थम् 'उपयातम्' इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अग्नीषोमाविमं सु मे' शृणुतं वृषणा हवम् । प्रति
सूक्तानि हर्यतं भवतं दाशुषे मयः ॥”—इति (ऋ० सं० १,
६, २८, १) । सोमेन सह संस्तवः । गीतमस्यार्षम् । अनुष्टुप् ।
पौर्णमासे अग्नीषोमस्यानुवाक्या । हे 'अग्नीषोमौ !' युवा-
मुच्ये । 'इमं' 'हवम्' आह्वानं 'मे' मम 'सु' सुष्टु 'शृणुतम्'
'वृषणा' वृषणौ वर्षितारौ । श्रुत्वा चागच्छतम् । आगत्य च 'प्रति-
हर्यतं' प्रतिप्रेषतं, मया पूर्वं प्रेषितौ प्रति कामयेथाम्
इमानि सूक्तानि श्रोतुम् । श्रुत्वा चेमानि 'भवतं' 'दाशुषे'
युवां हविर्दात्रे 'मयः' सुखावित्यर्थः ॥

“त्वं नो' अग्ने वरुणस्य विद्वान् देवस्य हेलोऽवयासि-
सीष्ठाः । यजिष्ठो वर्कितमः शोशुचानो विश्वा द्वेषांसि प्र
मुमुग्धस्मत् ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ४, १२, ४) । वरुणेन
संस्तवः । वामदेवस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । अवभृथे विनियोगः ।
हे भगवन् ! 'अग्ने !' 'त्वम्' 'नः' अस्मान् यथावत् 'विद्वान्'
जानानः भक्ता मम एते इति । 'वरुणस्य देवस्य' यः अस्मान्
प्रति 'हेलः' क्रोधः, तम् अनेनावभृथकर्मणा 'अवयासिसीष्ठाः'
अपगमय । किञ्च, यः त्वं 'यजिष्ठः' यष्टृतमः, देवानां होतृत्वे
वर्त्तमानः 'वर्कितमः' वीदृतमश्च हविषाम्, स त्वं पुनः 'शोशु-
चानः' देदीप्यमानः तेषु तेषु कर्मसु 'विश्वा' विश्वानि सर्वाणि

‘देषामि’ हेष्ट्याणि ‘प्र’ प्रकर्षेण ‘अस्मत्’ अस्मत्तः ‘मुमुग्धि’
मुञ्च अवयोजयेत्यर्थः ॥

“अग्नीप॑र्जन्याव॒र्वत॑ धियं॑ मेऽस्मिन् ह॒वे सु॒हवा सु॒ष्टुतिं
नः । इ॒डाम॒न्यां ज॒नय॑द् गर्भ॑मन्यः प्र॒जा ती॑रिष आ॒धत्त॑-
स्मै ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ८, १६, ६) । पर्जन्येन संस्तवः ।
भरद्वाजस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । हे ‘अग्नीपर्जन्यी !’ युवाम् उच्ये ।
‘अवतम्’ अवच्छतम् इमां ‘धियं’ इदं कर्म प्रति, ‘मे’ मम
‘अस्मिन्’ ‘हवे’ आह्वाने ‘सुहवा’ सुहवौ स्वाह्वानी ‘सुष्टुतिं’
शोभनामिमां स्तुतिं श्रोतुम् । आगत्य च श्रुत्वा इमाम् ‘इडाम्’
अन्नम् ‘अन्यः’ एकः ‘जनयत्’ जनयतु, ‘गर्भम् अन्यः’ गर्भमेको
जनयतु । ती युवामिवं प्रतिसंवत्सरं ‘प्रजावतीः’ प्रजासंयुक्ताः
‘दक्षः’ अन्नानि ‘आ’ आभिमुख्येन स्थित्वा ‘धत्तं’ दत्तम्, ‘अस्मै’
अस्मभ्यमित्यर्थः ॥

“अग्ने॑ दे॒वा इ॒हा व॑ह सा॒दया॑ योनि॑षु त्रि॒षु । परि॑भूष
पिब॑ ऋ॒तुना॑ ॥”—इति (ऋ० सं० १, १, २८, ४) । ऋतुभिः
संस्तवः । मेधातिथेरार्षम् । गायत्री । ऋतुयाजेषु विनि-
योगः । हे भगवन् ! ‘अग्ने !’ ‘देवान्’ ‘इह’ अस्माकं कर्मणि
‘आवह’ । आह्वय देवान् ‘सादय’ ‘योनिषु त्रिषु’ सवनेषु
त्रिषु । एतान् यथाकालं यज । अमुना प्रकारेण ‘परिभूष’
सर्वतो देवयागेनालङ्कुरुष्व एतं यज्ञम्, आत्मना ‘पिब’ चैतं
सोमम् ‘ऋतुना’ सह ॥

“अग्नावि॑ष्णवं ह॒विः” । हविर्य॑हणात् हविष एव सम्प्र-
दानार्थत्वम् । या ऋचः ताः संस्तवेनाग्नाविष्णोः सन्ति ।—

“अग्ना॑विष्णू॒ सजोष॑सेमा॒ वर्द्धन्तु॑ वां गिरः । द्युम्नै॑र्वाजे-
भिरा॑गतम् ॥”—इति । वामदेवस्य यमार्षम् । गायत्री । आग्ना-
विष्णवे हविषि विनियोगः । हे ‘अग्नाविष्णू’ ‘सजोषसा’

सजोषसौ नित्यं सह जोषणौ नित्यं समानप्रीतौ 'वां' युवा-
मुच्येथे । 'इमाः' एताः युष्मद्'गिरः' अस्मत्स्तुतयः 'वर्द्धन्तु'
वर्द्धयन्तु युवाम् । वृद्धौ च सत्यामस्मत्सम्प्रदेयैः 'द्युन्नैः' द्योतन-
वर्द्धिः 'वाजेभिः' अन्नैरभ्युद्यतैः 'आगतम्' अस्मान् प्रत्याया-
तम् ॥

“न त्वृक् संस्तविकी दशतयीषु विद्यते” । 'न'—इति
प्रतिषेधः । 'तु'शब्दोऽवधारणार्थः । 'ऋक्' 'संस्तविकी'
संस्तवयुक्ता, 'दशतयीषु' दशमण्डलावयवप्रविभागन तायत
इति दशतयः ऋग्वेदः, तस्य शाखाः दशतय्यः, तासु एकापि
हविष्यविनिद्युक्ता शस्त्रमध्यपातिनी ऋक् अग्नाविष्णोः संस्त-
विकी नास्ति । स्यादप्यन्यत्र संस्तविकी, न तु दशतयीषु ।
असंस्तवेन वा दशतयीष्वपि इत्युत्सर्गं दर्शयति, एवमेतन्नया
निपुणमन्विष्यत इति ।

अथाप्ययमपर उत्सर्गः,—“अथाप्याग्नापौष्णं” “हविः”
एव, “न तु संस्तवः” । तस्मिंस्तु हविषि किन्तु पृथक् पृथ-
गेव अग्निः स्तूयते पूषा च “तत्र” तस्मिन् संस्तवे अग्नि-
पूष्णोः “एतां विभक्तस्तुतिम् ऋचम्” “उदाहरन्ति” नैरुक्ताः
॥ १ (८) ॥

पूषा त्वेतः च्यावयतु प्र विद्वाननष्टपशुर्भुव-
नस्य गोपाः । स त्वैतेभ्यः परिददत् पितृभ्यो-
ऽग्निदेवेभ्यः सुविदत्रियेभ्यः । पूषा त्वेतः प्रच्या-
वयतु विद्वाननष्टपशुर्भुवनस्य गोपा इत्येष हि
सर्वेषां भूतानां गोपायितादित्यः स त्वैतेभ्यः
परिददत् पितृभ्य इति सांशयिकस्तृतीयः पादः

पूषा पुरस्तात्तस्यान्वादेश इत्येकमग्निरुपरिष्ठा-
त्तस्य प्रकीर्त्तनेत्यपरम् । अग्निर्देवेभ्यः सुवि-
दत्रियेभ्यः । सुविदत्रं धनं भवति विन्दतेर्वैको-
पसर्गाद्दत्ततेर्वा स्याद् व्युपसर्गात् ॥ २ (६) ॥

“पूषा त्वेतः”—इति (ऋ० सं० ७, ६, २३, ३) ।
देवश्रवसो यामायनस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । पुनः शवस्य कर्णे
प्रमीतानुमन्त्रणे विनियोगः । सः प्रमीत उच्यते । ‘पूषा’ भग-
वान् “आदित्यः” पथामधिपतिः, सः ‘त्वा’ त्वाम् ‘इतः’ मनु-
ष्यलोकात् विशिष्टेन पथा ‘प्रचावयतु’ ‘विद्वान्’ अव्यवहित-
ज्ञानः । सर्वत्र ज्ञानाव्यवधानादेव च ‘अनष्टपशुः’ । ‘भुवनस्य
गोपाः’ । ‘भुवनस्य’ भूतजातस्य ‘गोपाः’ रक्षिता । उपर्यव-
स्थितः ‘सः’ पूषा, एवंलक्षणः, ‘त्वा’ त्वां प्रगमय्य ‘एतेभ्यः’
चन्द्रसण्डलोपान्तवासिभ्यः ‘पितृभ्यः’ ‘परिददत्’ परिददातु ।
तदुक्तम्,—“दक्षिणायनात् पितृलोकम्”—इति । ‘अग्निः’ अपि
चैतेभ्यः उत्कृष्य ‘देवेभ्यः सुविदत्रियेभ्यः’ ये विद्युतो मध्ये
निवसन्ति, तेभ्यः परिददातु । तदप्युक्तम्,—“चन्द्रमसो वैद्यु-
तम्”—इति । स त्वमेवमुभावपि देवलोकपितृलोकावभ्यश्नुही-
त्याशीः प्रमीतस्य । उक्तञ्च,—“ये देवयानाः पितृयानाश्च लोकाः
सर्वांस्ताननृणाः सञ्चयेम’—इति ॥

“स त्वैतेभ्यः०—०इति सांशयिकः तृतीयः पादः” संशयो-
ऽस्मिन्नस्तीति सांशयिकः, तृतीयः पादोऽस्या ऋचः । कथं
कृत्वा ? यथा,—“पूषा पुरस्तात्” पूषा त्वेतश्चावयतु’—
इति, “तस्य अन्वादेशः—इति एकम्” सामर्थ्याद्दर्शनम् ।
तथा व्याख्यातमेव । त्रयः पीष्णाः पादाः, एक एवाग्नेयः
एवमियं विभक्तस्तुतिः । अथवा द्वावुत्तरावाग्नेयौ ।

तत्र अर्थयोजना,—पूषा प्रचावितं सखं सोऽग्निर्व-
क्ष्यमाणस्वामेतेभ्यः पितृभ्यो देवेभ्यः सुविदत्रियेभ्यः परिद-
दातु, मा पितृभ्यः प्रेतेभ्य इत्यभिप्रायः । तं प्रेतं दिष्टमितो-
ऽम्य एव हरन्तीत्यपेक्ष्य सर्वनाम्नश्चोत्तरेणाप्यग्निशब्देन
सखन्मविरोध्यमानं व्यपेक्ष्य अकल्पयत् । “अग्निः उप-
रिष्टात्, तस्य प्रकीर्तना—इति अपरम्”—इति ॥

“सुविदत्रं धनं भवति”—“विन्दतेः वा” “एकोपसर्गात्”
सु-इति एतेन एकेन उपसर्गेण उपसृष्टात् । “ददातेः वा”
“द्व्युपसर्गात्” सु-विभ्यां हाभ्याम् उपसर्गाभ्यां युक्तात् । तद्
येषामस्ति, तं सुविदत्रियाः ॥ २ (६) ॥

अथैतानीन्द्रभक्तौन्यन्तरिक्षलोको माध्य-
न्दिनं सवनं ग्रीष्मस्त्रिष्टुप् पञ्चदशस्तोमो बृह-
त्साम ये च देवगणाः समाम्नाता मध्यमे स्थाने
याश्च स्त्रियोऽथास्य कर्म रसानुप्रदानं वृत्रबधो
या च का च बलकृतिरिन्द्रकर्मैव तदथास्य
संस्तविका देवा अग्निः सोमो वरुणः पूषा
बृहस्पतिर्ब्रह्मणस्पतिः पर्वतः कुत्सो विष्णुर्वायु-
रथापि मित्रो वरुणेन संस्तूयते पूषा रुद्रेण च
सोमोऽग्निना च पूषा वातेन च पर्जन्यः
॥ ३ (१०) ॥

“अथ एतानि इन्द्रभक्तौनि”—इति । पूर्ववत् सर्वम् “अन्त-
रिक्षलोकः”—इत्येवमादि । “ये च देवगणाः समाम्नाताः”
मरुदादयः । “याश्च स्त्रियः” अदित्याद्याः ॥

“अथ अस्य कर्म” ।—“रसानुप्रदानम्” अवश्यायनम्, वर्षादि, “हृत्रबधः” मेघबधः, “या च का च बलकृतिः” अन्यापि । “इन्द्रकर्म एव तत्”—इति आदरार्थं पुनर्वचनम्, अपि कौटपिपौलिकादिषु, यद्दलेन क्रियते सर्वम्, इन्द्र-कर्मैव तदिति ॥

“अथ अस्य संस्तविकाः देवाः” । “अग्निः, सोमः”— इत्येवमादयः । तद्यथा,—

‘इन्द्राग्नी रोचना दिवः परि वाजेषु भूषथः । तद् वां चेति प्र वीर्यम् ॥’—इति (ऋ० सं० ३, १, १२, ४) । विश्वामित्रस्यार्षम् । गायत्री । ऐन्द्राग्ने हविषि विनियोगः । हे ‘इन्द्राग्नी’ ‘रोचना’ रोचनौ दीपनौ हविषा च उदकेन च ‘दिवः’ ‘परिभूषथः वाजेषु’ अस्मान् सर्वतः, येनान्नेषु स्वामित्वेन भवेमहि, तथा कुरुतम् । ‘तत्’ वीर्यम् ‘वाम्’ भवतः ‘प्र’ प्रकृष्टम् अहम् ‘चेति’ जाने, येन परिभावयथो यागेषु स्तोतृन् पुरः । अत एवमाशास्त्रहे ॥

सोमेन संस्तवः,—“इन्द्रासोमा समुधंशं सम्”—इत्यत्र व्याख्यातः ॥

वरुणेन संस्तवः,—“इन्द्रावरुणा युवमध्वराय नः”— इति व्याख्यातः शेषः ॥

“इन्द्रापूषणा वयं सख्याय स्वस्तये । हुवेम वाजसातये ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ८, २३, १) । पूषणा संस्तवः । भरद्वाजस्येयमार्षम् । मायत्री । ऐन्द्रापौष्णे हविषि विनियोगः । हे ‘इन्द्रापूषणौ !’ ‘सख्याय’ समानख्यानाय ‘स्वस्तये’ स्वस्त्ययनाय च, ‘वाजसातये च’ अन्नसननाय च ‘हुवेम’ आह्वयामहे युवां वयं नित्यं यज्ञेषु इदमाशास्त्रहे ॥

“इदं वामास्ये हविः प्रियमिन्द्राबृहस्पती । उक्तं मदेष्ट

शस्यते ॥”—इति (ऋ० सं० १, ७, २५, १) । बृहस्पतिना संस्तवः । वामदेवस्यार्षम् । गायत्री । ऐन्द्रावाहस्यत्ये हविषि विभियोगः । हे ‘इन्द्राबृहस्पती !’ ‘इदं’ ‘हविः’ यद् वयं दद्याः, तत् ‘प्रियम्’ इष्टम् ‘आस्ये’ ‘वाम्’ षस्तु । यत् च इदम् ‘उक्थं’ ‘शस्यते’ ‘मदः च’ प्रतिगरेण सह, तच्च वां प्रियमस्तु । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“विश्वं सत्यं मघवाना युवोरिदार्पश्च न प्रमिनन्ति व्रतं वाम् । अच्चेन्द्राब्रह्मणस्पती हविर्नोऽन्नं युजेव वाजिना जिगातम् ॥”—इति (ऋ० सं० २, ७, ३, २) । ब्रह्मणस्पतिना संस्तवः । गृत्समदस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । ‘विश्वं’ सर्वं जगत् ‘सत्यं’ यावदिदमस्ति । किञ्च, हे ‘मघवाना’ मघवानौ धनवन्तौ ‘इन्द्राब्रह्मणस्पती !’ युवामुच्ये । ‘युवोः’ युवयोः सर्वम् एतत् स्वभूतम् । किञ्च, यतः सर्वस्येशानौ स्थः, अतः ‘आपश्च’ आपोऽपि ‘न प्रमिनन्ति’ न हिंसन्ति, ‘व्रतम्’ कर्म ‘वां’ युवयोः यथासङ्कल्पं वृत्तं ते । यौ युवाम् एवमतिमहानुभावी, तौ ‘नः’ अस्माकम् ‘अच्छे’ आभिमुख्येन इदं ‘हविः’ ‘जिगातम्’ आगच्छतं भोक्तुम् । ‘युजा’ युजौ ‘इव’ सहचारिणी ‘वाजिना’ वाजिनौ रथात् विमुक्तौ बुभुक्षु स्वम् ‘अन्नम्’ । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“इन्द्रापर्वता बृहता रथेन वामीरिष आवहतं सुवीराः । वीतं हव्यान्यध्वरेषु देवा वर्द्धेयां गीर्भिरिलया मदन्ता ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ३, १८, १) । पर्वतेन संस्तवः । विश्वामित्रस्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । हे ‘इन्द्रापर्वता’ इन्द्रापर्वती ! ‘देवा’ देवौ युवामुच्ये । ‘बृहता’ महता रथेन, महतोदकरं हृण्णिन उदकदानेन ‘वामोः’ वननीयाः ‘इषः’ अन्नानि ‘आवहतम्’ आवहन्तम् ईरयन्तं, व्रीह्यादीनि प्रेरयन्तम् । ‘सुवीराः’ शोभनवीराः ।

ततः स्वे काले ईजानानामस्माकं 'वीतं' भक्षयतम् 'हव्यानि'
पुरोडाशादीनि 'अध्वरेषु' । 'वर्द्धयाम्' च 'गौर्भिः' स्तुतिभिः
पुनःपुनः प्रतिकर्म 'इलया' अन्नेन 'मदन्ता' मदन्तौ तृप्यन्तौ ।
इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“इन्द्राकुत्सा वहमाना रथेना वामत्या अपि कर्णे वहन्तु ।
निःषीमद्भ्यो निर्धमथो निःषधस्थान्मघोनो हृदो वरथस्त-
मांसि ॥”—इति (ऋ० सं० ४, १, ३०, ४) । कुत्सेन संस्तवः ।
अवस्थारार्षम् । त्रिष्टुप् । 'इन्द्राकुत्सा' हे इन्द्राकुत्सा ! 'वह-
माना' वहमानौ उच्यमानौ रथेन । युवां ब्रुवे । 'आवहन्तु
वाम्' 'अत्याः' अश्वाः 'अपि' 'कर्णे' नित्यं कर्मणे । ततश्च
कर्मणा परितोषितः, अस्माभिः 'निःषीमद्भ्यः' 'निर्धमथः'
सर्वतः अरीन् 'षधस्थात्' समानस्थानादन्तरिक्षादद्भ्यः अपः ।
ततः ओषध्याद्युत्पत्त्या कालं कुर्वाणौ । 'मघोनः' महान्त्ये-
तानि 'तमांसि' 'हृदः' हृदयस्य क्वादकानि अनाकालभय-
कृतानि 'वरथः' वारयथः । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“इन्द्राविष्णु दृंहिताः शम्बरस्य नव पुरो नवतिं च अथि-
ष्टम् । शतं वर्चिनः सहस्रं च साकं हृथो अप्रत्यसुरस्य
वीरान् ॥”—इति (ऋ० सं० ५, ६, २४, ५) । विष्णुना
संस्तवः । वसिष्ठस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । त्रैधातव्यां विनियोगः ।
हे 'इन्द्राविष्णु !' युवां 'दृंहिताः' स्थिरीकृताः 'शम्बरस्य नवतिं
नव च पुरः' मेघस्य असुरस्य वा स्वभूताः पुरः 'अथिष्टम्'
हतवन्तौ स्थः । ताश्च त्वा मेघान्तर्गताः 'शतं' 'वर्चिनः'
दोषिमतः अन्नवतो वा 'सहस्रञ्च साकम्' अवस्थितान् सह-
भावेन एकनिश्चयान् 'हथः' हतवन्तौ स्थः । 'अप्रति' अप्र-
तीकारान् 'वीरान्' 'असुरस्य' शम्बरस्य स्वभूतान् । यौ युवा-

मेतदतिदुष्करमकार्षम्, तावस्माकमपि शत्रून् हयः । इत्येत-
दाशास्महे ॥

“इन्द्रवायू इमे सुता उप प्रयो भिरागतम् । इन्द्रो वा-
मुशन्ति हि ॥”—इति (ऋ० सं० १, १, ३, ४) । वायुना
संस्तवः । मधुच्छन्दस आर्षम् । गायत्री । उपात्तद्विकर्मा-
त्मनोऽपि हि मध्यमस्य एकस्यापि वायिन्द्रभावेन विकरण-
धर्मित्वात् द्वित्वं विभ्रतः नैरुक्तपक्षेऽपि द्विवचनसंस्तुतिर-
विरुद्धा, यथा एकस्योदकस्य द्विपात्रस्थस्य द्विवचनांक्तिः ।
ऐन्द्रवायवस्य ग्रहस्य पुरोऽनुवाक्येयम् । हे ‘इन्द्रवायू !’ युवा-
मुच्ये । ‘इमे’ ‘सुताः’ अभिषुताः ‘इन्द्रवः’ सोमाः इत्यर्थः ।
सुसंस्कृताः सोमा यस्मात् ‘उशन्ति’ कामयन्ते युवामात्मपा-
नाय, तस्मात् उपागच्छतम् पातुमेतान् । कथं पुनरुपा-
गच्छतम् ? ‘प्रयोभिः’ अन्नैः अस्मात्सम्प्रदेयैरभ्युद्यतैः । इत्ये-
तदाशास्महे ॥

“अथापि मित्रो वरुणेन संस्तूयते” । ‘अथ’शब्दः प्रकृतात्
इन्द्राद् विशेषतो मित्रादीन् प्रकरोति । ‘अपि’—इति सम्भा-
वने । प्रकृताभ्यस्तिष्ठभ्यो देवताभ्यः पराण्यपरेणाभिधानेन
संस्तवयुक्तानीति । भेदपक्षे अविरोध एव, नैरुक्तपक्षे यद्वि-
रुद्धाभासमिव किञ्चिदत्र, तदिन्द्रवायुसंस्तवे प्रतिसमाहितम् ।
‘मित्रो वरुणेन’—इत्येवमादिषु या प्रथमया निर्दिश्यते, सा
मुख्या स्तुतिः, या तृतीयया निर्दिष्टा, सा अमुख्या ॥

“आ नो मित्रावरुणा घृतैर्गव्यूतिमुक्षतम् । मध्वा
रजांसि सुक्रतू ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ४, ११, ६) । विश्वा-
मित्रस्यार्षम् । गायत्री । मैत्रावरुणाः पयस्यायाः पुरोऽनु-
वाक्या । ‘मित्रावरुणा’ हे मित्रावरुणौ ! ‘सुक्रतू’ शोभन-
कर्माणौ ! युवामुच्ये । ‘गव्यूतिम्’ गीयूतिम्, यवसोदको-

स्पत्तये 'रजांसि' च गोयूतेर्यान्वन्यानि स्थानानि व्रीह्यादि-
धान्योत्पत्तिक्षेत्राणि, तानि च व्रीह्याद्युत्पत्तये 'मध्वा' मधु-
रेण शस्यसम्पत्करणेन 'घृतैः' घृतेन उदकेन 'नः' अस्माकम्
'उत्ततम्' सिञ्चतम् । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“पूषा रुद्रेण च सोमः” । “सोमापूषणा जनना रयीणां जन-
ना दिवो जनना पृथिव्याः । जातो विश्वस्य भुवनस्य गोपी देवा
अक्रण्वन्नमृतस्य नाभिम् ॥”—इति (ऋ० सं० २, ८, ६, १) ।
पूषा सोमस्य संस्तवः । गृत्समदस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । सोमापी-
णस्य चरोः पुरोऽनुवाक्या । सोमापूषणौ चन्द्रसूर्यौ, तावु-
च्ये ते । 'सोमापूषणा' हे सोमापूषणौ ! युवां 'जनना' जननौ
जनयितारौ 'रयीणां' धनानाम्, 'जनना' जनयितारौ च
'पृथिव्याः' । 'जातो' जातमात्रौ एव युवां 'विश्वस्य' सर्वस्य
'भुवनस्य' भूतजातस्य 'गोपी' गोप्तारौ बभूवथुः । 'देवाः' च
रश्मयः युवामेव 'अमृतस्य' उदकस्य 'नाभिं' नहनं बन्धनम्,
आधारं सर्वलोकस्य 'अक्रण्वन्' सदा कुर्वन्ति । युवामिदं नाम
अस्माकं कुरुतमित्याशिषा निराकाङ्क्षम् ॥

“सोमारुद्रा युवगेतान्यस्मे विश्वा तनूषु भेषजानि धत्तम् ।
अवस्यतं मुञ्चत यन्नो अस्ति तनूषु बद्धं कृतमेनां अस्मत् ॥”
—इति (ऋ० सं० ५, १, १८, ३) । रुद्रेण संस्तवः । भरद्वाज-
स्येयमार्षम् । त्रिष्टुप् । सोमारुद्रस्य चरोः पुरोऽनुवाक्या ।
'सोमारुद्रा' हे सोमारुद्रौ ! युवामुच्येथे । एतानि सर्वाणि
'भेषजानि' अस्मे अस्माकं 'तनूषु' शरीरेषु 'धत्तम्' । किञ्च,
'अवस्यतम्' नित्यमस्मानवितुं रक्षितुमिच्छतम् । किञ्च, 'यत्'
'नः' अस्माकम् मनोवाक्कायैः 'कृतम्' 'एनः' किञ्चित् अस्ति,
'तनूषु' तत् 'मुञ्चतम्' 'अस्मत्' अस्मत्तः ॥

“अग्निना च पूषा” मध्यमस्थानेन च द्युस्थानेन च संस्तव

इति, पार्थिवेन प्रतिषेधात् । ऋचं नोदाहरति, मृग्यमुदाहरणं येन संस्तवः ॥

“वातेन च पर्जन्यः” । धृत्तारो^१ दिव ऋभवः^२ सुहस्ता^३ वातापर्जन्या महिषस्य^४ तन्यतोः^५ । आप् ओषधीः^६ प्रतिरन्तु नो गिरो भगो^७ रातिर्वाजिनो^८ यन्तु मे हवम् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, २, १३, ५) । वसुकर्णस्यार्घम् । त्रिष्टुप् । ‘धृत्तारः दिवः ऋभवः’ ‘सुहस्ता’ शोभनहस्तौ ‘वातापर्जन्या’ वातापर्जन्यौ च, ‘आपः’ च, ‘ओषधीः’ ओषधयश्च, ‘भगः’ च, ‘रातिः’ दाता, ‘वाजिनः’ च, ‘धृत्तारः’ धारयितारः, ‘दिवः’ द्योतनवन्तः ये उक्ताः उदकस्य । ‘महिषस्य’ महतः ‘तन्यतोः’ सर्वार्थतनितुः । ‘हवम्’ हवनमाह्वानम् ‘नः’ अस्माकम् ‘आयन्तु’ आगच्छन्तु । आगत्य च ‘प्रतिरन्तु’ प्रतीर्णाः कुर्वन्वेता अस्माद् ‘गिरः’ वर्द्धयन्त्वित्यर्थः । वातापर्जन्याविति अत्र संस्तवः ॥ ३ (१०) ॥

अथैतान्यादित्यभक्तीन्यसौ लोकस्तृतीयस-
ब्रह्मं वर्षा जगती सप्तदशस्तोमो वैरूपं साम ये
च देवगणाः समास्नाता उत्तमे स्थाने याश्च
त्रियोऽथास्य कर्म रसादानं रश्मिभिश्च रसधा-
रणं यच्च किञ्चित् प्रबलहितमादित्यकर्मैव
तच्चन्द्रमसा वायुना संवत्सरेणेति संस्तवः ॥ ४ ॥

अथैतान्यादित्यभक्तीति”—इति । पूर्ववत् “असौ लो ”
—इत्येवमादि । “सूर्या द्युस्थानः”—इति पूर्वमपि त्य
“अथ एतानि आदित्यभक्तीति”—इति इहाब्रवीत् स्वपक्षो-
न्नोवनानुसृतये ॥

“ये च देवगणाः समान्नाताः उत्तमे स्थाने” आदित्यादयः ।
 “याश्च स्त्रियः”—उषाः, सूर्या, वृषाकपायी, सरण्युः, देव-
 पत्न्यः इति ॥

“अथास्य कर्म”—“रसादानम्”—इत्येवमादि, “यच्च
 किञ्चित् प्रवल्हितम् आदित्यकर्म एव तत्” ।

“चन्द्रमसा, वायुना, संवत्सरेण इति संस्तवः” । अल्पत्वात्
 स्वशब्दैरेव ब्रवीति, नाधिकारवचनं करोति अथास्येति ॥

“पूर्वापरं चरतो मायय्यैतौ शिशू क्रीडन्तौ परियातो
 अध्वरम् । विश्वान्यन्यो भुवनाभिचष्टे ऋतूनन्यो विदधज्जा-
 यते पुनः ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ३, २३, ३) । चन्द्रमसा
 संस्तवः । सूर्यायाश्चार्षम् । जगती । राजयक्ष्मेष्ट्यां वैश्वदेवस्य
 चरोः पुरोऽनुवाक्यैषा । ‘पूर्वापरं चरतः’ सूर्याचन्द्रमसौ पूर्व-
 पक्षे पूर्वः सूर्यः अपरश्चन्द्रमाः, अपरपक्षे पुनरपरः सूर्यः
 पूर्वश्चन्द्रमाः । एवम् ‘एतौ’ चरणमनुपरन्तौ चरन्तौ सर्वदा
 चरतः । तौ पुनः ‘मायया’ योगैश्वर्य्यकृतया कयापि प्रज्ञयेति
 कस्तत्वं वेद, न ह्ययोगिनौ एवं शक्तौ चरितुमिति । अपि
 चैतदपि चित्रम्,—यदपरिखिद्यमानौ आभूतसंप्लवात्
 ‘शिशू’ इव ‘क्रीडन्तौ’ । ‘सुध्वरं’ यज्ञमभिनिष्पादयन्तौ
 सर्वमिदं ‘परियातः’ परिगच्छतः । तत् कथमिति,—“विश्वा-
 न्यन्यो भुवनाभिचष्टे” । ‘विश्वानि’ ‘भुवना’ भुवनानि भूतानि
 ‘अभिचष्टे’ अभिपश्यति ‘अन्यः’ आदित्यः, अथैतान् भिद्रष्ट-
 व्यानि उपकारकत्वेन तथैव सत्तानि पश्यति । ‘ऋतून्’
 ‘अन्यः’ चन्द्रमाः ‘विदधत्’ अभिनिष्पादयत् स्वगत्या । ‘पुनः’
 पुनः पुनः प्रतिमासं ‘जायते’ जायमानः उदेति अस्तमेति
 च । असंस्तुवेनीत्तरोऽर्चः । यावितदेवमत्यद्भुतं किमपि चरणं

चरतः, तावेतौ अगदमस्यजमानं कुरुतमित्थाशिषा
निराकाङ्क्षः ॥

वायुना संस्तवः “सुप्त ऋषयः प्रतिहिताः (य० का० सं०
३४, ५५)”—इत्यत्र । तत्र ‘जागृतो अस्वप्रजौ’—इत्येतस्मिन्
पादे “वायुदित्यौ”—इति वक्ष्यति ॥

संवत्सरेण च संस्तवः “पञ्चपादं पितरम् (ऋ० सं० २,
३, १६, २)”—इति व्याख्यातः ॥ ४ ॥

एतेष्वेव स्थानव्यूहेष्वृतुच्छन्दःस्तोमपृष्ठस्य
भक्तिशेषमनुकल्पयीत शरदनुष्टुबेकविंशस्तोमो
वैराजं सामेति पृथिव्यायतनानि हेमन्तः पङ्-
क्तित्रिणवस्तोमः शाक्वरं सामेत्यन्तरिक्षायत-
नानि शिशिरोऽतिच्छन्दास्त्रयस्त्रिंशस्तोमो रैवतं
सामेति द्युभक्तौनि ॥ ५ (११) ॥

“एतेषु एव स्थानव्यूहेषु ऋतुच्छन्दःस्तोमपृष्ठस्य भक्तिशेष-
मनुकल्पयीत” । ऋतवश्च छन्दांसि च स्तोमाश्च पृष्ठानि च
ऋतुच्छन्दःस्तोमपृष्ठम्, तस्य ऋतुच्छन्दःस्तोमपृष्ठस्य । ऋतु-
भक्तिशेषम्, छन्दोभक्तिशेषम्, स्तोमभक्तिशेषम्, पृष्ठभक्ति-
शेषम् ।

तद्यथा,—“शरत्, अनुष्टुप्, एकविंशस्तोमः, वैराजं साम
इति पृथिव्यायतनानि” । अग्निर्लिङ्गेऽपि चेन्नन्त्रे एतेषा-
मन्यतमं स्यात्, स आग्नेय इति प्रतिपत्तव्यम् । एवमेवोत्त-
रयोरपि स्थानव्युहयोः । व्यूहो नाम विस्तारः । “हेमन्तः,
पङ्क्तिः, त्रिणवस्तोमः, शाक्वरं साम—इति” “अन्तरिक्षाय-
तनानि” अन्तरिक्षलोकायतनानि । “शिशिरः, अतिच्छन्दाः,

त्रयस्त्रिंशस्तोमः, रैवंतं साम—इति” “द्युभक्तीनि” द्यां भजन्त इति द्युभक्तीनि, अपिवा आदित्यं भजन्त इति द्युभक्तीनि । विभक्तिग्रहणं प्रणाडिकोपदर्शनार्थम्, एतेषां स्तुतिः सा स्तुतिसङ्ग्रहणन्यायेन स्थानाधिपतेः सूर्यस्य स्तुतिरिति । सर्वत्रैवम् ॥ ५ (११) ॥

सर्वमेतन्मन्त्राश्रयमित्युक्तम्, त एव तावत् मन्त्राः कस्मात् ? इति बक्तव्यमत आह,—

मन्त्रा मननाच्छन्दांसि क्वादनाद् यजुर्यजतेः
साम सम्मितम् ऋचास्यतेर्वर्चा समम्नेन इति
नैदाना गायत्री गायतेः स्तुतिकर्मणस्त्रिगमना
वा विपरीता गायतो सुखादुदपतदिति च
ब्राह्मणम् ॥ ६ ॥

“मन्त्राः मननात्” तेभ्यो ह्यध्यात्माधिदैवाधियज्ञादि मन्तारो मन्यन्ते, तदेषां मन्त्रत्वम् ॥

ते पुनश्छन्दोमयाः, नाच्छन्दसि वागुच्चरतीति अथ “छन्दांसि” कस्मात् ? “क्वादनात्” । “यदेभिरात्मानमाच्छादयत् देवा मृत्योर्विभ्यत, तच्छन्दसां छन्दस्त्वम्”—इति विज्ञायते ॥

अथ “यजुः” कस्मात् ? “यजतेः” धातोः, तेन हि विशेषत इज्यते, सर्वत्र याज्यान्ते वषट्कारविधानात् ॥

अथ “साम” कस्मात् ? तच्चि “सम्मितम् ऋचा” यावती ऋक् तावदेव परिमाणतः । “अस्यतेः वा” क्षेपणार्थस्य (दि० प०), प्रक्षिप्तमिव हि तत् ऋचि भवति । विज्ञायते च “तस्माद्दृश्यधूढं साम गीयते” । अथवा “स्यतेः वा” इति । “घो

अस्तकर्मणि (दि० प०)” अत्यं तत् कर्म भवति, संहिता—
पदम्—साम इति । “ऋचा समं मेने—इति नैदानाः” ।
‘ऋचा’ एतत् ‘समम्’ इत्येवं प्रजापतिः ‘मेने’ ज्ञातवान् ।
अथवा आज्ञानमेव ‘ऋचा समं’ ‘मेने’ ज्ञातवत्, तत् साम्नः
सामत्वम् । इत्येवं ‘नैदानाः’ मन्यन्ते । निदानमिति ग्रन्थः,
तद्विदो नैदानाः ॥

“छन्दांसि छादनात्”—इत्युक्तम्, तानि च पुनरमूनि
गायत्रीप्रमुखानि । अतो गायत्रीं निराह,—“गायत्री, गायतेः
स्तुतिकर्मणः” तथा हि गीयन्ते स्तूयन्ते देवताः ॥ ६ ॥

उष्णिगुत्स्राता भवति स्निह्यतेर्वा स्यात्
कान्तिकर्मण उष्णीषिणी वेत्यौपमिकमुष्णीषं
स्नायतेः ककुप् ककुभिनी भवति ककुप् च
कुञ्जश्च कुजतेर्वाञ्जतेर्वानुष्टुबनुष्टोभनाद्गायत्री-
मेव त्रिपदां सतीं चतुर्थेन पादेनानुष्टोभतीति
च ब्राह्मणम् ॥ ७ ॥

अतः परमुष्णिगादीनि छन्दांसि चतुर्द्वाराणि तानि,
तद्व्यसङ्गेनैव निराह ।—

तत्र तावत्, “उष्णिक्” “उत्स्राता” गायत्रीतश्चतुर्भिर-
क्षरैरधिकैरुद्दिष्टा इव “भवति” । उष्णिग्गायत्री जागत-
श्चेति । “स्निह्यतेः वा स्यात् कान्तिकर्मणः” स्निग्धमिष्टं
देवतानां कान्तमेतच्छन्दः । “उष्णीषिणी” इव “वा,—इति
ओपमिकम्” । चत्वार्यक्षराण्यस्याः उष्णीषमिव लक्ष्यन्ते,
तेनोष्णिक् । अथोष्णीषं कस्मात् ? “उष्णीषम्” “स्नायतेः”
श्रीचार्यस्य, शुद्धं हि तद् भवति शुक्लम् ॥

“ककुप्” “ककुभिनी” इव “भवति” । सैवोष्णिक् जाग-
तेन पादेनोपहितेन मध्यतः ककुबित्युच्यते, स तस्याः ककुबिव
मध्यतो भवति, तेन ककुभिनीव ककुप् । अथ “ककुप्”
कस्मात् ? “कुजतेः” “वा” कौटिल्यार्थस्य, “उज्जतेः” “वा”
न्यग्भावार्थस्य, नतं हि तद् भवति ॥

“कुजश्च” कुजोऽप्यनयोरेवान्यतरस्मात् ॥

“अनुष्टुप्” “अनुष्टोभनात्” । किमियमनुष्टोभनमिति ?
“गायत्रीमेव त्रिपदां सतीं चतुर्थेन पादेन अनुष्टोभति,—
इति च ब्राह्मणम्” । स्वमतं ‘च’शब्देन समुच्चिनोति ।
गायत्री, त्रिभिरष्टाक्षरैः पादैः समाप्यते, तस्याश्च पुनरपरः
चतुर्थः पादो भवति, येन तामेव अनुष्टुप् अनुष्टोभति,
तस्मादनुष्टुप् ॥ ७ ॥

बृहती परिवर्हणात् पङ्क्तिः पञ्चपदा
त्रिष्टुप् स्तोभत्युत्तरपदा का तु त्रिता स्यात्तौर्ण-
तमञ्छन्दस्त्रिष्टुद्वज्जस्तस्य स्तोभतीति वा यत्त्रि-
रस्तोभत्तत्रिष्टुभस्त्रिष्टुप्त्वमिति विज्ञायते ॥
८ (१२) ॥

“बृहती” “परिवर्हणात्” परिवृद्धासौ भवति, अनुष्टु-
भश्चतुर्भिरक्षरैः, उक्तं हि—“बृहती जागतस्त्रयश्च गायत्राः”—
इति ॥

“पङ्क्तिः” “पञ्चपदा” पञ्चभिः पादैः पङ्क्तिरित्युच्यते ॥

अथ “त्रिष्टुप्” कस्मात् ? ततो विष्टुष्टोत्तरं पदं निराह,—
“स्तोभत्युत्तरपदा” स्तोभतिर्धातुरुत्तरं पदं यस्याः, सेयं
स्तोभत्युत्तरपदा । “का तु त्रिता स्यात् ?” अथ पुनः पूर्व-

पदे येयं त्रिता त्रित्वं श्रूयते 'त्रि'-इति, एतत् किमर्थमिति ?
 "तीर्णतमं" स्तुततममिदं "छन्दः" गायत्र्यादिभ्यो बहुत्वात्,
 सेयं तीर्णतमा च स्तोभति च त्रिष्टुप् । "त्रिष्टुद् वज्रः, तस्य
 स्तोभति इति वा" वज्रमायुधम्, तच्च पुनः प्रायः त्रिसन्धि-
 शरो वेणुः शृङ्गं शल्यमिति विज्ञायते, तस्य स्तोभति स्तुतिः ।
 अथवा ऐन्द्रमेतच्छन्दः, वज्रं चेन्द्रभक्ति, तस्मादुपपद्यते ।
 "यत् त्रिः अस्तोभत्, तत् त्रिष्टुप्त्वम्—इति विज्ञायते" ॥
 ८ (१२ ॥

जगती गततमं छन्दो जलचरगतिर्वा
 जलगत्यमानोऽसृजदिति च ब्राह्मणं विराड्वि-
 राजनाद्वा विराधनाद्वा विप्रापणाद्वा विराज-
 नात्सम्पूर्णक्षरा विराधनादूनाक्षरा विप्राप-
 णादधिकाक्षरा पिपौलिकमध्येत्यौपमिकं पिपौ-
 लिका पेलतेर्गतिकर्मणः ॥ ६ ॥

"जगती" "गततमं छन्दः" अन्यमित्यर्थः । अतःपरमति-
 च्छन्दांसि । "जलचरगतिर्वा" जलोर्मिप्रकारो हि तस्याः
 प्रस्तारः । "जलगत्यमानोऽसृजत्—इति च ब्राह्मणम्" । 'ग्वै
 हर्षक्षये (भा० प०)' । क्षीणहर्ष इव किलैतां प्रजापतिः
 ससृजे, ददर्शेत्यर्थः, न हि छन्दांसि क्रियन्ते नित्यत्वादेव छन्द-
 साम् ॥

विराजः पुरस्तात् त्रिष्टुप् निरुक्ता, बाहुल्यादधियज्ञे च
 प्रयोगभूयस्त्वात् । अथ पुनर्विराजं निराह,—“विराट्” “विरा-
 जनाद् वा, विराधनाद् वा, विप्रापणाद् वा” । “विराजमात्,
 सम्पूर्णक्षरा” साकल्याद् विराजत इव । “विराधमात्, जना-

क्षरा” वैकल्याद् विराध्यन्तीव हि सा । “विप्रापणात्, अधि-
काक्षरा” विप्रतेव हि सा स्वरूपात् ।

“पिपीलिकमध्या इति औपमिकम्” मध्याख्याक्षरपादा
या, सा पिपीलिकमध्येव भवति, पिपीलिकस्वरूपा । “पिपी-
लिका” कस्मात् ? “पेलतेः” “गतिकर्मणः” गत्यर्थस्य ॥८॥

इतीमा देवता अनुक्रान्ताः सूक्तभाजो
हविर्भाज ऋग्भाजश्च भूयिष्ठाः काश्चिन्निपात-
भाजोऽथोताभिधानैः संयुज्य हविश्चोदयतीन्द्राय
वृत्रघ्न इन्द्राय वृत्रतुर इन्द्रायांहोसुच इति
तान्यथेके समामनन्ति भूयांसि तु समाम्ना-
नाद्यत्तु संविज्ञानभूतं स्यात् प्राधान्यस्तुति
तत्समामनेऽथोत कर्मभिर्ऋषिर्देवता स्तौति
वृत्रहा पुरन्दर इति तान्यथेके समामनन्ति
भूयांसि तु समाम्नानाद् व्यञ्जनमात्रं तु तत्त-
स्याभिधानस्य भवति यथा ब्राह्मणाय बुभुक्षिता-
यौदनं देहि स्नातायानुलेपनं पिपासते पानीय-
मिति ॥ १० (१३) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ७, ३ ॥

“इति इमाः देवताः अनुक्रान्ताः” । इतिकरणः प्रकरण-
समाख्यर्थः । अथवा इतिकरणेनाभिनयेन दर्शयन्नैव ब्रवीति ।
एवमनेन प्रकारेण यथापरिभाषितेन “यत्काम ऋषिः”—
इत्येवमादिना । इमा देवता अनुक्रान्ताः—अग्निः, जात-

वेदाः, वैश्वानरः—इत्येवमाद्याः समासतो निर्णीता इत्यर्थः ।
ताः पुनः “सूक्तभाजो हविर्भाजः” । काश्चित् हविर्भजन्ते न
सूक्तम्, काश्चित् सूक्तं भजन्ते न हविः, काश्चित् उभयं
भजन्ते । वक्ष्यति हि—“इतीमानि सप्तविंशतिर्देवतानाम-
धेयान्यनुक्रान्तानि सूक्तभाञ्जि हविर्भाञ्जि, तेषामेतान्यहवि-
र्भाञ्जि”—इति । “ऋग्भाजश्च भूयिष्ठाः” प्रायेणेत्यर्थः ।
तद्यथा,—आप्रोसूक्ते एकैकामृचं भजन्ते लक्षणभेदादिभिः ।
अर्द्धर्चभाजोऽपि क्वचिदुपेक्षितव्याः । तद्यथा,—“ऋचः सूर्याय
गौथ्यन्त उद्देतीत्यर्द्धपञ्चमाः” । “यत्रा चक्रुः”—इत्यस्याः पूर्वा-
ऽर्द्धर्चः सौर्यः शीनक्वस्य उत्तरो मैत्रावरुणः । पादभाजोऽपि
क्वचिदुपेक्षितव्याः । तद्यथा,—“जवो^१ नवां भवति जायमानः
(ऋ० सं० ८, ३, २३, ४)” —इत्यस्याः आदित्यदेवतो द्वितीयः
पादो भवति । भूयिष्ठग्रहणाच्च दर्शयति असमानता अपि
सन्ति, ता अप्युपेक्षितव्य इति, ताश्च यथालक्षणं त्रिषु कल्प्याः ।
तद्यथा,—परमेष्ठिग्रहनक्षत्रसर्पलाङ्गलकुसुम्भकप्रभृतीनि ॥

“काश्चित् निपातभाजः”—इति । निपातो हि द्विविधः ।
देवतान्तरैः सह साधारण्येनोपस्तुतो नैघण्टुकत्वेन च ।
तत्र साधारणं नाम, तद्यथा,—“विधाता धात्रा व्याख्यातः” ।
तस्यैष निपातो भवति बहुदेवतायामृचि । सोमस्य राष्ट्रः”
इति । अस्यां सोमप्रभृतिभिः सह विधानात् श्रूयते साधार-
ण्येन । नैघण्टुकत्वेन पुनः तद्यथा,—“पृथिवी व्याख्याता” ।
तस्या एष निपातो भवत्यैन्द्राग्न्यामृचि । “यदिन्द्राग्नी
परुमस्यां पृथिव्याम्”—इति । ताभ्यामिन्द्राग्निभ्यां सह
साधारण्येन पृथिवी न स्तूयते, किन्तर्हि ? लक्षणत्वे-
नैन्द्राग्न्योरिवोपादीयते । एवं तावदयमिहाधिकारे काश्चिन्न-
पातभाज इति द्विप्रकारो निपात उक्तः ॥

अथायमपरो निपातप्रकार उपेक्ष्यः, तद्यथा,—अत्यन्त-
नैघण्टुकम्, देवताभिधानमनत्यन्तनैघण्टुकञ्च । तत्र अत्यन्त-
नैघण्टुकं नाम अत्यन्तमदृष्टस्वप्रधानस्तुतिः । तद्यथा,—आदि-
त्यस्य स्वःपृश्निःप्रभृतिभिः । अथ पुनः दृष्टस्वप्रधानस्तुतिमद्देव-
तापदं वाक्यार्थोपजनितपारतन्त्रप्रमाक्षिप्तस्वाभिधेयसामर्थ्य-
मुपमानशब्देन स्वमर्थमन्यस्मिन् देवतापदे प्रधाने वाक्यार्थ-
सामर्थ्योपजनितप्राधान्यसामर्थ्यं यत् निगमयति, अनत्यन्त-
नैघण्टुकं तद् भवति । तद्यथा,—“अग्निरिव मन्यो”—इति
(ऋ० सं ८, ३, १६, २) । अग्निशब्द इवेत्यनेनोपमानशब्देन
वाक्यार्थोपजनितसामर्थ्येनाक्षिप्तस्वाभिधेयसामर्थ्यो विशेष-
माकाङ्क्षन् सम्बोधनान्तं मन्युशब्दं वाक्यगतैः पदैरुन्नीयमा-
नसामर्थ्यमर्थनिवेषणपक्षे स्वमर्थं मन्युशब्दे निगमयन् निप-
ततीति नैघण्टुकं तदिति । एवमनेकप्रकारो निपात
उपेक्ष्यः ॥

“अथ उत अभिधानैः संयुज्य हविः चोदयति” । ‘अथ’—
इति विशेषाधिकारे । ‘उत’—इत्यप्यर्थे । अपरमपरमभिधान-
मपेक्ष्यापेक्ष्य । तद्यथा,—अभिधानैः संयोज्य विशेषणशब्दैः
तत्रैतदभिधानमिन्द्रादिसंविज्ञानाद् दृढमिन्द्रादौ देवतार्थे
आम्नायविधौ प्रयोगे च हविश्चोदयति ॥

तद्यथा,—“इन्द्राय वृत्रघ्ने एकादशकपालं निर्वपेत्”
इति, तथा “इन्द्रायांहोमुचे इति”—“इन्द्रायांहोमुचे एकाद-
शकपालं निर्वपेत्”—इति ॥

ततः किम् ? “तान्यप्येके समामनन्ति” । ‘एके’ नैरुक्ताः
‘तान्यपि’ गुणपदानि वृत्रहांहोमुक्प्रभृतीनि, अग्न्यादौ
देवतापदसाम्नाये पृथक् पृथक् ‘समामनन्ति’ अहं तु न
समामनं । कस्मात् ? “भूयांसि तु सामान्नात्” यानि तेषु

गुणपदानि वृत्रहांहोमुक्प्रभृतीनि समामनन्ति, ततोऽन्या-
न्यपि 'भूयांसि' बहुतराणि सन्ति एव, माहाभाग्यात् देव-
तायाः गुणानामियत्ता नास्ति, तेषां तु सर्वेषां समाम्नाने
समाम्नायस्यापरिनिष्ठैव स्यात्, तथा च सति तेषां शास्त्रे
असमाप्तिः, तन्मापि मा भूदित्यतः "यत् तु संविज्ञान-
भूतं स्यात् प्राधान्यस्तुतिः, तत् समामने" इति । यदेतत्
संविज्ञानभूतं रूढमगौणं केवलमपि निर्विशेषणं लब्धप्रधान-
स्तुतिदेववतापदमग्न्यादि, तत् समामने, न गौणं व्रतभृत्-व्र-
तपत्यादि ॥

अथवा तान्यप्येके समामनन्तीत्यत उत्तरस्य "भूयांसि तु
समाम्नानात्"—इत्यस्यापरोऽर्थः । भूयांसि एव तेषां समाम्ना-
नात् गुणानि समाम्नातानि स्युः, न किञ्चिदतिरिक्तं प्रयोज-
नम्, वचनात् केवलं गुरु शास्त्रं सम्पद्यते, तन्मा भूत्
इत्यर्थः ॥

"अथ उत कर्मभिः ऋषिः देवता स्तौति—वृत्रहा,
पुरन्दरः"—इति । स वृत्रहा, शतक्रतुः, पुरन्दरः, गोत्रभित्,
वज्रबाहुः इति । "तानि अपि एके समामनन्ति" तानि अपि
एके कर्मनामधेयानि समामनन्ति । को विशेषः पूर्वभ्यः
समाम्नातृभ्यः ? विधिदर्शनात् पूर्वेण हविष्योदयति इति
वचनात् स्तुतिदर्शनादिकर्मभिर्ऋषिर्देवताः स्तौतीति वचनात्
"भूयांसि तु समाम्नानात्" इति स एव दोषः ॥

"व्यञ्जनमात्रं तु तत्, तस्याभिधानस्य भवति" । वृत्रहा
पुरन्दर इति यदेवमादि गुणपदम्, 'तत्' तस्यैवेन्द्रादेः संविज्ञा-
तपदस्य 'व्यञ्जनमात्रं' विशेषणमात्रं भवति, न पृथक् प्रधा-
नम्, केवलस्य सम्बन्धात् स्तुत्या । यथा लोके—"ब्राह्मणाय
बुभुक्षिताय शोदनं देहि, स्नाताय अनुलेपनम्, पिपासते

पानीयम्—इति” । यो बुभुक्षितः, तस्यै इति यथा तु बुभुक्षितशब्दो विशेषणम्, केवलस्य बुभुक्षितशब्दस्य विशेषतः क्वचिदनवस्थानात् । एवं वृत्रहा पुरन्दर इत्येवमादीनां विशेष्यसंप्राप्यानवस्थानाद् व्यञ्जनमात्रता, न स्वप्रधानता । तस्मान्नैतान्यहं समामने ॥ १० (१३) ॥

इति निरुक्तभाष्यार्थोपनिबद्धौ द्वादशस्य (सप्तमस्य)

तृतीयः पादः समाप्तः ॥ ७, ३ ॥

चतुर्थः पादः ।

अथातोऽनुक्रमिष्यामोऽग्निः पृथिवीस्थानस्तं प्रथमं व्याख्यास्यामोऽग्निः कस्माद्ग्रणोर्भवत्यग्रं यज्ञेषु प्रणीयतेऽङ्गन्वयति सन्नममानोऽक्रोपनो भवतीति स्यौलाष्ठोविर्न क्रोपयति न स्नेहयति त्रिभ्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपृष्णिरितादक्ताद्गृधाद्वा नीतात्स खल्वेतेरकारमादत्ते गकारमनक्तेर्वा दृहतेर्वा नौः परस्तस्यैषा भवति ॥ १ (१४) ॥

“अथातोऽनुक्रमिष्यामः” । सामान्यतः परिख्यातोऽग्न्यादिर्देवपत्न्यन्तो देवतापदसमाम्नायः, विशेषत इदानीं प्रतिपदमनु व्याख्यास्यते, तदर्थमधिकारवचनम्,—‘अय’ इति ।

‘अतः’—इति आनन्तर्ये । सामान्यात् पारिभाषिकाद् व्याख्यानादनन्तरात् ‘अनु’ आनुपूर्वेण यथासमाम्नातं ‘क्रमिष्यामः’ कथयिष्यामो वर्णयिष्यामो व्याख्यायित्वा वाक्यशेषः । सा

(१) (२) (३) (४)
 च पुनर्वाख्या अभिधानाभिधेयाभिधानव्युत्पत्तिप्राधान्यस्तुत्यु-
 (५) (६) (७) (८)
 दाहरणतन्निर्वचनविचारोपपत्त्यवधारणक्रमलक्षणा । तद्यथा,
 —(१) “अग्निः”—इत्यभिधानम्, (२) अयं पार्थिवः इत्यभि-
 धेयम् (३) “अग्रणीर्भवति”—इत्यभिधानव्युत्पत्तिः, (४)
 अग्निमीले”—इति प्राधान्यस्तुत्युदाहरणम्, (५) अग्नि-
 मीले=“अग्निं याचामि” इति तन्निर्वचनम्, (६) “स न
 मन्येतायमेव अग्निः”—इति विचारः, (७) “यस्तु सूक्तं
 भजते यस्मै हविर्निरूप्यते”—इत्युपपत्तिः, (८) “अयमेव
 सोऽग्निः”—इत्यवधारणम् । एवम्प्रकारया व्याख्यया प्रतिपद-
 मनुक्रमिष्यामः ॥

तत्रैतद् भवति कोऽयमग्निः? इति । आत्मा—इत्यात्मविदः,
 “एकं सद्द्विप्रो बहुधा वदन्ति (ऋ० सं० २, ३, २२, ६)”
 —इति मन्त्रदर्शनात् । अविवक्षितस्थानविशेषो निश्चातैत-
 दभिधानो देवताविशेषो लोकवेदप्रसिद्धः कर्माङ्गमिति
 याज्ञिकाः । विवक्षितस्थानविशिष्टकर्मा मध्यमोत्तमाभ्यां
 ज्योतिर्भ्यामन्यः पार्थिवोऽयमग्निरिति तैरुक्तसमयः । त्रित्वा-
 भ्युपगमात्तत्त्वस्मिपादयिषयेदमारभ्यते ।

“अग्निः पृथिवीस्थानः तं प्रथमं व्याख्यास्यामः”—इति ।
 पृथिव्येवास्य विशेषतः स्थानम्, न अन्तरिक्षम्, न द्यौः इति
 पृथिवीस्थानः, तत्र कर्माधिकारात् तस्य । तिष्ठत्यस्मिन् इति
 स्थानम् । यस्मात् पृथिवी अस्य स्थानम्, तस्मात् सन्निकर्षास्त्रो-
 क्रानुक्रमाच्च न ह्यसति कारणे प्रथमातिक्रमो न्याय्य इति त-
 न्नेव प्रथमं व्याख्यास्यामः ॥

“अग्निः कस्मात्” । देवताभिधाने देवता आत्मनः परो-

क्रीकृत्य परोक्षीकृतं तत्त्वमर्पितम्, परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षविषय इति हि विज्ञायते । तन्निर्वचनादागमप्रामाणिकं देवताताड्याव्यमनुभवतीति श्रुत्वा तन्निर्विवक्षया “अग्निः कस्मात्” ? इत्युपोद्धृत्य “अग्रणीः भवति”—इत्येवमादिना अग्निशब्दं निराह । सर्वत्रैवं देवतापदे उपोद्घातोपन्यासौ द्रष्टव्यौ । आत्मवित्पक्षे तु सर्वभभिधानमात्मार्थमेवेति सर्वावस्थमात्मानं सर्वाभिधानव्युत्पत्तितो निरुच्य याथार्थ्यतः परिज्ञाय सर्वात्मन आत्मनः सर्वावस्थं विभूतिताड्याव्यमनुभवतीति सर्वपदव्युत्पत्तिप्रयोजनम् । स्मर्यते हि,—“शब्दब्रह्मणि निष्णातः परब्रह्माधिगच्छति”—इति ॥

“अग्रणीः भवति”—इति । अग्निशब्दं विगृह्य वाक्यीकृत्य कृतवाक्यपदवर्णनिष्कर्षणसमुदायोपजनितस्य अग्निशब्दस्य अग्रशब्दात् गकारमुपलभ्य अग्रशब्दं कर्माभिधायिनं पूर्वपदत्वेन व्यवस्थाप्य नयति च परमुत्तरपदस्थं कर्तव्यार्थान्ने व्यवस्थाप्य अग्निशब्दं निराह,—अथ कोऽर्थः ? इति । सर्वेष्वर्थेष्वसावात्मानमग्रं नयति, सर्वत्र तथोपकरोति. यथा अग्रं सम्पद्यत इत्यर्थः । अग्रशब्दः प्रधानवाची, स एव वा अग्रं नयति । सैनां वा अग्रे नयति सैनापत्येऽवस्थित इत्येके, विज्ञायते हि,—“अग्निर्वै देवानां सेनानीः” इति ॥

अथवा “अग्रं यज्ञेषु प्रणीयते” प्रथमं यज्ञेषु प्रणीयते, न तावत् किञ्चिदप्यन्यत् क्रियते यावदयं न प्रणीयत इति, ततोऽस्मिन् व्रतमुपेत्यान्यानि कर्माणि क्रियन्त इति ॥

अथवा “अङ्गं नयति सन्नममानः” यत्रायं सन्नमयति साधनत्वेन वैदिके वा लौकिके वार्थे, तत्र सन्नममान एवात्मानं प्रधानीकृत्य सर्वमन्यदात्मनोऽङ्गतां नयति गुणीकरोतीत्यर्थः । अथवा “अङ्गं नयति सन्नमानः” दृष्टे वा काष्ठे वा

यत्र सन्नमति आश्रयति, तत् आत्मनोऽङ्गतां नयति, आत्म-
सात् करोतीत्यर्थः ॥

“अक्रोपनो भवति इति स्थौलाष्टीविः” । स्थौलाष्टीवतः
पुत्रः स्थौलाष्टीविः आचार्यः स एवं मन्यते,—अयमक्रोपनो
यस्माद् भवतीति तस्मादग्निरिति । किमिदमक्रोपनः इति ?
अत आह,—“न क्रोपयति” । एवमपि न गृह्यते क्रोपय-
तेरप्रमिद्वार्थत्वात् । अतः पुनर्ब्रवीति प्रसिद्धेनार्थेन,—“न स्नेह-
यति विरुचीकरोतीत्यर्थः, स हि तस्य स्वभावः ॥

“त्रिभ्यः आख्यातेभ्यः जायते इति शाकपूणिः” । त्रयाणा-
माख्यातानामभिधेयाः क्रिया अत्र लक्ष्यन्ते, ता उपादाय
हेतुत्वेनाग्निशब्द आत्मानं लभते । तद्यथा,—“इतात्”
‘इण गतौ (अदा० प०)’—इत्यस्मादित्यर्थः । “अक्तात्, दग्धाद्
वा” अनक्तेर्वा दहतेर्वा विकल्प एतयोः । ततः “नीतात्”
इति, ‘णीञ् प्रापणे (भा० प०)’—इत्येतस्मात् । धातवः
केवलं निर्दिष्टाः । किं कुत आदत्ते ? इत्यत आह,—“सः
खलु” शाकपूणिः “एतेः” धातोः “अकारम् आदत्ते” । नन्वेते-
रकार एव नास्ति, अतः किमादत्ते ? सत्यं नास्ति, वर्ण-
सामान्येन तद्विकारमादाय इणोऽर्थदर्शनात् अग्नौ शब्दार्थ-
सम्बन्धनित्यत्वात्, अर्थे च गुणभूतत्वाच्छब्दस्य, ततः तं व्यापा-
दयत्यकारत्वेन । अथवा रूपानेकत्वादिणो यथावस्थितस्या-
कारो भवति, तथा रूपमवस्थाप्य ततोऽकारमादत्ते, दर्शितं
चैतत्—“एतेः कारितं च यकारादिं चान्तकरणम्”—इत्यत्र,
भवति चास्य स्थन्ते रूपम् ‘आययति’—इति, अत्र अकारः,
ततः आदत्ते । “गकारम्, अनक्तेः वा दहतेः वा” कृतकुत्व-
जशत्वयोर्विकल्पेन । “नीः परः” एषः ङस्वः । एति च
व्यनक्ति च रूपाणि, अथवा एति च दहति च नयति च

हवींषि देवेभ्यः इति अग्निः साधीयस्तरः । एता एतद्वातु-
वाच्याः क्रियाः एष करोति इति “अग्निः” ॥

“तस्य” एतन्नक्षत्रितलक्ष्यप्रधानस्तुतिसम्बन्धमभिधानमुप-
लक्ष्य देवतापदसमाज्ञायै समाह्नातमग्निरिति, तस्य “अग्नि-
मीले” — इत्येतत्प्रमुखा अग्निकर्मलिङ्गलिङ्गिताः सर्वा आग्नेय्य
ऋचः उदाहरणम्, न पुनरसति कारणे मुख्यातिक्रमो न्याय्य
इति ऋग्वेदप्रथमामिमांस्यमुदाजहार “तस्य एषा भवति”
— इति, — ॥ १ (१४) ॥

अग्निमीले पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्वि-
जम् । होतारं रत्नधातमम् । अग्निमीले-
ऽग्निं याचामीलिरध्येषणाकर्मा पूजाकर्मा वा
पुरोहितो व्याख्यातो यज्ञश्च देवो दानाद्वा
दौपनाद्वा द्योतनाद्वा द्युस्थानो भवतीति वा
यो देवः सा देवता होतारं ह्वातारं जुहोते-
र्होतेत्यौर्णनाभो रत्नधातमं रमणीयानां धना-
नान्दादृतमन्तस्यैषापरं भवति ॥ २ (१५) ॥

“अग्निमीले” (ऋ० सं० १, १, १, १) — इति । मधुच्छ-
न्दस आर्षम् । गायत्री । आश्विने विनियोगः । यः अग्निः
देवपुरोहितः पाकयज्ञे, अस्माकं यज्ञे यश्च ऋत्विक्, होता
यज्ञस्य, रत्नधातमश्च दाहृतमो रत्नानाम्, तमहं रत्नानि याचे
इति समस्तार्थः ॥

अष्टैकपदानिरुक्तम् । — “इङिः” धातुः “अध्येषणाकर्मा”
याच्ञाकर्मह, अन्यत्र “पूजाकर्मा वा” अपि । “पुरोहितः

व्याख्यातः” “पुर एनं दधति”—इति । “यज्ञः च” व्याख्याताः,
 “प्रस्थातं यजतिकर्मा”—इति । “देवः” “दानाद् वा” ददाति,
 क्षसौ ऐश्वर्याणि । “दीपनाद् वा” दीपयति क्षसौ तेजो-
 मयत्वात् । “द्योतनाद् वा” धात्वन्त्यत्वमर्थैकत्वम् । “द्युस्थानो
 भवति—इति वा” पक्षे अर्थवत्त्वं निर्वचनस्य । अथवा अग्नी-
 न्द्रावपि द्युस्थानौ, सामान्यं हि द्यौः स्थानं देवतानाम्,
 तयोस्तु कर्माधिकारस्थाने विशिष्टे पृथिव्यन्तरिक्षे । “होतारं =
 ह्यातारम्” देवानाम् । “और्णवाभः” तु “जुहोतेः” ‘हु दाना-
 दानयोः (जु० प्र०)’—इत्यस्य मन्यते “होता इति” । “रत्न-
 धातमम् = रमणीयानां धनानां दाहृतमम्” ॥

ततः “तस्य” एव अग्नेः “एषा अपरा” ऋक् “भवति” ।
 समानसंहितत्वाद्परिति वा द्वितीयेत्यर्थः । सा पुनः किम-
 र्थम् ? इति । अमुना प्रकारेण सर्वा एतस्यामुदाहरणमेत-
 त्कर्मयुक्ता ऋच उपेक्ष्या इत्युपप्रदर्शनार्थम् ॥ २ (१५) ॥

अग्निः पूर्वेभिर्ऋषिभिरीड्यो नतनैरुत ।
 स देवान् एह वक्षति । अग्निर्यः पूर्वेऋषिभि-
 रीडितव्यो वन्दितव्योऽस्माभिश्च नवतरैः स
 देवानिहावहत्विति स न मन्येतायमेवाग्निरि-
 त्यथेते उत्तरे ज्योतिषी अग्नी उच्येते ततो
 नु मध्यमः ॥ ३ (१६) ॥

“अग्निः पूर्वेभिः (ऋ० सं० १, १, १, २)”—इति । पूर्व-
 यैष समानार्थविनियोगच्छन्दस्का । तद्वृत्तमुत्तरत्रापेक्ष्य यद्-
 वृत्तमध्याजहार भाष्यकारो यत्तदोर्नित्यसम्बन्ध इति दर्शयन् ।

“अग्निः यः” ‘पूर्वभिः’ “पूर्वैः” चिरन्तनैः ‘ऋषिभिः’ “ईडि-
तव्यः” ईडनं पूजनमर्हति, “अस्माभिश्च” “नवतरैः” ईडि-
तव्य इति वर्तते । स किं करोति ? इत्याकाङ्क्षिते निराकाङ्क्षं
क्रियते,—“सः देवान्” “इह” एतस्मिन् कर्मणि अस्माकम्
“आवहतु” इति लोटा निराह भाष्यकारः आशिषमाका-
ङ्क्षितामपेक्ष्य । ऋज्वेकपदनिरुक्तम् ॥

सङ्कीर्णत्वादन्यभिधानस्य अतः परं विचारः,—“स न
मन्येत”—इत्येवमादिना आक्षिप्य विचारः । ननु नित्ये
स्वार्थाभिधेयसम्बन्धे अभिधानानामर्थान्तरवृत्तितैव नास्ति,
कुतः सङ्करः ? इति । अथास्वर्थान्तरवृत्तिता । जहत्स्वर्थमर्था-
न्तरमुपसंक्रामन्ननित्यतां सम्बन्धस्य द्योतयति । नैव जह-
त्स्वार्थमभिधानमभिधेयान्तरे वर्तते । किन्तर्हि ? द्वे
ह्यभिधानस्य शक्ती, गौणी मुख्या च । तयोगौणी गुणसा-
म्यात्, यस्मात् कस्माच्चित् गुणात् सर्वत्र वर्तते, तस्यास्तथा-
विध एव सम्बन्धः, सर्वार्थो नित्यः समर्थप्रकरणोपपदपरतन्त्रः ।
मुख्यत्वे विनियोगेन लोकवेदप्रसिद्ध्या स एवार्थे वर्तते ।
तदेवमसङ्करेऽपि शब्दानां मुख्यगौणार्थवर्तिनां सङ्कर इवामे-
धसां प्रतिभाति ॥

क्व कस्य शब्दस्य गौणी शक्तिः ? क्व कस्य मुख्या ? इति
तत्रविवेकार्थमिदमुपोद्बन्ति चोदकरूपेण “स न मन्येत”
इति । ‘सः’ शिष्यः, ‘न मन्येत’ न जानीयात् सम्यगेतदभि-
हितम् “अयमेवाग्निः” पृथिवीस्थानः “इति” । कस्मात्
पुनर्न मन्येत ? इतः,—यस्मात् “अपि एते उत्तरे ज्योतिषी”
मध्यमञ्च उत्तमञ्च “अग्नी उच्येते” । कथम् ? इत्यत आह,—
एतत् तावत् पार्थिवं ज्योतिः, आवाहनक्रियायोगात् “अग्नि-
मीडे” —इत्येतस्यां च यथा भवतोक्तं तथैवोच्यते, “ततः नु”

वयमपि यथा “मध्यमः” अग्निशब्देनोच्यते तत्कर्मयोगाच्च स एवाग्निः, तथेमानृचमुदाहरिष्यामः,—॥ ३ (१६) ॥

अभिप्रवन्त समानेव योषाः कल्याण्यः
 स्त्रयमानासो अग्निम् । घृतस्य धाराः समिधो
 नसन्त ता जुषाणो हर्यति जातवेदाः ॥ अभि-
 नमन्त समनस इव योषाः समनं समननाद्वा
 सम्माननाद्वा कल्याण्यः स्त्रयमानासो अग्निमि-
 त्यौपमिकं घृतस्य धारा उदकस्य धाराः समिधो
 नसन्त नसतिराप्नोतिकर्मा वा नमतिकर्मा वा ।
 ता जुषाणो हर्यति जातवेदाः । हर्यतिः
 प्रेषाकर्मा विहर्यतीति । समुद्राद्भिर्मधुम् ।
 उदारदित्यादित्यसुक्तं मन्यन्ते समुद्राद्द्वेषोऽद्भ्य
 उदेतीति च ब्राह्मणमथापि ब्राह्मणं भवत्यग्निः
 सर्वा देवता इति तस्योत्तराभयसे निर्वचनाय
 ॥ ४ (१७) ॥

“अभिप्रवन्त”—इति (ऋ० सं० ३, ८, ११, ३) । वामदेवस्यार्षम् ।
 सप्तमेऽहनि दशरात्रस्य आज्यशस्त्रे विनियोगः । ‘अभिप्रवन्त’
 “अभिनमन्त” आभिमुख्येन नमन्ति प्रह्वीभवन्ति । ‘घृतस्य’
 “उदकस्य” ‘धाराः’ । कमभिप्रह्वीभवन्ति ? मध्यमम् ‘अग्निम्’ ।
 कथम् ? इति,—‘समना इव योषाः’ “समनसः” समान-
 मनसः । एकस्मिन् भर्त्तरि यासां मनांसि वर्त्तन्ते, ताः सम-
 नसः । ता यथा ‘कल्याण्यः’ रूपयौवनादिगुणसम्पन्नाः, ‘स्त्रय-

पुणो गुरुत्मान् । एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्त्यग्निं
यमं मातरिश्वा॑नमाहुः ॥ इममेवाग्निं महान्त-
मात्मानमेकमात्मानं बहुधा मेधावि॑नो वदन्तोन्द्रं
मित्रं वरुणमग्निं दिव्यं च गुरुत्मान्तं दिव्यो
दिविजो गुरुत्मान् गरणवान् गुर्वात्मा महा-
त्मेति वा यस्तु सूक्तं भजते यस्मै हविर्निरूप्यते-
ऽयमेव सोऽग्निर्निपातमेवैते उत्तरे ज्योतिषी
एतेन नामधेयेन भजेते ॥ पू (१८) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ७, ४ ॥

“इन्द्रं मित्रम्”—इति (ऋ०सं० २, ३, २२, ६) । अस्यवामीयैषा ।
‘इन्द्रम्, मित्रम्, वरुणम्’—इत्येतैरभिधानैः ‘अग्निम् आहुः’
तत्त्वविदः । ‘अथो’ अपि च योऽयं ‘दिव्यः’ “दिविजः” दिवि
जायते, ‘सुपर्णः’ सुपतनः, ‘गुरुत्मान्’ “गरणवान्” स्तुतिभिः
तद्दान्, रसानां वा गरिता आदित्यः, अयमपि ‘सः’ एवाग्नि-
रित्याहुः । किं बहुना “इममेवाग्निम्” ‘एकं’ “महान्तम्”
“आत्मानम्” अनन्यत्वेन पश्यन्तः ‘विप्राः’ “मेधाविनः”
आत्मविदः ‘बहुधा वदन्ति’—‘अग्निम्, यमम्, मातरिश्वानम्’
इति ॥

एवमाद्यैश्चाभिधानैरेतस्यैव सा विसृष्टिः, एष ऊह्येव
सर्वे देवाः इति च विज्ञायते । तस्माद् युक्तं यत्र मन्येताय-
मेवाग्निरिति ॥

अत्र प्रतिसमाधानम् ।—सत्यमेतत् सर्वं एतेऽग्निशब्देन
स्तूयन्ते, न तु प्रधानतः, किन्तुहि ? गुणतः स्तूयन्ते । दतो

ब्रवीति,—“यस्तु सूक्तं भजते, यस्मै हविः निरूप्यते, अयम् एव सः अग्निः” । तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावर्तकः, परमतव्युदासार्थः । यः सूक्तं भजते, प्रधानतः स्तुत्यत्वेनेत्यर्थः, यस्मै च हविर्निरूप्यते, चोदनासामर्थ्यात्—“आग्ने यमष्टाकपालं निर्वपेत्” इति । ‘अयमेव सोऽग्निः’ पार्थिवः, अग्निशब्दस्य विशेषतोऽत्र लोके वेदे च प्रसिद्धेः,—‘अग्निमानय—अग्निं प्रणय’ इति, एतमेव हि लांकः प्रतिपद्यते, न मध्यमं नाप्युत्तमम् । न च प्रसिद्धिबाधो न्यायः, शास्त्रचोदिता अपि खदिर-पलाशादयो लोकप्रसिद्धित एव प्रतीयन्ते । तस्मादग्निशब्देन पार्थिवस्य ज्योतिषो मुख्यः सम्बन्धः, गौण इतरयोर्मध्यमोत्तमयोः । यथा अग्निशब्देन मध्यमोत्तमयोः, न तथा मध्यमोत्तमाभ्यां विद्युत्सूर्यशब्दाभ्यां लोकप्रसिद्ध्या मुख्यः सम्बन्धः । एवञ्चेत् सुष्ठूक्तम्,—“यस्तु सूक्तं भजते यस्मै हविर्निरूप्यते, अयमेव सोऽग्निः” इति । एतदेव चात्र विचारे प्रयोजनम्,—आग्नेयेषु सूक्तेषु हविःसम्प्रदानेषु स्तुत्यत्वेन भोक्तृत्वेन चैतमेवोपाक्षीतेति ॥

अथ पुनर्योऽयं मध्यमोत्तमयोज्योतिषोरग्निप्रवादः, स कथम् ? इति,—“निपातम् एव एते उत्तरे ज्योतिषी, एतेन नामधेयेन भजेते” । निपातो नाम अप्राधान्यम्, भक्तिरित्यर्थः ॥ ५ (१८) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ द्वादशाध्यायस्य (सप्तमाध्यायस्य)

चतुर्थः पादः ॥ ७, ४ ॥

पञ्चमः पादः ।

जातवेदाः कस्माज्जातानि वेद जातानि
वैनं विदुर्जाते जाते विद्यत इति वा जातवित्तो
वा जातधनो जातविद्यो वा जातप्रज्ञानो यत्त-
ज्जातः पशूनविन्दतेति तज्जातवेदसो जातवेद-
स्त्वमिति ब्राह्मणं तस्मात् सर्वानृतून् पशवोऽग्नि-
मभिसर्पन्तीति च तस्यैषा भवति ॥ १ (१६) ॥

“जातवेदाः”—इति वक्तव्यम् । स पुनरेष माहाभाग्यात्
कर्मपृथक्त्वादग्निरेव ? अथवा पृथगभिधानस्तुत्यन्तरसम्बन्धाद्
देवतान्तरम् । “जातवेदाः कस्मात्” ? स हि “जातानि वेद”
न हि तदस्ति जातमस्मिंल्लोके यदसौ न नेद सर्वज्ञ इत्यर्थः ।
“जातानि वा एनं विदुः” स एव धातुः, कारकान्यत्वं केव-
लम् । “जाते जाते विद्यत इति वा” विदेः सत्तार्थस्याधिकरणे
कारके, न तदस्ति जातं यत्रासौ नास्ति । “जातवित्तो वा
जातधनः” जातशब्दः पूर्वपदम्, वित्तशब्द उत्तरपदम्, जात-
मस्य वित्तमिति जातवेदाः । “जातविद्यो वा जातप्रज्ञानः”
जातशब्द एव पूर्वपदम्, विदेर्ज्ञानार्थस्योत्तरपदत्वम्, निसर्गत
एवास्य जातं प्रज्ञानमित्यर्थः । “ब्राह्मणम्” अपि च भवति,
जनेर्विदेशे जातवेदा इति,—“यत्तज्जातः पशूनविन्दत—
इति” । ‘यत्’ असौ ‘तत्’ तदा ‘जातः’ जातमात्र एव निस-
र्गतः ‘पशून्’ ‘अविन्दत’ अलभत् ‘तज्जातवेदसो जातवेद-
स्त्वम्—इति” विज्ञायते । यतश्चैतदेवम्, “तस्मात्” अद्यत्वेऽपि
स्वाभ्ययमस्माकमिति मन्यमानाः “पशवः” “सर्वान् ऋतून्”
प्रति, अपि ग्रीष्मे, “अग्निम् अभिसर्पन्ति” ॥

“तस्य” जातवेदसः स्तुत्युदाहरणम् “एषा” ऋक् भवति
—॥ १ (१६) ॥

जातवे॑दसे सुनवाम॑ सोम॑मरातीय॒तो
निद॑हाति वेदः । स नः॑ प॒र्ष॑दति दु॒र्गाणि॑
वि॒ष्वा ना॒वेव॑ सिन्धुं॑ दुरि॒तात्य॑ग्निः ॥ जात-
वेदस इति जातवेदस्यां वैवञ्जातवेदसेऽर्चाय
सुनवाम सोममिति प्रसवायाभिषवाय सोमं
राजानममृतमरातीयतो यन्नार्थमनिष्णो निद-
हाति निश्चयेन दहति भस्मीकरोति सोमो
दददित्यर्थः । स नः प॒र्ष॑दति दु॒र्गाणि॑ वि॒ष्वा नि
दुर्गमानि स्थानानि नावेव सिन्धुं नावा सिन्धुं
सिन्धुं नावा नदीं जलदुर्गां महाकुलां तार-
यति दुरितात्यग्निरिति दुरितानि तारयति
तस्यैषा परा भवति ॥ २ ॥

प्र नूनं जातवे॑दसम॒श्वं हि॒नोत॑ वा॒जिन॑म् ।
इदं॑ नो॒ ब॒र्हि॒रासदे॑ ॥ प्रहि॒णुत॑ जातवेदसं
कर्मभिः समश्रुवानमपि वोपमार्थं स्यादश्वमिव
जातवेदसमितीदं नो बर्हिरासीदत्विति तदेत-
देकमेव जातवेदसं गायत्रं त्वचं दशतयीषु
विद्यते यत्तु किञ्चिदाग्नेयं तज्जातवेदसानां

स्थाने युज्यते स नं मन्येतायमेवाग्निरित्यथेते
 उत्तरे ज्योतिषी जातवेदसी' उच्येते ततो'
 नु मध्यमः । अभिप्रवन्त समनेव योषा इति
 तत् पुरस्ताद्याख्यातमथासावादित्य उदु त्यञ्जा-
 तवेदसमिति तदुपरिष्ठाद्याख्यास्यामो यस्तु
 सूक्तं भजते यस्मै हविर्निरूप्यतेऽयमेव सोऽग्नि-
 र्जातवेदा निपातमेवैते उत्तरे ज्योतिषी एतेन
 नामधेयेन भजेते ॥ ३ (२०) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥ ७, ५ ॥

“प्र ननं जातवेदसम्”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ४६, १) ।
 श्येनस्याग्निपुत्रस्यार्षम् । गायत्री । हे स्तोतारो यूयमुच्यध्वे ।
 ‘प्रहिणोत’ “प्रहिणुत” प्रेरयत स्तुतिभिरेतं ‘जातवेदसम्’
 ‘अश्वम्’ “कर्मभिः” सर्वमेतत् जगत् “अश्ववानम्” व्यापय-
 न्तम्, ‘वाजिनम्’ वेजनवन्तं चञ्चलमर्चिभिः, अथवा “अश्व-
 मिव” इति लुप्तोपमम्, रूढेर्बलीयस्वात्, ‘वाजिनं’ वेजनवन्तं
 ज्वलनस्वभावं शीघ्रम् । किमिति प्रहिणुत ? इति । इतः,—
 आसत्तुम् इति कृत्यार्थे केन् वा—“इदं नो बर्हिःरासदे” ।
 “इदम्” अस्मत्कर्म, बर्हिषोपलक्षितं बर्हिः । कथं नामास्म-
 दभिमतार्थसिद्धयर्थमाभिमुख्येन सीदेदित्येवमर्थं प्रहिणुतेति ॥

इदानीमुत्सर्गं दर्शयति प्रयोजनार्थम्,—“तदेतदेकमेव
 जातवेदस्यं गायत्रं लक्षम्”—इत्यादि । तदिति दशतयीष्व-
 स्थानुस्मृतये परोक्षनिर्देशः, एतदिति प्रत्यक्षेण प्र नूनमित्ये-
 तया सन्निधीकृत्योर्पादिशति, गायत्रमिति कृन्दोनिर्देशो विव-

चित्तप्रयोजनार्थः, त्वचमिति एतत्सूक्तस्य सङ्ग्रानिर्देशः, दशत-
योषु सर्वास्वपीति निर्द्धारणे सप्तमी, 'विद्यते' अस्ति । ततः
किं यद्येतदेवैकं जातवेदसं गायत्रं त्वचं दशतयोषु विद्यते ?
शृणु,—बहुभिरेतैर्गायत्रच्छन्दोयुक्तैर्जातवेदस्यैर्मन्त्रैरधियज्ञे प्रयो-
जनमस्ति, न चैते बहवः सन्ति सर्वास्वपि दशतयोष्वेतदे-
वैकं त्वचं सुक्ता । तत्र किं कर्तव्यम् ? इति,—“यत्तु किञ्चि-
दाग्नेयम्” मन्त्रजातम् गायत्रे एव छन्दसि अजातवेदोल्लिङ्ग-
मपि, “तत्” “जातवेदसानाम्” मन्त्राणां “स्थाने” विनि-
“युज्यते” शास्त्रेण । तेन किं स्थितं भवति ? अग्निरेव
जातवेदा इति, कर्मपृथक्त्वात् माहाभाग्याद्वा इति, इतरथा
हि प्रयोगवैकल्यं स्यात्, न चान्यद्देवमन्यस्य स्थाने प्रयुज्यते ।
यथा चायमनर्थान्तरमग्निर्जातवेदा एतस्माद् विधिलिङ्गात्,
तथा वैश्वानरप्रभृतयोऽपीत्युपेक्ष्यम् ॥

“स न मन्येत”—इति पूर्ववद् विचारः, केवलम् “अभि-
प्रवन्तु”—इत्यत्राग्निपदविचारे अग्निशब्दो विशेष्य आसीत्,
जातवेदःशब्दोऽस्य गुणपदमिति, इह तु जातवेदःशब्द-
विचारे पुनः “अभिप्रवन्तु”—इत्यस्मिन्नेवोपात्ते मन्त्रे गुण-
पदमग्निशब्दो जातवेदःशब्दस्येतावदुपेक्ष्यम् ॥

यथा तु पूर्वस्मिन् “समुद्रादूर्मिः”—इति आदित्यस्याग्नि-
त्वोपपत्तावुदाहरणम्, तथेह—“अथ असौ आदित्यः,—‘उदु-
त्यं जातवेदसम् (ऋ० सं० १, ४, ६, १)’—इति” जातवेद-
स्वोपपत्तौ । तदेतत् प्रतिपदमुदाहरणम् “उपरिष्ठाद् व्याख्या-
स्यामः”—“जातवेदसं सूर्यमुदहन्तीति तु विशेषणविशेष्यसा-
मानाधिकरथैकवाक्यप्रसिद्ध्या स्वनिगमसिद्धमस्मिन् मन्त्रे
जातवेदाः सूर्यः”—इति । तस्मात् सुष्ठूक्तं यत् “स न मन्येत
अग्रम् एव अग्निः” जातवेदाः इति ॥

“यः तु सूक्तं भजते, यस्मै हविः निरूप्यते, अयम् एव सः अग्निः जातवेदाः”—इति । “यस्तु सूक्तं भजते, यस्मै हविर्निरूप्यतेऽयमेव सोऽग्निर्जातवेदाः”—इति पूर्ववत् प्रसिद्धिरेव विशेषहेतुः । यद्यपि मन्त्रदर्शनमविशिष्टं त्रयाणामपि ज्योतिषां जातवेदस्त्वे, तथापि पार्थिवोऽग्निरितरयोः प्रसिद्ध्या विशेष्यते, जातवेदस्त्वं हि यथा प्रसिद्धमस्मिन्नग्नौ, न तथा वैद्युते, नापि सूर्ये इति । “निपातमेवैते उत्तरे ज्योतिषी” “एतेन” जातवेदा इत्यनेन “नामधेयेन भजेते” इति । व्याख्या-
तम् ॥ ३ (२०) ॥

इति ऋष्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ द्वादशाध्यायस्य (सप्तमाध्यायस्य)

पञ्चमः पादः ॥ ७, ५ ॥

षष्ठः पादः ॥

वैश्वानरः कस्माद्विश्वान्नरान्नयति विश्व
एनं नरा नयन्तीति वापि वा विश्वानर एव
स्यात् प्रत्यूतः सर्वाणि भूतानि तस्य वैश्वानर-
स्तस्यैषा भवति ॥ १ (२१) ॥

“वैश्वानरः”—इति वक्तव्यम्, तदर्थमुपोद्धन्ति—“वैश्वानरः कस्मात् ?” “विश्वान् नरान्” इतो लोकात् अमुं लोकं “नयति” हेतुकर्तृत्वेन सर्वासु प्रवृत्तिषु अयमेव नरान् नयति । यथा पञ्चाग्निविद्यायामुच्यते—“अपि वा सति तस्मिन् सर्वाः प्रवृत्तयः फलवत्यो नराणां भवन्तीति हेतुकर्तृत्वेन सर्वासु प्रवृत्तिष्वयमेव नरान् नयति प्रवर्त्तयतीति वैश्वानरः” । अथवा “विश्वे एनं नराः नयन्ति इति वा” कर्मकारकम्,

स नीयमानः तासु तासु क्रियास्वङ्गभावं नरैः कर्म सम्पद्यते ।
 “अपि वा “विश्वानरः एव” कश्चित् “स्यात्” । स पुनः
 कस्मात् ? “प्रत्यृतः सर्वाणि भूतानि” विश्वानि ह्यसौ भूतानि
 ‘प्रति ऋतः’ प्रविष्ट इत्यर्थः । “तस्य” विश्वानरस्य अपत्यं
 “वैश्वानरः” ॥

“तस्य” वैश्वानरस्य “एषा” प्राधान्यस्तुतिऋक “भवति”
 —॥ १ (२१) ॥

वैश्वानरस्य सुमतौ स्याम राजा हि कं
 भुवनानामभि श्रीः । इतो जातो विश्वमिदं
 विचष्टे वैश्वानरो यतते सूर्येण ॥ इतो जातः
 सर्वमिदमभिपश्यति वैश्वानरः संयतते सूर्ये-
 ण राजा यः सर्वेषां भूतानामभिश्चयणीयस्तस्य
 वयं वैश्वानरस्य कल्याण्यां मतौ स्यामेति तत्
 को वैश्वानरो मध्यम इत्याचार्या वर्षकर्मणा
 ह्येनं स्तौति ॥ २ (२२) ॥

“वैश्वानरस्य सुमतौ”—इति (ऋ० सं० १, ७, ६, १) ।
 कृत्स्नस्यार्षम् । पृष्ठ्याभिप्लवयोश्चतुर्थपञ्चमयोरङ्गोराग्निमारु-
 तस्य प्रतिपत् । ‘इतः’ पृथिवीलोकात् ओषधिवनस्यतिभ्यः यः
 ‘जातः’ ‘विश्वम् इदं विचष्टे’ “सर्वमिदमभिपश्यति” । यथा-
 भिद्रष्टव्य उपकारकत्वेन, दर्शयति वा प्रकाशकत्वेन । यश्च
 ‘यतते’ “संयतते” ‘सूर्येण’ सङ्गच्छते स्तेन भासा । ‘राजा’ च
 “यः” ‘भुवनानां’ “सर्वेषां भूतानाम्” ‘अभिश्चीः’ “अभिश्चय-

णीयः आश्रयणीयः । “तस्य वयम्” एवङ्गुणयुक्तस्य ‘वैश्वान-
रस्य’ नित्यं ‘सुमती’ “कल्याणां मती” उपकारप्रवृत्ताया-
मात्मनो यथाभिमतार्थसाधिकायाम् ‘स्याम’ ।—इत्येतत्
आशास्महे । लोकेऽपि हि स्तूयत एव पूर्वम्, पश्चात् प्रार्थयत
इत्याचर्यः पश्यन् मन्त्रेष्वप्ययमेव न्याय इत्युपदर्शनार्थं
पदानां क्रमं विभेद, कल्याणां मती स्यामित्याशिषा च समा-
पयाञ्चके ॥

अनेकतिङि चैतस्मिन् मन्त्रे प्रतितिङ् वाक्यभेदे प्राप्तौ
यत्तदोरध्याहारेण “राजा यः सर्वेषां भूतानामभिश्चरणीयः,
तस्य वयं वैश्वानरस्य कल्याणां मती स्याम”—इत्येकवाक्य-
तया सामर्थ्यमुद्गावयाञ्चकार । एकोऽतार्थपतिर्वैश्वानरः, यतः
कल्याणी आशास्यते मतिः, तमेभिः शब्दैरभिष्टौति, सन्ति-
ष्ठते स्तुतिरिति । अयमेकवाक्यतान्यायः प्रायशो मन्त्रेषु,
क्वचित् पुनः प्रत्याख्यातमर्थमपेक्ष्य एकस्मिन्नपि मन्त्रे वाक्य-
भेदो भवत्येव । तद्यथा,—“ऋचां त्वः पोषम् (ऋ० सं० ८,
२, २४, ६)” इत्यत्र प्रतिपादं वाक्यसमाप्तिः । अन्येषामपि
च मन्त्राणाकामाङ्घ्रितार्थिनां परस्परमेकवाक्यता भवति,
तदपि चोपदर्शयिष्यति—“येना पावक चक्षसा (ऋ० सं०
१, ४, ८, १)”—इत्यत्र ॥

“तत् को वैश्वानरः”—इति । अतः प्रभृति विचारः ।
तदिति वाक्योपादाने । कोऽयं वैश्वानरः ? इति । कुतः
संशयः ? आगमविप्रतिपत्तेः, विश्वानरविद्यायां तावत्
‘आत्मा’ इत्यात्मविदः, इन्द्रादित्यवायाकाशोदकपृथिव्याद-
यश्च पृथक् पृथगेव वैश्वानरत्वेन विघ्नयन्ते । अपि च
“मध्यमः” वैश्वानरः इति नैरुक्ताः केचित् “आचार्याः”
मन्यन्ते । कस्मात् ? “वर्षकर्मणा च्येनं स्तौति” मन्त्रवृत् ।

हिशब्दो हेत्वर्थः, वर्षकर्मण्येन वैश्वानरं यस्मान्मन्त्रदृक् स्तौति
॥ २ (२२) ॥

प्र नू महि॑त्वं वृ॒षभ॑स्य वोच॑ं यं पू॒रवो॑
वृ॒त्रह॑णं सच॑न्ते । वै॒श्वान॑रो दस्यु॑र्मग्निर्ज-
घन्वान् अधू॑नोत्का॒ष्ठा अव॑ शम्बरं॑ भेत् ॥ प्रब्र-
वीमि॑ तन्महि॑त्वं माहा॑भाग्यं वृषभस्य वर्षि॑तु-
रपां यं पू॒रवः॑ पू॒रयि॑तव्या मनु॒ष्या वृ॒त्रह॑णं
मेघ॑हनं सच॑न्ते से॒वन्ते॑ वर्ष॑कामा दस्यु॑र्दस्यतेः
क्षयार्था॑दुप॒दस्य॑न्त्यस्मिन्नु॒सा उप॑दासयति कर्मा॑णि
तमग्नि॑र्वैश्वानरो॒ मन्त्र॑वाधूनो॒दपः॑ का॒ष्ठा अ॒भि-
नच्छ॑स्वरं॑ मेघमथासावादित्य इति पू॒र्वे या॑न्नि-
काः ॥ ३ ॥

कथम् ? इति । अत आह,—“प्र नू महि॑त्वं” इति
(ऋ० सं० १, ४, २५, ६) । नोधस आर्षम् । त्रिष्टुप् । वैश्वान-
नरोऽग्निर्देवता । ‘प्रवोचम्’ “प्रब्रवीमि” अहम् । ‘महि॑त्वं’
“माहा॑भाग्यम्” स्तुत्या । कस्य ? ‘वृषभस्य’ “वर्षि॑तुरपाम्” ।
‘यम्’ अन्येऽपि ‘पूरवः’ “पूरयि॑तव्याः मनु॒ष्याः” कामैः,
‘वृत्रह॑णम्’ “मेघ॑हनम्” ‘सच॑न्ते’ “से॒वन्ते” “वर्ष-
कामाः” स्तुतिभिः । तन्माहा॑भाग्यं प्रब्रवीमि,—यदसौ
वर्षिता ‘वैश्वानरः’ ‘अग्निः’ ‘दस्युः’ दासयितारमुपक्षयितारं
रसानाम्, शुष्यन्ति हि तदनुद्गमे शस्यानि, कर्मणां वोपदास-
यितारमनावृष्टिद्वारेण, तं दस्युम्, ‘शम्बरम्’ “मेघम्” उदक-
वन्तमुदकपूर्णम्, ‘जघन्वान्’ हतवान्,—‘अवभेत्’ “अवाभि-

नत्” व्यदारयत्,—विदार्यं च ‘अधूनीत्’ वर्षभावेनाकम्पयत्
अच्चारयत् ‘काष्ठाः’ अपः । यः, तस्याहं वर्षप्राप्त्यर्थं प्रावोचं
माहाभाग्यम्, स वर्षत्वस्माकमित्यभिप्रायः ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे वैश्वानरस्य वर्षकर्मणैकवाक्यतासम्ब-
न्धात् नान्यो मध्यमात् वैश्वानर इत्याचार्या मन्यन्ते । स्थितं
तावदेवम् ॥

“असौ आदित्यः,—इति पूर्वं याज्ञिकाः” । असाविति
कर्मात्मनैनमुपदिशन् ब्रवीति, मा भूत् गौणः कश्चित् प्रत्यय
इति । विधिमन्त्रार्थवादेभ्यो यज्ञसतत्वमुन्नीयैनं यज्ञं प्रयो-
गतः प्रथमं ये चक्रुः, ते ‘पूर्वं याज्ञिकाः’ साक्षात्कृतधर्माण
इत्यर्थः । त एनमेवमाहुः—‘असौ आदित्यः इति’ । कथा
पुनरुपपत्त्या त एवमाहुः ? इति । विध्यनुकरणप्रसिद्ध्या ॥ ३ ॥

एषां लोकानां रोहेण सवनानां रोह
आम्नातो रोहात् प्रत्यवरोहश्चिकीर्षितस्ता-
मनुकृतिं होताग्निमारुते शस्त्रे वैश्वानरीयेण
सूक्तेन प्रतिपद्यते सोऽपि न स्तोत्रियमाद्रि-
येत्ताग्नेयो हि भवति तत आगच्छति मध्य-
स्थाना देवता रुद्रञ्च मरुतश्च ततोऽग्निमिहस्था-
नमचैव स्तोत्रियं शंसति ॥ ४ ॥

कथम् ? इति । यतः तन्मतमाह,—“एषां लोकानां
रोहेण सवनानां रोह आम्नातः” । य एव हि लोकानामा-
रोहणानुक्रमः, पृथिवी—अन्तरिक्षम्—द्यूः इति, स एव सव-
नानामपि क्रमः, प्रातःसवनम्—माध्यन्दिनम्—तृतीयसवनम्
इति । ततः किम् ? कस्मिंश्चित् कर्मणि रोहप्रातिलोभ्येन

“रोहात् प्रत्यवरोहः” “चिकीर्षितः” कर्तुमीप्सितः, तदुप-
 व्याचक्ष्महे । स एव होता प्रातःसवनं पृथिवीलोकभक्तिं शंसति,
 संसृतत्वात्, ततो माध्यन्दिनमन्तरिक्षलोकभक्तिं शंसति संसृ-
 तत्वात्, ततस्तृतीयसवनं द्युलोकभक्तिं शंसति, संसृतत्वात् ।
 प्रतिभक्तिंसंसृतवच्च शंसन्—स पृथिवीलोकात् अन्तरिक्षलोक-
 मारूढो भवति, अन्तरिक्षलोकात् द्युलोकम्, स च द्युलोक-
 मारोहन् द्युलोकभक्तिं तृतीयसवनं शंसति, तदपि शंसन्
 द्युलोकमारूढो भवति । सः अग्निष्टोमसान्नि यज्ञायज्ञिये
 यत् शस्त्रम् आग्निमारुतं तत्सवनलोकप्रत्यवरोहानुक्तं
 चिकीर्षेच्छस्त्रं “वैश्वानरीयेण सूक्तेन” “प्रतिपद्यते” प्रार-
 भते । तद्यथा—“वैश्वानराय पृथुपाजसे (ऋ० सं० ३, १,
 ३, सू०)” इति प्रतिपत् । “सोऽपि न स्तोत्रियम् आद्रियेत,
 आग्नेयो हि भवति” । प्रत्यवरोहे कर्तव्ये स च पुनराग्ने-
 योऽयं स्तोत्रियः, अग्निश्च पृथिवीस्थानः, तद्यदि तमाद्रियेत,
 न प्रत्यवरोहानुक्तिप्रारम्भः कृतः स्यात् । अन्येषु शस्त्रेषु च
 युक्तं यदूर्ध्वमारुरुक्षमाणः स्तोत्रियेण प्रतिपद्यते, इह पुनरव-
 रुरुक्षमाणो द्युस्थानाधिदेवताः शंसमानः क्रमेण वैश्वानरी-
 येण सूक्तेन प्रतिपद्यत इति, तेन ज्ञायते आदित्यो वैश्वानर
 इति ॥

अपि च सुतरां प्रत्यवरोहानुकरणमेतदिति गम्यते, येन
 “तत आगच्छति मध्यमस्थाना देवताः—रुद्रश्च मरुतश्च” ।
 ‘ततः’ वैश्वानरीयात् सूक्तात् प्रत्यवरोहानुकरणाभिप्रायेण
 शस्तात् प्रत्यवरुक्ष्य मध्यमस्थाना देवता आगच्छति मध्यस्थाने-
 ऽभिशंसितुम् । कतमाः ? रुद्रश्च मरुतश्च । तद्यथा—“आ
 ते पितर्मरुतां सुभमेतु (ऋ० सं० २, ४, ११, सू०)” इति ।
 ततोऽपि मध्यस्थानात् पृथिवीस्थानं प्रत्यवरुक्ष्य अत्रैव तं

स्तोत्रियं संसति,—“युञ्जार्थज्ञा वो अग्मये” (ऋ० सं० ६, ४, ५, सू०)” इति । तदेवमेतस्मात् विध्यनुकरणात् पश्याम आदित्यो वैश्वानर इति ॥ ४ ॥

अथापि वैश्वानरीयो द्वादशकपालो भवत्येतस्य हि द्वादशविधं कर्मायापि ब्राह्मणं भवत्यसौ वा आदित्योऽग्निवैश्वानर इत्यथापि निवित् सौर्यवैश्वानरी भवत्या यो द्यां भात्या पृथिवीमित्येष हि द्यावापृथिव्या वा भासयत्यथापि छान्दोमिकं सूक्तं सौर्यवैश्वानरं भवति दिवि पृष्टो अरोचतेत्येष हि दिवि पृष्टो अरोचतेत्यथापि हविष्प्रान्तीयं सूक्तं सौर्यवैश्वानरं भवति ॥ ५ ॥

“अथापि वैश्वानरीयो द्वादशकपालो भवति” । देवतागुणसामान्येन हि अधियज्ञेषु गुणविधयः कल्पन्ते, वैश्वानरीयश्च सर्वत्र द्वादशकपालः । “एतस्य हि” “द्वादशविधं” द्वादशमासप्रविभागलक्षणं “कर्म” । तेनैतस्मादपि देवतागणकपालविध्यनुकरणात् पश्याम आदित्यो वैश्वानर इति ॥

“अथापि निवित् सौर्यवैश्वानरी भवति” । निविदित्याकृतिविशिष्टो मन्त्रः, शस्त्रमध्यपाती । स तथा भवति यथा सूर्यो वैश्वानर इति न पार्थिवो न मध्यम इति । कथम् ? इति । भवति हि तत्रैतत् पदम्,—“आ यो द्यां भात्यापृथिवीम्” इति । न च पुनरादित्यादन्योऽवभास-

यते द्यावापृथिव्यौ, यत उच्यते,—“एष हि द्यावापृथिव्या-
वाभासयति” ॥

“अथापि छान्दोगिकं सूक्तं सौर्यवैश्वानरं भवति” ।
कतमत् ? “दिवि पृष्टो अरोचताग्निर्वैश्वानरो बृहन् । क्षया
वृधान ओजमा चनो हितो ज्योतिषा बाधते तमः ॥”—इति
(य० वा० सं० ३३, ८२ । ऋ० सं० १, ७, ६, २०—५, २, ७,
२) । न च पुनरादित्यादन्यो दिवि पृष्टो रोचते, यत उच्यते,
—एष हि “दिवि पृष्टो अरोचत” । ‘दिवि पृष्टः’ द्युलोके स्पष्टः
अवस्थित इत्यर्थः, ‘अरोचत’ रोचते दीप्यते । कोऽसौ ? इति ।
‘अग्निर्वैश्वानरः’ ‘बृहन्’ महान् इत्यर्थः । स रोचमानः किं
करोति ? ‘ज्योतिषा’ स्वेन ‘बाधते’ ‘तमः’ नाशयत इत्यर्थः ॥

“अथापि हविष्यान्तीयं सूक्तं सौर्यवैश्वानरं भवति” ।
कथम् ? इति । भवति हि तत्र मन्त्रः—सूर्यो वैश्वानर इति
समर्थः । तद्यथा,—“विश्वस्मा अग्निं भुवनाय देवा वैश्वानरं
केतुमङ्गामकण्वन् (ऋ० सं० ८, ४, १२, २)”—इति ।
वैश्वानरं केतुं कर्त्तारमङ्गामकण्वन्निति । नैव तावदादित्या-
दन्यस्याङ्गां कर्त्तृत्वमुपपद्यते पार्थिवे मध्यमे वा, आदित्य
एव ह्युदयास्तमयाभ्यामहानि करोति । तेन वयमेतैर्हेतुभिः
पश्यामः सूर्यो वैश्वानर इति ॥ ५ ॥

अयमेवाग्निर्वैश्वानर इति शाकपूणिर्विश्वा-
नरावेते उत्तरे ज्योतिषी वैश्वानरोऽयं यत्ता-
भ्यां जायते कथन्वयमेताभ्यां जायत इति यच्च
वैद्युतः शरणमभिहन्ति यावदनुपात्तो भवति
मध्यमधर्मैव तावद्भवत्युदकेन्धनः शरीरोपशमन

उपादीयमान एवायं सम्पद्यत उदकोपशमनः
शरीरदोषिः ॥ ६ ॥

“अयम् एव अग्निः वैश्वानरः, इति शाकपूणिः” । म
मध्यमो न सूर्यः, किं तर्हि ? अयमेव पार्थिवः अग्निः । केन
हेतुना ? तद्वितोत्पत्तिसामर्थ्यात् । कथम् ? इति । “विश्वान-
शक्ते उत्तरे ज्योतिषी” । तदुक्तम्,—“अपि वा विश्वानर एव
कश्चित् स्यात्, तस्यापत्यं वैश्वानरः” इति । तदिदमुपपद्यते,
—“वैश्वानरः अयम् यत् ताभ्यां जायते” । तस्मात् तद्वितेन
ध्यपदेशेन पार्थिवोऽग्निर्वैश्वानर इति ॥

“कथन्त्वयमेताभ्यां जायते” । यत उच्यते,—“यत्र वैद्युतः”
अग्निः, “शरणम् अभिहन्ति” । आश्रयमात्मनो दाह, उद-
कम्, अन्यद्वा ‘अभिहन्ति’ निहन्ति, अभिगच्छति प्राप्नोती-
त्यर्थः । किं तत्र तत् दीप्यते, स च पुनः “यावदनुपात्तो
भवति” मनुष्यैरसृष्टो भवत्यपरिगृहीतो वा । किं तावत् ?
“मध्यमधर्मैव तावत् भवति” । कः पुनर्मध्यमस्य धर्मः ?
यदसौ “उदकेन्धनः शरीरोपशमनः” उदकेनेन्धते दीप्यते रस-
स्वभावकेन शरीरेण काष्ठेनान्येन वाप्रतिहतमूर्त्तिस्वभावकेन
पार्थिवधातुबहुलेनोपशाम्यति, स मध्यमस्य धर्मः । तदेतत्
स्थानजात्यादिकृतं स्वाभाव्यमहेतुकं ज्योतिषो न भवति
प्रथमस्य धर्मः । स च पुनः “उपादीयमानः एव” “अयम्”
पार्थिवोऽग्निः “सम्पद्यते” । कथम् ? उपात्तो हि मनुष्यैः
स्वजातिधर्मं हित्वा पार्थिवधर्मं प्रतिपद्यते । कथम् ? इति ।
“उदकोपशमनः शरीरदोषिः” । विपर्यस्तधर्मा मध्यमेन
सम्पद्यते । एवन्तावन्मध्यमादयं विश्वानरात् स जायते, तेनायं
तदपत्यमिति भवति हि तद्वितार्थोपपत्त्या वैश्वानरः ॥ ६ ॥

अथादित्यादुदौचिप्रथमसमाहृत आदित्ये
कंसं वा मणिं वा परिमृज्य प्रतिस्वरे यत्र
शुष्कगोमयमसंस्पर्शयन् धारयति तत् प्रदीप्यते
सोऽयमेव सम्पद्यते तथाप्याह । वैश्वानरो
यतते सूर्येणेति । न च पुनरात्मनात्मा
संयततेऽन्येनैवान्यः संयतत इत इममादधात्य-
सुतोऽसुष्य रश्मयः प्रादुर्भवन्तीतोऽस्यार्चिषस्तयो-
र्भासोः संसङ्गं दृष्ट्वैवमवचत् ॥ ७ ॥

अथ पुनरादित्यात् कथं जायते ? आह,—अथादित्या-
दुदौचिप्रथमसमाहृत आदित्ये”—इत्येवमादि । ‘अथ’शब्दः
आनन्तर्ये, प्रकृतादर्थान्तरमधिकरोति । उदौचीं दिशं प्रति
प्रथमसमाहृतः आदित्यः, तस्मिन् ‘उदौचिप्रथमसमाहृते’ उदु-
गमनादौ इत्यर्थः । कथम् ? इति । “कंसं वा मणिं वा
परिमृज्य” यमादित्यमणिमित्याचक्षते । “प्रतिस्वरे” प्रत्यु-
च्यतापे । “यत्र शुष्कगोमयम् असंस्पर्शयन् धारयति, तत् प्रदी-
प्यते” “सोऽयमेव सम्पद्यते” यः शुष्कगोमयेऽग्निर्जायते । स
एवमादित्यादपि कंसाद्वा मणेर्वा जायते, असावपि च वैश्वान-
नर इत्युच्यते, तदपत्यापेक्षयाप्यस्य वैश्वानरत्वमुपपद्यते ।
अथाप्याह, तद्धितविग्रहव्यपदेशात् तावदेवमुपपद्यते—अन्य
आदित्यात् तावद्वैश्वानरः ॥

“अथापि” अयमपरो व्यपदेश एकवाक्ये विभक्त्यन्तरकृतः
सूर्यवैश्वानरयोर्भेदं गमयति । तद्यथा—“वैश्वानरो यतते
सूर्येण” इति मन्त्रदृगाह । प्रथमान्तस्य वैश्वानरशब्दस्य
तृतीयान्तेन सूर्यशब्देन विभक्तिभेदाद् विशेषणविशेष्यभावेन

सामानाधिकरण्यं नास्ति । एतदेवासामानाधिकरण्यमपेक्ष्य
 अनेकत्वं वैश्वानरसूर्यशब्दयोर्ब्रवीति,—“न च पुनरात्मनात्मा
 संयतते” । किं तर्हि ? “अन्ये नैवान्यः” “संयतते” सङ्ग-
 ष्छते, यथा देवदत्तो यज्ञदत्तेन । तत् कथमयं संयतते
 सूर्येण ? इति । यत आह,—“इत इममादधाति” । इतो
 लोकादोषधीभ्यः शरादिभ्यो वनस्पतिभ्यो वा मथित्वा प्रत्य-
 क्षत एव इममादधाति अभ्यादधातीन्धनैः । ‘अमुतः’ मण्ड-
 लात् कर्मात्मनः “अमुथ” च आदित्यमण्डलाधिष्ठातुः स्वभूताः
 “रश्मयः” “प्रादुर्भवन्ति” । “इतः” तेजःपिण्डात् “अस्य”
 तदधिष्ठातुः “अर्चिषः” प्रादुर्भवन्तीति वर्त्तते । “तयोः भासोः
 संसङ्गं दृष्ट्वैवमवचत्” मन्त्रदृक् “वैश्वानरो यतते सूर्येण—
 इति ॥ ७ ॥

अथ यान्येतान्यौत्तमिकानि सूक्तानि भा-
 गानि वा सावित्राणि वा सौर्याणि वा पौष्णा-
 नि वा वैष्णवानि वा वैश्वदेवानि वा तेषु वैश्वान-
 रीयाः प्रवादा अभविष्यन्नादित्यकर्मणा चैन-
 मस्तोष्यन्नित्युदेषीत्वस्तमेषीति विपथ्यं षीत्याग्ने-
 येष्वेव हि सूक्तेषु वैश्वानरीयाः प्रवादा भव-
 न्त्यग्निकर्मणा स्तौतीति दहसीति वहसीति
 पचसीति यथो एतद्वर्षकर्मणा ह्येनं स्तौती-
 त्यस्मिन्प्रथेतदुपपद्यते ॥ ८ ॥

“अथ”—इति अधिकारान्तरि । यदि सूर्यो वैश्वानरो-

ऽभविष्यत्, ततो ननु “यान्येतानि” “श्रीत्तमिकानि सूक्तानि”
उत्तमस्थानदेवताविशेषस्तुत्यर्थानि । तद्यथा—“भागानि वा
सावित्राणि वा पौष्णानि वा वैष्णवानि वा” । गुणपदत्व-
मभ्युपेत्य वैश्वानरशब्दस्य ब्रवीति । “तेषु” सूक्तेषु “वैश्वान-
रीयाः प्रवादाः” भगादीनां विशेषणत्वेन “अभविष्यन्”
हे भग वैश्वानर ! हे सवितः वैश्वानर ! इत्येवमादयः ।
“आदित्यकर्मणा च एनमस्तोष्यन्” । एवं वैश्वानरीयेषु
सूक्तेषु वैश्वानरमस्तोष्यन् मन्त्रदृशः । कथम् ? इति ।
“उदेषीत्यस्तमेषीति विपर्येषीति” । इतिकरण एवंशब्दार्थे,
एषमुदेषि त्वं वैश्वानर ! —एवमस्तमेषि—एवं विपर्येषि
इति । न च पुनरेतदुभयमप्यस्ति,—न हि वैश्वानरीयाः
प्रवादा श्रीत्तमिकेषु सूक्तेषु सन्ति, नाप्यादित्यकर्मणा वैश्वा-
नरं स्तुवन्ति मन्त्रदृशः । तस्मान्नैष सूर्यो वैश्वानर इति ॥

किञ्चायमपरो विशेषहेतुरग्निर्वैश्वानर इति—“आग्ने-
येष्वेव हि सूक्तेषु वैश्वानरीयाः प्रवादाः भवन्ति” अग्निविशे-
षणत्वेन ।—“वैश्वानर मृत आज्ञातमग्निम् (ऋ० सं० ४,
५, ६, १)”—इत्येवमादयः ॥

“अग्निकर्मणा च” “एनं” वैश्वानरं प्रायेण “स्तौतीति”
“वहसीति, पचसीति, दहसीति” । एवं वैश्वानर ! वहसि
हवींषि, पचसि पक्तव्यानि, दहसि दग्धव्यानि ॥

तस्मादग्निरेव वैश्वानर इति स्थितम् ।

तदेते षट् हेतवः,—तद्धितेन विग्रहव्यपदेशात् (१),
एकवाक्ये विभक्त्यन्तरव्यपदेशात् (२), श्रीत्तमिकेषु सूक्तेषु
अप्रवादात् (३), आदित्यकर्मणा असंस्तवात् (४), आग्नेयेषु
सूक्तेषु प्रवादात् (५), अग्निकर्मणा च संस्तवात् (६) इति ॥

तत् पुनरेतदग्नेर्वैश्वानरत्वं स्थितमप्यस्थितमिव परपच-

हेतुष्वनिराकृतेषु, अतः तन्निराकरणाय प्रस्तौति । “यथो एतत्”—इति । यत् पुनरेतदुक्तं वर्षकर्मणा यस्मात् स्तौति, तस्मान्मध्यम इति । “अस्मिन्नपि” पार्थिवेऽग्नी “एतदुपपद्यते” - षर्म ॥ ८ ॥

समानमेतदुदकमुच्चैत्यव चाहभिः । भूमिं
पर्जन्या जिन्वन्ति दिवञ्जिन्वन्त्यग्नयः ॥ इति
सा निगदव्याख्याता ॥ ६ (२३) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥ ७, ६ ॥

कथम् ? इत्यत आह—“समानमेतत्”—इति (ऋ० सं० २, ३, २३, ५) । ‘समानम्’ एकमेवेदम् ‘उदकम्’ उदकत्वे-
नाविशिष्टम्, “उच्चैत्यव चाहभिः” । ‘उत् एति च, ऊर्ध्वं चैति,
अहोभिर्निमित्तभूतैः पुनश्चाहोभिरेव अवाङ्ङेति, दक्षिणोत्त-
रायणयोर्व्यावृत्तिभिः प्रतिसंवत्सरमहान्यभिप्रेतानि । तदेतदे-
कमेवोदकं पर्यायेणोत्तरायणदक्षिणायनयोः जगद्यात्रासि-
द्धये तदुदेति चावैति च वर्षकर्मभावेन । कथम् ? इत्यत आह
—अवाङ् तावदेति, ‘भूमिं’ ‘पर्जन्याः’ प्रार्जयितारो रसानां
माध्यमिका देवगणा वर्षाममुतो मुञ्चन्तः ‘भूमिं’ ‘जिन्वन्ति’
तर्पयन्ति ओषधुत्पत्तये । एवं तावदवाङ्ङेति । अथ
पुनरुर्ध्वं कथमेति ? इत्यत आह,—“दिवं जिन्वन्त्यग्नयः”
यथैवामुतो वर्षेणमा पर्जन्या जिन्वन्ति, तथैवाहुतिप्रभ-
वेण वर्षेण दिवं जिन्वन्त्यग्नयः, आहुतयो ह्यग्नी प्रक्षिप्ताः
तेन दग्धास्ता स्वार्चिभिः कृत्वोदकभावमापाद्य परमं सूक्ष्मं
देवोपभोगयोग्यं द्यां प्रति वर्षभावेनोन्नीयन्ते तल्लोकनिवासिनां
तृप्तये, ततस्त इह पुनर्वर्षं प्रकल्पयन्ति । तदुक्तम्—“अमुष्य
लोकस्य का गतिरिति, अयं लोक इति होवाच”—इति ।

एवञ्च सुतरामयमपि च वर्षवान्, आहुतिमूलत्वात् सर्वस्य वर्षस्य । स्मर्यते च—“अग्नी प्रास्ताहुतिः सग्यगादित्यमुप-
तिष्ठते” इति । तत्र यदभूद् वर्षकर्मभावान्मध्यम इति, तदे-
तदवैशेषिकं मध्यमस्य वैश्वानरत्वेन लक्षणम् ॥

अपि चायमपरो मन्त्रः, यस्मिन्नग्निरादित्यो वर्षकर्मणा
स्तूयते । तस्मात् सुतरामनैकान्तो वर्षकर्माभिष्टवो मध्यम-
स्येत्यत आह—“कृष्णं नियान्म्” इति ॥ ६ (२३) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ द्वादशाध्यायस्य (सप्तमाध्यायस्य)

षष्ठः पादः ॥ ७, ६ ॥

सप्तमः पादः ॥

कृष्णं नियान् हरयः सुपर्णा अपो वसाना
दिवमुत्पतन्ति । त आ वृचन् सदनादृतस्या-
दिद् घृतेन पृथिवी व्युद्यते ॥ कृष्णं निर-
यणं रात्रिरादित्यस्य हरयः सुपर्णा हरणा
आदित्यरश्मयस्ते यदासुतोऽर्वाञ्चः पर्यावर्तन्ते
सहस्रानादुदकस्यादित्यादथ घृतेनोदकेन पृथि-
वी व्युद्यते घृतमित्युदकनाम जिघत्सः सिञ्चति-
कर्मणोऽथापि ब्राह्मणं भवत्यग्निर्वा इतो वृष्टिं
समीरयति धामच्छद्वि भूत्वा वर्षति मरुतः
सृष्टां वृष्टिं नयन्ति यदासावादित्योऽग्निं
रश्मिभिः पर्यावर्तन्तेऽथ वर्षतीति यथो एत-

द्रोहात् प्रत्यवरोहश्चिकीर्षित इत्याम्नायवचना-
देतद्भवति यथो एतत्—॥ १ ॥

“कृष्णं नियानम्”—इति (ऋ० सं० २, ३, २३, १) ।
दीर्घतमस आर्षम् । त्रिष्टुप् । वृष्टिकामस्य कारौर्यामग्नये
धामच्छदे अष्टाकपालम्, तस्य पुरोऽनुवाक्या, तस्यां मैत्राय-
णौयके अग्निरयमादित्योक्त्य स्तूयते इति प्रकरणादध्यवसी-
यते । ‘कृष्णम्’ । किं पुनस्तत् कृष्णम् ? ‘नियानं’ “निरयणं”
निर्गतिः, निर्गच्छन्थे तदिति ‘नियानं’ वर्त्म, पन्थाः । तच्च पुन-
रेतत् “रात्रिः आदित्यस्य” हे ह्यस्यायने शुक्लं चोत्तरम्, कृष्णं
च दक्षिणम्, सा हि देवी रात्रिरभिप्रेता । ततो ब्रवीति
रात्रिरादित्यस्य ज्योतिषः । स एष भगवानादित्यो यदा जग-
दनुग्रहाय गर्भमुदकमात्मन्याधित्सुरुत्तरायणं प्रतिपद्यते, तदैते
‘हरयः’ रस“हरणाः” ‘सुपर्णाः’ तस्य “रश्मयः” सर्वस्माद-
स्माह्लोकात् ‘अपो वसानाः’ आत्मन्याच्छादयन्तः आददानाः
‘दिवं’ द्योतनवन्तम् एतमादित्यं प्रति ‘उत्पतन्ति’ तदुदकं
निधित्समानाः तस्मिन् गर्भत्वेन स एष आदित्य उत्तरायणं
मासैः षड्भिः आहितोदकगर्भः सम्पद्यते । स एकः परि-
षित्तोदकगर्भो दक्षिणं वर्त्म प्रतिपद्यमानो नभस्यात् मासात्
प्रभृति प्रसूयते । तदिदमुच्यते,—“त आ वहवन् सदनादृ-
तस्य” इति । ‘ते’ रश्मयः “यदा” “अमुतः” अमुष्मात् आदि-
त्यात् ‘ऋतस्य’ उदकस्य ‘सदनात्’ सहस्थानात् ‘आ वहवन्’
यदा “पर्यावर्तन्ते” ‘आत्’ “अथ” तदा वृत्तिसमनन्तरमेव
‘घृतेन’ “उदकेन” ‘पृथिवी’ ‘व्युद्यते’ विविधमुद्यते । “घृतम्
इति उदकनाम” ‘पृथिवी व्युद्यते’ इति सामर्थ्यात् । तत् पुनः
“जिघत्तेः सिञ्चतिकर्मणः” ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे मन्त्ररूपादादित्यः, प्रकरणादग्निः,
उभयवाप्यन्यो मध्यमात् वर्षकर्मणः कर्त्ता ॥

“अथापि ब्राह्मणम्” एतस्मिन् प्रकरणे यस्मिन्नयं मन्त्रो
विनियुज्यते, “अग्निर्वा इतो वृष्टिं समीरयति”—इत्येव-
मादि । अग्निः इतो लोकात् वृष्टिं समन्तत ईरयति । धूम-
भूता आप ओषधिवनस्पतिभ्यो विनिवर्त्यमानाः आहुति-
भूताश्चामुं लोकमाविशन्ति । अग्नेर्वै धूमो जायते, धूमाद-
भ्रम्, अभ्रात् वृष्टिरिति ह विज्ञायते । ताः पुनरग्निस्थाना-
भिसम्पत्तिप्रनाडिकया धामच्छदादित्यो भूत्वा धाम्नां छाद-
यिता रश्मिभिर्मघरूपैर्मध्यमस्थानमापादयति । एवं तेन
सृष्टां वृष्टिं मध्यस्थानान्मरुतो वायवो मेघोदराणि विदार्य
तेभ्यो विल्लिपन्तो वृष्टिमिमं लोकं नयन्ति प्रापयन्तीत्यर्थः ॥

अथापरमपि ब्राह्मणं भवति—“यदासावादित्योऽग्निं
रश्मिभिः” इत्येवमादि । तदेवमेतत् वर्षकर्म समानं सर्व-
षाम् इत्यहेतुर्मध्यमस्य वैश्वानरत्वे भवति ॥

“यथो एतत्” यत् पुनरेतदुक्तं याज्ञिकपक्षे—“रोहात्
प्रत्यवरोहश्चिकीर्षितः इति” । अकारणमेतत्, सूर्यस्य वैश्वा-
नरत्वे । कस्मात् ? “आन्नायवचनात् एतत्” एवं “भवति”
रोहात् प्रत्यवरोह इत्यर्थवादमात्रमेव ॥

“यथो एतत्” यदपि चोक्तम्— ॥ १ ॥

वैश्वानरीयो द्वादशकपालो भवतीत्यनिर्व-
चनं कपालानि भवन्त्यस्ति हि सौथ्यं एकक-
पालः पञ्चकपालश्च यथो एतद् ब्राह्मणं भव-
तीति बहुभक्तिवादीनि हि ब्राह्मणानि भवन्ति

पृथिवी वैश्वानरः संवत्सरो वैश्वानरो ब्राह्मणो
 वैश्वानर इति यथो एतन्निवित्सायै वैश्वानरौ
 भवतीत्यस्यैव सा भवति यो विड्भ्यो मानुषीभ्यो
 दौदेदित्येष हि विड्भ्यो मानुषीभ्यो दौष्यते
 यथो एतच्छान्दोमिकं सूक्तं सौर्यवैश्वानरं
 भवतीत्यस्यैव तद्भवति जमदग्निभिराहुत इति
 जमदग्नयः प्रजमिताग्नयो वा प्रज्वलिताग्नयो वा
 तैरभिहुतो भवति यथो एतद्विष्णान्तीयं सूक्तं
 सौर्यवैश्वानरं भवतीत्यस्यैव तद् भवति ॥ २
 (२४) ॥

“वैश्वानरीयो द्वादशकपालो भवति”—इति । एतदप्य-
 कारणं सूर्यस्य वैश्वानरत्वे । कस्मात् ? व्यभिचारात्, व्यभि-
 चार्यतदित्यत आह,—“अस्ति हि सौर्य एककपालः पञ्चकपा-
 लश्च” । यदि हि देवतागुणाभिप्रायमभविष्यत् द्वादशविध-
 मस्य कर्म, तस्मात् द्वादशकपाल इति । नन्वेवं सति सौर्यो-
 ऽपि द्वादशकपाल एवाभविष्यत्, अभिधानमात्रं भिद्यते न
 कर्मेति, न च भवति सौर्यो द्वादशकपाल इति । तस्मादहेतुः
 कपालानि ॥

“यथो एतत्” यदप्युक्तम्—“ब्राह्मणं सौर्यवैश्वानरप्रवादः
 भवतीति” । एतदप्यकारणम् । कस्मात् ? “बहुभक्तिवा-
 दीनि हि ब्राह्मणानि भवन्ति” । यस्मात् बहुभक्तिवादीनि
 ब्राह्मणानि भवन्ति । भक्तिर्नाम गुणकल्पना, येन केनचिद्
 गुणेन ब्राह्मणं सर्वं सर्वथा ब्रवीति, तत्र तत्त्वमन्वेष्यमेव

भवति । तद्यथा । “पृथिवी, वैश्वानरः”—इत्येवमादि किमपि ब्राह्मणेन बहु वैश्वानरशब्देनोच्यते भक्त्या ॥

“यथो एतत्”—“निवित् सौर्यवैश्वानरी भवतीति” । “अस्यैव” अग्नेः “सा भवति” । कथम् ? इति । तस्याङ्के पदं भवति “यो विड्भ्यो मानुषीभ्यो दीदेदिति” । ततः किम् ? “एष हि विड्भ्यो मानुषीभ्यो दीप्यते” । “अग्निर्वैश्वानरः सोमस्य मत्सत् । विश्वेषां देवानां समित् । अजस्रं दैव्यं ज्योतिः । यो विड्भ्यो मानुषीभ्यो दीदेत् । द्युषु पूर्वासु दिद्युतानः । अजर उषसामनीके । आ यो द्यां भात्या पृथिवीम् । अर्वमन्तरिक्षम् । ज्योतिषा यज्ञाय अर्म संयत् । अग्निर्वैश्वानर इह अवदिह सोमस्य मत्सत् । प्रेमां देवो देवहृतिमवतु देव्या धिया । प्रेदं ब्रह्म प्रेदं क्षत्रम् । प्रेमं सुन्वन्तं यजमानमवतु । चित्रश्चित्राभिरूतिभिः । अवद् ब्रह्मण्यवसागमत्”—इतीयं निवित् आग्निमारुते शस्यते । “निवित् पुरोरुचः प्रैषा विश्वामित्रस्य सर्वशः ।”—इति सर्वा विश्वामित्रस्यार्घम् । “अग्निर्वैश्वानरः सोमस्य मत्सत्” तृप्यतु । तृप्तश्च “प्रेमां देवो देवहृतिमवतु” । ‘प्र’ प्रकर्षेण ‘इमीम्’ अग्निः वैश्वानरः ‘देवः’ ‘देवहृति’ देवानामस्माकमाह्वानम् ‘अवतु’ रक्षतु । यः ‘विश्वेषां देवानां’ ‘समित्’ समिन्धनः, स इदं करोतु । यश्च ‘अजस्रं’ नित्यं ‘ज्योतिः’ । यश्च ‘विड्भ्यः’ मानुषीभ्यः ‘दीदेत्’ देदीप्यते । यश्च ‘द्युषु पूर्वासु’ पूर्वेष्वहःसु ‘दिद्युतानः’ दीप्यमान एवासीत् । यश्चासौ ‘अजरः’ जरावियुक्तः ‘उषसामनीके’ अग्निहोत्रादिषु द्योतते । ‘यः’ च ‘आ’ ‘भाति’ भासयति ‘द्यां’ सूर्यात्मना, ‘आ’ भासयति च ‘पृथिवीम्’ अग्न्यात्मना, ‘आ’ भासयति ‘उरु’ च ‘अन्तरिक्षं’ मध्यमात्मना । एवं त्रिभिर्ज्योतिर्भिः यश्च ‘ज्योतिषा’ ‘यज्ञाय’

शर्म' सुखं 'संयत्' यच्छति, ददाति । सः 'अग्निः' वैश्वानरः
 'इह' 'अवत्' शृणोतु अस्माकं स्तुतीः । 'इह' च कर्मणि
 'सोमस्य' 'मत्सत्' ढप्यतु । किञ्च, 'प्रावत्विमां देवो देवहृति'
 'देव्या धिया' देवानां या दात्री धोः प्रज्ञा, तथा 'अवतु'
 रक्षतु । 'प्रेदं ब्रह्म, प्रेदं चक्रम्' ब्रह्म प्रावत्विदम् । 'प्रेमं सुन्व-
 न्तम्' अभिषुण्वन्तं 'यजमानं प्रावतु' । 'चित्रः' चायनीयः पूज्यो
 वैश्वानरः, 'चित्राभिः ऊतिभिः' शोभनाभिः गतिभिः प्रीति-
 भिर्वा । 'अवत्' शृणोतु इमानि 'ब्रह्माणि' अस्माकं नित्यं च
 अस्मान् प्रति 'आगमत्' प्रत्यागच्छतु 'अवसा' पालनाभिप्रायेण
 मनसा कर्मसु । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“यथो एतत्” यत् पुत्ररेतदुक्तम्—“छान्दोमिकम्” छन्दो-
 मयज्ञेषु दाशरात्रिकेषु यत् “सूक्तं” तत् “सौर्यवैश्वानरम्”—
 इति, तदपि “अस्यैव” अग्नेः “भवति” । कथम् ? इति । तत्र
 हि “एतत्” विशिष्टं पार्थिवाग्नेर्वाचकं लिङ्गं “भवति”—
 “जमदग्निभिराहुतः—इति” जमदग्नयो ह्येनम् आहुतिभि-
 र्जुह्वति, नादित्यम्, अभिधानात् असम्भवाच्च । तस्मादत्रापि
 यद्वैश्वानरलिङ्गं तदप्येतस्य पार्थिवस्याग्नेर्व्यञ्जकं भवति ।
 “वृषा पावक दीदिहि” । ‘वृषा’ वर्षिता, हे वैश्वानर !
 ‘पावक !’ ‘द्युमत्’ दीप्तिमत्, यस्त्वं जमदग्निभिराहुतः,
 “अभिहुतः” स त्वमस्माकं कर्मसु नित्यं ‘दीदिहि’ दीप्यस्व ।
 इत्येतदाशास्त्रहे । “जमदग्नयः” नित्यं “प्रजमिताग्नयः”
 प्रभूताग्नयः । “प्रज्वलिताग्नयो वा” ॥

“यथो एतत्” यदप्युक्तम्—“हविष्पान्तीयं सूक्तं सौर्यवै-
 श्वानरं भवति इति” “तत्” अपि “अस्यैव” “भवति” ।
 कथम् ? इति । यतस्तस्य सूक्तस्य या प्रथमा ऋक्, सा यथा

आग्नेयी भवति, न सौरौ, तथा निराह—इदमाग्नेयं सूक्तम्,
न सौर्यमित्युपप्रदर्शनार्थम् ॥ २ (२४) ॥

हविष्पान्तमजरं स्वर्विदि दिविस्पृश्याहुतं
जुष्टमग्नौ । तस्य भर्मणे भुवनाय देवा
धर्मणे कं स्वधयापप्रथन्त ॥ हविर्यत्पानीय-
मजरं सूर्यं विदि दिविस्पृश्यभिहुतं जुष्टमग्नौ
तस्य भरणाय च भावनाय च धारणाय चैतेभ्यः
सर्वेभ्यः कर्मभ्य इममग्निमन्त्रेनापप्रथन्तेत्याद्याह
॥ ३ (२५) ॥

“हविष्पान्तम्”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १२, १,—१०,
७, ४, १) । सूक्तमेतत् मूर्धन्वत आङ्गिरसस्यार्षम्, वामदेवस्य
वा । व्यूढस्य दशरात्रस्य पञ्चमेऽहन्याग्निमारुतस्य प्रतिपत् ।
‘हविः’ कतमत् ? “यत्” एतत् “पान्तम्” पानाहं पानयोम्यं
च देवनां च पुरोडाशादिनिर्दग्धस्थूलभावमग्निना क्रियते ।
‘अजरम्’ जरा विपरिणामः, यतः परं विपरिणामो नास्ति
कश्चित्, तत्रविवेकमापादितमग्निना । यदेतत् ‘स्वर्विदि’
स्वः आदित्यः, तं वेत्ति यथासौ वेदितव्य इति, तदर्थं वा वेत्ति
हविः, स स्वर्विदयमग्निः, न सूर्यः । भाष्यकारोऽपि व्यपदे-
शेन निराह—“सूर्याविदि” इति । ‘दिविस्पृशि’ द्यामसौ
स्पृशत्यहन्यहनि हविरुपनयन्नादित्यम् । ‘आहुतम्’ “अभि-
हुतं” विसृष्टम् । ‘जुष्टम्’ प्रियं देवानाम् । ‘तस्य’ हविषः
‘भर्मणे’ “भरणाय” सम्भरणाय बहुलीकरणाय, अपि नाम
अयमग्निरित्येतद् बहु कुर्यादित्येवमर्थम् । “भावनाय च”
विभूवियुक्त्युपजायेतत्येवमर्थमपि एतत् कथं नाम देवतात्-

सिसमर्थं, कुर्यादिति 'धर्मणे' "धारणाय" अविच्छेदनाय" ।
 कथं नामैतत् देवताभ्यो नित्यं प्रापयेदिति । "एतेभ्यः"
 "कर्मभ्यः" अर्थाय "इमम्" एव "अग्निं" पृथिवीस्थानं साध-
 यते । 'स्वधया' "अन्नेन" हविषा, आज्येन पुरोडाशेन च ।
 यदुक्तं निगमे—घृतं चापां पुरुषं चौषधीनामिति । तदेतत्
 'अपप्रथन्त' देवाः श्रवद्दयन्तेत्यर्थः ॥

एवमेतस्मिन् सूक्ते प्रथमे मन्त्रे यदेतदग्निलिङ्गमसृष्टं
 वैश्वानरशब्देन, तदशंसयमग्निवाचि । तत्पुनरेतत्सूक्तं 'हवि-
 ष्यान्तोयम्' प्रागेवाग्नेयं करोति, प्राथम्यात्, प्रथमं लोके यो
 हि श्रूयते, स स्वनाभिधानेनाव्यभिचारिणोपक्रम्यते स्तोतुम्,
 ततोऽन्यैर्भाक्तैः स्तूयते, त्वं राजा त्वमिन्द्र इत्येवमादिभिः ।
 तथैवं कृत्वा अस्मिन् सूक्ते यो वैश्वानरशब्दः उत्तरत्र स तस्यै-
 वाग्नेः पृथिवीस्थानस्य व्यञ्जनमात्रं भवति । तथा चायमेव
 पृथिवीस्थानोऽग्निर्वैश्वानरः, न मध्यमः ॥

तथेममपरं मन्त्रं स्वपक्षोद्भिभावयिषया अन्यस्मात्
 सूक्तात् भिन्नज्योतिर्लक्षणमानौय मध्यमोत्तमयोज्योतिषो-
 रन्यत्वव्यपदेशवतो वैश्वानरस्य निर्णिनिषन् प्रकरोति "अथा-
 प्याह"—इति ॥ ३ (२५) ॥

अपामुपस्थे^१ महिषा अगृभ्णत विशो
 राजानमुपतस्युर्कृत्स्मियम् । आ दूतो अग्नि-
 मभरद्विवस्वतो वैश्वानरं मातरिष्वो परा-
 वतः ॥ अपामुपस्थ उपस्थाने महत्यन्तरिक्षलोक
 आसीना महान्त इति वागृह्यत माध्यमिका
 देवगणा विश इव राजानमुपतस्युर्कृत्स्मिय-

ऋग्मन्तमिति वार्चनीयमिति वा पूजनीयमिति
वाहरद्यं दूतो देवानां विवस्वत आदित्या-
द्विवस्वान्विवासनवान् प्रेरितवतः परागता-
द्वास्याग्नेवैश्वानरस्य मातरिश्वा नमाहर्त्तार-
माह मातरिश्वा वायुर्मातर्यन्तरिक्षे श्वसिति
मातर्याश्वनितीति वायै नमेताभ्यां सर्वाणि
स्थानान्यभ्यापादं स्तौति ॥ ४(२६) ॥

“अपामुपस्थे”—इति (ऋ० सं० ४, ५, १०, ४) । भर-
द्वाजस्यार्षम् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः शस्यते । ‘अपाम्’
‘उपस्थे’ “उपस्थाने” यत्रोपगम्य तिष्ठन्त्यापः सोऽपामुपस्थः,
अन्तरिक्षलोकः, तस्मिन्नपामुपस्थे । “महति” विस्तीर्णे ।
सन्नाः ‘महिषाः’ “माध्यमिका देवगणाः” । अथवा ‘महिषाः’
त एव “महान्तः” । किमकुर्वन् ? ‘अगृभ्णन्’ “अगृह्णन्” ।
गृहीत्वा च ‘विशः’ “विश इव” मनुष्या इव ‘राजानम्’ परि-
वार्य्य ‘उपतस्थुः’ । ‘ऋग्मयम्’ ऋग्भिः स्तुतिभिः तद्वन्तम्,
“अर्चनीयम्” अर्चनाहं वा । कतमम् ? इति । “यम्” ‘आ
अभरत्’ “आहरत्” । ‘दूतः’ देवानां ‘मातरिश्वा’ “वायुः”
‘अग्नि’ वैश्वानरम्, कुतः ? ‘परावतः’ “प्रेरितवतः” प्रकर्षेण
इरितवतः, प्रेरिततरात्, “परागताद्वा” दूरतरात् ‘विवस्वतः’
आदित्यात्, विवासनक्रियया तमसां तद्वतस्तं पर्यगृह्णन् अन्त-
रिक्षे लोके गृहीत्वा चोपतस्थुः विश इव राजानं मातरिश्वा
वायुः । स हि “मातरि अन्तरिक्षे” अप्रतिबध्यमानशक्तः
‘श्वसिति’ गच्छति । अथवा “मातरि” “आश्वनितीति” गच्छति ।

एवमेतस्मिन् मन्त्रे यत आङ्घ्रियते, येन चाङ्घ्रियते, यश्चाङ्घ्रियते, सर्वे ते पृथग् व्यपदिष्टाः । अत्र विवस्वत आङ्घ्रियते मातरिश्वना वैश्वानर इति । तस्मादेतयोर्विवस्वत्मातरिश्वनोः सन्निधानव्यपदेशे सति साक्षाद् वैश्वानरशब्देन पार्थिव उक्त इति व्यवतिष्ठते पार्थिवो वैश्वानर इति ॥

अथ पुनर्यदङ्गीकृत्य सूर्यादिसम्बन्धि विशेषलिङ्गं हविष्पान्तीयस्य सौम्यं वैश्वानरत्वमुक्तम्—“विश्वस्मा अग्निं भुवनाय देवा वैश्वानरं केतुमङ्गामकण्वन्”—इति, नान्यः सूर्यादङ्गां कर्त्ता, तस्मात् सूर्योऽत्र वैश्वानर इति । अत्र ब्रूमः—पार्थिव एवाग्निः सूक्ते प्रथमायामृचि प्रकृत्योत्तरास्वृक्षु एतस्मिन् सूक्ते प्रकृतिभूम्ना स्तूयते, महत आत्मनो माहाभाग्यात् । अपि तर्हि सत्त्वान्यश्चप्रभृतीनि प्रकृतिभूमभिः स्तूयन्ते,—किमङ्ग पुनर्देवताः, तासामपि च विशेषतोऽग्निः, यस्य सर्वदेवतात्माभिवादः साक्षात् “अग्निः सर्वा देवताः (ऐ० ब्रा० २, १, २)” “इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निम् (ऋ० सं० २, ३, २२, ६)”—इति । तदेतदतस्मिन्नेव सूक्ते स्फुटतरमुपदिश्यते । यथा पार्थिव एवायमग्निः तेन तेन देवता विशेषेण देवतात्मना तत्स्थानमापन्नः स्तूयत इति तदर्थमिदमाह ॥

“अथैनमेताभ्यां सर्वाणि स्थानान्यभ्यापादं स्तौति” एताभ्यां ये एते वक्ष्यमाणे, सर्वाणि स्थानानि पृथिव्यन्तरिक्षद्वलक्षणानि अभ्यापाद्य अभ्यापाद्य इत्यभ्यापादं स्तौति मन्त्रहृक्—॥ ४ (२६) ॥

मूर्धा भुवो भवति नक्तमग्निस्ततः सूर्यो जायते प्रातरुद्यन् । माया मू तु यस्त्रियानामेतामपो यत्तृणं श्वरति प्रजानन् ॥ मूर्धा मूर्त्त-

मस्मिन्धीयते मूर्द्धा यः सर्वेषां भूतानां भवति
नक्तमग्निस्ततः सूर्यो जायते प्रातरुद्यन् स
एव प्रज्ञां त्वेतां मन्यन्ते यन्नियानान्देवानां
यज्ञसम्पादिनामपो यत्कर्म चरति प्रजानन्
सर्वाणि स्थानान्यनुसञ्चरते त्वरमाणस्तस्यो-
त्तरा भूयसे निर्वचनाय ॥ ५ (२७) ॥

“मूर्द्धा भुवो भवति”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ११, १) ।
“मूर्द्धा” मूर्त्तमस्मिन्” सर्वं सत्त्वजातमुपनिबद्धं “धीयते” यथा
हि शिरसो धियोगेऽतद्वतोऽवश्यं भावि मरणम्, एवमग्निवि-
योगेऽप्यवश्यं म्रियन्ते भूतानि इत्यतः प्रधानम् ‘अग्निः’ ‘मूर्द्धा’
‘भुवः’ भूलोकस्य भवति । विशेषतस्तु ‘नक्तम्’ रात्रौ तत्कृत-
त्वाद्दालोकस्य, भूतानां चान्नपक्तेस्तत्कृतत्वात् । तत् किमय-
मन्योऽग्निरन्यः सूर्य इति ? न इत्युच्यते,—“ततः सूर्यो
जायते प्रातरुद्यन्” रात्रावग्नित्वेन लोकस्योपकारं कृत्वा
‘ततः’ अनन्तरमेव प्रभातायां रात्र्यामाङ्गिकैरुपकारैरुपक-
रिष्यन् लोकस्य ‘सूर्यः’ भूत्वा ‘जायते’ ‘प्रातरुद्यन्’ “स एव”
अयमग्निः । तस्य इयं ‘माया’ । क एनां जानाति ? मायां
“त्वेतां” ‘यन्नियानां’ “देवानाम्, यज्ञसम्पादिनाम्” स तत्त्व-
विदो मन्यन्ते । तत् किम् ? इति । ‘अपः’ ‘यत्’ “कर्म”
स्वाधिकारप्रयुक्तम्, आत्माधिकारप्रयुक्तम्, आदित्यात्मना
अग्न्यात्मना च कर्तव्यम् ‘प्रजानन्’ प्रकर्षेण जानन् “सर्वाणि
स्थानानि अनुसञ्चरते” ‘तूर्णिः’ “त्वरमाणः” कर्मकालमपरि-
हापयन्नित्यभिप्रायः ॥

“तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनाय” । यथा चैतदेवं तथेयः

मपरा ऋक् भूयस्तरमेतमेवार्थं वक्ति । किं पूर्वया नोक्तं यदनया भूयस्तरं निरुच्यते ? इति । स्थानद्वयमभिसम्पन्नः पूर्वया स्तुतः,—सूर्धा भुवो भवत्याग्निर्नक्तं ततः सूर्यात्मना प्रातरसावुदेति, अथ पुनरुत्तरया स्थानत्रयमभिसम्पन्नः स्फुटतरं स्तूयते,—इत्येतद् भूयस्त्वम् ॥ ५ (२७) ॥

स्तोमे^१न हि दिवि देवासो^१ अग्निमजो^१-
जनच्छक्ति^१भौ रोदसिप्राम् । तम्^१ अक्षणवन्
त्रेधा भुवे कां स ओषधीः पचति विश्वरूपाः ॥
स्तोमेन हि यं दिवि देवा अग्निमजनयच्छक्ति-
भिः कर्मभिर्द्यावापृथिव्योः पूरणं तमकुर्वन्त्रेधाभा-
वाय पृथिव्यामन्तरिक्षे दिव्यीति शाकपृथिव्यदस्य
दिवि तृतीयं तदसावादित्य इति हि ब्राह्मणं
तदग्नीकृत्य स्तौत्यथैनमेतयादित्यौकृत्य स्तौति
॥ ६ (२८) ॥

“स्तोमे^१न हि”—इति (ऋ सं० ८,४,११,५) । ‘स्तोमेन’ स्तुति-
भिः, ‘शक्तिभिः’ “कर्मभिः” अग्निहोत्रादिभिः । ‘दिवि’ द्युलोके ।
एतम् ‘अग्निम्’ आदित्यात्मना । ‘रोदस्योः’ “द्यावापृथिव्योः”
‘प्रां’ “पूरणं” ‘देवासः’ “देवाः” ‘अजोजनत्’ अजनयत् यज-
मानाः, ते हि हविषां दातारः शक्यत् अद्वया । “एष नोदियाद्
यद्येता मग्ना वाहुतिं न जुहुयादिति आहुतिभिरेवैनं जन-
यान्त”—इति । ‘तम् अक्षणवन्’ तमेवाग्निं कृतवन्तः । ‘त्रेधा
भुवे कम्’ । कमित्यनर्थको निपातः । “त्रेधाभावाय” “पृथि-
व्यामन्तरिक्षे, दिवि” च । ‘सः’ एवमर्वास्थितो जगद्यात्राः

सिद्धये सर्वावस्थः 'ओषधीः पचति' 'विश्वरूपाः' सर्वरूपा इति ॥

प्रकृतस्यैव शाकपूणेः पुनर्ग्रहणं स्वपक्षानुस्मृतये । सङ्घरो ह्यस्मिन् सूक्ते आत्मविन्नैरुक्तयाञ्चिकानामिति ।

ब्राह्मणमपि चैतमेवार्थं ब्रवीत्ययमेवाग्निरादित्यो भवतीति,—“यदस्य दिवि तृतीयं तदसावादित्य इति ब्राह्मणम्” । 'अस्य'—इति व्यवदेशात् पार्थिवस्याग्नेः प्राधान्यं दर्शयति । उभाभ्यां पक्षाभ्यां व्यावृत्य स्वपक्षसाधनमुक्त्वा देवतासतत्वमालम्ब्य निरुच्यते । एकमेवेदं ज्योतिः, ज्योतिष्ठाविशेषात् । तत्पुनरेतज्जगद्यात्रासिद्धये त्रिधा विभक्तं पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवि च विभक्ताभिधानं सम्पद्यते, अग्निर्विद्युदादित्य इति ।

तत्रैवं सति ज्योतिषो दिवि तृतीयमादित्याख्यमस्मिन् सूक्ते पूर्वास्मृत्तु “हविष्यान्तम्”—इत्येवमाद्यासु अग्नोक्त्य मन्त्रदृक् स्तौति, “अथैनमेतया पुनरादित्यीक्त्य स्तौति”— ॥ ६ (२८) ॥

यदेदे॑न॒मदधुर्य॑ञ्जियासो दि॒वि दे॒वाः
सूर्य॑मादिते॒यम् । यदा च॑रि॒ष्णू मिथु॑ना-
वभू॑तामादित् प्राप॑श्यन् भुव॑नानि विश्वा॑ ॥
यदै॑नमदधुर्य॑ञ्जियाः सर्वे॑ दिवि देवाः सूर्य॑मा-
दिते॒यमदितेः पुत्रं॑ यदा चरि॒ष्णू मिथु॑नौ प्रादु-
रभू॑तां सर्वदा सहचारि॑णावुषाश्चादित्यश्च
मिथु॑नौ कस्मान्मिनोतिः अ॒य॒तिकर्मा॑ थु इति

नामकरणस्यकरो वा नयतिः परो वनिवा
समाश्रितावन्योन्यं नयतो वनुतो वा मनुष्यमि-
थुनावषेतस्मादेव मेथन्तावन्योन्यं वनुत इति
वाथैनमेतयाग्नीकृत्य स्तौति ॥ ७ (२६) ॥

“यदेदे^१नमदधुर्यज्ञियासः”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १२,
१) । “यदेनम्” ‘सूर्यम्’ ‘आदितेयम्’ “अदितेः पुत्रम्”
‘दिवि अदधुः’ द्युलोके स्थापितवन्तः, ‘देवाः’ ‘यज्ञियासः’
यज्ञसम्पादिनः, यजमानाः याज्ञेन वर्मणा सर्वस्या-
स्यापूर्वकृतत्वाज्जगद्विरचनाप्रपञ्चस्य । रश्मयो वा देवाः सौख्या
तदेनमुन्नीतवन्तः । ‘यदा’ चैतौ ‘चरिणू’ “सर्वदा सहचरण-
शीलौ” “मिथुनौ” “प्रादुः” ‘अभूताम्’ “उषाश्चादित्यश्च” ।
‘आत्’ अथ तदा ‘प्रापश्यत्’ प्रकर्षेणापश्यत् ‘भुवनानि’
भूतानि, ‘विष्णा’ विष्णानि सर्वाणि ॥

“मिथुनौ कस्मात् ?” “मिनोतिः” तावदत्र “अयतिकर्मा”
मिथुनशब्दे पूर्वपदं ‘मि’—इति । ‘थु’—इति नामकरणः”
प्रत्ययः, “थकारो वा” नामकरणो विकल्पेन । “नयतिः परः”
उत्तरपदे, “वनिर्वा” विकल्पेन । तदा तावत् ‘थु’—इति
नामकरणो नयतिश्च परः, तदा धातोः पूर्वत्वात् प्रत्ययस्य च
परत्वात् ‘मि-न-थुः’—इति प्राप्ते रूढेर्बलीयस्त्वात् मध्यान्त-
विपर्ययेण मिथुनावित्युक्तम् । अथ पुनर्यदा थकारो नाम-
करणः, तदा वनिरुत्तरः, तदा वकारस्य सम्प्रसारणम्, सम्प्र-
सारणपरपूर्वत्वं मध्यान्तविपर्ययः । थकारे च यः स्वरः,
तस्य लोपः, कथारश्च उकारमुपसंक्रमेत । एवं मिथुनाविति
सिध्यति । अथ कोऽर्थः ? “समाश्रितौ” “अन्योऽन्यं” प्रति

आत्मानं “नयतः” कालं वा समाश्रितौ भवतः परस्परं सम्भक्तौ । “मनुष्यमिथुनौ अपि एतस्मात् एव” । अथवा मेघतेर्मनुष्यमिथुनौ स्याताम्, तौ हि कर्मार्थं “मेघन्तौ” इव परस्परेण कालं नयतः ॥

“अथ” पुनः “एतम्” आदित्यम् “एतया” उत्तरयर्चा एतस्मिन्नेव सूक्ते होतृत्वेन “स्तौति” होतृत्वं ह्यग्नेः कर्म न सूर्यस्य । तस्मादिदमग्निवैश्वानरीयं सूक्तम् ॥ ७ (२६) ॥

यत्रा वदेते अवरः परश्च यज्ञन्योः कतरो नौ वि वेद । आशे कुरित्स धमाद् सखायो नक्षन्त यज्ञं क इदं विवोचत् ॥ यत्र विवदेते दैव्यौ होतारावयञ्चाग्निरसौ च मध्यमः कतरो नौ यज्ञे भूयो वेदेत्याशक्तुवन्ति सत्सहमदनं समानस्थाना ऋत्विजस्तेषां यज्ञं समञ्जवानानां को न इदं विवक्ष्यतीति तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनाय ॥ ८ (३०) ॥

“यत्रा वदेते”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १३, २) । ‘यत्र’ यस्मिन् कर्मणि ‘वि वदेते’ वेरूपसर्गस्यापञ्चय यत्र क्रियापदेन सामर्थ्यं तत्रानयनम् । को पुनस्तौ विवदेते ? ‘अवरः परश्च’ “दैव्यौ होतारौ”—“अयं च अग्निः” पार्थिवः “असौ च मध्यमः” वायुः । कथं विवदेते ? ‘यज्ञन्योः’ यज्ञनेत्रोः । उभावप्यावां यज्ञस्य नेतारौ, तत् कतरः ‘नौ’ आवयोः “यज्ञे” “भूयः” बहु ‘वेद’ इति । तत्र य एते ‘सखायः’ “समानस्थाना ऋत्विजः” यज्ञे विनियुक्ताः ‘नक्षन्त’ समञ्जवते ‘यज्ञम्’

त एवं 'सधमादम्' सहमादम् "सहमदनम्" सहर्षम् उपश्रुत्य
अनयोः 'आशेकुः' "आशक्तु वन्ति" । अथाशक्तु वन्तश्च किं ब्रूयुः ?
'क इदं विवोचत्' "को न इदं विवंच्यतीति" कतर एतयो-
र्यज्ञे वेद ? इति, उभावप्येतौ यज्ञे भूयोविदावित्यभिप्रायः ।

यथाग्निप्रधानमेतत् सूक्तं होतृकर्मणोऽग्निसम्बद्धत्वात्
विशेषलिङ्गेन न सूर्यप्रधानम्, तथा इयमपरा ऋक् "भूयसे
निर्वचनाय" बहुतराय निरुच्य वचनाय । पूर्वस्याः को
विशेषः ? अस्यां हि विभज्य वायोः केवलोऽग्निरेव स्तूयते,
पूर्वस्यामुभावपि भूयोविदावित्युक्तम् ॥ ८ (३०) ॥

यावन्मात्रमुषसो न प्रतीकं सुपर्णोश्च
वसते मातरिभ्यः । तावद्दधात्युपं यज्ञमायन्
ब्राह्मणो होतुरवरो निषीदन् ॥ यावन्मात्र-
मुषसः प्रत्यक्तं भवति प्रतिदर्शनमिति वास्त्युप-
मानस्य सम्प्रत्यर्थे प्रयोग इहेव निधेहीति यथा
सुपर्णः सुपतना एता रात्रयो वसते मातरि-
भ्यश्चोतिर्वर्णस्य तावदुपदधाति यज्ञमागच्छन्
ब्राह्मणो होतास्याग्नेर्होतुरवरो निषीदन् होतृ-
जपस्त्वमग्निर्वैश्वानरीयो भवति देव सवितरे-
तन्वाष्टयतेऽग्निं होत्राय सह पित्रा वैश्वान-
रेणोतीममेवाग्निं सवितारमाह सर्वस्य प्रस-
वितारं मध्यमं वोत्तमं वा पितरं यस्तु सूक्तं
भजते यस्मै हविर्निरूप्यतेऽयमेव सोऽग्निर्वैश्वा-

नरो निपातमेवैते उत्तरे ज्योतिषी एतेन
नामधेयेन भजेते भजेते ॥ ६ (३१) ॥

इति सप्तमाध्यायस्य सप्तमः पादः ॥ ७, ७ ॥

“यावन्मात्रमुषसो न प्रतीकम्”—इति (ऋ० सं० ८, ४, १२, ३) । अत्र ‘न’कारः सम्प्रत्यर्थ एव, उपमानासम्भवात् । लोकेऽपि च “अस्ति उपमानस्य सम्प्रत्यर्थे प्रयोगः”—“इहेव निधेहीति यथा” इह सम्प्रति निधेहीत्यर्थः । मातरिष्वना कश्चित् पृष्टः दैव्यस्य होतुः अग्नेः यद् विज्ञानं तत् किमयं ब्राह्मणो मनुष्यहोता यन्नमुपायन् विभर्त्ति ? इति । स तं प्रत्याह—हे ‘मातरिष्वन् !’ ‘यावन्मात्रम्’ ‘उषसः’ ‘प्रतीकं’ “प्रत्यक्तम्” प्रत्यञ्चितं प्रतिगतं प्रकाशस्य, “एताः” ‘सुपर्ण्यः’ “सुपतनाः” “रात्रयः” आत्मनि अनुप्रविष्टं ‘वसते’ क्वादयन्ति, अभिभूय तमो वर्त्तन्ते स्वयमेव । अथवा वसतिर्दर्शनार्थः । यावन्मात्रमुषसो रात्रिषु दृश्यन्ते, ‘तावत्’ इत्येवमपि स्वल्पमेव । एतावन्मात्रमयं स्वल्पविज्ञान उपायन् ‘यन्नं’ ‘ब्राह्मणः’ होत्वत्वे हतो होत्वषदने ‘निषीदन्’ ‘दधाति’ धारयति । दैव्यस्याग्नेः परस्य भूयोविदः, अवरः अन्योऽल्पविदिति अनुकरोत्यल्पमिति, मानुषो हि अग्न्यनुग्रहादेव अयमल्पविज्ञानोऽपि होता हौत्रं करोति इति पार्थिवोऽग्निर्विशेषतोऽभिष्टूयते ॥

तदेतदेवं कृत्वा सूक्तमग्निप्रधानकर्मत्वात् वैश्वानरोयम् । येऽत्र वैश्वानरशब्दाः, ते पार्थिवाग्निं भजन्ते विशेषणत्वेन ॥

“होत्वजपस्त्रनग्निर्वैश्वानरीयो भवति” । एवमपि तु सति अयम् अग्निः वैश्वानरः होत्वजपः । “देव सवितरेतं त्वा वृणतेऽग्निं होत्राय स ह पित्रा वैश्वानरेण—इति” । एव-

मेतं जपं घर्णयन्ति । “इमम् एव अग्निं सवितारम् आह”
पार्थिवम्, “सवेस्य प्रसवितारम्” यज्ञदारेण “मध्यमं वा उत्तमं
वा” “पितरम्” अस्य वैश्वानरमाह । स ह तेन वैश्वानरेण
पित्रा । एवं हो पितापुत्राविति व्यपदेशात् पार्थिवादन्वो
वैश्वानरः । स च पुनर्मध्यमो वीत्तमो वेत्येवमेवमयमनग्नि-
वैश्वानरत्वेऽपि सति होतृजपः ॥

अत्रापि “यस्तु सूक्तं भजते, यस्मै हविर्निरूप्यतेऽयमेव
सोऽग्निर्वैश्वानरः” । किं कारणम् ? अनग्निवैश्वानरत्वेऽपि
सति होतृजपस्यायमेव पार्थिवोऽग्निर्वैश्वानर इत्यवधियते
याज्ञिकपक्षे । आचार्यपक्षे च अयमेवैको मन्त्रो व्यपदेश-
हेतुरग्निर्वैश्वानरत्वं ब्रवीति । सम्प्रति मन्त्रेणाग्न्यपदेशवता
अग्नेर्वैश्वानरत्ववाचिना “आ दूतो अग्निमभरद् विवस्वतो
वैश्वानरं मातरिष्वाः परावतः” — इत्यनेन शाक्पूणिपक्षेण स्वेना-
व्यभिचारिणा समीभवति । तद्विषयव्यपदेशादयस्तु पार्थिवस्य
वैश्वानरत्वमाधका विशेषहेतवः षडव्यभिचारिणोऽतिरिच्यन्ते ॥

एतस्माद् विशेषहेतुनाहुल्यात् अयमेव पार्थिवोऽग्निर्वैश्वान-
नरः सूक्तभाक् हविर्भाक् च ॥

“निपातमेवैते उत्तरे ज्योतिषी” वैश्वानर इति “एतेन
नामधेयेन भजेते भजेते” इति । द्विरभ्यासोऽध्यायपरिसमा-
त्यर्थः ॥

तदेतन्मितस्मिन् ‘वैश्वानर’पदविचारप्रसङ्गे हविष्पान्तीयं
सूक्तमुपदिष्य सूर्या वैश्वानरः, अग्निर्वैश्वानरः इति एकमेवेदं
ज्योतिः त्रिधा वर्तते इति मन्त्रस्य भावोपप्रदर्शनार्थमुपवर्णि-
तम् ॥

ईदृशेषु शब्दार्थन्यायसङ्घट्टेषु मन्त्रार्थघटनेषु दुरवबोधेषु

मतिमतां मतयो न प्रतिहन्यन्ते, वयन्त्वेतावदत्रावबुध्यामह
इति ॥ ६ (३१) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ द्वादशाध्यायस्य (सप्तमाध्यायस्य)

सप्तमः पादः ॥ ७, ७ ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

जम्बूमार्गाश्रमधासिनः आचार्य्यभगवद्दुर्गस्य कृतौ

द्वादशः (सप्तमः) अध्यायः समाप्तः ॥ ७ ॥

१ २ ३ ४ ५
(अथात इन्द्रोदिवःपरोक्षतास्तद्ये नतिस्त्र-

६ ७ ८ ९
एवदेवतायाकारचिन्तनमपुरुषविधास्तिस्त्रएवपू-

१० ११ १२ १३ १४ १५
षात्वेतोऽथैतान्यथैतानिमन्त्राजगत्यथातोऽग्निमी-

१६ १७ १८ १९ २०
डेऽग्निःपूर्वैभिरभिप्रवन्तेन्द्रमिचंजातवेदाःप्रनूनं-

२१ २२ २३ २४ २५
वैश्वानरोवैश्वानरस्यप्रनूमहित्वं कृष्णं नियानंह-

२६ २७ २८ २९ ३०
विष्णान्तमपासुपस्थेमूर्द्धाभुवस्तोमेनयदेदेनंयचा-

३१

वदेतेयावन्मात्रमेकविंशत् ॥)

इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) सप्तमोऽध्यायः ॥७॥

अथ अष्टमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

द्रविणोदाः कस्माद्धनं द्रविणमुच्यते यदेन-
मभिद्रवन्ति बलं वा द्रविणं यदेनेनाभिद्रवन्ति
तस्य दाता द्रविणोदास्तस्यैषा भवति ॥ १ ॥

‘द्रविणोदाः’—इति । एतद्देवतापदं निर्वाच्यम्, तदर्थ-
मुपोद्घातः—“द्रविणोदाः कस्मात् ?” इति । तत्र पूर्वपदमेव
तावत् प्रथमं विगृह्य निराह—“धनं द्रविणमुच्यते” इति ।
तत् कस्मात् ? “यदेनमभिद्रवन्ति” । कर्मकारकम् । यस्मा-
देतत् आभिमुख्येन तदर्थिनोऽवश्यं द्रवन्ति । “बलं वा
द्रविणम्” । कारणकारके । “यदेनेनाभिद्रवन्ति” यस्मादनेन
संयुक्ताः सन्तः परानभिद्रवन्ति । “तस्य” धनस्य बलस्य वा
“दाता” यो भवति, सः “द्रविणोदाः” ॥

“तस्य” प्राधान्यस्तुतियुक्ता “एषा” ऋक् “भवति” (यां
दृष्ट्वा देवतापदसमाम्नाये एष समाम्नातः)—॥ १ ॥

द्रविणोदा द्रविणसो ग्रावहस्तासो अध्वरे ।
यज्ञेषु देवमौलते ॥ द्रविणोदा यस्त्वं द्रविणस
इति द्रविणसादिन इति वा द्रविणसानिन
इति वा द्रविणसस्तस्मात् पिबत्विति वा । यज्ञेषु

देवमौलते । याचन्ति स्तुवन्ति वर्द्धयन्ति पूज-
यन्तीति वा तत् को द्रविणोदा इन्द्र इति
क्रौष्टुकिः स बलधनयोर्दातृत्वमस्तस्य च सर्वा
बलकृतिरोजसो जातमुत्तमन्य एनमिति चाहा-
थाप्यग्निं द्राविणोदसमाहैष पुनरेतस्माज्जा-
यते । यो अश्मनोरन्तरग्निञ्जुजानेत्यपि निगमो
भवत्यथाप्यृतुयाजेषु द्राविणोदसाः प्रवादा भव-
न्ति तेषां पुनः पात्रस्येन्द्रपानमिति भवत्यथाप्येनं
सोमपानेन स्तौत्यथाप्याह द्रविणोदाः पिबतु
द्राविणोदस इति ॥ २ ॥

“द्रविणोदा द्रविणसः”—इति (ऋ० सं० १, ७, ४, ३) ।
मेधातिथेरार्षम् । ‘द्रविणोदाः’—इत्येतस्य प्रथमैकवचना-
न्तस्य कर्तृत्वेन श्रुतस्य क्रियापदेन बहुवचनान्तेन ‘ईलते’—
इत्यनेन वचनभेदादसामर्थ्यमपेक्ष्य स्तौतृत्वे चासम्भवं द्रविणो-
दसो देवतात्वात् स्तुत्यत्वेन सामर्थ्यमुन्नीय द्रविणोदसो यदृत्त-
मध्याहृत्य द्रविणोदसि अर्थपतावभिसम्बन्धात् स्तुतेरेक-
वाक्यतायां सामर्थ्यमुन्निनीषन् स्तुत्ये द्रविणोदसि द्रविणोदः-
शब्दं कर्मत्वेन नमयाञ्चकार—“द्रविणोदा यः” देवः, “तं
द्रविणोदसम्” इति ॥

इदानीं ‘द्रविणसः’—इत्यस्य ‘ग्रावहस्तासः’—इत्यनेन
ऋत्विग्विषयेणासन्दिग्धेन प्रथमाबहुवचनेन स्तुतिकर्तृत्वेन
विशेषणविशेष्यभावेन सामानाधिकरण्ये सामर्थ्यमुन्नीय
तथार्थोपपत्तिसामर्थ्यादेकवाक्यतयाभिसम्बन्धाति ।

यं द्रविणोदसं 'देवम्' 'अध्वरे' यज्ञे, अग्निष्टोमादौ 'यज्ञेषु' यज्ञतिषु हविःसम्प्रदानेषु सवनेषु वा यागस्थानेषु 'द्रविणसः ऋत्विजः, ते हि द्रविणं लप्सगामह इति सोदन्ति कर्मणि, अथ वा "द्रविणोसानिनः" धनस्य गवादेर्हविषो वा देवतार्थस्य सम्भक्तारः, 'ग्रावहस्तासः'—इत्यभिषवनाभिप्रायम् । यमेते द्रविणसो ग्रावहस्तास ऋत्विजः अध्वरेषु यज्ञेषु द्रविणोदसं देवम् 'ईडते' "याचन्ति स्तुवन्ति वर्द्धयन्ति पूजयन्तीति वा" स द्रविणोदा देवोऽस्मभ्यं द्रविणानि ददात्विति । एतदाशास्त्रहे । आशिप्रमध्याहृत्य समाप्यते, यमीडते स इति, यत्तदोः परस्परापेक्षित्वात् । अथवैवमन्यथा निराकाङ्क्षतया परिसमाप्यते—"द्रविणसः तस्माद् पिबत्विति" । द्रविणोदा इत्यतः प्रथमैकवचनादविपरिणतादेव द्रविणस इत्यस्य पञ्चम्येकवचनत्वेन सोमाभिधानत्वे सामर्थ्यमुन्नीय पिबत्वित्याख्यातमध्याहृत्यात्रैव समापयाञ्चकार भाष्यकारः । एवमप्यस्ति सामर्थ्यमित्युपप्रदर्शनार्थम् । तत् कथम् ? इति । यं देवं द्रविणोदसमध्वरेषु यज्ञेषु ग्रावहस्ता ऋत्विज ईडते, स देवः द्रविणोदाः, द्रविणसोऽस्मात् सोमात् द्रविणसं भक्तुरादाय स्वमंशं पिबत्वित्येतदाशास्त्रहे ॥

"तत्को द्रविणोदाः ?"—इत्येवमादिविचारः । तत्र तावत् "इन्द्रो इति क्रोष्टुकिः" एवमाचर्यो मन्यते । केन हेतुना ? "मः बलधनयोर्दातृत्तमः" अतिशयेन दाता इति । "तस्य च सर्वा बलकृतिः" अभिधानविग्रहे हि बलं द्रविणमित्युक्तम्, बलकृतिश्चेन्द्रस्य सर्वा, तस्मादिन्द्रः । "ओजसो जातमुत मन्य एनम्—इति चाह" मन्द्रट्क् । अधिपतित्वकृत एवास्य बलेः नाभिसम्बन्धः । तस्माद्युक्तं यत्तस्य दाता स्यात् । कथम् ? इति । यतो मन्त्र एव निर्वर्ण्यते ।—

“अश्वादिद्यायेति यदृष्टन्व्योजसो जातमुत मन्य एनम् ।
मन्योरियाय हर्म्येषु तस्थीयतः प्रजज्ञ इन्द्रो अस्य वेद ॥”—इति
(ऋ० सं० ८, ३, ४, ५) । ‘यद् वदन्ति’ यदा वदन्ति ‘अश्वात्’
अशनवतो मेघात् अयम् ‘इन्द्रः’ ‘इयाय’ आगच्छति ‘इति’ ।
तत्र सन्निधानमस्य प्रतीत्य तत्तावदहं न यथा ‘मन्ये’ ।
कथन्तर्हि ? ‘ओजसः जातम्’ बलराशेः कुतश्चिदतिमहतो
जातम् । अहम् ‘एनम्’ ‘मन्ये’ यथायमतिबलवान् लक्ष्मते ।
अपि वा ‘मन्योः’ क्रोधात् दीर्घेर्का अत्रम् ‘इयाय’ ततो
‘हर्म्येषु’ उदकाहरणाधिकारयुक्तेषु मेघबधकर्मसु ‘तस्थी’
तिष्ठति । अथवा किं जानीमः, कुतोऽप्ययमैश्वर्या-
ज्जातः ? इत्यतो ब्रूमः—‘यतः’ अयम् ‘इन्द्रः’ ‘प्रजज्ञे’
इति । ‘इन्द्रः’ एव ‘अस्य’ स्वस्य जन्मनः तत्त्वं ‘वेद’ न
कोऽप्यन्यो ज्ञास्यतीत्यभिप्रायः ॥

अथाप्ययमपरो हेतुरिन्द्रस्य द्रविणोदस्त्वे—“अग्निं
द्राविणोदसमाह” मन्त्रदृक् । स मन्त्रो मृग्यः । केचित्तु “द्रवि-
णोदाः पिबतु द्राविणोदसः”— (ऋ० सं० २, ८, १, ४) ।
इत्येव मन्यन्ते । यस्यापत्यं द्राविणोदसोऽग्निः, स एव द्रवि-
णोदा इति ॥

कस्य च पुनरयमग्निरपत्यम् ? इत्यत आह—“एष पुनः”
अग्निः, “एतस्मात् जायतं” इन्द्रात् । कुत एतत् ? ऐन्द्रे हि
निगमे श्रूयते—“यो अश्मनोरन्तराग्निं जजान” इति ।

“यो हत्वाहिमरिणात् सप्त सिन्धून् यो गा उदाजदपुधा
बलस्य । यो अश्मनोरन्तराग्निं जजान संहक् समक्षु स
जनासु इन्द्रः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ६, ७, ३) । तृतीयेऽहनि
दशरात्रस्य निष्केवत्ये विनियोगः । गृत्सगटो ब्रूयति ।
ऐन्द्रं रूपमास्थितोऽसुरैर्हन्यमानः ।

इति । कस्तर्हि इन्द्रः ? 'यः' 'हत्वा' 'अहिम्' मेघम् 'अरि-
णात्' 'सप्त सिन्धून्' स्यन्दना आकाशनदीः "एला च इला
च"—इत्येवमाद्याः, 'यः' च 'गाः' अपः 'उदाजत्' उदगम-
यत् 'अपधा' अपधानेन उद्घाटनेन 'बलस्य' मेघस्य शिराणां
छद्राणाम्, 'यः' च 'अश्मनोः' अशनवत्योः द्यावापृथिव्योः
'अन्तः' मध्ये 'अग्नि' 'जजान' जनयति, 'यः' च 'समत्सु'
संग्रामेषु शत्रूणां 'संहव्' सञ्छेत्ता । 'जनासः' हे असुरजनाः !
'यः' 'इन्द्रः' नाहमिन्द्र इति ॥

“अथापि” अयमपरो हेतुरिन्द्रस्य द्रविणोदस्त्वे ।
कतमः ? इति “ऋतुयाजेषु द्राविणोदमाः प्रवादाः भवन्ति” ।
ऋतवो यैर्मन्त्रैरिज्यन्ते, ते भवन्त्युतुयाजाः, तेषु ऋतुयाजेषु
'द्राविणोदसाः' द्रविणोदःशब्दयुक्ताः प्रवादा भवन्ति । ततः
किम् ? तेषामृतुयाजानां यत् पात्रं येन ते ह्यन्ते तस्येन्द्र-
पानमिति मन्त्रे समाख्या भवन्ति । तद्यथा—“अपाहोत्रा-
दुत पोत्रादमत्तोत नेष्ट्रादजुषत प्रयो' हितम् । तुरीयं पात्र-
ममृक्तममर्त्यं” द्रविणोदाः पिबन्तु द्रविणोदसः ॥”—इति
(ऋ० सं० २, ८, १, ४) । तथा—“होता यच्चदेवं द्रविणो-
दसमपाहोत्रादपात्पोत्रादपाद्रेष्ट्रात्तुगीयं पात्रममृक्तममर्त्यं-
मिन्द्रपानं देवो द्रविणोदा द्रविणसः स्वयमायूयात्
स्वयमभिगूर्यात् स्वयमभिगूर्त्या होत्रयर्त्तुभिः सोमस्य
पिबत्वच्छावाक यज”—इति । होता यच्चद् देवं द्रवि-
णोदामित्यच्छावाकस्य रुम्रौषो मैत्रावरुणो ब्रवीति ।
अध्वर्युणा ऋतुभिः प्रेषेऽतिप्रेषितः 'होता' 'यच्चत्' यजतु ।
कम् ? इति । 'देवं' 'द्रविणोदसम्' । स च पुनर्द्रवि-
णोदा देवः पूर्वम् 'अपात्' पीतवान् सोमं 'होत्रात्' सम्प्र-
दानात् । 'अपात्' च 'पोत्रात्' सम्प्रदानात् । 'अपात्'

च 'नेष्टात्' सम्प्रदानात् । अथ पुनरिदं 'तुरीयं' चतुर्थं सम्प्रदानम्, 'अमृत्तम्' अशुद्धम्, अपूर्णमित्यर्थः । 'अमत्त्वं' यत् पीत्वा न म्रियते, अथवा अमनुष्ययोग्यम्, अमृत्तञ्च अनुप्रसूदितमन्यया देवतया अपरिभुक्तम्, 'इन्द्रपानम्' इन्द्रस्य पातुं योग्यम् । तदेतत् 'द्रविणोदाः' 'देवः' इन्द्रः अस्माभिः, प्रत्तमादरेण 'स्वयमायूयात्' स्वयमामिश्रियात्, 'स्वयमभिगूर्यात्' स्वयमभ्युद्यच्छेत् । ततः 'स्वयं' 'पिबतु' 'ऋतुभिः' ऋतुना कालेन सह 'सोमस्य' 'अभिगूर्तया' अभिमतया 'होत्रया' स्तुत्या प्रदीयमानं स्वमंशम् । हे 'अच्छावाक !' त्वत्प्येतदेवं ज्ञात्वा 'यज' ॥

एवमेतस्मिन् इन्द्रस्य द्रविणोदःप्रवादवति प्रेषे पात्रस्य 'इन्द्रपानम्'—इति समाख्या, तस्मादिन्द्रस्तेन पिबतीति गम्यते । एवञ्चेत् प्रातमिन्द्रो द्रविणोदा इति ॥

“अथाप्ययम्” अपरो हेतुरिन्द्रस्य द्रविणोदस्त्वे, यस्मादेनं “सोमपानेन स्तोति” । ऋतुयाजेष्वेव । “होत्रात् सोमं द्रविणोदः ०—०पिब ऋतुभिः”—इति (ऋ० सं० २, ७, २६, १) । न ह्यन्य इन्द्रात् सोमपानेन स्तूयते, तदर्थत्वात् सोमसंस्कारस्य, भवति हि सोमाप्यायने च तत्संस्कारप्रधानो मन्त्रः । तद्यथा—“अंशुरंशुष्टे देव सोमाप्यायतामिन्द्रायैकधनुर्विदे” —इति (य० वा० सं० ५, ७) । तस्माद् यत्र यत्र सोमपानस्तुतिः, तत्र तत्रेन्द्र इति स्पष्टं न्यायः । अतिसद्वतरं ह्येतत् । यदर्थमेव हविः संस्क्रियते तस्मा एव प्रदीयते ॥

“अथाप्याह—‘द्रविणोदाः पिबतु द्राविणोदसः’—इति” यस्य 'द्रविणोदसः' अग्निः अपत्यम्, सः 'द्रविणोदाः' इन्द्रः 'पिबतु' (१२१ पृ०) इति । “अपाङ्गात्रात्”—इति । तस्यैवाच्छावाकप्रस्येषा याज्या । 'अमत्त' हृष्टवान् । 'उत' अपि ।

‘अजुषत’ अप्रीयत । ‘प्रयः’ अन्नम्, आत्मने हितं पथ्यम् ।
शेषस्तेनैव व्याख्यातः ॥

समाप्ताः पूर्वपक्षहेतवः क्रौष्टुक्वभिमतः ॥ २ ॥

अयमेवाग्निर्द्रविणोदा इति शाकपृष्णिरा-
ग्नेयेष्वेव हि सूक्तेषु द्राविणोदसाः प्रवादा
भवन्ति । देवा अग्निं धारयन् द्राविणोदा-
मित्यपि निगमो भवति यथो एतत्स बलधन-
योर्दाहृतम इति सर्वासु देवतास्त्रैश्वर्यं विद्यते
यथो एतदोजसो जातसुतमन्य एनमिति चाहे-
त्ययमप्यग्निरोजसा बलेन मथ्यमानो जायते
तस्मादेनमाह सहसस्पुत्रं सहसः सूनुं सहसो
यहुं यथो एतदग्निं द्राविणोदसमाहेत्यृत्विजो-
ऽत्र द्राविणोदस उच्यन्ते हविषो दातारस्ते
चैनं जनयन्ति । ऋषीणां पुत्रो अधिराज
एष इत्यपि निगमो भवति यथो एतत् तेषां
पुनः पात्रस्येन्द्रपानमिति भवतीति भक्तिमात्रं
तद्भवति यथा वायव्यानीति सर्वेषां सोमपात्रा-
णां यथो एतत् सोमपानेनैनं स्तोतीत्यस्मिन्नुष्ये-
तदुपपद्यते । सोमं पिब मन्दसानो गणश्चि-
भिरित्यपि निगमो भवति यथो एतद् द्राविणो-

दाः पिबतु द्राविणोदस इत्यस्यैव तद्भवति ॥ ३
(२) ॥

किमस्तु एतैर्हेतुभिरिन्द्रो द्राविणोदा इति ? नेत्युच्यते—
“अयमेवाग्निर्द्राविणोदाः” इति । “शाकपूणिः” मन्यते । ‘अय-
मेव’ यस्य पृथिवीस्थाने समान्नाम । अपि च यदि मध्यमो-
ऽभविष्यन्, ततो यान्येतानि माध्यमिकानि ऐन्द्राणि वा
पार्जन्यानि वा बार्हस्पत्यानि वा, तेषु द्राविणोदसाः प्रवादा
अभविष्यन्, मध्यमस्य कर्मणा चैनं रसानुप्रदानादिना अस्तो-
ष्यन्, न चैतदुभयमस्ति । किं तर्हि ? आग्नेयेष्वेव हि
सूक्तेषु द्राविणोदसाः प्रवादाः भवन्ति” । ‘हि’शब्दो हेत्वर्थः,
यस्मादाग्नेयेष्वेव सूक्तेषु द्राविणोदसाः प्रवादाः विशेषणत्वे-
नाग्नेरेव भवन्ति, अग्निकर्मणा चैनं सूक्तेषु स्तौति नेन्द्रकर्मणा
तस्मादयमेवाग्निर्द्राविणोदाः ॥

कथमित्यत उपप्रदर्शयति—“देवा अग्निं धारयन्
द्राविणोदाम्”—“इत्यपि निगमो भवति” । अप्ययमप्यन्ये
बहव इत्यपिशब्दः । “स प्रब्रथा सहसा जायमानः सद्यः
काव्यानि बडधत्त विश्वा । आपश्च मित्रं धिषणा च साधन्
देवा अग्निं धारयन् द्राविणोदाम् ॥”—इति (ऋ० सं० १, ७,
३, १) । कुत्सस्येयमार्षम् । पिबयन्ने स्विष्टकृत्पुरोऽनु-
वाक्या । यः अग्निः अपां ‘मित्रं’ तदुत्पत्तियोगात् । ‘धिषणा’
धिषणाः, याश्च वाचः ‘साधन्’ साधयिता तदधिदेवता-
योगात् । यच्च ‘देवाः’ ‘अग्निं’ ‘धारयन्’ धृतवन्तः पूर्वे, ‘द्रावि-
णोदां’ द्राविणानां हविषां देवेभ्यो दातारं वोढारम् । ‘सः’
अग्निः ‘प्रब्रथा’ । ‘थाः’-इत्युपमाने । पुराण इव । ‘सहसा’
बलेन जायमानः, ‘सद्यः’ जातमात्रः सन् ‘काव्यानि’ पिबदे-

वतानि हवीषि 'बडधत्त' । 'बट्'—इति सत्त्वंनाम । यथा अवितथेन न्यायेन धारयितव्यानि, दापयितव्यानि वा पितृभ्यः । तथैव सद्यो जातोऽपि धारयति वा ददाति वा 'विष्णा' विष्णानि सर्वाणि । एवमेतस्मिन्नधिकारे यं धृतवन्तो देवाः, सोऽस्माकमिदं नाम करोत्विति आशिषैकवाक्यता । एवमयमेवाग्निः द्राविणोदा इति स्थितः पक्षः ॥

स पुनरयं परपक्षहेतुष्वनिराकृतेषु अनवस्थित एव, अतस्तन्निराकरणाय "यथो एतत्"—इत्येवमाद्युच्यते । यत् पुनरेतदुक्तम्—"स बलधनयोर्दातृमः" इति । अकारणमेतत् इन्द्रस्य द्राविणोदस्त्वे । कस्मात् ? यस्मात् "सर्वासु देवतास्त्रैश्वर्यं विद्यते" अत ऐश्वर्यात् सर्वा एव बलधनयोर्दातृगो भवन्ति । तस्मादवैशेषिकमेतदिन्द्रस्य कारणं द्राविणोदस्त्वे ।

"यथो एतत्" यदप्युक्तम्, बलकृतिमधिकृत्य,—“भोजसो जातमुतमन्य एनम्”—इति । तदप्यवैशेषिकमिन्द्रस्य । कस्मात् ? यस्मात् "अयमप्यग्निरोजसा बलेन मथ्यमानो जायते, तस्मादेनम् (अग्निम्) आह" मन्त्रट्टक् । किमाह ? "सहसस्युत्रम्" "सहसः सूनुम्" "सहसो यहुम्" । दृक्चः सर्पिरासुतिरित्येवमादयः शेषाः ॥

"दृक्चः सर्पिरासुतिः प्रबो होता वरेण्यः । सहसस्युत्रो अहुतः ॥"—इति (ऋ० सं० २, ५, २८, ६) । गृत्समदस्यार्षम् । गायत्री । आग्नेयी । अग्नी विनियोगः समिदाधाने । दुःअन्नः 'दृक्चः' दुःमात्रः, 'सर्पिरासुतिः' च सर्पिरासवो यस्य, सर्पिर्वोदकमासूते य आहुतिहारेण । 'प्रबः' च पुराणः, 'होता' 'वरेण्यः' वरणीयः 'सहसः' बलस्य यः 'पुत्रः' यैः 'अहुतः' महान् विचित्रो वा । स इदं नाम अस्माकं करोत्वित्याशीर्गतमाख्यातमध्याहृत्य समाप्यते ॥

“त्वं हृ यद् यविष्ठय सहसः सूनवाहुत । ऋतावा वृत्रियो भुवः ॥”—इति (ऋ० सं० ६, ५, २४, ३) । विरूपस्वार्षम् । आग्नेयी । गायत्री । सामिधेनीष्वाग्नेयेऽन्वाद्यकामकर्मणि याज्या । हे ‘यविष्ठय’ युवतम ! ‘सहसः’ बलस्य ‘सूनो’ पुत्र ! ‘यत्’ यस्मात् ‘आहुत’ अभिहुत, ‘ऋतावा’ सत्यवान्, उदकवान् वा, ‘यत्रियः’ यज्ञसम्पादौ ‘भुवः’ भवसि । तस्मात् त्वां वयमपि जुहुमः, स त्वमस्माकमप्येवं भवेत्ये तदाशास्त्रहे ॥

“अग्ने वाजस्य गोमतः ईशानः सहसो यज्ञो । अस्मो धेहि जातवेदो महिश्चवः ॥”—इति (ऋ० सं० १, ५, २७, ४) । उष्णिक् । गोतमस्यार्षम् । आग्नेयी । इष्टकोपधाने अग्नी विनियोगः । हे भगवन् ! ‘अग्ने !’ ‘सहसो यज्ञो’ बलस्य पुत्र ! ‘जातवेदः !’ यदेतद् वाजः अन्नम्, गोमत् गोभिः तद्वत्, त्वं तस्य ‘ईशानः’ ईश्वरः । अतो ब्रूमः—‘अस्मो’ अस्मासु ‘धेहि’ स्थापय । अनयापि कुरुष्वेतत् ‘महिश्चवः’ महदेतत् श्रवो गवादि । इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“यथो एतत्” यत् पुनरेतदुक्तम्,—“अग्निं द्राविणोदस-
माह” इति । नेदमनेनाभिप्रायेण इन्द्रादयं द्राविणोदसो जायते, किन्तर्हि ? “ऋत्विजः” “अन्न” एतस्मिन् “द्रविणो-
दसः” अग्नेः “उच्यन्ते” । ते पुनः कस्मात् ? “हविषः दातारः” देवानां हि हविर्द्रविणम्, तदेते ददत इति द्राविणोदस एते । ततः किम् ? “ते च एनं जनयन्ति” । “निगमोऽपि” हि “भवति” ऋत्विजामयमग्निः पुत्र इति । तद्यथा—
“ऋषीणां पुत्रो अधिराज एषः”—इति । “अग्नावृग्निश्चरति प्रविष्टु ऋषीणां पुत्रो अधिराज एषः । तस्मै विधेम हविषा घृतेन मा देवानां यूयुयाम भागधेयम् ॥”—इति (य० वा० सं० ५, ४) । अनेन निर्मथ्योऽग्निरभिह्वयते । यः ‘एषः’ ‘अधिराजः’

अधिकदौप्तिः, 'अग्नौ' आहवनीये 'अग्निः' निर्मथ्यः 'प्रविष्टः'
 'चरति' ज्वलन्, 'ऋषीणाम्' ऋत्विज्जं 'पुत्रः' तैर्मथितः,
 'तस्मै विधेम' तं परिचरामहे वयम्, अनेन आज्येन 'हविषा' ।
 किम् ? इति—'मा देवानां यूयुयाम भागधेयम्' इति ।
 प्राप्तमेतदभिहोमाख्यं 'भागधेयं' सुवेणाभिजुहोतीति । शास्त्र-
 तोऽस्य अग्न्याख्यस्य देवस्य 'मा यूयुयाम' मा लोलुपामेत्यतो
 विधेम । अथवा अस्मै अग्नये हविर्दंष्ट्रः । विधति दानकर्मापि
 भवति ॥

“यथो एतत्” यत् पुनरेतदुक्तम्,—“ऋतुयाजेषु द्राविणो-
 दसाः प्रवादा भवन्ति, तेषां पुनः पात्रस्येन्द्रपानमिति
 (समाख्या) भवति”—इति । एतदप्यकारणम् । कस्मात् ?
 यस्मात् “भक्तिमात्रं भवति तत्” गुणतः संवादः, दुर्बला हि
 समाख्या, यतः असामर्थ्यात् कुतश्चित् गुणानुवादः,—“यथा
 वायव्यानीति” “सर्वेषां सोमपात्राणाम्” नानादेवतानामपि
 सताम् ॥

“यथो एतत्”—“सोमपानेन” एनं “स्तौतीति” । इद-
 मप्यकारणम् । कस्मात् ? यस्मात् “अस्मिन्नप्येतदुपपद्यते”
 सोमपानम् । कथम् ? इति—“सोमं पिब मन्दसानो गण-
 श्रिभिः” इति । “अग्ने ! मरुद्भिः शुभयद्भिर्ऋक्भिः सोमं
 पिब मन्दसानो गणश्रिभिः । पावकेभिर्विश्वमिन्वे भिरायु-
 भिर्वैश्वानर प्रदिवा केतुना सजूः ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ३,
 २५, ८) । हे भगवन् ! 'अग्ने !' 'वैश्वानर !' त्वमेभिः
 'मरुद्भिः' मितरोचिभिः अर्चिभिः, 'शुभयद्भिः' भवन्तम्
 'ऋक्भिः' रसहर्तृभिः, 'गणश्रिभिः' गणशो भवन्तमाश्रयद्भिः,
 'पावकेभिः' पावयितृभिः, 'विश्वम् इन्वेभिः' सर्वमिदमाग-
 ष्ठद्भिः, अल्-दंष्ट्रम्, 'आयुभिः' अयनशीलैः, 'प्रदिवा' चिर-

न्तनैः 'केतुना' प्रज्ञया कर्मणा वा 'सजूः' संयुक्तः, 'मन्दसानः'
मोदमानः 'सोमं' 'पिब' । इत्येतदाशास्त्रहे । अर्चिषोऽत्र
मरुतः, ऋत्विजो वा मरुतः, अन्यथा ह्यनुदाहरणमेवैष
मन्त्रोऽग्नेः सोमपाने स्यात्, इतरैर्मरुद्भिः सम्बन्धात् ॥

“यथो एतत्—‘द्रविणोदाः पिबतु द्राविणोदसः’—
इति, अस्यैव तत् भवति” । यत् पुनरेतदुक्तम्, ऋतुयाजेषु
‘द्रविणोदाः पिबतु द्राविणोदसः’—इति, ‘अस्य एव’ अग्नेः
‘तत् भवति’ अग्नेरपि सोमभागित्वात् ऋतुयाजेषु । भवति
हि तेषु “वनस्पते०—०द्रविणोदः पिब ऋतुभिः”—इति
(ऋ० सं २, ८, १, ३) । वनस्पतिशब्दसामानाधिकरण्यात्
सोमपानार्थे सम्बोधने द्रविणोदसो विशेषणविशेष्यभावसाम-
र्थ्यात् नान्यो वनस्पतेर्द्रविणोदाः । वनस्पतिश्च पुनरसंशय-
मग्निः, “वह देवता दिधिषो हवींषि”—इति हविर्वहनकर्म-
संयोगात्, खिष्टकृदविकारश्रुतेश्च वनस्पतः । तस्मादग्निर्द्रवि-
णोदा नेन्द्रः ॥

यत् पुनरेतदुक्तम्—इन्द्रार्थं सोमः संस्क्रियते, तस्मादिन्द्र
एवास्य केवलः पाता, नान्य इति । नैतदेवम्, सोमो ह्यन्यस्यै
देवतायै मीयते, अन्यस्यै संस्क्रियते, अन्याभ्यश्च गृह्यते,
ह्ययते च । तद्यथा । “अभि त्यं देवम्”—इति सावित्रा
मीयते, “अंशुरंशुष्टे”—इति इन्द्राय संस्क्रियते, पुनरपि च
मीयते “इन्द्रायाभिमातिघ्ने”—इत्येवमादिभिः । नाना-
देवताभ्यो गृह्यते च मित्रावरुणाद्याभ्यः । तथा च ह्ययते ।
तदेवं विधिवशात् विचित्रा सोमतन्त्रगतिः । तत्रैतं सत्यशक्यं
वक्तुं यत्र यत्र सोमः, तत्र तत्रेन्द्रः पाता इति । सम्भुक्ते चाग्नि-
रिन्द्रेण सह प्रत्यक्षमैन्द्राग्ने ग्रहे “इन्द्राग््नो आगतम्”—
इत्यत्र । भवति चान्यर्थमपि पृथक् ग्रहणं यजुषा सोमस्य

“अग्नये त्वा रायसोषाय त्वा”—इति । तस्मादग्निरपि सोमस्य पाता स्यात् ॥ ३ (२) ॥

मेद्यन्तु ते वङ्गयो येभिरौयसेऽरिषण्यन्वी-
लयस्वा वनस्पते । आयूया धृष्णो अभिगूर्या
त्वं नेष्ट्रात् सोमं द्रविणोदः पिब ऋतुभिः ॥
मेद्यन्तु ते वङ्गयो वोढारो यैर्यास्यरिष्यन् दृढी-
भवायूय धृष्णो अभिगूर्य्यं त्वं नेष्ट्रौयाद्विष्णा-
द्विष्णागो धिषण्या धिषणाभवो धिषणा वाग्धि-
षेदंधात्यथ धौसादिनोति वा धीसानिनोति वा
वनस्पत इत्येनमाहैष हि वनानां पाता वा पाल-
यिता वा वनं वनोतेः पिबर्तुभिः कालैः ॥४ (३)॥

इत्यष्टमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ८, १ ॥

यथा इह ऋतुयागेषु—“मेद्यन्तु ते वङ्गयः”—इति (ऋ० सं० २, ८, १, ३) । गृत्समदस्याषम् । जगती । ऋतव्या । “जिमिदा स्नेहने (दि० प० १३७)” तस्य लोटि मेद्यन्तु इति भवति । हे भगवन् ! ‘वनस्पते !’ ‘द्रविणोदः’ ‘मेद्यन्तु’ स्त्रिच्यन्तु एते ‘ते’ तव ‘वङ्गयः’ “वोढारः” अश्वाः ‘येभिः देयसे’ यैर्नित्यं गच्छसि । ‘अरिषण्यन्’ अहिंस्यमानः केन चिदपि । स त्वमेभिरश्वैरागत्य अस्मद्यज्ञं ‘वीलयस्व’ दृढ-मात्मानं कुरुष्व, सोममस्मत्प्रत्तं पातुम् । कथञ्चैनं पिब ? ‘आयूय’ आमिश्र मिश्रीकृत्याङ्गुल्या, स हि पानपातृणां स्वभावा यदङ्गुल्या मन्यनम् । हे ‘धृष्णा’ शत्रूणां धर्षायतः ! ‘अभिगूर्य्य’ अभ्युद्यम्य ततो ‘नेष्ट्रौयात् धिष्णात्’ ‘सोमं’

नेष्टा वषट्कृतं 'पिब' 'ऋतुभिः' कालैः सहेत्येतद् ब्रूमहे ॥

“धिष्णः धिषण्यः” “धिषणा वाक्” तदर्थमसौ साद्यते,
तस्य पश्चादुपविष्टो होता शंसति । धिषणा कस्मात् ?
“धिषेः” धातोः “दधात्यर्थे” वर्तमानस्य, सा हि वाक्, अर्थं
धारयति, शब्दार्थयोः सम्बन्धनित्यत्वात् । अथवा “धीसादि-
नीति वा, धीसानिनीति वा” । धीः प्रज्ञा, कर्म वा । सा
एतस्यां सीदति, सनीति वा, सम्भजते इयं वा, तयोः सीदति
सनीति वा, सन्निमित्तत्वात् । एवं धीशब्दात् पूर्वपदम्, सदेः
सनीतेर्वा उत्तरपदम्, धिषणाशब्दस्य विकल्पेन ॥

“वनस्पते इति एन्म् आह” द्रविणादसम्, तस्मादाग्निरि-
त्यभिप्रायः ॥

अथ कथमग्निर्वनस्पतिः ? “एष हि वनानां पाता वा
पालयिता वा” । ‘हि’शब्दो हेत्वर्थः । यस्मात् ‘एषः’ ‘वनानां’
वृक्षादीनाम् अन्तर्गतोऽपि, समर्थोऽपि दग्धुम्, न तानि
दहति, तस्मात् अयं तेषां ‘पाता’ रक्षिता, ‘पालयिता’ वेति ।
केवलं धात्वन्त्यत्वम्, स एषार्थः ॥

अथ “वनं” कस्मात् ? “वनोतेः” सम्भजनार्थस्य, तद्धि
दावादिप्रयोजनार्थं सेव्यते । ‘पिब ऋतुभिः’ “कालैः” सह
इति वाक्यशेषः ॥

एवमयमग्निर्द्रविणोदाः सूक्तभाग्घविर्भाक् च । निपात-
मेवैतत्,—मध्यमं ज्योतिः, उत्तमं च ज्योतिः, एतेन नामधे-
येन भजेते इति ॥

एष देवतापदविचारन्यायः सर्वत्र देवतापदविचारार्थो
यथासम्भवमुपादेयः प्रज्ञाविवृद्धये शिष्यस्येति ॥ ४ (३) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ त्रयोदशाध्यायस्य

(अष्टमाध्यायस्य) प्रथमः पादः ॥ ८, १ ॥

द्वितीयः पादः ॥

अथात आप्रिय आप्रियः कस्मादाप्नोतेः
प्रीणातेर्वाप्रीभिराप्रीणातीति च ब्राह्मणं तासा-
मिध्मः प्रथमागामी भवतीध्मः समिन्धनात्
तस्यैषा भवति ॥ १ (४) ॥

“अथात आप्रियः” । ‘आप्रियः’ इध्मादीनि । आप्रीषु
निर्वक्तव्यानि तानि पुनरमूनि प्रैषिके आप्रीसूक्ते । पाठ-
क्रमनियमाद् विवक्षितक्रमाणीति देवतापदसमान्नायेऽपि
गृह्यमाणत्वात् पाठक्रमप्रयोजनस्य विवक्षितक्रमाख्येव तत्रै-
तद् भवति । इमान्यग्निजातवेदोवैश्वानरप्रभृतीनि किं विव-
क्षितक्रमाणि उत युगपदाभिधानासम्भवात् अर्थत एषां क्रमः ?
इति ॥

तत्र विवक्षितक्रमाणीति केचित् । कथम् ? इति । इह
तावत् स्थानानि भूर्भुवःस्वरिति पाठानुपूर्व्येव नियतानीति
तत्स्थानिनामप्यग्न्यादीनां स एव क्रमो गृह्यते, स गृह्य-
माणो न न्याय्य उत्सृष्टमिति । अपि च सति क्रमप्रयोजने
अग्निः पृथिवीस्थानो यस्मात्, अतस्तं प्रथमं व्याख्यास्याम
इति हेतुवचनमुपपद्यते, उत्तरत्र च, “तासाम् इध्मः प्रथमा-
गामी भवति”—इति, “तेषामग्ः प्रथमागामी भवति”—
इति, “तेषां रथः प्रथमागामी भवति”—इति । तत्र तत्र
प्रथमागामी भवतीति वचनं यथाप्रधानमभिधानं पूर्वं
समान्नातामित्यस्य न्यायस्योपप्रदर्शनार्थमिति लक्ष्यते, इत-
रथा ह्यविषाक्षितक्रमेषु प्रथमागामिवचनमकृत्वैव यांत्कश्चित्
पदमुपादध्यात् । तदेतत् पृथिवीस्थाने सर्वत्र क्रमप्रयोजन-

नमुच्यते ।—पार्थिवस्य ज्योतिषो यथा 'अग्नि'-शब्देन प्रसिद्ध-
तमः सम्बन्धः, न तथा 'जातवेदः'-शब्देन, यथा 'जातवेदः'-
शब्देन, न तथा 'वैश्वानर'-शब्देन, यथा च 'वैश्वानर'-शब्देन,
न तथा 'द्विणोदः'-शब्देन । तान्येनानि गुणविप्रकर्षात्,
प्रसिद्धिविप्रकर्षाच्च अग्निशब्दात् विप्रकथ्यन्ते, इध्मादीनां तु
व्यवधानेनाग्न्यभिधानत्वमित्यतितरां विप्रकर्षः, अश्वप्रभृत-
यस्तु स्थानमात्रमग्नेर्भजन्त इति इध्मप्रभृतिभ्योऽपि विप्रक-
थ्यन्ते । तेषामपि च उदितप्रमाणवृत्तयोऽश्वशकुनिमण्डूका
इति प्रथमम्, अनुदितप्रमाणवृत्तयस्तु अक्षादयः ते पश्चादाह-
न्तेभ्यः । इत्येवं सर्वत्र क्रमप्रयोजनमुपेक्ष्यम् ।

शाकपूणिस्तु पृथिवीनामभ्य एवोपक्रम्य स्वयमेव सर्वत्र
क्रमप्रयोजनमाह । तदुक्तं वार्त्तिककारेण—“क्रमप्रयोजनं
नाम्नां शाकपूण्युपलक्षितम् । प्रकल्पयेदन्यदपि न प्रज्ञामव-
सादयेत् ।”—इति ॥

प्रकृतमिदानीमुपवर्ण्यते ।—इध्मादीनां गुणाभिधान-
क्रेदामान्यं किञ्चिदस्ति, यतस्तेनाधिकारवचनम् “अथात
आप्रियः”—इति । ‘अथ’—इति विशेषाधिकारे । ‘अतः’—
इत्यानन्तर्ये । ‘आप्रियः’ वक्ष्यन्त इति वाक्यशेषः ॥

इह कारणादभिधेये अभिधाननियमो नैरुक्तानाम्;
तदर्थमुपोद्धृत्य “आप्रियः” कस्मात् ? “आप्नोतेः प्रीणातेर्वा”,
—इति निराह । आप्रिय ऋचः, तत्सम्बन्धात् देवता अपि ।
तथाहि दर्शयति—“आप्नीभिराप्नीणाति” “इतीमा आप्रोदे-
वताः”—इति च । ऋचस्तावत् आप्नुवन्ति प्रीणन्ति वा देवता
इत्याप्रियः, अथ पुनर्देवता आप्यन्ते आप्रीयन्ते वा
इत्याप्रियः ॥

“तासाम् इध्मः प्रथमागामी भवति” प्रथममागन्तुमस्य

आप्रीतेवतापदसमान्नाये शीलमिति प्रथमागामौ । कस्मात् ?
एतत्प वकत्वादिज्यायाः, अनित्यत्वाच्च तनूनपादराशंसयोर-
न्यतरस्य ॥

“तस्य” इधस्य, समित्कलापस्य, “एषा” प्राधान्यस्तुतिः
“भवति”—॥ १ (४) ॥

समिद्धो अद्य मनुषो दुरीणे देवो देवा-
न्यजसि जातवेदः । आ च वह मित्रमहश्चि-
कित्वान् त्वं दूतः कविरसि प्रचेताः ॥ समिद्धो
अद्य मनुष्यस्य मनुष्यस्य गृहे देवो देवान्यजसि
जातवेद आ च वह मित्रमहश्चिकित्वांश्चेतना-
वांस्त्वं दूतः कविरसि प्रचेताः प्रष्टुचेता
यज्ञे धा इति कात्यक्योऽग्निरिति शाकपूणिस्त-
नूनपादाज्यं भवति नपादित्यननन्तरायाः प्रजा-
या नामधेयं निर्णततमा भवति गौरच तनूरुच्यते
तता अस्यां भोगास्तस्याः पयो जायते पयस
आज्यं जायते अग्निरिति शाकपूणिरापोऽच
तन्व उच्यन्ते तता अन्तरिक्षे ताभ्य ओषधि-
वनस्पतयो जायन्त ओषधिवनस्पतिस्य एष
जायते तस्यैषा भवति ॥ २ (५) ॥

“समिद्धो अद्य”—इति (चू० सं० ८, ६, ८, १) । जमदग्ने-
रार्पणम् । त्रैष्टुभम् । सूक्तमेवाहाग्नेयं यास्यः । हे इध ! यस्य
‘समिद्धः’ सन्दोषः, ‘अद्य’ एतस्मिन् विशिष्टे यजनीयेऽहनि,

‘मनुषः’ “मनुष्यस्य मनुष्यस्य” समानेऽहनि प्रवृत्तयागानां
 त्रैवर्णिकानाम् ‘दुरीणे’ यज्ञगृहे ‘देवः’ दाता हविषां
 हेतुकर्तृत्वेन, ‘देवः’ दीप्तो वा, द्योतनो वा, ‘देवान्’
 दानादिगुणयुक्तान् एतान् हेतुकर्तृत्वेन यागेऽङ्गभावमुपग-
 ष्छन् ‘यजसि’ हे ‘जातवेदः !’ जातवेदस आधार इति तद-
 भिधानेन सम्बोध्यते, दृष्टा हि मन्त्रस्थेषु क्रोशन्, तदभिधान-
 प्राप्तिः, अथवा जातवेदा अपि त्वदृतेऽनभिव्यक्तस्वशक्तिस्वदा-
 धारत्वादशक्त एवायं यष्टुम्, तस्मात् जातवेदास्वदाधारो यजति
 यत्, तत् त्वमेव यजसोत्युच्यते । अस्माकमप्येतस्मिन्नहनि
 हे ‘मित्रमहः, मित्राणां पूजयितः ! नित्यमभ्युपेक्षमाणः
 उपकारवृत्तो यजमानानां ‘चिकित्वान्’ जानानः ‘आ च वह’
 आह्वय च, देवान् आह्वय चैतान् यज, तथास्मिन् कर्मणि
 न्वलङ्गभावमुपेहि, यथैतस्मिन् कर्मणि हविः प्रतिजिष्ट-
 स्तोऽङ्गभावमीयुर्देवाः, अपि च नैतदतिचित्रम्, यदेवमस्माक-
 मस्मिन् कर्मणि वर्त्तेथाः । किं कारणम् ? यतो ब्रूमः—“त्वं
 दतः कविरसि प्रचेताः” । अन्यावेशादग्निर्यदपेक्ष्योच्यते,—
 ‘त्वम्’ एव ‘दूतः’ सर्वयजमानानां त्वत्पूर्वकत्वाद् देवताया-
 गस्य, ‘कविः’ क्रान्तदर्शनः—क्रान्तप्रकाशः सर्वत्र, ‘प्रचेताः’
 प्रकृष्टप्रज्ञानः । यस्मात्त्वम् ऋत्विग्यजमानानां सायुज्ये हेतुः,
 तस्य तव युक्तमस्माकमाह्वय देवान् यष्टुमित्यतो ब्रूमहे—
 आह्वय चास्माकं देवान् यज च ।

“यज्ञेध इति कात्यक्यः” । कात्यकस्य पुत्रः कात्यक्य
 आचार्यः, स मन्यते,—योऽयमिध्म आधीयते प्रतिप्रणवं यज्ञे स
 एवायमिति । नन्वेतस्मिन् मन्त्रे न तस्य लिङ्गमस्ति ?
 सव्यम्, नास्ति साक्षात्, प्रैषे तु “समिद्धाः प्रेषा”—इति
 श्रूयते, युक्तं च यदर्थमेव प्रेष्यते स एवेज्यते । तस्मात् समिधा-

मेवेधभावमुपगतानामग्निना सन्दीप्तानां समुदायापेक्षमिदम्,
व्यवहितमभिधानमाप्रौगतं समिद्धो अद्येति समिध एव चेमा
इज्यन्त इति स्फुटमैष्टिके होत्रे समिधो यजेति प्रेषितो होता
“समिधः समिधो अग्न आज्यस्य व्यन्तु”—इति वषट्करोति ।
तस्माद् युक्तं यत् कात्यक्यो मन्यते यज्ञेध इति ॥

अथ पुनरन्यः कथं मन्यतेऽत आह,—“अग्निरिति शाक-
पूर्णः” । स पुनः कया उपपत्त्या अग्निं मन्यते ? आरा-
दुपकारित्वात्, प्रेषस्य सन्निपत्योपकारित्वाच्च । यजतावा-
प्रियां यदाप्रौरूपं तद् बलवत् । किञ्च पुनराप्रियो रूपम् ?
अन्यर्थता कथम् ? इति शृणु ।—“समिद्धो०—०देवान्
यजसि जातवेदः । आ च वह मित्रमहश्चिकित्वान् दतः
क्विरसि प्रचेताः ॥”—इति सर्वाण्येतानि अभिधानानि
कर्माणि च अगौणान्यग्निपक्षे, गौणानीध्नपक्षे, “गौणमुख्य-
योश्च मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययः”—इति न्यायः, तस्मादप्रच्युत-
स्वरूपाया आप्रियो यजतावुपकारबाहुल्यादाग्नेयत्वाच्च प्रया-
जानामग्निरेवायमनया आप्रिया इज्यत इति शाकपूर्णम-
न्यते ॥

यास्कस्यापि चैतदेवाभिमतम्, “आग्नेया इति तु स्थितिः”
—इति अधिकरणान्ते हि वक्ष्यति । एवं तर्हि अग्निरित्येत-
देव समान्नातव्यमासीत्, न इधः ? इति । नैवम् । कस्मात् ?
समिद्धो अद्येत्येतदस्यामाप्रियामग्नेर्लिङ्गमस्ति, न त्वग्नि-
शब्दः, अतोऽस्यासमानानम्, पौनरुक्त्यदोषाच्च । तदिध-
शब्देऽपि समानम् ? इति चेत्, तदपि आप्रियां नास्तीति
न, प्रेषिके समानानात्, क्रियाविशेषत्वाच्च । आह्वय चाह्वाकं
देवान् यज चेति स एषोऽग्निः समित्कलापमिधमात्मत्वे-
नाभिसम्पन्नस्तदाख्यतामुपगतः तेनेध्नाभिधानेनेज्यत इति

इध्मशब्दः समास्रातो नाग्निशब्द इति । सर्वत्र शाकपूणेरेव-
माप्रीष्वग्न्यर्थान्यभिधानानि ॥

शाकपूणिपक्षे मन्त्रयोजना—हे भगवन् ! अग्ने ! 'समिद्धः'
यः त्वं सन्दीप्तः, 'अद्य' अस्मिन्नहनि, 'मनुषः' मनुष्यस्य 'दुरोणे'
यज्ञगृहे 'देवः' दाता, दीपनः, द्योतनो वा, 'देवान्' दातृन्,
दीप्तान् वा 'यजसि' 'जातवेदः !' हविषा यजमानानां जात-
प्रज्ञान ! स त्वमस्माकमपि हे 'मित्रमहः' मित्राणामुपकार-
प्रवृत्त ! 'चिकित्वान्' जानानः स्वमधिकारम्, आह्वय देवाम्
यज चेति । किम् ? ब्रूमहे—यस्मात् त्वमेव 'दूतः' सर्वयज-
मानानां भवसि । 'कविः' क्रान्तदर्शनः, 'प्रचेताः' प्रवृद्ध-
प्रज्ञान इति ॥

“तनूनपात्”—इति । निर्वक्तव्यम् । तत् पुनरेतत् “आज्यम्”
इति कात्यक्यः, “अग्निरिति शाकपूणिः” । यथा तावदाज्यं
तथा निरुच्यते—“नपात्—इति अनन्तरायाः प्रजाया
नामधेयम्” या पितुरनन्तरा, पुत्राख्या सा भवति, अनन्-
तरा, पौत्राख्येत्यर्थः । किं कारणम् ? सा हि “निर्णततमा
भवति” कथम् ? पुत्रस्सावत् पितुर्नीचैर्नतो भवति, ततोऽपि
नीचैर्नततमः पौत्रः । तत्रैतस्मिन् पक्षे यः 'तबू'शब्दः पूर्वपदं
तनूनपाच्छब्दस्य, तेन “गोः” “उच्यते” । सा कस्मात् ? “नताः
अस्यां भोगाः” क्षीरदध्यादयः । ततः किम् ? “तस्याः पयो
जायते” तस्याः पुत्रः पयः, “पयसः पाज्यं जायते” तस्मात्
तस्याः पौत्रः । एवं गोः तन्वाख्यायाः नपात् पाज्यम् । तस्मात्
तनूनपात् ॥

अग्निपक्षे “आपः” “अत्र” अस्मिन् अग्नेः तनूनपात्त्वेन
“तन्वः उच्यन्ते” । ताः कस्मात् ? “तताः अस्तरिधे” । ततः
किम् ? “ताभ्यः ओषधिवनस्पतयो जायन्ते” “ओषधिवन-

स्यतिभ्यः” “एषः” अग्निः “जायते” । तस्माद्यमपां पौत्रः ॥

“तस्य” तनूनपातः—आज्यस्य अग्नेर्वा प्राधान्यस्तुतिः
“एषा” “भवति”—॥ २ (५) ॥

तनू॑नपात् प॒थ ऋ॒तस्य॑ या॒नान्मध्वा॑ सम-
ञ्जन् स्व॑दया सुजिह्व । मन्मानि॑धीभिर्त य॒ज्ञ-
मन्धन् दे॑वना च॑ कृणु॒ह्यध्वर॑न्तः ॥ तनूनपात्
पथ ऋ॒तस्य॑ या॒नान् यज्ञस्य॑ या॒नान्मधु॑ना सम-
ञ्जन् स्व॑दय कल्याणजिह्व मननानि च नो धीभि-
र्य॒ज्ञं च॑ समर्द्धय दे॒वान् नो य॒ज्ञं गमय॑ नरा-
शंसो य॒ज्ञ इति॑ कात्यक्यो नरा अस्मिन्नासीनाः
शंस॑न्त्याग्निरिति शोकपूणिर्नरैः प्रश॑स्यो भवति
तस्यै॒षा भव॑ति ॥ ३ (६) ॥

“तनू॑नपात् प॒थ ऋ॒तस्य॑”—इति । हे ‘तनूनपात्’ आज्य !
त्वमुच्यसे । एतान् ‘पथः’ मार्गान् सर्वान् ‘ऋतस्य’ यज्ञस्य
‘यानान्’ हवींषि, यज्ञे यान्युत्सर्षन्ति, तानि ‘मध्वा’ मधुरेण
खादेन ‘समञ्जन्’ सम्प्रक्षयन् ‘स्वदय’ स्वादुतामापादय । हे
सुजिह्व ! जिह्वया हि ते एतदेवं कुर्वन् ‘मन्मानि’ “मननानि”
यानि च वयं मन्यामहेऽर्थवस्तूनि ध्रुवाण्येताभिर्नः स्युरिति,
तानि स्वाभिः ‘धीभिः’ स्वैः कर्मभिः, अभिघारणालङ्करणोपस्तर-
णादिभिः ‘ऋन्धन्’ संसाधयन् स्वगुणैरुपकुर्वन् ‘समर्द्धय’ सम्पा-
दय । अपि चैवं कुर्वन्नेतं यज्ञं ‘समर्द्धय’ सम्पादय । या काचि-
दापदुत्पद्यते यज्ञस्य तं प्रायश्चित्तेनाङ्गभावमुपगच्छन् “गमय”

‘देवता’ “देवान्” प्रति, खिष्टमध्वरमस्माकं च कुरुष्वेत्यर्थः ।

—एतदाशास्त्रहे त्वत्तः ॥

“अग्निरिति शाकपूणिः” । हे भगवन् ! ‘अग्ने !’ ‘तनू-
नपात्’ त्वम् एतान् ‘पथः’ ‘ऋतस्य’ यज्ञस्य ‘वानान्’ हवींषि,
‘मध्वा’ मधुरेण पाककृतेन रसेन ‘समञ्जन्’ समभिव्यञ्जयन्
‘स्वदय’ मृष्टीकुरु । हे ‘सुजिह्व’ स्वर्चिः ! अथवा हे सुवाक् !
एतान्येवं कुर्वन्नस्मादभिमतान्यर्थवस्तूनि नः संसाधयन् ‘यज्ञम्’
‘ऋन्धन्’ समर्द्धयन् स्वसामर्थ्याच्च ‘देवता’ देवप्रविष्टं कुरु ।—
इत्येतदाशास्त्रहे वयं त्वत्त इति ॥

“नराशंसः, युज्ञः इति कात्यक्यः” । कस्मात् “नराः
अस्मिन् आसीनाः शंसन्ति” । नरशब्दः पूर्वपदम्, आसेनि-
ष्ठान्तस्य मध्यम्, शंसतेरुत्तरपदम् । अथ कोऽर्थः ? ‘नराः’
मनुष्याः ‘अस्मिन्’ ‘आसीनाः’ उपविष्टाः ‘शंसन्ति’ इति नरा-
शंसः । “अग्निरिति शाकपूणिः” । स कस्मात् ? “नरैः”
“प्रशस्यः” स्तुत्यः “भवति” ॥

“तस्य” नराशंसस्य “एषां भवति” प्राधान्यस्तुतिः—
॥ ३ (६) ॥

नराशंसस्य महिमानमेषामुप स्तोषाम
यज्ञतस्य यज्ञैः । ये सुकृतवः शुचयो धियन्धाः
स्वदन्ति देवा उभयानि हव्या ॥ नराशंसस्य
महिमानमेषामुपस्तुमो यज्ञियस्य यज्ञैर्ये सुक-
र्माणः शुचयो धियं धारयितारः स्वदयन्तु देवा
उभयानि हवींषि सोमं चेतराणि चेति वा

तान्त्राणि चावापिकानि चेति वेल ईद्रेः स्तुति-
कर्मण इन्धतेर्वा तस्यैषा भवति ॥ ४ (७) ॥

“नराशंसस्य महिमानमेषाम्”—इति (ऋ० सं ५, २,
१, २) । वर्त्तमान एव कर्मणि ब्रवीति । योऽयमेषा-
मभिमतफलदाता नराणां नराशंसो यज्ञः, द्रव्यदेवतात्या-
गात्मकः प्रयोगः, तस्य अधिष्ठाता, तद्वाग्नी देवता-
विशेषे जगदुत्पत्त्यनुग्रहवीजम् । ‘नराशंसस्य’ वयम् ‘उप-
स्तोषामः’ “उपस्तुमः” उपगम्य चेतसा ‘महिमानं’ माहा-
माग्यं विभूतिं ‘स्तुमः’ अभिकीर्त्तयामः । ‘यजतस्य’ “यज्ञि-
यस्य” यजनसम्पादयितुः, प्रयोक्तुरभिमतफलसम्पादयितुः
‘यज्ञैः’ कर्मभिः युक्ताः उपस्तुमः । यदेवमेतस्मिन्नपस्थितम-
हिम्नि नराशंसे यज्ञे किमप्यस्तु ।—इत्याशास्त्रहे । ‘ये’
‘सुकृतवः’ “सुकर्माणः” जगदनुग्रहप्रवृत्ताः ‘शुचयः’ निर्णिक्त-
तरपापाः ‘धियं धाः’ स्वाधिकारयुक्तानां कर्मणाम् अनुवि-
“धारयितारः” प्रज्ञानां वा । एवमादिगुणयुक्ताः ‘देवाः’ ते
‘स्वदन्ति’ “स्वदयन्तु” एतानि ‘हव्या’ “हवींषि”
‘उभयानि’ । यदि सौमिकः पशुः, ततः “सोमं च” “इतराणि”
पशुपुरोडाशधानाप्रभृतीनि, अथ पृथक् सोमात्, ततः
“तान्त्राणि” प्रयाजाज्यभागस्विष्टकृत्प्रभृतीनि, “आवापिकानि
च” प्रधानहवींषि ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अग्निरिति शाकपूणिः” । योऽयमेषामभिमतोपकार-
कारी, नराणां प्रशस्यः, नराशंसोऽग्निः, तस्य वयम् ‘उपस्तो-
षामः’ “उपस्तुमः” ‘महिमानं’ ‘यजतस्य’ यज्ञसम्पादयितुः
‘यज्ञैः’ कर्मभिः दानैर्वा संयुक्ताः, तस्मिन्नुपस्तुतमहिम्नि नरा-
शंसोऽग्नी इतानि ‘ये’ ‘सुकृतवः, देवाः, शुचयः, धियं धाः’

ते एतानि 'उभयानि' हवींषि आस्त्रादयन्तु ।—इत्येतदा-
शास्त्रहे ॥

“ईलः” अग्निः । स पुनरयम् “ईष्टेः स्तुतिकर्मणः” स्तूयते
द्यसौ । “इन्धतेर्वा” दीपनार्थस्य, तत्क्रियायुक्तौ द्यसौ ।
“तस्य” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥ ४ (७) ॥

आजुह्वान् ईड्यो वन्द्यश्चा याह्यग्ने वसुभिः
सजोषाः । त्वं देवानामसि यद्वा होता स एना-
न्यक्षीषितो यजीयान् ॥ आह्वयमान ईलितव्यो
वन्दितव्यश्चायाह्यग्ने वसुभिः सहजोषणस्त्वं
देवानामसि यद्वा होता यद्वा इति महतो नाम-
धेयं यातश्च हृतश्च भवति । स एनान् यक्षी-
षितो यजीयान् । इषितः प्रेषित इति वाधौष्ट
इति वा यजीयान्यष्टृतो बर्हिः परिवर्हणात्
तस्यैषा भवति ॥ पू (८) ॥

“आजुह्वान् ईड्यो वन्द्यश्च”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ८,
३) । हे भगवन् ! यः त्वम् ‘ईड्यः’ ‘वन्द्यः च’ सर्वलोकस्य ।
‘ईड्यः’ दीपनार्हः हविर्भिराज्यादिभिः । ‘वन्द्यः’ स्तुत्यः ।
स त्वम् ‘आजुह्वानः’ “आह्वयमानः” एतस्मिन् कर्मणि
अस्माभिः, ‘वसुभिः’ ‘सजोषाः’ “सहजोषणः” समान-
प्रीतिर्भूत्वा ‘आयाहि’ । कस्मात् पुनरेवं ब्रूमहे ? इतः,—
यस्मात् हे ‘यद्वा’ “महत् !” ‘त्वम्’ “असि” ‘होता’ “देवा-
नाम्” आह्वाता । “सः” त्वमस्माभिः ‘इषितः’ “प्रेषितः”
“अधौष्टो वा” अध्येषितो होत्वत्वे स्थित्वा अस्माकम्, “एनान्”

देवान् 'यच्चि' यज इत्येवं ब्रूमहे । किमित्येवं ब्रूमहे ?
यस्मात् 'यजीयान्' अस्मि "यष्टतरः" मनुष्यहोतुरिति ॥

इह 'ईदः'—इति एकवचनमन्वे रथ्यवधानेन तथैतस्मिन्
मन्वे एकस्य श्रुतत्वात्, ऐष्टिके पुनर्होत्रे 'इलो अन्न आण्यस्य
व्यन्त'—इति बहुवचनयुक्तादाख्याताद् व्यस्वित्ये तस्मात् 'इलः'
—इत्येतस्यापि बहुवचनत्वमेव 'ईडो व्यन्तु'—इति । तच्च
पुनरन्वाभिधानम्, अन्नं च पुनरोषधय एव, तासु पृथिवी-
स्थानाः इत्यग्निं भजन्ते, ब्रदात्मनायमग्निरिज्यत इति ।
तत्र बहुवचनं प्रतिषमाधानमोषध्यात्मनाग्नेर्व्यवधारणात् ।
उक्तञ्च—“योऽयमृबोषे पृथिव्यामग्निरन्तरौषधिवनस्पतिष्वसु
तमुन्नित्यथुः सर्वगणं सर्वनामानम्”—इति । तस्मादुपपद्यत
इति ॥

“बर्हिः”—इति निर्वक्तव्यम् । तत् पुनरेतत् प्रसिद्धमेव
कुशमयं यज्ञाङ्गम् । तत् कस्मात् बर्हिः ? इति । उच्यते,—
“परिवर्हणात्” परिच्छेदनात्, लूनं हि तद् भवति, परिवृद्धं
वा । “यस्य म्पा” बर्हिषः प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥५ (८) ॥

प्राचीनं बर्हिः प्रदिशा पृथिव्या वस्तो-
रस्या वृज्यते अग्ने अङ्गाम् । व्युप्रथते वितरं
वरीयो देवेभ्यो अदितये स्योनम् ॥ प्राचीनं
बर्हिः प्रदिशा पृथिव्या वसनायास्याः प्रवृज्यते
अग्ने अङ्गां बर्हिः पूर्वाङ्गे तद्विप्रथते वितरं
विकीर्यतरमिति वा विस्तीर्यतरमिति वा वरीयो
वरतरसुतरं वा देवेभ्यसादितये च स्योनं

स्योनमिति सुखनाम स्यतेरवस्यन्देतत् सेवितव्यं
भवतीति वा द्वारो जवतेर्वा द्रवतेर्वा वारयतेर्वा
तासामेषा भवति ॥ ६ (६) ॥

“प्राचीनं बर्हिः”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ४) । प्राच्यां
दिशि यदक्षितं गतं जातं प्रागग्रं वा यत् स्तौर्यते, तद् भवति
‘प्राचीनम्’ । किम्पुनस्तत् ? ‘बर्हिः’ “प्रवृज्यते” प्रच्छिद्यते
क्षूयते, अथवा “प्रवृज्यते” प्रस्तौर्यते । किं पुनरेवमेव स्त्रम-
मीषिकया ? नेत्युच्यते,—“प्रदिशा” विधिवाक्येन प्रागु-
दग्वा बर्हिष्छिनत्तीति सामर्थ्यात्, अथवा “प्रदिशा”
प्रस्तरणमन्त्रेण “देवस्य त्वा”—इत्यनेन । स्तरणपक्षेऽपि
“प्राचीनं बर्हिः स्तृणाति”—इति विधिवाक्यम्, “ऊर्ण-
म्-द्रा पिप्रथस्व”—इति मन्त्रः । (ऋ० सं० ३, ८, २१,
४) । किमर्थं पुनस्तत् प्रवृज्यते ? ‘पृथिव्याः वस्तोः अस्याः’ ।
पृथिवी वेदी, तस्याः ‘वस्तोः’ “वसनाय” आम्हादनाय ।
कदा च पुनस्तत् प्रवृज्यते ? ‘अग्रे अङ्गाम्’ “पूर्वाह्ने” तदा हि
प्रशस्यते दर्भस्तरणं लवनं वा । तत्रवृत्तं वा यथाकालं विविधं
‘प्रथते’ । विस्तौर्यते वेद्यां छाद्यमानायाम् । प्रवृज्यमाणं वा
विस्तौर्यमाणं वा विप्रथते । ‘वितरम्’ विस्तौर्यादपि “विस्तौ-
र्यतरम्” ‘वरीयः’ “वरतरम्” अन्येभ्यो यज्ञाङ्गेभ्यः श्रेष्ठतरम्,
तदाधारत्वाच्चविषाम्, “उरुतरं वा” बहुतरं वा । किमर्थं पुन-
स्तत् प्रवृज्यते, विप्रथते वा ? ‘देवेभ्यः’ “च” “अदितये” “च” कथं
नाम ‘स्योनं’ “सुखं” स्यादिति, बर्हिषा हि सगुणीकृत्कर्मणो
देवानां हविर्दातृणां यजमानानाम् अभीषतेन पत्नेन योगो
भवति, तत् सुखम् । ‘अदितये’ पृथिव्यै, बर्हिषा हि सगुणी-

कृतात् कर्मणश्चाहुतिद्वारेण वृष्टिर्भवति, तत ओषधिप्ररोहः ।
तत् सुखम् ॥

नात्र ब्रवीत्यग्निरिति । तेन यज्ञाङ्गमेवाभिमतमेतदिदं
मप्यस्याचार्यस्य च तद्द्वारेणैव व्यवधानेनाग्निः स्तूयते, पृथि-
व्यायतनत्वात् तस्य । अपरे पुनरग्निवदपि योजयन्ति मन्वा-
र्यदृशः । तत्पक्षे बर्हिरित्यग्न्यभिधानम् । प्रागुच्यते प्रणीयत
इति 'प्राचीनं बर्हिः' प्रवृद्धमाहवनीयाख्यं ज्योतिः । "प्रवृ-
ज्यते" प्रणीयते तत् पुनः 'प्रदिशा' वचनेन प्राञ्चभुङ्करन्तीति ।
'पृथिव्याः' 'वस्तोः' "वसनाय" अग्निनैव हि वेदिरनग्निवा
भवति । 'अग्ने अङ्गाम्' "पूर्वाह्णे" तत् विविधं 'प्रथते' सामि-
धेनौप्रक्षेपात् । आज्यभागाधारादिषु च विस्तीर्णतरं विक्षिप्त-
तरं प्रथते । 'वरीयः' "वरतरम्" अन्येभ्यो ज्योतिर्भ्यः, "उरु-
तरं" महत्तरं "वा" 'देवेभ्यः' यजमानेभ्यः इतरेभ्यो वा,
'अदितये' "च" पृथिव्यै कथं नाम 'स्योनं' स्यादिति ॥

"स्योनम्—इति सुखनाम" । "स्यतेः" धातोः अवपूर्वात्,
तदेव हि "अवस्यन्ति" व्यवस्यन्ति, निवसन्ति प्राणिनः ।
"सेवितव्यं भवतीति वा" तद्धि सर्वस्य सेवनाहं भवति ॥

"द्वारः"—इति । निर्वक्तव्यम् । "यज्ञे गृहद्वार इति
कात्यक्यः" । ताः पुनरेताः "जवतेर्वा" जवन्ति हि ताभिः ।
"द्रवतेर्वा" । धात्वन्यत्वमर्थकत्वम् । "वारयतेर्वा" वारणीया
हि द्वारादेव निवार्यन्ते । "तासाम्" "एषा" प्राधान्यस्तुतिः
"भवति"—॥ ६ (६) ॥

व्यच॑खती॒रुषि॑ या वि॒श्वय॑न्तां पति॒भ्यो न
ज॒मयः॑ शु॒म्भ॑मानाः । दे॒वीर्द्वारो॑ वृ॒हती॑र्वि॒श्व-
मि॒न्मा दे॒वेभ्यो॑ भवत सु॒प्राय॑णाः ॥ व्यञ्च॑नवत्य

उरुत्वेन विश्रयन्तां पतिभ्य इव जाया ऊरु
 मैथुने धर्मे शुशोभिषमाणाः वरतममङ्गमूरु
 देव्यो द्वारो बृहत्यो महत्यो विश्वमिन्वा विश्व-
 माभिरेति यज्ञे गृहद्वार इति कात्यक्वोऽग्नि-
 रिति शाकपूणिरुषासानक्तोषाश्च नक्ता चोषा
 व्याख्याता नक्तेति रात्रिनामानक्ति भूतान्यवस्था-
 येनापि वा नक्ताव्यक्तवर्णा तयोरेषा भवति ॥
 ७ (१०) ॥

“व्यचस्वतीः”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ८, ५) । ‘याः’
 एताः विविधेनाञ्चनेन गमनेन युज्यन्ते ‘व्यचस्वतीः’ ताः । किं
 कुर्वन्तु ? ‘उर्विया’ उरुत्वेन महत्त्वेन ‘विश्रयन्ताम्’ विश्रय-
 न्ताम् । कथम् ? ‘पतिभ्यः न जनयः’ “पतिभ्य इव जायाः”
 यथा पतिभ्यो जाया “ऊरु मैथुने धर्मे” विवृण्वन्ति “शुशोभि-
 षमाणाः” शोभयितुमिच्छमानाः प्रहर्षात्, एवं विश्रय-
 न्ताम् । इदानीमुत्तरोऽर्द्धचः प्रत्यक्षकृतः ।—याः यूयं व्यञ्चन-
 वत्यः एवं विश्रयध्वे, ततो ब्रवीति,—हे “देव्यः” दानक्रियाहे-
 तुभूताः ! ‘द्वारः’ “बृहत्यः” “महत्यः” “विश्वम् इन्वाः”
 “विश्वम्” सर्वम् “आभिः” “एति” यज्ञोपकरणमिति विश्व-
 मिन्वाः, यूयमुच्यध्वे । ‘देवेभ्यः’ एतेभ्यो हविर्दातृभ्यः
 ऋत्विग्भ्यः यजमानेभ्य इतरेभ्यो वा । ‘सुप्रायणाः’ सुप्रगमनाः
 ‘भवत’ ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अग्निः इति शाकपूणिः” । तत्पक्षे योजना ।—अग्न्यर्चिषी
 द्वारः । जवनात् द्रवणाद्वा । हविर्वा, ताभिर्जवति द्रवति वा,

वारयति वा रक्षःप्रभतीनीति द्वारः । ‘व्यचस्यतीः’ याः एताः
विविधेनाञ्चनेन तद्वत्यः अन्वर्चिषः । ताः उरुत्वेन ‘विश्रय-
न्ताम्’ । कथम् ? “पतिभ्य इव जायाः” ऊरु मैथुने धर्मे
शोभयितुमिच्छमानाः । या यूयं विविधेनाञ्चनेन तद्वत्यः,
याश्चैवं विश्रयध्वे, ततो ब्रवीमि । हे “देव्यः” “बृहत्यः”
‘विश्वमिन्वाः’ सर्वं हविर्याभिर्जवति, ता यूयमस्य हविषः
‘सुप्रायणाः’ सुगमनाः ‘भवत’ इति ॥

“उषासानक्ता”—इति एकपदम् । अस्य विग्रहः—“उषाश्च
नक्ता च” । अत्र “उषा व्याख्याता”—“उच्छतीति सत्या”
इति । “नक्तेति रात्रिनाम” । तत् कस्मात् ? “अनक्ति”
क्ते दयति “भूतानि” “अवश्यायेन”—इति । अवश्यमेतदा-
दन्तीत्यवश्यायाः प्रुष्वा । अनक्तेरकारलोपे नक्ता । “अपि वा
नक्ता अव्यक्तवर्णा । नकारः प्रतिषेधे, न अक्ता, न व्यक्ता,
अनक्ता । यथा अहः सर्वमभिव्यक्तरूपं भवति, न तथा
रात्रिः । “तयोः” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥७ (१०) ॥

आसुष्वयन्ती यजते उषाके उषासानक्ता
सदतां नि योनौ । दिव्ये योषणे बृहती
सुरुक्मे अधि श्रियं शुक्रपिशन्दधाने ॥ सेषी-
यमाणे इति वा सुष्वापन्त्याविति वा सीदता-
मिति वा न्यासीदतामिति वा यज्ञिये उप-
क्रान्ते दिव्ये योषणे बृहत्यौ महत्यौ सुरुक्मे
सुरोचने अधिदधाने शुक्रपेशसं श्रियं शुक्रं
शोचतेर्ज्वलतिकर्मणः पेश इति रूपनाम पिंश-

तेर्विपिशितं भवति । दैव्या होतारा दैव्यौ
होतारावयं चाग्निरसौ च मध्यमस्तयोरेषा
भवति ॥ ८ (११) ॥

“आसुष्वयन्ती”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ८, ६) । ‘आसु-
ष्वयन्ती’ “सेषीयमाणे” परस्परं स्मयमाने, अथवा “सुष्वा-
पयन्त्यौ” सुष्ठु जनान् स्वापयन्त्यौ । ‘यजते’ हेतुकर्तृत्वेन यजते
“यज्ञिये” यज्ञसम्पादयित्रौ । ‘उपाके’ “उपक्रान्ते” उप-
गम्य इतरतरं क्रान्ते । ‘दिव्ये’ दिविजे द्योतने । ‘योषणे’
सन्निधौ परस्परतः । ‘बृहती’ “बृहत्वी, महत्वी” । ‘सुरुक्मे’
“सुरोचने” सुदीप्ते । ये एते एवमादिगुणयुक्ते उपासान्ते
‘अधिश्चियम्’ श्रियम् “अधिदधाने” उपरि स्थापयन्त्यौ,
‘शुक्रपिशम्’ “शुक्रपेशसम्” शुक्ररूपां श्रियम्, ‘आसदताम्’
“आसीदताम्” एतस्मिन् स्वे “योनौ” । आकार उत्कृष्यते
उपसर्गस्य हि क्रियापदेन सामर्थ्यम्,—“न्यासीदताम् इति”
नियमेनासीदतामिति, निरुत्तरपदस्थोऽप्यपकृष्य तेनैव क्रिया-
पदेन । निशब्दश्चोत्तरपदो वा पादपूरणः ॥

न ब्रवीत्यग्निरिति, येन द्वित्वानुपपत्तिरिति केचित् ।
अपरे पुनर्वर्णयन्ति—उषा अग्नेर्दीप्तिः, नक्ता आहुतिर्दीप्तिः,
विवासयति तमः, आहुतिरनक्त्याज्येन । ते एते दीप्त्याहुतौ
सुष्ठु स्मयमाने इव ‘यजते’ । ‘यज्ञिये’ यज्ञसम्पादयित्रौ ।
‘उपाके’ “उपक्रान्ते” परस्परतः । ‘दिव्ये’ द्योतने परस्परा-
श्रयणात् । ‘योषणे’ मिश्रीभूते । ‘बृहती’ “बृहत्वी, महत्वी” ।
‘सुरुक्मे’ “सुरोचने” । ‘अधिदधाने’ ‘शुक्रपिशम्’ “शुक्र-
पेशसम्” । एतस्मिन् यजमाने ‘श्रियम्’ ‘आसदताम्’

“आसीदताम्” । एतस्मिन्नग्नौ “न्यसीदताम्” नियमेनाधिकं वा ।—इत्ये तदाशास्त्रहे ॥

“पेश इति रूपनाम” “पिंशतेः” धातोः, तद्धि “विपिशितं भवति” विकसितं भवति, यावदाश्रयभावित्वात् । विनिहितमिति केचिदन्याश्रितत्वात् ॥

“दैव्या होतारा”—इति वक्तव्यम् । “दैव्यौ होतारौ”—इति शब्दसमाधिः । “अयञ्चाग्निरसौ च मध्यमः”—इत्यभिधेयवचनम् । “तयोः” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”— ॥ ८ (११) ॥

दैव्या होतारा प्रथमा सुवाचा निर्माना यज्ञं मनुषो यजध्वै । प्रचोदयन्ता विदथेषु कारू प्राचीनं ज्योतिः प्रदिशा दिशन्ता ॥
दैव्यौ होतारौ प्रथमौ सुवाचौ निर्मिमानौ यज्ञं मनुष्यस्य मनुष्यस्य यजनाय प्रचोदयमानौ यज्ञेषु कर्तारौ पूर्वस्यान्दिशि यष्टव्यमिति प्रदिशन्तौ तिस्रो देवीस्तिस्रो देव्यस्तासामेषा भवति ॥ ९ (१२) ॥

“दैव्या होतारा”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ९, १) । यावेती “दैव्यौ होतारौ” । देवेषु भवौ देव्यौ, देवावेव वा देव्यौ, स्वार्थे एव तद्धितः । मनुष्यहोतारौ होतृमैत्रावरुणौ अपेक्ष्य । दैव्यौ होतारौ इति विशेषणम् । कौ पुनस्ती ? ‘होतारा’ “होतारौ” आह्वानारौ देवानाम्, वायुग्निकलक्षणौ । ‘प्रथमा’ “प्रथमौ” मुख्यौ, मनुष्यहोतारावपेक्ष्य । ‘सुवाचा’ “सुवाचौ”

प्रशस्तवाचौ, सुस्तुतौ । 'मिमाना यज्ञम्' यज्ञनिर्मातारौ,
नित्यं 'मनुषः' "मनुष्यस्य" 'यजध्वे' "यजनाय" । "प्रचोद-
यन्ता' प्रचोदयमानौ 'विदथेषु' "यज्ञेषु" 'कारू' "कर्तारौ"
ऋत्विजौ, नानग्निर्को यज्ञोऽस्तीत्यग्निर्निर्मिमीते, न चासाव-
नुपधातो वायुना ज्वलतीति वायुर्निर्मिमीते । विज्ञायते हि—
"तस्मादेष नानुपधातो ज्वलति"—इति । स एष मैत्रावरुणौ
वायुरग्नेर्हीद्वदधियज्ञे वर्त्तमानस्य नित्यं चोदयिता, तन्मूल-
त्वाच्च यज्ञकर्मणः । तावैव देवानामाह्वतारौ उच्येते ।
यावेतावैवं 'प्रचोदयन्तौ' 'विदथेषु' यज्ञेषु, 'कारू' कर्तारौ
मनुष्यहोतुः अनुग्रहस्य, नित्यं स्वाधिकारकर्मानुग्रहसन्निधा-
नात् । यदेतत् 'प्राचीनं' प्राच्यां दिशि 'ज्योतिः' आहवनी-
याख्यं प्रणीयते । प्रदिशा मन्त्रेण प्राचीमनु प्रदिशं प्रेह्येति
अनेन विधिवाक्यप्रदेशेन, अनेन वा "प्राञ्चमुद्धरन्ति"—इति ।
एतत् प्रणीय नित्यं यष्टव्यमित्येवमर्थं 'प्रदिशन्तौ' आन्नाप-
गन्ताविव यौ नित्यमवियोगेन स्वभावतो यज्ञोपकारे वर्त्त-
मानौ ममाप्येवं वर्त्ततामिति । एवमाख्यातमुध्याहृत्य समा-
प्यते, निराख्यातत्वान्मन्त्रस्य ॥

"तिस्रो देवैः"—इति पदम् । ताः पुनरेताः "तिस्रो
देव्यः" प्रथमया ता निराह, तिस्र इति देवीशब्दस्य विशेष-
णम् । "तासाम् एषा भवति" प्राधान्यस्तुतिः—॥ ९ (१२) ॥

आ नो^१ यज्ञं भारती^२ त्वयमेत्विता^३
मनुष्वद्दिह चेतयन्ती । तिस्रो देवीर्बर्हिरेदं
स्योनं सरस्वती स्वप्सः सदन्तु ॥ एतु नो
यज्ञं भारती चिप्रं भरत आदित्यस्तस्य भा

इला च मनुष्यवदिह चेतयमाना तिस्रो देव्यो
बर्हिःरिदं सुखं सरस्वती च सुकर्माण आसौ-
दन्तु त्वष्टा तूर्णमश्रुत इति नैरुक्तास्त्विषेर्वा
स्याद्दीप्तिकर्मणस्त्वक्षतेर्वा स्यात् करो'तिकर्मण-
स्तस्यैषा भवति ॥ १० (१३) ॥

“आ नो' यज्ञं भारती” — इति (ऋ० सं० ८, ६, ८, २) ।
आभिमुख्येन अस्माकं यज्ञमागच्छतु । का पुनरसौ ? इति ।
'भारती' “भरत आदित्यः” सर्वभूतान्युदकेन विभक्तिं,
“तस्य” स्वभूता “भाः” दीप्तिः । कथमेतु ? क्षूयम् “क्षिप्रम्” ।
इला “च” पृथिवीस्थाना । “इहैवेलया वसुमत्या” — इत्यनु-
याजेषु उन्नीतसामर्थ्यात् पार्थिवत्वात् । ‘मनुष्वत्’ “मनुष्यवत्”
‘इह’ कर्मणि ‘चेतयन्ती’ “चेतयमाना” यथा मनुष्वेण मनुष्य
आहृतो भोक्तुमविलम्बमान आगच्छेत्, क्षिप्रमेवमागच्छतु, सा
ममेह कर्मणि हविर्भोक्तव्यमित्येवमर्थं जानाना । ‘सरस्वती’
“च” मध्यस्थानैवमेव ‘चेतयन्ती’ आगच्छतु । ता एताः
‘तिस्रः’ अपि “देव्यः” ‘स्वपसः’ “सुकर्माणः” अस्मिन् कर्मणि
‘इदं बर्हिः’ ‘स्योनं’ “सुखं” प्राप्य एतस्मिन् ‘आसदन्तु’
“आसीदन्तु” । — इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“त्वष्टा” — इति वक्तव्यम् । अत्र तूर्णशब्दात् क्षिप्रवाचिनः
पूर्वपदम्, अश्रोतेरुत्तरपदम् । क्षिप्रं व्याप्नोति, यदनेन
व्याप्तव्यं भवति । “त्विषेर्वा” धातोः वृद्धार्थस्य, वृद्ध एव नित्य-
मसौ देवतात्वात् । “त्वक्षतेर्वा स्यात्” क्रियासामान्यमात्रवा-
चिनः, उत्सृष्टतनूकरणस्वार्थस्य । “तस्य” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः
“भवति” — ॥ १० (१३) ॥

य इमे द्यावापृथिवी जनितौ रूपैरपि श-
द्भुवनानि विश्वा । तमद्य होतरिषितो यजो-
यान् देवं त्वष्टारमिह यच्चि विद्वान् ॥ य एमे
द्यावापृथिव्यौ जनयिच्यौ रूपैरकरोद् भूतानि
च सर्वाणि तमद्य होतरिषितो यजोयान्
देवन्त्वष्टारमिह यज विद्वान् माध्यमिकस्त्वष्टे-
त्याहुर्मध्यमे च स्थाने समाम्नातोऽग्निरिति
शाकपूणिस्तस्यैषापरा भवति ॥ ११ (१४) ॥

“य इमे द्यावापृथिवी”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ८, ३) ।
‘यः’ “त्वष्टा” ‘इमे’ “द्यावापृथिव्यौ” सर्वेषां भूतानां “जन-
यिच्यौ” ‘रूपैः’ नानाविधैः अनेकप्रकारैः “अकरोत्”
“भूतानि च सर्वाणि” । अथवा रूपैरिति कर्त्तव्यत्वानया
द्वितीयया लक्ष्यते,—तत्तद्रूपमास्थाय ‘यः’ त्वष्टा द्यावा-
पृथिव्यावकरोत् भूतानि च सर्वाणि । किं तस्य त्वष्टुः ? तं
देवम् ‘त्वष्टारम्’ ‘इह’ अद्यैतस्मिन्नहनि कर्मणि वा हे होतः !
‘यच्चि’ यज ‘विद्वान्’ जानानः मयेदमवश्यं कर्त्तव्यमिति ॥

माध्यमिकस्त्वष्टेति विचारः । तत्र तावत् “माध्यमिकः
त्वष्टा—इति” “आहुः” आचार्याः, केचिन्नैरुक्ता एवं मन्यन्ते ।
‘माध्यमिकः’—इति सञ्ज्ञाप्रसिद्धिः । को हेतुः ? “मध्यमे
च स्थाने समाम्नातः”—इति । किञ्च एतस्मिन्नेव मन्त्रे व्यप-
देशात् । कथम् ? य इमे द्यावापृथिव्यौ भूतानि च सर्वाण्य-
करोत् तं देवं त्वष्टारं यजेति । त्वष्टुरन्यो यष्टा । स एव पुनः
सम्बोध्यते हे होतरिति मनुष्यहोत्रा, न चान्यः पार्थिवादग्ने-

होतास्ति, तस्माद् यो यष्टा स पार्थिवः, य इज्यते स मध्यम-
स्त्वष्टेति । सर्वशिल्पिमतामाचार्यो देववर्द्धकिर्दाद्यायणीपुत्रो
द्वादशानामादित्यानामन्यतम इत्यैतिहासिकाः । कोऽत्र
निश्चयः ? अयमेव “अग्निरिति पाकपूर्णिः” ॥

कथं यत्तावन्मध्यमे च स्थाने समान्नात इति ? अकारण-
मेतत्—अयमप्यग्निर्मध्यमे स्थाने समान्नात इति । यत् पुन-
रेतद् व्यपदेशात् इति ? तदपि समानमिन्द्रेणापि त्वष्टृव्यप-
देश इति—त्वष्टा दधदिन्द्राय शुष्ममिति, अपि च व्यपदेशा-
दन्यत्वमित्यशक्यमध्यवसातुम्, अनन्यत्वेऽपि हि व्यपदेशो
भवति । तद्यथा—“अग्निमग््न आवह”—इति । हे अग्ने !
भगवन् ! अग्निम् आवह इति व्यपदेशं सत्यनन्यत्वम्, न हि
पार्थिवादित्यः सूक्तभाग् हविर्भाग् वा अग्निरस्ति, योऽनेन
प्रसिद्धहोतृत्वाभिधानेनाहूयेत, इज्येत च—“स्वं महिमान-
मावह”—इति । खिष्टकृति विशेषलिङ्गात् स्वयमेवात्मना-
त्मानं विधिवशात् आह्वानेन संस्कृत्य द्वैधं त्रैधमनेकधा
वा यजति, अन्यद्वाभिनिवत्तयति । तद्वदिहापि कर्मात्मनः
परो योऽस्य तत्क्षणक्रियालक्षणगुणम्, योग्यात्मा यदधिष्ठितः,
कर्मात्मा सर्वरूपाणि पाकेन विकरोति । केन विकरोति ?
तमधिकृत्योचते—“त्वष्टा रूपाणि विकरोति” इति । तदय-
मुच्यते—मनुष्यहोत्रा यज त्वमिति । एवं तावद् व्यपदेशः
शक्यप्रतिसमाधानः । यत् पुनरुक्तं देवशिल्पीति ? तत्तद्गुण-
सामान्यादेवासावपि कौशलातिशयमपेक्ष्योच्यत इत्यदोषः ॥

यथा चाग्निरेव नान्यः, तथा विशिष्टतरलिङ्गा “अपरा”
ऋक् “भवति”—॥ ११ (१४) ॥

आविध्यो^१ वर्द्धते चारु^१रासु जिज्ञाना-

मूर्ध्निः स्वयंशा उपस्थे^१ । उभे त्वष्टुर्विभ्यतुर्जा-
यमानात् प्रतीची सिंहं प्रति जोषयेते ॥
आविरावेदनात्तद्यो वर्द्धते चारुवासु चारु चर-
तेर्जिह्वं जिहीतेरुर्द्ध उच्छ्रितो भवति स्वयंशा
आत्मयशा उपस्थ उपस्थाने । उभे त्वष्टुर्विभ्यतु-
र्जायमानात् प्रतीची सिंहं प्रति जोषयेते ।
द्यावापृथिव्याविति वाहेरात्रे इति वारणी
इति वा प्रत्यक्ते सिंहं सहनं प्रत्यासेवेते ॥ १२
(१५) ॥

इति अष्टमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ८, २ ॥

“आविष्ट्यो^१ वर्द्धते”—इति (ऋ० सं० १, ७, १, ५) ।
‘आविः’ प्रकाशः । स कस्मात् ? “आवेदनात्” सर्वस्य
प्रकाशनात् । तस्मात् “तद्यः” तस्य तनिता ‘आविष्ट्यः’ ।
किंलक्षणः ? ‘चारुः’ चरणशीलः, अनवस्थितः । किं करोति ?
‘वर्द्धते’ । क ? ‘आसु’ क्रियासु, प्रज्ञासु वा प्रसवाय । कस्य ?
‘जिह्वानाम्’ कुटिलचेतसामपि मनुष्याणाम् अवैषम्येण ऊर्द्ध-
मेव ज्वलति, कुटिलानामपीन्धनानामकुटिल ऊर्द्धमेवेति
केचित् । एवमेव ‘वर्द्धते’ । ‘स्वयंशाः’ “आत्मयशाः” परमना-
श्रित्य यशस्वी । ‘उपस्थे’ “उपस्थाने” यत्रासावुपनतस्तिष्ठति
‘आविष्ट्यः’ । योऽयमेवमादिगुणयुक्तः त्वष्टा, तस्य ‘त्वष्टुः’
अग्नेः ‘जायमानात्’ एव ‘उभे’ द्वे अपि ‘विभ्यतुः’ । के पुनस्ते ?
“द्यावापृथिव्यौ इति” । यथायमतिमहान् वर्द्धते, अवश्यमय-

नावां धक्ष्यतीति । “अहोरात्रे इति वा” । सकृदुपज्वलिते महत्यग्नावनुपशाम्यति । अहोरात्रयोरर्थवत्त्वाभावः । तस्मात् ते अपि विभ्यतुः । अपि नामायमेवमतिप्रवृद्धः आवामन्यतरमनुच्छिद्यादिति । “अरणी इति वा” । अवश्यमयमावां जातो यतो यदा तदा धक्ष्यतीति अतः अरणी अपि विभ्यतुः । एवं विभ्यत्यौ किं कुरुतः ? नान्या गतिरस्तीति ‘प्रतीची’ नाम तं प्रत्यञ्चिते अभिमुखे ‘सिंहं’ “सहनम्” अभिभवनम् ‘प्रतिजोषयेते’ “प्रत्यासेवेते” उपकारकत्वेन, कथं नाम यमावां न भस्मसात् कुर्यादिति ॥

एवमयमेवाग्निरिह त्वष्टेति ॥ १२ (१५) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ त्रयोदशस्य (अष्टमस्य) अध्यायस्य
द्वितीयः पादः ॥ ८, २ ॥

द्वितीयः पादः ॥

वनस्पतिर्व्याख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ १(१६) ॥

“वनस्पतिः” अवसरप्राप्तः । स पुनरयमभिधेयतोऽभिधानतश्च “व्याख्यातः” “एष हि वनानां पाता वा पालयिता वा”—इति । “तस्य” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—
॥ १ (१६) ॥

उपावसृज तन्या समञ्जन् देवानां पार्थ
धृतुया हवींषि । वनस्पतिः शमिता देवो
अग्निः खदन्तु हव्यं मधुना घृतेन ॥ उपाव-
सृजात्मनात्मानं समञ्जन् देवानामन्नसृतावृत्तौ

हवींषि काले काले वनस्पतिः शमिता देवा
अग्निरित्येते त्रयः स्वदयन्तु इव्यं मधुना च
घृतेन च तत् को वनस्पतिरूप इति कात्यक्यो-
ऽग्निरिति शाकपूणिस्तस्यैषापरा भवति ॥ २
(१७) ॥

“उपावसृज”-इति (ऋ० सं० ८, ६, ८, १०) ।
‘उप’ आश्लिष्य ‘अवसृज’ एतत् पश्चात् ‘पाथः’ । अना-
श्रितविशेषः, - किमयमग्निर्वा, यूपो वा इत्युच्यते ? उत वा
अन्य एव कश्चित् ? इति । उत्तरेऽर्धे च वनस्पतिशब्दः प्रथमा-
सम्बन्धात् परोक्षः, इह पुनरुपावसृजेति मध्यमपुरुषयोगात्
प्रत्यक्षः कोऽप्यभिधीयत इति सुतरामनाश्रितविशेषः इति
विचारास्पदमिति । अतः परं विचारयिष्यति-“तत् को
वनस्पतिः ?” इति । ‘त्मन्या समञ्जन्’ “आत्मना आत्मानम्”
अस्य पशोः ‘समञ्जन्’ समभिव्यञ्जयन् विशिष्टेन संस्कारेण
स्वाधिकारसम्बन्धिना । ‘देवानाम्’ एतत् ‘पाथः’ “अन्नम्”
एतदमुनैव प्रकारेण ‘ऋतुथा’ च “ऋतावृती” “काले काले”
षष्मासादौ ‘हवींषि’ चैतान्यन्यान्यापि आज्यप्रभृतीनि ‘उपा-
वसृज’ देवेभ्यो देहीति । किञ्च, ‘वनस्पतिः’ ‘शमिता देवः’
‘अग्निः’-“इत्येते त्रयः” । त्रिग्रहणात् देवशब्दोऽग्निविशे-
षणमिति दर्शयति । वनस्पतिश्च शमिता चाप्रत्यक्षदेवते
एव, असन्दिग्धश्च देवोऽग्निरित्येते त्रयः ‘स्वदन्तु’ “स्वदयन्तु”
स्वाहुतामापादयन्तु । ‘मधुना’ चोदकेन प्रोक्षणाद्यभिप्रायं
‘घृतेन’ चैतदस्माभिः संस्कृतं पाथः । - इत्येतदाशास्महे ॥

“तत् को वनस्पतिः ?”-इत्यादिविचारः । तत्र तावत्

“यूपः इति कात्यक्यः” । कस्मात् यद्यप्येतस्यामाप्रियामना-
विष्कृतोऽग्नेर्विशेषः, तथापीयम् “अपरा” यूपाञ्जनीयां ऋक्,
या सन्निपत्य यूपाञ्जने यूपमभिधानेन संस्करोति । तद्यथा—
॥ २ (१७) ॥

अञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्तो वनस्पते
मधुना दैव्येन । यद्दृष्ट्विष्टा द्रविणे ह घृता-
द्यद्वा क्षयो मातुरस्या उपस्थे । अञ्जन्ति
त्वामध्वरे देवान् कामयमाना वनस्पते मधुना
दैव्येन घृतेन च यद्दृष्टः स्थास्यसि द्रविणानि च
नो दास्यसि यद्वा ते कृतः क्षयो मातुरस्या
उपस्थे उपस्थाने अग्निरिति शाकपृणिस्त-
स्थैषापरा भवति ॥ ३ (१८) ॥

“अञ्जन्ति त्वाम्” — इति (ऋ० सं० ३, १, ३, १) विश्वा-
मित्तस्यार्षम् । पुरोरुक् । “देवेभ्यो वनस्पते” — इति च । हे
यूप ! ‘अञ्जन्ति त्वाम्’ अञ्जयन्ति त्वाम् ऋत्विग्यजमानाः । क्व ?
एतस्मिन् ‘अध्वरे’ यज्ञे । किमिच्छन्तः ? ‘देवयन्तः’ देवान्
यष्टुं कामयमानाः । केन अञ्जन्ति ? हे ‘वनस्पते !’ यूप !
‘मधुना दैव्येन’ संस्कृतेन “घृतेन” इत्यर्थः, देवानां यन्मधु,
विज्ञायते हि—“देवानां मधु यद् घृतम्” इति । किमित्य-
ञ्जन्ति ? ‘यत् ऊर्ध्वः तिष्ठाः’ यस्मात् अक्तः त्वम् “ऊर्ध्वः
स्थास्यसि” अञ्जनादनन्तरमुच्छयिष्यन्ति त्वाम् । यस्माच्च
ते ‘क्षयो’ ‘मातुः’ अस्याः पृथिव्याः ‘उपस्थे’ उपरि ।
क्षयो निवासः, स्थैर्यार्थमवटः । तस्मादवश्यमूर्ध्वः
स्थास्यसि । तथा स्थित्वा पशुधारणसमर्थः, प्रधानक्रिया-

पूर्वाङ्गं भावयित्वा तद्द्वारेण तत्फलानि “द्रविणानि च” अव-
श्यम् अस्मभ्यं “दास्यसि”—इत्यतः समञ्जन्ति ॥

एवमस्मिन् समञ्जने यूपे वनस्पतिशब्दः प्रयुक्तः । तस्मात्
यूपो वनस्पतिरिति ॥

“अग्निः इति शाकपूणिः” । कस्मादिहाप्युपावसृजेति ।
अस्यानाविष्कृतवनस्पतिशब्दार्थत्वाद् भवतु परोक्षो यूपः, पर-
स्परा अस्य हविर्वहनलिङ्गलिङ्गिता पुरोरुक् यजती सन्निपत्या-
ग्नेर्वनस्पतिशब्देन अभिधायिका ऋग् भवति । तद्यथा—
॥ ३ (१८) ॥

दे॒वेभ्यो॑ वनस्पते ह॒वींषि॑ हिर॒ण्यपर्णं॑
प्र॒दिव॑स्ते अर्थं॑म् । प्र॒दक्षि॑णिद्र॒शनया॑ नियूय
ऋ॒तस्य॑ वक्षि प॒थिभो॑रजि॒ष्ठैः ॥ दे॒वेभ्यो॑ वनस्पते
ह॒वींषि॑ हिर॒ण्यपर्णं॑ ऋ॒तपर्णा॑पि वोपमार्थं
स्याद्विर॒ण्यवर्ण॑पर्णोति प्रदिवस्ते अर्थं पुराणस्ते
सोऽर्थो॑ यं ते प्रब्रू॒मो यज्ञस्य॑ वह पथिभो॑रजि-
ष्ठैर्ऋ॒तमै॑ रज॒खल॑तमैः प्रपि॒ष्टत॑मैरिति वा
तस्यै॒षापरा॑ भवति ॥ ४(१८) ॥

“दे॒वेभ्यो॑ वनस्पते”—इति । वसिष्ठस्वार्थम् । हे ‘वनस्पते !’
‘अग्ने !’ ‘हिरण्यपर्ण !’ हिरण्योपपर्ण ! ज्वलित ! ‘दे॒वेभ्यः’
‘ह॒वींषि॑’ ‘वक्षि’ “वह” । कथम् ? इति । ‘प्रदक्षिणित्’ प्रदक्षिणं
देवानां यो हविर्वहनधर्मः, तेन, पितृधर्मविपरीतेन । कथं
वहनम् ? ‘रशनया’ ‘नियूय’ निबध्य, सुनिपुणं यथा न किञ्च-
दपि तत्र हविरनवेक्षितं धूम्रभूतेन प्रधस्येत्, तथा । अपि च

‘ऋतस्य’ “यज्ञस्य” ‘पथिभिः रजिष्ठैः’ य एव प्रसिद्धाः पन्थानो यज्ञस्य हविर्वहनाय देवान् प्रति ऋजुभ्योऽपि ‘ऋजुतमैः’ यैः कालो नातिहीयेत्, “रजस्वत्तमैर्वा” अव्यर्थमुदकवद्भिः, ते हि पथिकानां सुखाः, “प्रपिष्टतमैः” इति सुरूपतमैः प्रहततमस्कैर्यैः असम्मोहः स्यात्, गच्छतस्तैः, न च पुनरविदिते कर्मणि त्वां विनियुज्महे । यतो ब्रूमः—‘प्रदिवः ते अर्थम्’ चिरन्तनमेव ‘ते’ ‘अर्थं’ हविर्वहनाधिकारलक्षणं विद्मः । “अयं यो होता”—इत्येवमादिमन्त्रेभ्यः “देवा दधिरे हव्यवाहम् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, १, १२, ३) । अतो ब्रूमहे वहेति ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे हविर्वहनसंयोगाद् वनस्पतिशब्दस्याग्निरभिधेयः ॥

अथ “एषा” वनस्पतेः अग्नेः “अपरा” ऋक् “भवति” (सा पुनः किमर्थम् ? इति । प्रायोवृत्त्युपदर्शनार्थं बहुषु मन्त्रेष्वग्निर्वनस्पतिरिति)—॥ ४ (१६) ॥

वनस्पते रशनया नियूय पिष्टतमया वयुनानि विद्वान् । वहा देवचा दिधिषो हवींषि प्र च दातारमृतेषु वोचः ॥ वनस्पते रशनया नियूय सुरूपतमया वयुनानि विद्वान् प्रज्ञानानि प्रजानन्वह देवान् यज्ञे दातुर्हवींषि प्रब्रूहि च दातारमृतेषु देवेषु स्वाहाकृतयः स्वाहेत्येतसु आहेति वा स्वा वागाहेति वा

स्वं प्राहेति वा स्वाहुतं हविर्जुहोतीति वा
तासामेषा भवति ॥ ५ (२०) ॥

“वनस्पते रशनया”—इति । वनस्पतेरेव याज्या । हे ‘वन-
स्पते !’ ‘रशनया नियूय पिष्टतमया’ “सुरूपतमया” अत्यर्थं
दृढया एवमादिगुणयुक्तया रशनया नियूय अप्रध्वंसनाय निबध्य
‘वयुनानि’ स्वाधिकारयुक्तानि “प्रज्ञानानि” अस्मदुपकाराय
‘विद्वान्’ “जानानः” ‘वह’ एतानि अस्मत्प्रत्तानि ‘हवींषि’ ।
अस्य ‘दिधिषोः’ “दातुः” यजमानस्य अभिमतफलप्राप्तये
‘देवता’ देवान् प्रति प्रदातारम् ‘अमृतेषु वोचः’ कथयस्व एनं
“दातारम्” ‘अमृतेषु’ “देवेषु” अमुना यजमाने एतानि
हवींषि प्रत्तानि ॥

एवमग्निर्वनस्पतिः ॥

यत् पुनरेतदुक्तं यूपाञ्जनीयायाम्—“यूपे वनस्पतिशब्दः”
इति । अत्र ब्रूमः—अग्निरेवासौ यूपान्तर्गतो यूपात्मना वर्त्त-
मानो यूपाञ्जनीयायां वनस्पतिशब्देनोच्यते । तदुक्तम्—“एष
हि वनानां पाता पालयिता वा”—इति । यस्मादन्तर्गतो
वनानां वनानि न दहति, तस्मादेष वनस्पतिः । उक्तञ्च—“योऽ-
यमृबीषे पृथिव्यामग्निरन्तरोषधिवनस्पतिषु अष्पु, तमुन्निन्यथुः
सर्वगणं सर्वनामानम्”—इति । योऽयमग्निरवानेन वन-
स्पतिशब्देन यूपाभिधानेन वनस्पतिरभिधेय इत्यदोषः ॥

अपरे पुनः “अञ्जन्ति त्वां”—इति, अधियज्ञात् पृथक्त्वे ना-
धिदैवतमुत्पाद्य शाकपूणिमतेनाग्निमेव वर्णयन्ति । यदाप्य-
धियज्ञे अस्य यज्ञाङ्गाभिवादः, तदापि नाधिदैवतमग्निमभि-
धातुमस्याः परिहीयते सामर्थ्यं मन्वार्थं इति । तत् कथम् ?
“अञ्जन्ति त्वामध्वरे देवयन्तः” । हे भगवन् अग्ने ! ‘अञ्जन्ति

त्वाम्' आधाराद्याभिराहुतिभिः 'अध्वरे' यज्ञे 'देवयन्तः'
देवान् कामयमानाः । यस्मात् त्वम् 'ऊर्ध्वः' स्थास्यसि ज्वलि-
स्यसि, यच्च ते 'क्षयः' 'मातुः' वेद्याः 'उपस्थे' "उपस्थाने"
उपरि उत्तरवेद्याः 'क्षयः' निवासः कृतः, तत्रोपज्वलितः "द्वि-
णानि" धनानि यज्ञसिद्धौ यज्ञफलान्यस्माकमवश्यं "दास्यसि"
—इति, अतस्त्वामाहुतिभिरञ्जन्ति ॥

कात्यक्यपक्षेऽपि "देवेभ्यो^१ [वनस्पते]"—"वनस्पतेरश्नया
नियूय^१"—इत्यनयोरर्थयोजना ।—हे 'वनस्पते' वानस्पत्य !
यूप ! त्वमुच्यसे । 'हिरण्यपर्ण' ऋतपर्ण ! वह एतानि
'हवींषि' अनुत्थिते त्वयि न एतानि उह्यन्त इति त्वमेवेषां
बोढा इति प्रतीमहे । कथञ्च पुनर्वह ? 'प्रदक्षिणित्' यथै-
तानि बोढव्यानि अविपर्यस्यन्नेतेन विधिना 'रश्नया'
एतया त्रिवृता 'नियूय' परिवीय त्वमात्मानम् 'ऋतस्य' यज्ञस्य
ये पन्थानः रजिष्ठाः प्रदिवः चिरम्, तत एवायमर्थस्त्वया
हवींषि बोढयानीति । विज्ञायते च "यूपेन वा आहुतयः
स्वर्गं लोकं गन्ति"—इति । "वनस्पते रश्नया नियूय^१" । हे
'वनस्पते' वानस्पत्य ! ,यूप ! 'रश्नया' पिष्टतमया सुरूप-
तमया त्रिवृता 'नियूय' परिवीय त्वमात्मानं वह एतानि
'हवींषि' स्वाधिकारप्रयुक्तानि प्रज्ञानानि प्रजानन् प्रति-
दिधिषोः हविर्दातुः अर्थसिद्धये । "प्रब्रूहि च" एनं दातारम्
'अमृतेषु' देवेषु इति ॥

"स्वाहाकृतयः" निर्वक्तव्याः । काः पुनस्ताः स्वाहाकृतयः ?
याः यागार्थमाह्वय उत्तमे प्रयाजे स्वाहाकारेण संस्क्रियन्ते,
ताः स्वाहाकृतयः । ननु "सद्यो ज्ञातः"—इत्याग्नेयो मन्त्रः
(१६१ पृ०) ? सत्वमाग्नेयो मन्त्रः शौनकस्य, तथापि स्वाहा-
कृतयः समान्नाताः । किं कारणम् ? "सद्यो ज्ञातः"—

इत्यनुद्रुत्य अग्नेः स्तुतिमन्त्रे “स्वाहाकृतं हविरदन्तु देवाः”—
इति सम्प्रदानम् । तत्र देवतार्थं सम्प्रदानमिति स्वाहाकृतयः
समान्नाताः, नाग्निरिति ॥

अथ स्वाहाकृतयः कस्मात् ? स्वाहास्वाहेत्यनुकीर्त्तने-
नासासुत्तमस्य प्रयाजस्य प्रैषसंस्कारः क्रियत इति स्वाहा-
कृतयः ॥

अथ “स्वाहा—इति एतत्” कस्मात् ? “सु” सुष्ठु “आह”—
“इति वा” । यदेव सम्प्रदानदेवतायै किञ्चिदाज्यस्येत्यनेन
मन्त्रेणाह तुभ्यमिदमिति, तदेव “सु-आह” शोभनमाह ।
एवमस्य ‘सुः’ पूर्वपदम्, ‘आह’—इत्युत्तरपदम् । अथवा इद-
मन्यत् ब्राह्मणानुगतं निर्वचनम्,—“स्वा वागाहेति वा” इति ।
विज्ञायते हि “तं स्वा वागभ्यवदज्जुहोति तत् स्वाहाकारस्य
जन्म”—इति । अत्र च स्वशब्दः पूर्वपदम्, उत्तरपदं तथैव ।
अथ “स्वं प्राह इति वा” । को विशेषः पूर्वस्मात् ? पूर्वपदेऽस्य
कारकान्यत्वम्,—स्वा वागाहेति कर्त्तरि, स्वं प्राहेति कर्मणि,
प्रपूर्वं चोत्तरपदं प्रकर्षद्योतनाय । “स्वाहुतं हविः जुहोति
इति वा” यदनेनैव हविर्जुहोतीति, तदेव सुष्टुपाद्य यथाभि-
धानमग्नौ जुहोतीति हविःप्रधानोऽत्र निर्देशः ॥

“तासाम्” स्वाहाकृतीनाम् “एषा” “भवति”—॥५(२०) ॥

सद्यो जातो व्यमिमीत यज्ञमग्निर्देवाना-
मभवत्पुरोगाः । अस्य होतुः प्रदिश्यतस्य
वाचि स्वाहाकृतं हविरदन्तु देवाः ॥ सद्यो
जायमानो निरमिमीत यज्ञमग्निर्देवानामभ-
वत्पुरोगाम्यस्य होतुः प्रदिश्यतस्य वाच्यास्ये

स्वाहाकृतं हविरदन्तु देवा इतीमा आप्रीदे-
वता अनुक्रान्ता अथ किं देवताः प्रपाजानु-
याजा आग्नेया इत्येके ॥ ६ (२१) ॥

“सद्यो जातः”—इति (ऋ० सं० ८, ६, ९, ५) । योऽय-
मग्निः ‘सद्यः’ ‘जातः’ “जायमानः” अनन्तरमेव ‘व्यमिमीत
यज्ञम्’ निर्वर्त्तयति यज्ञम् । यश्च जातमात्र एव ‘अग्निः देवा-
नाम् अभवत्’ ‘पुरोगाः’ “पुरोगामी” अग्रतो गामी प्राधान्येन ।
तस्य ‘अस्य’ ‘होतुः’ देवानामाह्वातुः ‘प्रदिशि’ प्राच्यां दिशि
‘ऋतस्य’ गतस्य प्रणीतस्य उत्तरवेद्यादिकत्वेन, ‘वाचि’
“आस्ये” वाचीव्यास्यमेवापेक्ष्य । ‘स्वाहाकृतं’ स्वाहाकार-
बलात् मन्त्रेण प्रक्षिप्तं ‘हविः’ एतदाज्यम् ‘अदन्तु’ पिबन्तु
‘देवाः’ स्वाहाकृतयः ॥

“इति” इतिकरणोऽधिकारसमाख्यर्थः, प्रदर्शनार्थो वा ।
“इमाः” एता एव एकादश “आप्रीदेवताः” “अनुक्रान्ताः”
इध्माद्याः । ननु द्वादशानामनुकीर्त्तनम् ? सत्यम्, अनुक्रा-
न्तानां तु एकादश वनस्पत्यन्ताः, यासामिह विचारः, न तु
स्वाहाकृतिषु विचारोऽस्ति । तद्देवतासंस्कारपरत्वात् उत्तमस्य
प्रयाजस्य यजती एकादशग्रहणात् एकादशप्रयाजविषय
एवोत्तरो विचार इत्याचार्याभिप्रायो गम्यते । ततः किम् ?
यद्यनुक्रान्तास्तान् प्रति विचारो वर्त्तिष्यते । ननु विचारित-
मेव “यज्ञे ध्मा इति कात्यक्यः, अग्निरिति शाकपूणिः”—इत्ये-
वमादि ? सत्यम्, विचारितमेतत् । स तु प्रत्येकमाप्रीदेवता-
पदेषु विचारः, अयन्तु सामान्यः प्रकरणगतस्यासामेव विचा-
रोऽनिश्चितानां निश्चयावधारणार्थः, निश्चितेन हि व्यवस्थिते न

विधिना भवितव्यम्, अधियज्ञे यजतौ देवताध्यानाङ्गभाव-
श्रवणात् तदेतद्विषयमनिश्चितम् ॥

“अथ”—इति विचाराधिकारवाचिना अथशब्देन
विचारमधिकृत्योपोद्धन्ति—“अथ किं देवताः प्रयाजाः”—
इति । का प्रयाजेषु देवताः ? इति । प्रयाज इति आश्रुतादि-
र्यजमानोपस्थानान्तक्रियाकलाप उच्यते । प्रयाजेषु ह्ययमाने-
ष्विति प्रसिद्धत्वात् । कुतः संशयः ? नानादेवता एव प्रयाज-
प्रवादाः । आप्रीणां वषट्कारेण सम्बन्धात् सर्वस्य चान्यस्य
समञ्जसो विशेषभावः । एवं सति विप्रतिपत्तिराचार्ययोः
कात्यक्यशाकपूण्योः । तस्माद् व्यवस्थाप्यत इति ॥

कथं नानादेवताः प्रयाजप्रवादाः ? इति । तत्र तावत्
“आग्नेयाः इति एके” । कुतः ? “आग्नेया वै प्रयाजा
आग्नेया अनुयाजाः”—इति च ब्राह्मणम् । तत्र ये एतस्मि-
न्नर्थे सौचीकेनाग्निना विश्वैश्च देवैः परस्परसंवादे दृष्टे ऋचौ ।
स हि किल सौचीकोऽग्निर्विश्वैर्देवैः सह संवदते । तमूचुः—
‘एहि नो हवींषि वह’ इति । स तानुवाच—‘यज्ञे भागोऽस्तु’
इति । ते तं प्रत्यूचुः—‘वृणीष्व’ इति । सोऽनयार्चा वव्रे—
॥ ६ (२१) ॥

प्रयाजान्मे^१ अनुयाजांश्च^२ केवलानूर्ज^३स्वन्तं^४
हविषो^५ दत्तभागम् । वृतञ्चापां^६ पुरुषञ्चौष-^७
धीनामग्नेश्च^८ दीर्घमायुरस्तु देवाः ॥ तव^९
प्रयाजा अनुयाजाश्च^{१०} केवल ऊर्ज^{११}स्वन्तो^{१२}
हविषः सन्तु भागाः । तवाग्ने यज्ञोऽय-^{१३}
मस्तु सर्वस्तुभ्यं^{१४} नमन्तां प्रदिशश्चतस्रः ॥

आग्नेया वै प्रयाजा आग्नेया अनुयाजा इति
 च ब्राह्मणं छन्दोदेवता इत्यपरं छन्दांसि वै
 प्रयाजाश्छन्दांस्यनुयाजा इति च ब्राह्मणस्तु-
 देवता इत्यपरस्ततो वै प्रयाजाः पशवोऽनु-
 याजा इति च ब्राह्मणं प्राणदेवता इत्यपरं
 प्राणा वै प्रयाजा अपाना अनुयाजा इति च
 ब्राह्मणमात्मदेवता इत्यपरमात्मा वै प्रयाजाः
 प्रजा अनुयाजा इति च ब्राह्मणमाग्नेया इति
 तु स्थितिर्भक्तिमात्रमितरत् क्रिमर्थं पुनरिद-
 मुच्यते यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां
 मनसा ध्यायेद्वषट् करिष्यन्निति ह विज्ञायते
 तान्येतान्येकादशाप्रौसूक्तानि तेषां वासिष्ठ-
 मात्रेयं वाध्युखं गार्त्समदमिति नाराशंसवन्ति
 मैधातिथं दैर्घतमसं प्रैषिकमित्युभयवन्त्यतो-
 ऽन्यानि तनूनपात्वन्तितनूनपात्वन्ति ॥७ (२२)॥

इत्यष्टमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ८, ३ ॥

“प्रयाजान् मे^१ अनुयाजांश्च”—इति (ऋ० सं० ८, १, ११,
 ३-४) । हे विश्वेदेवाः ! ‘प्रयाजान्’ ‘मे’ मम ‘केवलान्’
 अनन्यदेवतासम्पृक्तान्, अथवा निरवशेषान् । ‘ऊर्जस्रन्तं’
 रसवन्तं सर्वस्य ‘हविषः’ अवधाय्यं ‘दत्तभागं’ ‘यज्ञे’ ‘वृत्तञ्च’
 ‘अपां’ सारभूतम्, ताभ्य उत्पन्नम् पित्रेयमहं प्रथममाज्य-

भागे । 'पुरुषं च ओषधीनाम्' ओषधिमयानाञ्च हविषो मम पुरुषपुरोडाशम् एवं नित्यं मम भागः स्यात् । मम 'अग्नेः' हे 'देवाः !' 'दीर्घमायुः अस्तु' यथा मत्पूर्वं भ्रातरः हविर्वहन्तः वषट्कारप्रवृत्तः, नाहं तथा मृषीष्टेत्यभिप्रायः । त्वयः पूर्वेऽग्नयः प्राग्घव्यं वहन्ते देवेभ्यः, तान् वषट्कारः प्राह्वयतेति—॥ एवमुक्तास्ते अनयोत्तरर्चानुजज्ञिरे तस्य तं भागम् ।—तव 'प्रयाजा अनुयाजाश्च केवल ऊर्जस्वन्तो हविषः सन्तु भागाः' यथा त्वयोक्तम् । अपि च किं बहुना, 'तवाग्ने ! यज्ञोऽयमस्तु सर्वः' त्वदधीन एवायं यज्ञः सर्वोऽस्तु, किञ्च 'तुभ्यं नमन्तां प्रदिशश्चतस्रः' प्रदिशोऽन्तर्भूता दिक्ष्वेव दिङ्निवासीनि भूतानि भोग्यत्वेन कल्पन्तामित्यर्थः ॥ एवं तावदाग्नेयाः ॥

अथ नानादेवताः प्रवादा इति यदुक्तम्, तदनुप्रदर्श्यते—
“छन्दोदेवता इति” एवमादि । तत् कोऽत्र निश्चयः ? “आग्नेयाः इति तु स्थितिः” तुशब्दोऽन्यप्रवादनिवृत्त्यर्थः । केन विशेषहेतुना आग्नेयत्वमवधिष्यते ? ब्राह्मणं मन्त्रस्योभयमाग्नेयत्वे, ब्राह्मणान्येव केवलान्यन्यदेवतात्वे, एतस्मात् विशेषहेतोरवधारयामः—आग्नेयाः इति ॥

अथ किमन्यदन्यतमम् ? इति “भक्तिमात्रमितरत्” छन्दोदेवता—इत्येवमादि । तदुक्तम्—“बहुभक्तिवादीनि हि ब्राह्मणानि भवन्ति”—इति । “किमर्थं पुनरिदमुच्यते” किं विचारणे प्रयोजनम् ? इति । “यस्यै देवतायै हविर्मर्हीतं स्यात्, तां मनसा ध्यायेत् वषट् करिष्यन्”—“इति ह विज्ञायते” । मनसेति नामभिः संहितं हविर्देवतायै देवतामुपेयादेवमर्थश्च सर्वत्र विचारः । तथाहि दर्शितम्—“यस्तु सूक्तं भजते यस्मै हविर्निरूप्यते”—इति । मनसेति किमर्थम् ?

केन वान्येन ध्यायेत् ? इति । शृणु—सर्वेन्द्रियविषयप्रत्या-
हृतेन मनसा यथाश्रुतगृहीतभावितानां देवानां नानात्वै-
कत्वत्रित्वेष्वात्मनो हृदये विज्ञानमयीमालिख्य प्रतिकृतिं
लक्ष्यीकृत्यानन्यमनास्तत्कालमधीत्य याज्यां वषट् करिष्यं-
स्तदनुचिन्तनसंस्कारसन्तानैकरसेन मनसा हविष्यभिसन्धाय
देवतां ध्यायेत् इत्यस्य विशेषस्य द्योतनाद्यार्थप्राप्तस्यापि मनसो
ग्रहणं मनसा ध्यायेदिति । ब्राह्मणं चैतदर्थमेवोक्तमाचा-
र्येण, अत्र हि विशेषतः पुरुषार्थो बबन्ध इति, अतोऽन्यथा
हि देवताचिन्तनशून्यं कर्म एतस्मिन् प्रधानकाले विकल-
मित्यफलमेव स्यात् । एष एव च ध्यानकालो यजमानस्य,
आहुतिप्रक्षेपकाले न तथाऽन्येषामप्यध्यर्च्युप्रभृतीनामाहुति-
प्रक्षेपव्यापृतानाम्, लक्षणं हि होतेति ॥

“तान्येतानि एकादश आप्रीसूक्तानि” अनुक्रान्तानि ।
दशधा दशतयीषु, तेषामेकादशं प्रैषिकमिति । इतीमानो-
त्युपप्रदर्शनार्थमिति करणः, एष एव तेष्वपि निर्वचनविचारा-
वधारणकल्पः ॥

यस्तु तद्गतः कश्चित् विशेषः, स उच्यते—“तेषां वासिष्ठम्
आत्रेयम्”—इत्येवमादि । वसिष्ठेन दृष्टं “वासिष्ठम्” अत्रिणा
दृष्टम् “आत्रेयम्” वध्युश्चेन दृष्टं “वाध्युश्चम्” गृत्समदेन दृष्टं
“गार्त्समदम्” । कः पुनरसौ विशेषः ? “इति” एताति “नाराशं-
सवन्ति” । अथ पुनः “मैधातिथं, दैर्घतमसम्, प्रैषिकम्”
—इति । मैधातिथिना दृष्टं “मैधातिथम्” दीर्घतमसा दृष्टं
“दैर्घतमसम्” प्रैष इति अन्यः, तेषु यत् तत् “प्रैषिकम्”—
“इति” तदिहोपवर्णितम् । एतानि “उभयवन्ति”— । “अतः
अन्यानि यानि चत्वारि अवशिष्यन्ते, तानि “तनूनपा-
त्वन्ति” ॥

अत्र नाराशंसयाजिनो वसिष्ठादयः, तेभ्योऽन्ये तनूनपा-
द्याजिनः । तान्येतानि अमुना विभागेनावस्थितानि एकादश
एकनिर्वचनावधारणानि ॥

अतोऽन्यानि द्वाशतयादाप्रीसूक्तवर्गात् सौत्रामण्यां त्रीणि,
अभ्यश्वमेधयोरैकैकम् । तत्र यानि सौत्रामण्यां तानि अना-
ग्नेयानीति न परिसङ्ख्यातानि, प्रैषिकेण तु क्रमणात्
तेषाम् । आग्निकाश्वमेधिके तु कर्मान्तरेऽपि विनियुज्येते, न
केवलमाप्रीषु, इष्टकोपधाने—आग्निकमुत्तमायां चितौ
“समास्त्वाग्नेः ऋतवो वर्द्धयन्तु (य० वा० सं० २७, १)”—इति,
द्वादशाप्रीरप्येष्विति । हस्तग्रहणमाश्वमेधिकं यजमानस्य—
“समिद्धो अज्जन् ह्यदरं मतीनाम् (य० वा० सं० ३६, १)”—
इत्याप्रीभिर्हस्तं गृह्णातीति । अत आप्रीकार्ये प्रयोगव्यभिचा-
रादाप्रीसूक्तवर्गमध्यपठिते अपि न परिसङ्ख्याते आचार्येण ।
सौत्रामण्यां तु प्रथमस्य पशोर्या द्वितीया आप्री, तस्या-
मेकस्यामेव च नराशंसतनूनपातौ—“नराशंसः प्रति शूरो-
ऽमिमानस्तनूनपात् प्रति यज्ञस्य धाम (य० वा० सं० २०,
३७)”—इति । तत्र नराशंसयाजिनां वसिष्ठप्रभृतीनां यागे
निपातवत् तनूनपात्पदमनर्थकम्, पादपूरणमात्रेणोपकारं
मन्त्रे करोति, तथा तनूनपाद्याजिनां नराशंसपदम् । एष
एव अन्यत्राप्येवंविधे देवतापदे प्रयोगादन्यथाभाविनि देवता-
पदानां निपातकल्पः । तद्यथा—अश्वहविषि अश्वप्रतिग्रह-
प्रायश्चित्ते “यद्दद्य सूर”—इति सौर्यामित्रावरुणानां याज्या-
नुवाक्ये, तयोः मित्रार्थ्यम्णां यानि लिङ्गानि तानि निपात-
वद्भवन्ति । तथा ‘प्र चित्रमूर्कं गृणतं तुराग्र’—इति, अत्र
सम्बोधनान्तमप्यग्निपदं नैपातिकम्, केवलं मारुते हविषि
चातुर्मास्येषु वैश्वदेवप्रयोगे पुनः तदेवार्थवत् “आग्निमारुती

पृश्निमालभेत वृष्टिकामः”—इत्यत्र च प्रयोगे । एष एव देवता-
पदविचारः ॥

यस्मिन् पक्षे सर्वे आग्नेयाः प्रयाजाः—“प्रयाजान् मे अनु-
याजांश्च केवलान् (ऋ० स० ८, १, ११, ३-४)”—इति मन्त्र-
दर्शनात्, तस्मिन् पक्षे ‘तिस्रो देवीः’—इत्यत्र ‘भारती द्युस्थाना’
‘मध्यस्थाना सरस्वती’ ‘पृथिवीस्थाना इला’—इति च तद्देवता-
त्रयं दुःप्रतिसमाधानम् । स्थानान्तरापत्तिस्तुत्या चाग्निरेव
एता देवता इति प्रतिसमाधानम् । सौत्रामण्यां तूत्तमे पशौ
“समिद्धो अग्निः समिधा सुसमिद्धो वरेण्यः”—इत्येता
आप्रियः (य०वा० स० २१, १२—२२) । तासु तनूनपादेवैकः—
“तनूनपाच्छुचिव्रतः”—इति (१३), नास्त्येव नराशंसः ।
तत्र नराशंसयाजिनां सौत्रामणीप्रयोगे कथं प्रयोगः ?—किं
तनूनपाच्छुचिव्रत इत्येतदेव प्रयुज्यताम्,—उतान्यतः कुत-
श्चिदाग्नीसूक्तादाह्रियतां नराशंस इति ? न्यायविदो मेधा-
विनः समनुगंस्यन्ते विशेषमिति ॥ ७ (२२) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ त्रयोदशस्य (अष्टमस्य)

अध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ८, ३ ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ जम्बूमार्गाश्रमवासिनः

आचार्यभगवद्दुर्गस्य कृती त्रयोदशः (अष्टमः)

अध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥

१

२

३

(द्रविणोदाःकस्माद्द्रविणेदाद्रविणोदसोमे-

४

५

६

७

द्यन्तुतेऽथातआप्रियःसमिद्धोअद्यतनूनपान्तरा-

^८ शंसस्याजुह्वानः ^९ प्राचीनंबर्हिर्व्यचखतीरासुष्वय-
^{१०} ^{११}
^{१२} न्तीदैव्याहोतारानोयन्नं ^{१३} यद् मे ^{१४} आविध्योवनस्यति-
^{१५} ^{१६}
^{१७} रूपावसृजाञ्जुन्तित्वादेवेभ्योवनस्यतेरशनयास-
^{१८} ^{१९} ^{२०} ^{२१}
^{२२}
 द्योजातःप्रयाजान्मे द्वाविंशतिः ॥)
 इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) अष्टमोऽध्यायः ॥८॥

अथ नवमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

ॐ । अथ यानि पृथिव्यायतनानि सत्त्वानि
 स्तुतिं लभन्ते तान्यतोऽनुक्रमिष्यामस्तेषामश्वः
 प्रथमागामी भवत्यश्वो व्याख्यातस्तस्यैषा
 भवति ॥ १ ॥

“अथ”—इति विशेषाधिकारे । प्रकृतार्थादनन्तरमधि-
 करोति । “पृथिव्यायतनानि” पृथिव्याश्रयाणि “सत्त्वानि”
 द्रव्याणि च, तेषामप्यत्र विवक्षितत्वात् । “स्तुतिं लभन्ते”—
 इति समाह्वानानि । “तानि” “अतः” परम् “अनुक्रमि-
 ष्यामः” व्याख्यया इति शेषः । पूर्वस्मादाप्रीगणाद् विलक्ष-
 णोऽयमश्वदिगण इति पृथगधिकारवचनम् । पृथिव्यायत-

नत्वाविशेषात् सर्पलाङ्गलकुषुम्भकप्रभृतीनामप्यत्रैवान्तर्भावः,
तान्यपि हि स्तुतिं लभन्ते, उपलक्षणं चेदमिति । तेषां युग-
पदभिधानासम्भवात् क्रमोऽर्थादङ्गीकृतो भवति, सति च क्रमे
न मुख्यातिक्रमो नाय्य इत्यतो ब्रवीति ।—

“तेषामश्वः प्रथमागामी भवति”—इति । स पुनः किमर्थं
प्रथमागामी ? पुरुषानन्तरं जन्म इति हि विज्ञायते,—
तस्या आहुत्याः पुरुषोऽजायत, द्वितीयां यत् जुहोत् ततोऽश्वो-
ऽजायत, विशिष्टे चाश्वमेधलक्षणे कर्मणि विशिष्टोऽस्याङ्गभावः
इति । सः “अश्वः” च पुनरयं “व्याख्यातः” एव प्राक्—
“अश्वं ते अध्वानं महाशनो भवतीति वा” इत्यत्र ॥

“तस्य” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः अश्वस्तोमीय एव—॥१॥

अश्वो वोल्हा सुखं रथं हसनासुपम-
न्त्रिणः । शेषो रोमणवन्तौ भेदौ वारिन्मण्डूक
इच्छतीन्द्रायेन्द्रो परिस्त्रव ॥ अश्वो वोल्हा
सुखं वोल्हा रथं वोढा सुखमिति कल्याण-
नाम कल्याणं पुण्यं सुहितं भवति सुहितं गम्य-
तीति वा हसैता वा पाता वा पालयिता वा
शेषमृच्छतीति वारि वारयति मा नो व्या-
ख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ २ ॥

मा नो मित्रो वरुणो अर्थमायुरिन्द्र
वृभुक्षा मरुतः परिस्त्र्यन् । यद्वाजिनो देव-
जातस्य सप्तेः प्रवक्ष्यामो विदथे वीर्याणि ॥

यद्वाजिनो देवैर्जातस्य सप्तेः सरणस्य प्रवक्ष्यामो
यज्ञे विदथे वीर्याणि मा नस्त्वं मित्रश्च वरुण-
अर्यमा चायुश्च वायुरयन इन्द्रश्चोरुक्षयण
ऋभूणां राजेति वा मरुतश्च परिख्यश्चकुनिः
शक्नोत्युन्नेतुमात्मानं शक्नोति नदितुमिति वा
शक्नोति तकितुमिति वा सर्वतः शङ्करोऽस्त्विति
वा शक्नोतेर्वा तस्यैषा भवति ॥ ३ ॥

“मा नो^१ मित्रः” —इति (ऋ० सं० २, ३, ७, १) । दीर्घतमस
आर्षम् । अश्व एवाहूयते अनेन सूक्तेन । “यद् वाजिनः” —
इति । ‘यत्’ यानि ‘वाजिनः’ अस्याश्वस्य ‘देवजातस्य’
“देवैर्जनितस्य” वसुभिरादित्यात्, “सुरादश्वं वसवो निरतष्ट” —
इति (ऋ० सं० २, ३, ११, २) । अग्नेर्वा, “प्रजापतिना
द्वितीयामजुहोत्, ततोऽश्वोऽजायत” —इति । ‘सप्तेः’ “सर-
णस्य” । ‘प्रवक्ष्यामः’ प्रकर्षेण वक्ष्यामः । ‘विदथे’ एतस्मिन्
“यज्ञे” ‘वीर्याणि’ गुणान् । किं तेषाम् ? ‘मा नः’ मास्माकं
तान्युच्यमानानि ‘मित्रः’ ‘वरुणः’ ‘अर्यमा’ वायुः, ‘इन्द्रः’
‘मरुतः’ ‘परिख्यन्’ आचक्षीरन् । किन्तर्हि ? अनुमन्य-
न्ताम् । ‘आयुः’ अत्र “वायुः = अयनः” वकारलोपेन । स
कस्मात् ? अयनात्, एति क्ष्यसौ विश्वम् । ‘इन्द्रः’ ‘ऋभुक्षाः’
स हि “उरुक्षयणः” उरावन्तरिक्षे क्षियति निवसति । अथवा
क्षियतिरैश्वर्यार्थः । कस्य ईष्टे ? “ऋभूणां” देवानां “राजा”
“इति” “वा” च, तेषामीष्टे । एवम् ऋभुशब्दात् पूर्वपदम्,
क्षियतेरैश्वर्यकर्मणः उत्तरपदम् ॥

“शकुनिः” । कस्मात् ? स हि “शक्तौत्युन्नेतुमात्मानम्” ।
ऊर्ध्वं नेतुम्, लघुत्वात् । शक्तेः पूर्वपदम्, नयतेरुत्पूर्वस्योत्तर-
पदम् । “नदितुमिति वा” अथवा नदतेस्तकतेर्वा शब्दार्थगत्य-
र्थयोः पूर्वोत्तरपदं विकल्पेन । अथ “वा” “सर्वतः शङ्करः”
अयमस्माकम् “अस्त्विति” सर्वेषु नित्यमाशासितव्यो भवति ।
एवं सति ‘शम्’—इति सुखनाम पूर्वपदम्, करोतेरुत्तरपदम्
“शक्तोतेः” एव वैकल्प्यात् । किमसौ शक्तोतिपदस्य योम्यं
शङ्कितुम् ॥

“तस्य” “एषा” प्राधान्यस्तुति “भवति”—॥ ३ ॥

कनि॑क्रद॒ज्जनु॑षं॒ प्रब्रु॑वाण इत्य॑त्ति वाच॑-
मरि॒तेव॑ नाव॑म् । सुम॒ङ्गल॑श्च शकुने॒ भवा॑सि मा
त्वा काचि॑दभि॒भा वि॒श्व्या वि॒दत् ॥ न्यक्र॑न्दी-
ज्जन्म प्रब्रु॑वाणो यथास्य शब्दस्तथा नामेरयति
वाचमौरयितैव नावं सुमङ्गलश्च शकुने भव
कल्याणमङ्गलो मङ्गलङ्गिरतेर्गुणात्यर्थे गिरत्य-
नर्थानिति वाङ्गलमङ्गवन्मज्जयति पापकमिति
नैरुक्ता माङ्गच्छत्विति वा मा च त्वा काचिद-
भिभूतिः सर्वतो विदद् गृत्समदमर्धमभ्यु-
त्थितं कपिञ्जलोऽभिववाशु तदभिवादिन्येषुर्गु
भवति ॥ ४ ॥

“कनि॑क्रद॒ज्जनु॑षम्”—इति (ऋ० सं० २, ८, ११, १) ।
गृत्समदस्यार्धम् । शकुनिरुतश्रवणे जपे विनियोगः । ‘कनि-

क्रदत् 'न्यक्रन्दीत्' पुनःपुनः धृशं वा क्रन्दसीति मध्यम-
पुरुषेण नुतिरुत्तरमर्चमपेक्ष्य । 'जनुषं' 'प्रब्रुवाणः' आत्म-
मोऽभिजातिं कथयन्निव, 'इयत्ति' वाचम् 'इयर्षि' वाचम् ।
कथम् ? 'अरिता इव' "ईरयिता इव" नाविक इव,
पुनःपुनः "नावं" पारगमनाय । यस्त्वमेवमीरयसि, स त्वं
'सुमङ्गलः च' हे 'शकुने' प्रशस्तमङ्गलश्च अस्माकं 'भव' ।
वयमपि च तुभ्यमित्याशास्महे—'मा त्वा काचित्' 'अभिभा'
'अभिभूतिः' परोपद्रवः । 'विष्वा' सर्वप्रकारा सर्वतो 'विदत्'
विदत्विति । "यथास्य शब्दः, तथा नामेरयति" तदिदं
शकुनिषु बहुलमित्युक्तम् ॥

"मङ्गलं" कस्मात् ? "गिरतेः" धातोः "गृणात्यर्थं" वक्त-
मानस्य, स्तुत्यं हि तद् भवति । "गिरति अनर्थान् इति वा"
अस्यैव वा गिलनार्थस्य । किमिदं गिलति ? उत्पद्यमान-
मेवेदमनर्थात् । गिलति भक्षयति वा । अथवा "अङ्गलम्"
एतन्मकारोपजनेन मङ्गलम् । कोऽर्थः ? "अङ्गवत्", अङ्गैरवयवैः
दधिमध्वक्षतादिभिः तद्वत् । रो मत्वर्थे, व्यत्ययश्च रलोः । अथ-
वा मज्जयतेः मङ्गलम् । किम् ? "मज्जयति पापकम्—इति
नैरुक्ताः" उत्पद्यमानमेवेतत् मङ्गलिनः पुरुषस्य 'मज्जयति'
नाशयति यदस्य किञ्चित् पातकं भवति । एवं मज्जयतेर्मङ्ग-
लम् इति नैरुक्ताः विदुः । "मां गच्छतु इति वा" गमेर्वा ।
स एतत् मन्यते मामेतद् गच्छत्विति ॥

"गृत्समदमर्थमभ्युत्थितम्" इति । स्तुतिलाभकारणं स
किल किञ्चिदर्थं सिसाधायिषुरभ्युत्तस्थौ, तमभ्युत्थितं "कपि-
ञ्चलः" शकुनः "अभिववाशे" तस्मिद्धिमावेदयन् । यथा चैत-
देवम्, "तदभिवादिनी एषा ऋग् भवति" ॥ ४ ॥

भद्रं वद दक्षिणतो भद्रसुत्ततो वद ।
 भद्रं पुरस्तान्नो वद भद्रं पश्चात्कपिञ्जलः ॥
 इति सा निगदव्याख्याता गृत्समदो गृत्समदनो
 गृत्स इति मेधाविनाम गृणातेः स्तुतिकर्मणो
 मण्डूका मञ्जूका मज्जनामदतेर्वा मोदति-
 कर्मणो मन्दतेर्वा तृप्तिकर्मणो मण्डयतेरिति
 वैयाकरणा मण्ड एषामोक इति वा मण्डो
 मुदेर्वा मुदेर्वा तेषामेषा भवति ॥ ५ ॥

“भद्रं वद दक्षिणतः”—इति । इह शकुनिः किल कस्या-
 च्छिद् दिशि साधुर्भवति, कस्याश्चिदसाधुः । स एष ब्रवीति ।—
 ‘दक्षिणतः’ ‘उत्तरतः’ ‘पश्चात्’ ‘पुरस्तात्’ च सर्वत एव त्व-
 मस्माकम् ‘कपिञ्जलः’ ‘भद्र’ ‘वद’ इति ॥

“गृत्समदः = गृत्समदनः” गृत्सश्चासौ मदनश्च गृत्समदनः ।
 गृत्सः = मेधावी, मदनः = हर्षालुः ॥

“मण्डूकाः”—इति । एतत् पदम् वक्तव्यम् । य एते
 “मण्डूकाः” एते “मञ्जूकाः” । कस्मात् ? “मज्जनात्” नित्य-
 मग्ना ह्येत उदके । “मदतेः वा” स्यात् “मोदतिकर्मणः”
 नित्यप्रमुदिता हि ते । “मन्दतेः वा” स्यात् “तृप्तिकर्मणः”
 नित्यतृप्ता हि ते, प्रचुरोदकत्वात् । “मण्डयतेः”—“इति
 वैयाकरणाः” ते हि भक्तिभिर्नानाचित्राभिः विधात्रा मण्डिता
 भवन्ति । “मण्ड एषाम् शोकः”—“इति” “वा” ‘मण्डे’ उदके
 ‘एषाम्’ ‘शोकः’ निवासः—‘इति वा’ मण्डूकाः ॥

“तेषाम् एषा भवति”—॥ ५ ॥

संवत्सरं शश्याना ब्राह्मणा व्रतच-
रिणः । वाचं पर्जन्यजिन्वितां प्र मण्डूका
अवादिषुः ॥ संवत्सरं शिष्याना ब्राह्मणा व्रत-
चारिणोऽब्रुवाणा अपि वोपमार्थे स्याद्
ब्राह्मणा इव व्रतचारिण इति वाचं पर्जन्य-
प्रीतां प्रावादिषुर्मण्डूका वसिष्ठो वर्षकामः
पर्जन्यं तुष्टाव तं मण्डूकां अन्वमोदन्त स
मण्डूकाननुमोदमानान् दृष्ट्वा तुष्टाव तदभिवा-
न्येषग्ं भवति ॥ ६ ॥

“संवत्सरं शश्यानाः”—इति (ऋ० सं० ५, ७, ३, १) ।
वसिष्ठस्यार्थम् । ‘संवत्सरं’ ‘शश्यानाः’ “शिष्यानाः” निर्वाचः
संवत्सरं सुप्ता इव स्थित्वा ‘ब्राह्मणाः’ “ब्रुवाणाः” सर्वथा सन्तो
वक्तुम्, ‘व्रतचारिणः’ कृतवाक्संयमाः, ततः प्राविट्कालं प्राप्य
अभिवृष्टाः ‘पर्जन्यजिन्विताम्’ पर्जन्येन तर्पिताम् ‘वाचम्’ ‘प्र
मण्डूकाः अवादिषुः’ प्रावादिषुर्मण्डूकाः । अथवा न युक्तो
रूढिपरिवादो ब्राह्मणशब्दस्येति लुप्तोपमः प्रकल्प्यते—
“ब्राह्मणा इव व्रतचारिणः” इति । यथा ब्राह्मणा उपाकृत्य
प्रावृषि पवित्रपाणयो मेखलिनां नियतकालां तां वैदिकीं
वाचं वदन्ति, एवं प्रावादिषुरिति ॥

“वसिष्ठो वर्षकामः” इति । स्तुतिलाभनिमित्तं स किल
वर्षन्तं “पर्जन्यम्” “तुष्टाव” । “तं मण्डूकाः” “अन्वमोदन्त”
स्तुहि स्तुहि इति । “सः” तान् “मण्डूकान्” “अनुमोद-
मानान्” वाश्यामानान् “दृष्ट्वा” लब्धं वर्षनिमित्तमिति

परितुष्टः, तानेव “तुष्टाव” । यथा चैतदेवम्, “तदभिवा-
दिनो एषा ऋग् भवति” ॥ ६ ॥

उप प्रवद मण्डूकि वर्ष मा वद तादुरि ।
मध्ये ऋदस्य मवस्व विगृह्य चतुरः पदः ॥
इति सा निगदव्याख्याताच्चा अश्रुवत एना-
निति वाभ्यश्रुवत एभिरिति वा तेषामेषा
भवति ॥ ७ ॥ .

“उप प्रवद”—इति । हे मण्डूकि ! मण्डूकानां मातः !
अथवा मण्डूकपते ! मण्डूकि ! ‘मा’ माम् ‘उप’ गस्य ‘प्र’
प्रकर्षेण ‘वद’ । कथं च प्राद ! ‘वर्षम्’ ‘आ’ आभिमुख्येन
‘वद’ ‘तादुरि’ तरणशीले ! अथवा तावत्-उदरि ! याव-
च्छरीरं तावदेयोदरं तस्याः । ततो वृष्टे देवे आप्लुते उदके-
नैतस्मिन्नेकजलीभूते ‘मध्ये’ ‘ऋदस्य’ उदकस्य बहुनः ‘मवस्व’
उपरि ‘विगृह्य’ प्रतार्य ‘चतुरः’ ‘पदः’ पदानित्यर्थः । पाद-
शब्दस्य पदादेशः क्रियते ॥

“अक्षाः”—इत्येवमादीनि लब्धस्तुतित्वात् पृथिव्यायतन-
त्वसामान्यादिह वर्गे समाम्नातानि । तेषां च यथासमाम्नात-
मेव “अक्षाः” प्रथमं निर्वक्तव्याः । कस्मात् ? “अश्रुवत
एमान् इति वा” दीव्यन्तः कितवाः एतान् अक्षान् पाणिभिः ।
“अश्रुवते” व्यापयन्ति त एते, अश्रोतेः कर्मणि कारके ।
अथवा “अभ्यश्रुवते” अभिपूर्वस्य तस्यैवाश्रोतेः कारणे कारके,
तैर्हि कितवाः प्रतिक्रितवं धनम् अभ्यश्रुवते ।

“तेषाम्” “एषा भवति” स्तुतिः—॥ ७ ॥

प्रावेपा मा बृहतो मादयन्ति प्रवातेजा

१७०] १ पा० ८ ख०] दैवतं कारुणम् । १७७

इरि॑णो वृ॒हता॑नाः । सोम॑स्येव मौ॒जव॒तस्य॑
भ॒क्षो वि॒भौद॑को जागृ॑विर्म॒ह्यम॑च्छान् ॥
प्रवे॑पिणो मा मह॑तो विभौद॑कस्य फलानि
माद॑यन्ति प्रवा॑तेजाः प्रव॑णेजा इरि॑णो वर्त्त॑-
माना इरि॑णं नि॒र्कृ॑ण॒मृ॒णाते॑रपा॒णं भव॑त्यप॒-
रता॑ अ॒स्मादो॑षधय इति वा सोम॑स्येव मौ॒जव॒-
तस्य॑ भक्षः मौ॒जव॑तो मू॒जव॑ति जातो मू॒जवा॑न्
पर्व॑तो मुञ्ज॑वान् मुञ्जो॑ विमुच्यत इषी॑कयेषी॒-
केश॑तेर्गतिकर्म॑ण इयम॑पीतरेषी॑कैतस्मा॒देव वि॒भौ॒-
दको॑ विभे॒दना॑ज्जागृ॑विर्जा॒गर॑णान्म॒ह्यम॑चच्छ॒-
दत् प्र॑शंसत्येनान् प्रथ॑मया निन्दत्यु॒त्तरा॑भि॒-
ऋ॑षेर॒क्षपरि॑दूनस्यैत॒दार्षि॑ वेद॑यन्ते ग्रा॒वाणो॑
हन्ते॑र्वा गृ॒णाते॑र्वा गृ॒ह्णाते॑र्वा तेषा॑मे॒षा भव॑ति
॥ ८ ॥

“प्रावे॑पा मा” — इति । अक्ष॑पुत्रस्य मौ॒जव॑त अर्ष॑म् ।
‘प्रावे॑पाः’ “प्रवे॑पिणः” प्रकर्षे॑ण वे॒पन॑शीलस्य वृ॒क्षस्य॑ जाताः
‘वृ॒हतः’ “म॒हतः” ‘मा’ माम् ‘माद॑यन्ति’ । ‘प्रवा॑तेजाः’
प्रचुर॑वाते स्थाने काले वा जाताः, प्रा॒वृ॒ट्काले, पक्वा॑नां वा
प्रचुर॑वाते काले पत॑नाभिप्रायं जन्म । “विभौ॑दकः” एक एव
वा विशि॑ष्यते यः प्रव॑णे उद॑कबहु॒ले देशे॑ जातः, “तस्य॑ फलानि”
अ॒क्षाः । ‘इरि॑णो वृ॒हता॑नाः’ निर्ग॑तर्ये आ॒स्फुर॑कस्थाने वर्त्त॑-

मानाः, न हि तत्र पुत्रपौत्रानुगमृणं भवति । “अपार्णं” वा, उपसर्गस्थान्यत्वमेव केवलम्, अथवा “अपार्णम्” अपगतोदकम् । “अपरता अस्मात् ओषधयः इति वा” (ऋ० सं० २, ५, ५, ४) । कथं मादयन्ति ? “सोमस्य इव” यथा सोमस्य इव” यथा सोमस्य “मौजवतस्य” “भक्षः” यजमानं मादयति, हर्षयति, तर्पयति तथा । ‘विभौदकः’ विभेत्ता कोष्ठस्य, ‘जागृविः’ जागरणकर्त्ता, यो जयति, स हर्षेण जागृत्ति, योऽपि जीयते स दुःखेन जागृत्ति । स एषः ‘विभौदकः’ एवम्प्रकारः ‘मक्षम्’ ‘अच्छान्’ “अचच्छदत्” स्वेन फलशब्देन सर्वार्थेषु पुनःपुनः भृशं वा मनः छादयित्वा देवने एवैकस्मिन् मम मनः उत्साहयति ॥

“मौजवतः” सोमः । स कस्मात् ? “मूजवति जातः” । अथ “मूजवान्” कः ? “पर्वतः” । स कस्मात् मूजवान् ? “मुञ्जवान्” मुञ्जैस्तद्वान् ।

अथ “मुञ्जः” कस्मात् ? स हि “विमुच्यते इषीकया” ।

अथ “इषीका” कस्मात् ? “इषतेः गतिकर्मणः” सा हि निर्गता भवति मुञ्जात् । “इयमपीतरा इषीका एतस्मादेव” या हल्लेषा, अन्या वा, सापि हि निर्गता भवति ॥

“घावाणः” कस्मात् ? “हन्तेः वा” तदर्थोपपत्तेः, व्यापच्युप-
जनाभ्याम् । “गृणातेः वा” स्तुत्यर्थस्य, स्तूयन्ते हि ते ।
“गृह्णातेः वा” गृह्णन्ते हि ते ॥

“तेषाम्” “एषा” स्तुतिः “भवति”—॥ ८ ॥

प्रैते वदन्तु प्र वयं वदाम् ग्रावभ्यो वाचं
वदता वदद्भ्यः । यदद्भ्यः पर्वताः साकमाश्वः

श्लोकं घोषं भरथेन्द्राय सोमिनः ॥ प्रवद-
न्वेते प्रवदाम वयं ग्रावभ्यो वाचं वदत वदद्गो
यदद्रयः पर्वता अदरणीयाः सह सोममाशवः
क्षिप्रकारिणः श्लोकः शृणोतेर्षोषो घुष्यतेः
सोमिनो यूयं स्थेति वा सोमिनो गृहेष्विति
वा येन नराः प्रशस्यन्ते स नाराशंसो मन्त्र-
स्तस्यैषा भवति ॥ ६ ॥

“प्रेते वदन्तु”—इति । (ऋ० सं० ८, ४, २६, १) । अर्बुद-
स्येयमार्षम् । अस्मात् ते ‘अद्रयः’ “अदरणीयाः” अदरणार्हाः,
‘पर्वताः’ पर्ववन्तः, ‘साकमाशवः’ सहभूताः सोममश्रीथ, अभि-
षुणुथ । ते तच्चाभिषुण्वन्तः ‘इन्द्राय’ ‘श्लोकं’ श्रवणीयम्, हृद्यम्,
‘घोषं’ शब्दं ‘भरथ’ धारयथ, निर्वर्त्तयथ । ये ते यूयममुना
प्रकारेण यस्मात् ‘सोमिनः’ भवथ । अथवा ‘सोमिनः’ तद्वतो
यजमानस्य “गृहेषु” एवं कुरुध्वे, तस्मात् युष्मानधिकृत्य
ब्रवीमि—“प्रेते वदन्तु’ युष्मदर्थं स्तुतीः उद्गातारः । ‘प्रव-
दाम’ च ‘वयम्’ होतारः । अध्वर्यूनपि च ब्रूमहे,—एभ्यः
‘ग्रावभ्यः’ ‘वाचं वदद्गः’ ‘वदत’ वाचं यावत्कमेतान्
प्रतीति ॥

“नराशंसः” इति समान्नातः । कः पुनरेष नराशंसः ?
“येन नराः प्रशस्यन्ते, स नाराशंसो मन्त्रः” । किमत्र मन्त्रः
स्तूयते ? न इत्युच्यते लक्षणम्, मन्त्रैः नराः स्तूयन्ते । एव-
न्तर्हि नराणामेव समान्नातं प्राप्तमासीत् ? न, तेषां सामान्य-
स्तुत्यभावात्, राज्ञाञ्च स्तुत्युपपत्तेः । तेषामपि च सामान्या
स्तुतिर्नास्ति, अस्ति त्वेकैकशो न केषाञ्चित्, अतो भावयव्यं

लक्षणीकृत्य नाराशंसो मन्त्र उदाह्रियते। “तस्य” नार
शंसस्य मन्त्रस्य उदाहरणम्, “तस्य” वा भावयव्यस्य प्राधान्य-
स्तुतिः “एषा” ऋक् “भवति”—॥ ९ ॥

अमन्दान् स्तोमान् प्रभरे मनीषा सिन्धा-
वधिं क्षियतो भाव्यस्य । यो मे सहस्रममि-
मीत सवानतूर्तो राजा श्व इच्छमानः ॥
अमन्दान् स्तोमानबालिशाननल्पान् वा बालो
बलवर्ती भर्तव्यो भवत्यम्बास्त्रा अलं भवतीति
वाम्बास्त्रै बलं भवतीति वा बली वा प्रतिषे-
धव्यवहितः प्रभरे मनीषया मनस ईषया स्तुत्या
प्रज्ञया वा सिन्धावधि निवसतो भावयव्यस्य
राज्ञो यो मे सहस्रं निरमिमीत सवानतूर्तो
राजातूर्थ इति वात्वरमाण इति वा प्रशंसा-
मिच्छमानः ॥ १० ॥

इति नवमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ९, १ ॥

“अमन्दान् स्तोमान्”—इति (ऋ० सं० २, १, ११,
१) । दानपरितुष्टः कचौवान् ब्रवीति । ‘अमन्दान्’ ‘अबा-
लिशान्’ ‘अनल्पान्’ वा, अबालिशयोग्यान् ‘प्रभरे’ प्रहरे
उच्चारये । ‘मनीषा’ ‘स्तुत्या, प्रज्ञया वा’ । कस्य ? ‘भाव्यस्य’
‘भावयव्यस्य’ भावनेनैवासावर्जनेनैव सर्वार्थान् यवयति
मिश्रयति अनुतिष्ठयतीति भावयव्यः । क्व “निवसतः” ?
‘सिन्धौ अधिक्षियतः’ । यः किमकरोत् ? ‘यो मे’ ‘सहस्रं’

बहून् 'सवान्' यज्ञान् 'अस्मिमीत' "निरमिमीत" निर्मितवान्,
बहूनां यज्ञानां यागोपकरणं दत्तवान् । 'अतूत्तः' "अतूर्णः"
अचपलः, अत्वरमाणः । क्रमेण यो निरमिमीत सहस्रं
मम सवान् 'अवः' "प्रशंसाम्" "इच्छमानः" 'अमन्दान्'
स्तोमान्, तस्मै भावयध्याय राज्ञे प्रभरे अहमिति ॥ १० ॥

इति ऋग्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशाध्यायस्य (नव-
माध्यायस्य) प्रथमः पादः ॥ ६, १ ॥

द्वितीयः पादः ।

यज्ञसंयोगाद् राजा स्तुतिं लभेत राजसंयो-
गाद्युद्धोपकरणानि तेषां रथः प्रथमागामी
भवति रथो रंहतेर्गतिकर्मणः स्थिरतेर्वा स्याद्वि-
परीतस्य रसमाणोऽस्त्रिंस्तिष्ठतीति वा रपत्तेर्वा
रसतेर्वा तस्यै वा भवति ॥ १ (११) ॥ •

"यज्ञसंयोगाद् राजा स्तुतिं लभेत"—इति,—एवमादि ।
तदेतत् पूर्वप्रकृतस्यैव भावयध्यायस्य स्तुतिलाभनिमित्तमेव मन्व-
गतमनूयते । यस्मात् सहस्रं सवान् निरमिमीत, तस्मात्
प्रभर इति केचित् मन्यते, अपरे पुनः युद्धोपकरणानामुत्तरेषां
सामान्यमेतत् स्तुतिलाभनिमित्तमिति वर्णयन्ति । तत्
कथम् ? इति । अश्वमेधे हि "जीमूतस्यैव भवति प्रती-
कम्"—इत्यनेन सर्वयुद्धोपकरणोपेतं रथमधिरूढः, सन्नद्धक-
वचः, राजा स्तूयते । स कस्मादित्युपोद्धृत्योच्यते,—“यज्ञसं-
योगाद् राजा स्तुतिं लभेत” स तावद् यज्ञसंयोगात् स्तुतिं
लभते ।

अथ पुनर्युद्धोपकरणानि किमिति स्तुतिं लभन्ते ? इति,
—राजसंयोगात् युद्धोपकरणानि” । युद्धाय उपक्रियन्ते इति
युद्धोपकरणानि, युद्धे वा उपकुर्वन्तीति युद्धोपकरणानि । स
एष हि व्यापी स्तुतिसङ्क्रमन्याय आचार्येणोपदर्शितः । तद्यथा
— युद्धोपकरणानि राजसंयोगात् स्तुतिं लभन्ते, तस्य तानि
अङ्गानीति तत्सम्बन्धात् स्तूयन्ते,—राजापि यज्ञसंयोगात्,—
यज्ञोऽपि देवसंयोगात्,—देवता अप्यात्मसम्बन्धात्, सोऽय-
मेवात्मैवाङ्गप्रत्यङ्गभावेनावस्थितः सर्वावस्थातः स्तूयत इत्यात्म-
स्तुतिः सर्वस्थानाधिपतिभागिनी आत्मप्रतिष्ठा बाह्वव्या, तथो-
पकरणस्तुतिरिति । एष स्तुतिसंक्रमन्यायः सर्वद्वोपसन्धेयः ॥

“तेषां रथः प्रथमागामी भवति” । स कस्मात् ? तदा-
धारत्वादितरेषां युद्धोपकरणानाम् । “रथः” कस्मात् ? “रंहतेः
गतिकर्मणः” तस्य हि तदर्थैवोत्पत्तिः । “स्थिरतेः वा स्याद्
विपरीतस्य” स्थिरः सन् रथ इत्युक्तः, तत्र हि स्थिरः सुप्रति-
ष्ठितो योद्धा भवति, न तथा अश्वादिषु ॥

“तस्य” “एषा” “भवति” स्तुतिः—॥ १ (११) ॥

वनस्पते वीड्वङ्गो हि भूया अस्मत्सखा
प्रतरणः सुवीरः । गोभिः सन्नद्धो असि वील-
यस्वास्वात्वा ते जयतु जेत्यानि ॥ वनस्पते दृढाङ्गो
हि भवास्मत्सखा प्रतरणः सुवीरः कल्याणवीरो
गोभिः सन्नद्धो असि वीलयस्वेति संस्तम्भस्वा-
स्याता ते जयतु जेतव्यानि दुन्दुभिरिति शब्दा-
नुकरणं द्रुमो भिन्न इति वा कुन्दुभ्यर्तव्या स्त-
च्छब्दकर्मणस्तस्मैषा भवति ॥ २ (१२))

“वर्णस्यते वीडुङ्गः”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ३५, १) ।
मगस्यार्षम् । हे ‘वनस्यते’ वानस्यत्य ! एथ ! त्वमुच्यसे,—
‘वीडुङ्गः’ “दृढाङ्गः” ‘भूयाः’ “भव” । ततश्च “अस्मत्कृत्वा”
अस्यन्धितः । ‘प्रतरणः’ प्रतारणः, संग्रामाणां पारं नेता ।
‘सुवीरः’ “कल्याणवीरः” अविक्लवानवखण्डिताधिष्ठाता भव ।
किञ्च, कृतप्रतीकारस्वमस्माभिः ‘गोभिः सवदः असि’ सम-
न्ततो नद्धो बद्धः गव्येन चर्मणा श्लेषणा च । स त्वं कृतप्रती-
कारमात्मानं मत्वा तेन हेतुना सुतरामात्मानं ‘वीलयस्व’
संस्तम्नुहि । संस्तब्धे च त्वय्यवस्थितः ‘आस्थाता ते’ अधिष्ठाता
तव योद्धा, यानि तेन ‘जेत्वानि’ “जेतव्यानि” आत्मनोऽभो-
षितानि, तानि सर्वाणि ‘जयतु’ ॥

“दुन्दुभिः”—इति । अस्य योऽभिधेयः, तस्य “शब्दानुकर-
णम्’ आत्मनो नामधेयप्रतिलम्भनिमित्तम्, यथैवासावभिह-
न्यमानः शब्दङ्करोति दुन्दुभिरिति तदेव तस्य नाम । “द्रुमो
भिन्न इति वा” । द्रुमशब्दात् पूर्वपदम्, भित्तेरुत्तरपदम्,
तत्सम्भवो ह्यसौ द्रुमैकदेशनिष्कृषितश्चर्मणा पिनहः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ २ (१२) ॥

उपश्वासय पृथिवीमृत द्यां पुरुषा ते
मनुतां विष्ठितं जगत् । इ दुन्दुभे सजूरि-
न्द्रेण देवैर्दूराह्वीयो अपसेध शबून् ॥
उपश्वासय पृथिवीञ्च दिवञ्च बहुधा ते घोषं
मन्यतां विष्ठितं स्यावरं जङ्गमञ्च यत् स दुन्दुभे
सहजोषण इन्द्रेण च देवैश्च दूराद् दूरतर-

मपसेध शत्रूनिषुधिरिषूणां निधानं तस्यैषा
भवति ॥ ३ (१३) ॥

“उपश्वासय पृथिवीम्”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ३५,
४) । अत आरभ्य सर्वा एता युद्धोपकरणा ऋचः, भारद्वाज-
स्यार्षम् । हे ‘दुन्दुभे !’ ‘उपश्वासय’ उपशब्दय, आपूरय
शब्देन एतां ‘पृथिवीम्’ कृत्स्नाम् । ‘उत’ ‘द्याम्’ । अपि
चैकस्यापि सतस्तव ‘पुरुत्रा’ बहुत्वे वर्त्तमानस्य ‘मनुताम्’
“मन्यताम्” “घोषम्” । यच्चेदं ‘विष्टितं’ “स्थावरम्” यच्चेदं
“जगत्” “जङ्गमञ्च” । यस्यैवं तव सामर्थ्यं द्यावापृथिव्यावा-
पूरयितुम्, ‘सः’ त्वम् ‘दुन्दुभे !’ ‘सजूः’ “सहजोषणः” सह-
प्रीतिः ‘इन्द्रेण’ “च” अन्यैः “च” ‘देवैः’ । ‘दूरात्’ ‘दवीयः’
“दूरतरम्” ‘अपसेध’ अपकालय अपुनरागमनाय ‘शत्रून्’
अस्मच्छत्रून् ।—इत्येतदाशास्महे त्वत्तः ॥

“इषुधिः” = “इषूणां निधानम्” तूणः, तस्मिन्निषवो
निधीयन्ते ॥ “तस्य एषा भवति”—॥ ३ (१३) ॥

बहूनां पिता बहुरस्य पुत्रश्चिश्चाकृणोति
समनावगत्य । इषुधिः सङ्गाः पतनाञ्च सर्वाः
पृष्ठे निनद्धो जयति प्रसूतः ॥ बहूनां पिता
बहुरस्य पुत्र इतीषूनभिप्रेत्य प्रस्मयत इवापा-
त्रियमाणः शब्दानुकरणं वा सङ्गाः सचतेः
सम्पूर्वाद्वा किरतेः पृष्ठे निनद्धो जयति प्रसूत
इति व्याख्यातं हस्तप्रो हस्ते हन्यते तस्यैषा
भवति ॥ ४ (१४) ॥

“बह्वीनां पिता”—इति (ऋ० सं० ५, १, १८, ५) ।
योऽयमिषुधिः ‘बह्वीनां’ “बह्वनाम्” इषूणां ‘पिता’ पाता
रक्षिता, तदर्थत्वात् । यस्य चेषुधेः ‘बहुः’ इषुकलापः ‘पुत्रः’
सुरुणो बह्वनः वीता, तदर्थं ह्यसौ रक्षत इत्येवं व्युत्पाद्यम् ।
यश्चायं ‘चिश्वाक्कणोति’ “प्रस्मयत इव अपत्रियमाणः” प्रक-
र्षेण स्मयत इव उहाय्यमानः, चित्रपुङ्गत्वात् । अथवा हस-
तीव शोभया पुङ्गदीत्या । अस्मिन् पक्षे चिश्वातिरपठितो-
ऽपि धातुः कल्पयत इति, विकारपक्षेषु तदर्थान्यधातूपादानम्
—इत्याचार्यपरिभाषा । अथ “वा” “शब्दानुकरणम्” चिश्चि-
दित्येवं शब्दं करोति । कदा ? ‘समना’ संग्राममवगत्य
प्राप्य । स एष इषुधिः ‘सङ्गाः’ सङ्कटान् सम्पृक्तान् वा संग्रा-
मान् ‘पृतनाः च सर्वाः’ याः स्पर्द्धमानैः इषव एव केवलमभि-
सृज्य क्षिप्यन्ते पताकार्थम्, तानेवंविधान् संग्रामान् ‘पृष्ठे’
रथस्य, मनुष्यस्य वा ‘निनद्धः’ ‘जयति प्रसूतः’ क्षिप्तो धनु-
ष्मता ।—इत्येतदाशास्महे ॥

“हस्तघ्नः”=कलापीपट्टकः, गोधेति च० यमाहुः । स
कस्मात् ? “हस्ते” ह्यवस्थितोऽसौ ज्यया “हन्यते” ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ४ (१४) ॥

अहिरिव भोगैः पर्येति बाहुं ज्याया
हेतिं परिबाधमानः । हस्तघ्नो विश्वा वयु-
मानि विद्वान् पुमान् पुमांसुं परिपातु वि-
श्वतः ॥ अहिरिव भोगैः परिवेष्टयति बाहुं
ज्याया बधात् परिचायमाणो हस्तघ्नः सर्वाणि
प्रज्ञानानि प्रजानन् पुमान् पुरुमना भवति पुंस-

तेर्वाभीशवो^१ व्याख्यातास्तेषाम^२ षा भवति ॥

५ (१५) ॥

“अहिरिव भोगैः”—इति (ऋ० सं० ५, १, २१, ४) ।
योऽयम् ‘अहिरिव भोगैः’ सर्प इव कुटिलभावैः, सर्पग्राहकस्य
बाहुं सर्पेणैव ‘पर्येति’ “परिवेष्टयति” ‘बाहुम्’ धनुष्मतः
पुरुषस्य । “ज्याया हेतिं परिबाधमानः” । “ज्याया बधात्”
ज्याघाताद् बाहुं सर्वतस्त्रायमाणः तदर्थत्वात् तस्य । सोऽय-
मेवन्धर्मा ‘हस्तघ्नः’ ‘पुमान्’ इव पुरुमना इव, कश्चिदाप्तः
प्रज्ञानबहुलः ‘पुमांसम्’ एतं धनुष्मन्तम् ‘परिपातु विश्वतः’
सर्वप्रकारं सर्वतः पातु ।—इत्ये तदाशास्त्रहे ।

स्त्रियमपेक्ष्याल्पमनस्कां पुरुषे बहुतरं मनः “पुंसतेः वा”
पुरुषार्थस्य, पौंस्यमिति बलनाम भवति ॥

“अभीशवः”—इति वक्तव्यम् । ते पुनरमी “व्याख्याताः”
अभिधानतोऽभिधेयतश्च—“अभीषवोऽभ्यशु वते”—इति ॥

“तेषाम् षा भवति”—॥ ५ (१५) ॥

रथे तिष्ठन्नयति वाजिनः पुरो यत्र यत्र
कामयते सुप्रारथिः । अभीशूनां महिमानं
पनायत मनः पश्चादनु यच्छन्ति रश्मयः ॥ रथे
तिष्ठन्नयति वाजिनः पुरस्तात् सतो यत्र यत्र
कामयते सुप्रारथिः कल्याणसारथिरभीशूनां
महिमानं पूजयामि मनः पश्चात् सन्तोऽनुय-
च्छन्ति रश्मयो धनुर्द्वन्वतेर्गतिकर्मणो बधकर्मणो
वा वन्वन्त्यादिष्वस्तस्यैषा भवति ॥६ (१६)॥

“रथे विष्टन्नयति वाजिनः”—इति (ऋ० सं० ५, १, २०, १) । यदेतत् ‘रथे’ ‘तिष्ठन्’ वर्त्तमानः ‘सुषारथिः’ “कल्याण-सारथिः” सुशिक्षितोऽपि सारथिः, नेता रथस्य ‘वाजिनः’ ‘पुरः’ “पुरस्तात्” अग्रतः “सतः” रथयुक्तान्, रथस्य नीडे ‘पश्चात्’ सन् उपतिष्ठंस्तिष्ठन् । क्व ? ‘यत्र यत्र कामयते’ यत्र यत्रेच्छति योद्धा, तत्र तत्र ‘नयति’ । तदेतत् किं सारथेर्माहाभाग्यम् ? न-इत्युच्यते, अनभीशूको हि सारथिः किं कुर्यात् सुशिक्षितोऽपि ? एवम् ‘अभीशूनाम्’ एतं ‘महिमानं’ माहाभाग्यं ‘पनायत’ पूजयामि । यत् ‘मनः’ अश्वानामतिप्रबुद्धजवानामपि, येषु अश्वेषु उपनिबद्धाः ‘रश्मयः’ प्रगृहीताः सारथिना ‘पश्चात्’ “सन्तः” ‘अनुयच्छन्ति’ उपरमयन्तीत्यर्थः । सम्बोधाभावात् पनायतेत्यस्य पूजयामीति पुरुषवचनव्यत्ययः ॥

“धनुः” “धन्वतेः” गत्यर्थस्य, तद्वलेन हीषवो गच्छन्ति । “बधकर्मणो वा” शत्रुबधाय हि तदुत्पद्यते ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ६ (१६) ॥

धन्व॑ना गा धन्व॑नाजिञ्जु॒येम॑ धन्व॑ना ती॒व्राः
स॒मदो॑ जयेम । धनुः॑ शत्रो॑रप॒काम॑ कृ॒णोति॑
धन्व॑ना सर्वाः प्र॒दिशो॑ जयेम ॥ इति सा
निगदव्याख्याता समदः समदो वात्तेः सम्मदो
वा मदतेर्ज्यां जयतेर्वा जिनातेर्वा प्रजावयती-
षूनिति वा तस्या एषा भवति ॥ ७ (१७) ॥

“धन्वना गाः”—इति (ऋ० सं० ५, १, १८, १) । ताः ‘गाः’ ‘धन्वना’ धनुषा वयम् अरिभ्यः ‘जयेम’ । अपि च

‘आजिम्’ । इतरेतरस्पर्द्धया यत्र स्वस्यवेधस्यैव केवलमिषवः
 क्षिप्यन्ते वैतर्क्येण प्रसापार्थं वा तम् ‘आजिम्’ आजवनं धनु-
 षैव जयेम । अपि च याः ‘तौत्राः’ दारुणाः ‘समदः’ संग्रामाः,
 अनेकशस्त्रसम्पातसङ्घटाः, अनेकवीरपुरुषाकौर्णाः, ताः अपि
 वयं ‘जयेम’ ‘धन्वना’ ‘धनुषैव । अचि च किं बहुना समा-
 सत एव ब्रूमः—‘धनुः शत्रोः अपकामं कृणोति’ यत्र यत्र शत्रु-
 रस्मान् जेतुकामः स्यात्, ततस्ततोऽपगतकाममस्मत्तो धनुः
 करोतु । अपगतकामे च तस्मिन् शत्रौ वयं ‘धन्वना’ धनुषै-
 वैताः ‘सर्वाः’ दिशः, “प्रदिशः’ च ‘जयेम’ ।—इत्येतदाशा-
 स्महे ॥

“समदः समदो वा, सम्मदो वा” । सम्पूर्वस्य “अत्तेः”
 भक्षणार्थस्य, भक्षित इव हि तत्र परस्परतः । “मदतेर्वा”
 हर्षणार्थस्य द्वितीयम्—सम्मदो वेति, संघटास्तत्र हि परस्पर-
 रतो युध्यन्ते ॥

“ज्या”—इति वक्तव्यम् । सा पुनरियं “जयतेर्वा जिना-
 तेर्वा” । धात्वन्वत्वमर्थैकत्वम् । तद्वलेन हि जीयते । स पुन-
 रेष धनुर्गुणः ॥

“तस्या एवा भवति”—॥ ७ (१७) ॥

वच्यन्तीवेदा गनीगन्ति कर्णं प्रियं सखायं
 परिष्वजाना । योषेव शिङ्क्ते वितताधि
 धन्वं ज्या इयं समने पारयन्तो । वच्यन्तीवा-
 गच्छति कर्णं प्रियमिव सखायमिषुं परिष्व-
 जमाना योषेव शिङ्क्ते शब्दं करोति वित-
 ताधि धनुषि ज्येयं समने संग्रामे पारयन्ती पारं

नयन्ती इषु रौषतेर्गतिकर्मणो बधकर्मणो वा
तस्यैषा भवति ॥ ८ (१८) ॥

“वच्यन्तीव”—इति (ऋ० सं० ५, १, १६, ३) । येयं योषि-
दिव काचित् कस्मैचिदिष्टाय पुरुषाय किञ्चिद् रहस्यं ‘वच्यन्ती
इव’ कथयिष्यन्तीव ज्या, धनुष्मता पुरुषेण इषुं चिच्छि-
प्तता सव्येन दक्षिणेन वा पाणिना क्लृप्तमाणा सव्यं
दक्षिणं वा ‘कर्णं’ प्रत्याकृष्यते । धनुष्मता तथा मध्यम् आत्मनो
निनीय इषुं ‘गनीगन्ति’ “आगच्छति” । कथम् ? इति ।
“प्रियं सखायं परिष्वजाना” ‘प्रियम्’ इष्टं काचित्
‘सखायं’ समानख्यानम् उपजातप्रोतिम्, स्त्रीपुरुषमिव इषुम्
“परिष्वजमाना” सम्प्रोत्यर्थ एव, सस्त्रजानेत्यभ्यासोऽनर्थकः,
अर्थविशेषाभावात् । यथा हि सा कर्णं प्रत्याकृष्यते धनुष्मता,
तथा मध्यमात्मनो निनीयेषुं परिष्वजत इव । किमेता-
वदेव ? न-इत्युच्यते,—या च इयं ‘योषा इव शिक्ते’ योषि-
दिव, विदग्धा काचित् कामिना पुरुषेण आख्यानं प्रत्याकृष्य-
माणोपजायमानपरितोषा कामिनः पुरुषस्य हर्षमुत्पाद-
यन्ती ‘शिङ्क्ते’ सुकुमारमव्यक्तशब्दं करोति । ‘वितताधिध-
न्वन्’ धनुषि अध्यारोपिता, सेयम् अस्माकमेवमादिगुणयुक्ता
‘ज्या’ ‘समने’ “संग्रामे” ‘पारयन्ती’ अस्तु, “पारम्” अन्तं
“नयन्ती” अस्तु शत्रूणाम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“इषुः”—इति । एतत् “इषतेः गतिकर्मणः” तदर्थमेवा-
सावुत्पद्यते, बधार्थस्य वा, तदर्थमेव ह्यसौ गच्छति ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (१८) ॥

सुप्र॑णं व॑स्ते मृ॒गो अ॒स्या दन्तो गो॒भिः सन्ने॑द्वा

पतति प्रसूता । यत्रा नरः सञ्चु वि च द्रवन्ति
 तत्रास्त्रभ्यमिषवः शर्म यंसन् ॥ सुपर्णं वस्त इति
 वाजानभिप्रेत्य मृगमयोऽस्या दन्तो मृगयतेर्वा
 गोभिः सन्नद्धा पतति प्रसूतेति व्याख्यातं यत्र
 नराः सन्द्रवन्ति च विद्रवन्ति च तत्रास्त्रभ्य-
 मिषवः शर्म यच्छन्तु शरणं संग्रामेष्वश्वानो-
 क्तशेत्याहुः कशा प्रकाशयति भयमश्वाय कृष्य-
 तेर्वाणूभावाद्वाक् पुनः प्रकाशयत्यर्थान् खशया
 क्रोशतेर्वाश्वकशया एषा भवति ॥ ६ (१६) ॥

“सुपर्ण वस्ते”—इति (ऋ० सं० ५, १, २१, १) । य एते
 ‘सुपर्ण’ ‘वस्ते’ बसतेऽङ्गार्द्धं “वाजान्” ‘इषवः’ । येषां च एतेषां
 ‘मृगः’ “मृगमयः” ‘दन्तः’ यदि मार्गाणि फलानि, अमार्गेषु
 वा व्यथनम्भावात् मार्गयन्तीव,—किं नु तद् वेदव्यं स्यात्
 यदहं विद्धेयमिति । ये चेमे ‘गोभिः सन्नद्धाः’ गव्येन स्राव्वा
 ल्लेषणा च समन्ततो तद्धाः, ‘पतति’ गच्छन्ति, धनुष्मता
 ‘प्रसूताः’ क्षिप्ताः । त एवमादिगुणयुक्ताः ‘इषवः’ ‘यत्र’ यस्मिन्
 संग्रामे ‘नरः’ नराः मनुष्याः ‘सन्द्रवन्ति’ सङ्गच्छन्ति ‘च’ ‘विद्र-
 वन्ति च’ पुनर्विगच्छन्ति, ‘तत्र’ अस्त्रभ्यं ‘शर्म’ “शरणं” सुखं
 जयनिमित्तं ‘यंसन्’ “यच्छन्तु” ददतु ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अश्वजनी”—इति, एकत् पदम् । तां पुनरेतां “कशा—
 इत्याहुः” । अश्वजनीत्वैतत् न निर्वक्तव्यम्, प्रत्यक्षवृत्तित्वा-
 दस्य । अथ “कशा” कस्मात् ? सा हि “प्रकाशयति” प्रख्या-
 पयति “भयम् अश्वाय” । “कृष्यतेः वा अणूभावात्” अप-

कृष्टा हि सा भवति चर्मणोऽखी । “वाक्” अपि कशा इत्यु-
च्यते, सा “पुनः प्रकाशयत्यर्थान्” इति । अथवा “खशया”
वाक्, खे मुखाकाशे शेते इति । “क्रोशतेः वा” शब्दार्थश्च ॥

या त्वश्लकशा, तस्याः “एषा भवति”—॥ ८ (१८) ॥

आजङ्घन्ति सान्वेषाञ्जघना उपजिघ्रते ।
अश्वानि प्रचेतसोऽश्वान् समत्सु चोदय ॥
आप्नन्ति सानून्येषां सरणानि सक्थीनि सक्थिः
सचतेरासक्तोऽस्मिन् कायो जघनानि चोपपत्ति
जघनं जङ्घन्यतेरश्वानि प्रचेतसः प्रकृष्टचेत-
सोऽश्वान् समत्सु समरणेषु संग्रामेषु चोद-
योलूखलमुरुकरं वोर्ध्वखं वोर्करं वोरु मे कुर्वि-
त्यब्रवीत्तदुलूखलमभवदुरुकरं चैतत्तदुलूखल-
मित्याचक्षते परोक्षेणेति च ब्राह्मणं तस्यैषा
भवति ॥ १० (२०) ॥

“आजङ्घन्ति सान्वेषाम्”—इति (ऋ० सं० ५, १, २१,
३) । ‘आजङ्घन्ति’—इति शतरि सम्बोधनम् । हे ‘अश्वानि !’
‘आजङ्घन्ति !’ ‘सानु’ “सानूनि” ‘एषाम्’ “सर-
णानि” समुच्छितानि “सक्थीनि” कटिप्रदेशान् ‘जघना
उपजिघ्रते !’ “जघनानि” स्फिग्देशाः, तांश्च हे अश्वानि !
उपजिघ्रति ! इदमपि शतर्यैव । रथ्यानां हि कटिप्रदेश-
मश्वान्यभिहन्ति, पस्थानां स्फिग्देशान् । हे ‘अश्वानि !’
या त्वमेवमभिर्हंस’ सा त्वमेतान् ‘अश्वान्’ ‘प्रचेतसः’
“प्रकृष्टचेतसः” गमनं प्रति समुत्सुकान् ‘समत्सु’ “समरणेषु”

संग्रामेषु तथा 'चोदय' यथा जयेयम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“सानूनि=सक्थीनि” तानि पुनः “सरणानि” तद्वलेन हि सरन्ति सत्तारः । “सक्थिः” कस्मात् ? “सचतेः” । किमस्मिन् सक्तम् ? “आसक्तोऽस्मिन्” “कायः” क्तत्स्रं शरीरम् । “जघनम्” कस्मात् ? तद्धि “जङ्घन्यते” भृशं हन्यते कशया ॥

“उलूखलम्”—इति, एतत् पदम् । तत् कस्मात् ? तद्धि उरुकरत्वात् “उरुकरम्” बह्वन्त्रम् करोति, उरुशब्दात् पूर्वपदम्, करोतेरुत्तरपदम् । “उर्जरं वा” ऊर्ज्शब्दात् पूर्वपदम्, करोतेरुत्तरपदम्, ऊर्ज एव हि करणार्थं तदुत्पद्यते । “ऊर्ज्खं वा” ऊर्ज्शब्दात् पूर्वपदम्, खशब्दादुत्तरपदम् ऊर्जमेव हि तस्य खातं भवति । अथवा “ऊरु मे कुरु—इत्यब्रवीत् तदुलूखलमभवत्” । तत् किल क्रियमाणं उरु मे खं कुर्वित्यब्रवीदिव, तथागुणयुक्तत्वात् तस्य । ब्राह्मणमपि च भवति—“उरुकरं वै तत्तदुलूखलमित्याचक्षतेऽपरोक्षेण” उरु करोतीत्युरुकरमेतत् प्रत्यक्षमव्यवहितगुणविधानम् । तत् पुनरेतत् रकोर्व्यत्यये न व्यवहितगुणमुच्यते उलूखलमिति ॥

“तस्य” “एषा” स्तुतिः “भवति”—॥ १० (२०) ॥

यच्चिद्धि त्वं गृहे गृहे उलूखलक युज्यसे ।
इह द्युमत्तमं वद जयतामिव दुन्दुभिः । इति
सा निगदव्याख्याता ॥ ११ (२१) ॥

इति नवमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ६, २ ॥

“यच्चिद्धि त्वं गृहे गृहे”—इति (ऋ० सं० १, २, २५, ५) । शुनःशेषस्यार्षम् । “आयजी वाजसातमा”—इति च । सोमा-

भिषवे विनियोगः । अभिमन्त्रा चोपधीयते अग्निचयने ।
हे 'उलूखलक !' 'युज्यसे' । यद्यपि त्वम् अन्नसंस्कारार्थं 'गृहे
गृहे' युज्यसे, तथापि त्वम् 'इह' एव अस्मद्गृहे 'द्युमत्तमं'
दीप्तिमत्तमम् गम्भीरम् (अत्रैर्बहुभिः संस्क्रियमाणैः) शब्दं
'वद' । कथम् ? "जयतामिव दुन्दुभिः" ये हि जयन्ति,
तेषामेतदेव जयस्य पूर्वरूपं भवति गम्भीरस्वरो दुन्दुभिः, ये
पुनर्जीयन्ते, तेषां रुद्रस्वर इति ॥ ११ (२१) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशाध्यायस्य

(नवमाध्यायस्य) द्वितीयः पादः ॥ ६, २ ॥

तृतीयः पादः ॥

वृषभः प्रजां वर्षतीति वातिबृहति रेत इति
वा तद् वृषकर्मा वर्षणाद् वृषभस्तस्यैषा भवति
॥ १ (२२) ॥

"वृषभः" कस्मात् ? स हि "प्रजां वर्षति" प्रजोत्पत्ति-
कारणं रेतः सिञ्चति योनौ । "अतिबृहति रेतः इति वा"
रेतः सेक्तुमतिशयेनासावात्मानमुद्यच्छति । "तद् वृषकर्मा,
वर्षणात् वृषभः" । तेनास्य वृषकर्मणा रेतोवर्षलक्षणेन गौर-
प्यतिशयेन यो युक्तोऽसावपि 'वृषणात्' रेतोवर्षणाच्चेतोः भकार-
मुपजनीकृत्वा वृषभ इत्युच्यते ॥

"तस्य" गोवृषभस्य "एषा" स्तुतिः "भवति"—॥१ (२२) ॥

न्यक्रन्दयन्नुपयन्त एनममेहयन् वृषभं
मध्यं आजेः । तेन सूभवं शतवत्सहस्रं गवां
सुद्वलः प्रधने जिगाय ॥ न्यक्रन्दयन्नुपयन्त एन-

मिति व्याख्यातममेहयन् वृषभं मध्यं आज्ञेरा-
जयनस्याजवनस्येति वा तेन तं सूभवं राजानं
भवेतिरत्तिकर्मा तदा सूभवं सहस्रं गवां सुद्वलः
प्रधने जिगाय प्रधन इति संग्रामनाम प्रक्रीर्णा-
न्यस्त्रिन् धनानि भवन्ति दुषणो दुममयो धन-
स्तचेतिहासमाचक्षते सुद्वलो भार्यश्च ऋषिर्दृ-
षभञ्च दुषणञ्च युक्त्वा संग्रामे व्यवहृत्याजिं
जिगाय तदभिवादिन्येषुर्गं भवन्ति ॥ २ (२३) ॥

“न्यक्रन्दयन्नुपयन्त एनम्”—इति (ऋ० सं० ८, ५,
२०, ५) । एवं तावत् “व्याख्यातम्” प्रतिपदम्, एकवाक्य-
तया तु मन्त्रस्य व्याख्येयमिति । मन्त्रदृग् ब्रवीति,—यत्
वृषभकेणाजैषीस्त्वमेनं राजानमिति । तत्र मे शृणुतं ।—
यम् ‘एनम्’—‘आजेः’ शरपथस्य संग्रामस्य ‘मध्ये’ वर्तमानं
‘वृषभम्’ ‘न्यक्रन्दयन्’ ‘उपयन्त’ उपयन्ति, न्यक्रन्दयत एनं
हे जनाः ! फुल्कारवन्तं कारयतेति, उपयन्ति उपगच्छन्ति
परिवृण्वन्ति । ‘अमेहयन्’ मेहयन्तश्च तं मुहूर्तं स्थीयताम्,
यावदयं सकृन्मूत्रं करोति ततो न ह्यसुखं भविष्यतीति, स हि
गोमिनां माजिसृतां स्वभावः । ‘तेन’ अमुना वृषभेण ‘सूभवं’
सुभगं शोभनभोगं “राजानम्” “तदा” ‘सुभगं’ सुयवसदेशं
समृद्धम्, ‘शतवत्’ शतैस्तद्वत्सङ्ख्याकम्, ‘सहस्रं’ ‘गवां’ दश-
शतानि, यदा, असङ्ख्यं बहु । किम् ? इति । ‘सुद्वलः’
अहम्, ‘प्रधने’ संग्रामे धनं प्रतिस्पृहया विजिगीषोरावयोः
प्रवृत्तयोर्वाहिकायां ‘जिगाय’ जितवानिति ॥

“द्रुघणः” इति, एतत् पदम् । स पुनरेषः “द्रुममयो घनः” । द्रुप्रकृतिः, तत्प्रकृतिवचने मयट्, द्रुशब्दात् पूर्व-पदम्, घनशब्दादुत्तरपदम्, मुद्गरोऽभिधेयः ॥

“तत्रेतिहासमाचक्षते”—इति । स्तुतिनाभनिमित्तसुभ-योरप्येकमेव वृषभद्रुघणयोः—“भार्यश्वऋषिरित्येवमादि । स किल द्वितीयगोरभावात् राज्ञा सह प्रतिस्पर्द्धमानः ऐश्वर्या-दन्वादिश्य “द्रुघणं” वृषभेण सह “मुक्त्वा” राज्ञा सहाजिं ससर्प, स च तं “जिगाय” जितवान् ।

यथा चैतदेवम्, तस्यार्थस्य अभिवादिनी “एषा ऋग् भवति”—॥ २ (२३) ॥

इमन्तं पश्य वृषभस्य युञ्जुङ्गाषाया मध्ये^१
द्रुघणं शयानम् । येन जिगाय शतवत् सहस्रं^०
गवां सुद्गलः पतनाज्येषु ॥ इमन्तं पश्य वृष-
भस्य सहयुजं काषाया मध्ये द्रुघणं शयानं येन
जिगाय शतवत् सहस्रं गवां सुद्गलः पतनाज्येषु,
पतनाज्यमिति संग्रामनाम पतनानामजनाद्वा
जयनाद्वा सुद्गलो सुद्गवान् सुद्गगिलो वा मदन-
ङ्गिलतीति वा मदङ्गिलो वा सुदङ्गिलो वा
भार्यश्वो भृम्यश्वस्य पुत्रो भृम्यश्वो भृमयो-
ऽस्याश्वा अश्वभरणाद्वा पितुरित्यन्नाम पातेर्वा
पिबतेर्वा प्यायतेर्वा तस्यैषा भवति ॥ ३ (२४) ॥

“इमं तं पश्य वृषभस्य”—इति (ऋ० सं० ८, ५, २१, ४) ।
 जितायामाजौ अवसिताजिमरणमाज्यन्त एवापविद्धं मुद्गरो
 मुद्गलः केनचित् पृष्टः,—केन सह युक्तः वृषभेणमं राजानमजैषी-
 रिति ? स तमुपदिशन्नेव द्रुघणमाज्यन्ते तस्मिन्नपविद्ध-
 मसावन्नमिव कुत्सयन् राजानमनयर्चा तस्मै प्रत्याचक्षे,—
 इमन्तं पश्य येनाजैषमिति । ‘वृषभस्य’ ‘युञ्जम्’ “सहयुजम्” ।
 क्व वर्त्तमानम् ? ‘काष्ठायाः’ आज्यन्तस्य ‘मध्ये’ ‘द्रुघणं’
 ‘शयानम्’ अपविद्धम् । “येन जिगाय शतवत्सहस्रम्”—इति
 व्याख्यातम् (१८४ पृ० २० पं०) ॥

“पृतनाज्यम्—इति संग्रामनाम” । तत् कस्मात् ? “पृत-
 नानाम् अजनाद्वा” पृतनाः मनुष्याः, ते यस्मिन्नजन्ति
 गच्छन्ति, पृतनाशब्दात् पूर्वपदम्, अञ्जतेरुत्तरपदम् । “जय-
 नाद्वा” तत्रोत्तरपदे विकल्पयन्ति, तं हि तत्र जयन्ति ।
 “मुद्गलः=“मुद्गवान्” । लो मत्वर्थे । अथ “वा” “मुद्गगिलः”
 मुद्गभोजनप्रायः, मुद्गशब्दात् पूर्वपदम्, गिलशब्दात् उत्तरपदम् ।
 “मदनं गिलति इति वा” मदनः कामः, तमसौ गिलति
 वशीकरोति, जितेन्द्रिय इत्यर्थः, मदनशब्दात् पूर्वपदम्,
 गिलतिशब्दात् उत्तरपदम् । “मदङ्गिलः वा” मद उद्रेकः,
 तमसौ गिलति, उपशान्त इत्यर्थः । “मुदं गिलः वा” हर्ष-
 मसौ गिलति, निवृत्त इत्यर्थः । “भार्यश्वः=भृत्यश्वस्य
 पुत्रः” । “भृत्यश्वः” पुनः “भृत्योऽस्याश्वः” अनवस्थायिनः ।
 “अश्वभरणात् वा” विभक्तिं वासावश्वान् ॥

“पितुः—इति” एतत् वक्तव्यम् । तत् पुनरेतत् “अन्न-
 नाम” । तत् कस्मात् ? “पातेः वा” रक्षणार्थस्य, “पिबतेः वा”
 पानार्थस्य ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ३ (२४) ॥

पितुं नु स्तोषं महो धर्माणन्तविषीम् ।
यस्य चितो व्योजसा वृत्रं विपर्वमर्दयत् ॥ तं
पितुं स्तौमि महतो धारयितारं बलस्य तवि-
षीति बलनाम तवतेर्वा वृद्धिकर्मणो यस्य चित
ओजसा बलेन त्रितस्त्रिस्थान इन्द्रो वृत्रं विप-
र्वाणं व्यर्दयति नद्यो व्याख्यातास्तासामिषा
भवति ॥ ४ (२५) ॥

“पितुं नु स्तोषम्”—इति (ऋ० सं० २, ५, ६, १) ।
अगस्त्यस्यार्षम् । ‘यस्य’ पितोः ‘ओजसा’ बलेन बलाधि-
पतिरपीन्द्रः, ‘त्रितः’ “त्रिस्थानः” त्रिषु स्थानेष्वप्रतिहत-
प्रभावः । ‘वृत्रं’ मेघम्, ‘विपर्वं’ विगतपर्वाणम्, विगतसन्धि-
बन्धनं कृत्वा ‘वि अर्दयत्’ विविधमर्दयति अपुनरावृत्तये ।
“तं” ‘पितुम्’ अन्नमहं ‘तविषीं’ तविषीसंज्ञकस्य ‘महः’
“महतः” बलस्य ‘धर्माणं’ “धारयितारं” ‘स्तोषम्’ “स्तौमि” ।
को हि नाम न तत् स्तूयात् यस्मादृते त्रिलोकाधिपतिरपीन्द्रः
किञ्चिदप्यशक्तः कर्तुमित्यभिप्रायः । “तविषीति बलनाम”
“तु वृद्धौ”—इत्यस्य, तद्धि सर्ववस्तुभ्यो ज्यायः ॥

“नद्यः” अवसरप्राप्ताः, ताः पुनरेताः “व्याख्याताः”—
“नदना भवन्ति शब्दवत्यः”—इति ॥

“तासाम् एषा भवति”—॥ ४ (२५) ॥

इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि
स्तौमं सचता परुषाणा । असिक्ता मरुद्दृधे

वितस्तयाजी^१कीये शृणुह्या सुषोमया ॥ इमं
मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि परुष्णि स्तोम-
मासेवध्वमसिकन्या च सह मरुद्दृष्टे वितस्तया
चाजीकीय आशृणुहि सुषोमया चेति समस्ता-
र्थोऽथैकपदनिरुक्तं गङ्गा गमनाद्यमुना प्रयुवती
गच्छतीति वा प्रवियुतं गच्छतीति वा सरस्वती
सर इत्युदकनाम सत्तैस्तद्वती शुतुद्री शुद्रा-
विणी क्षिप्रद्राविण्याशु तुन्नेव भ्रूवतीति वेरा-
वतीं परुष्णीत्याहुः पर्ववती भास्वती कुटिलगा-
मिन्यसिकन्यशुक्लासिता सितमिति वर्षाणाम
तत्प्रतिषेधोऽसितं मरुद्दृष्टाः सर्वा नद्यो मरुत
एना वर्द्धयन्ति वितस्ताविदग्धा विष्टद्वा महा-
कूलानीकीयां विपाडित्याहुर्भृजौकप्रभवा वर्ज-
गामिनी वा विपाड्विपाटनादा विपाशनादा
विपापणादा पाशा अस्यां व्यपाशयन्त वसिष्ठस्य
सुभूर्षतस्तस्माद्विपाडुच्यते पूर्वमासीदुक्ञ्जिरा
सुषोमा सिन्धुर्यदेनामभिप्रसुवन्ति नद्यः सिन्धुः
स्यन्दनादाप आप्नोतेस्तासामेषा भवन्ति ॥ ५

(२६) ॥

“इमं मे^१ गङ्गे यमुने”—इति (ऋ० सं० ८, ३, ६, ५) ।

हे 'मरुद्बधे !'—'गङ्गे !' (१), 'यसुने !' (२), 'सरस्वति !'
(३), 'शुतुद्रि !' (४) यूयम् 'इमम्' 'मे' मम 'स्तोमम्' 'सचत'
"आसेवध्वम्" । 'परुष्णा' (५) सह 'मरुद्बधे' 'आर्षी-
कौये !' (६) त्वमपि 'असिक्न्या' (७) 'वितस्तया' (८) 'सुषो-
मया' (९) च सह 'आशृणुहि' आभिमुख्येन स्थित्वा शृणुहि
—“इति समस्तार्थः” । एवं सर्वत्र पूर्वं समस्तार्थो वक्तव्य
इत्युपप्रदर्शनार्थम् ॥

“अथैकपदानिरुक्तम्” ।—“गङ्गा, गमनात्” सा हि विशिष्टं
स्थानं गच्छति, गमयति वा प्राणिनी विशिष्टं स्थानमिति
गङ्गा (१) । “यसुनी, प्रयुवती गच्छति” प्रकर्षेण मिश्रयत्य-
न्याभिः नदीभिः स्वान्युदकानि गच्छति । “प्रवियुतं गच्छ-
तीति वा” स्तिमितमिव तरङ्गैर्गच्छति (२) । “सरस्वती” “सर-
इत्युदकनाम” तत् कस्मात् ? “सर्त्तः” “रु गती—इत्यस्य, तेन
सरसा विशिष्टेन “तद्वती” विज्ञायते हि राजसूये सारस्वतीना-
मपामभिषेकार्थवादः—“वरुणस्य वा अभिषिञ्चमानस्येन्द्रियं
वीर्यमपाक्रमत्, तत् त्रेधाभवत्, भृगुस्तृतीयमभवच्छ्राय-
न्तीयं सरस्वती तृतीयं प्राविशदिति (३) । “शुतुद्री=शुद्रा-
विणी=क्षिप्रद्राविणी” । शु—इति क्षिप्रनाम । अथवा आशु
क्षिप्रमसौ “तुन्नेव” विद्धेव केनचित् “द्रवति” आकारलोपः
पूर्वपदे (४) । “इरावतीं परुष्णोद्याहुः” येयमिरावतीति लोके
प्रसिद्धा, तामिमामेतास्मान् मन्त्रं मन्त्रार्थदिदः परुष्णी-
त्याहुः । सा कस्मात् ? “पर्ववती” । किमुक्तं भवति ? “कुटि-
लगाभिनी” इति, तदस्वाः पर्वत्वम्, यानि कुटिलानि तानि
पर्वणीव तस्याः, तैस्तद्वतीति (५) । “असिक्नौ” कस्मात् ? सा
हि “अशुक्ला=असिता” । कथम् ? “सितमिति वर्णनाम”
स च पुनः शुक्ल इति प्रसिद्धो लोके,—“सितासितौ यद्बुधौ”

इति बलदेववासुदेवावधिकृत्योक्तम्, “तत्प्रतिषेधः” तस्य शुक्लस्य प्रतिषेधः “असितम्” कृष्णमित्यर्थः । तस्मात् कृष्णोदका अशिकी (६) । “मरुद्वधाः” “सर्वाः नद्यः मरुतः एनाः वर्द्धयन्ति” वर्षेण, तस्मात् प्रत्येकं नद्यभिधानमनुषज्यते विशेषणत्वेन,—हे मरुद्वधे !, गङ्गे ! यमुने ! इत्यादि । “वितस्ता = अविदग्धा” वैदेहको नामाग्निः स किल नदीः अन्याः निर्ददाह, न तामिति सामिधेनीब्राह्मणे विज्ञायते । अथवा “विदग्धा, महाकुला” विस्तीर्णा (७) । “आर्जीकीयां लोके विपाडित्याहुः” । सा कस्मात् ? “ऋजीकप्रभवा” ऋजीको नाम पर्वतः, तस्मात् प्रभवतीति तद्धितेन । अथवा “ऋजुगामिनी” सती आर्जीकीया । “विपाट्” “विपाटनाद् वा” विपाटयत्यसौ भूमिमतिवेगवत्त्वात् गच्छन्तीति । “विपाशनाद् वा” । किमस्यां व्यपाश्यन्त ? “पाशा अस्यां व्यपाश्यन्त वसिष्ठस्य मुमूर्षतः” । वसिष्ठः किल ममज्जास्यां मुमूर्षुः, पुत्रमरणशोकार्तः पाशैरात्मानं बद्ध्वा, तस्य किल ते पाशा अस्यां ‘व्यपाश्यन्त’ व्यमुच्यन्त उदकेन । ततः प्रभृति विपाट् अभवत् । “पूर्वम् आसीत् उरुञ्जिरा” नाम सा, उरुजलेत्यर्थः । “विप्रापणाद् वा” उदकानां विपाट् (८) । “सुषोमा = सिन्धुः” । सा कस्मात् ? “यत् एनाम्” “अभिप्रसुवन्ति” अभिगच्छन्ति अन्याः प्रभूताः “नद्यः” । “सिन्धुः” कस्मात् ? “स्यन्दनात्” सा ह्यविच्छेदेन विशेषतः स्यन्दत इति ॥ (९) ॥

“आपः”—इति, एतत् पदम् । ताः पुनरेताः “आप्नोतेः” सर्वमाभिराप्यमिति ॥

“तासाम् एषा भवति”—॥ ५ (२६) ॥

आपो हि षा मयोभुवस्ता न ऊजो दधा-

तन । महे रणाय चक्षसे ॥ आपो हि स्थः सुख-
भुवस्ता नोऽन्नाय धत्त महते च नो रणाय
रमणीयाय च दर्शनायौषधय औषड्वयन्तीति
वौषत्येना धयन्तीति वा दोषं धयन्तीति वा
तासामेषा भवति ॥ ६ (२७) ॥

“आपो हि ष्ठा”—इति (ऋ० सं० ७, ६, ५, १) । सिन्धु-
द्वीपस्यार्षम् । हे ‘आपः’ आपयित्रः ! ‘स्थः’ ‘मयोभुवः’
मयोभावयित्रश्च, ‘सुखभुवः’ सुखभावयित्रः, याः, ताः यूयं
‘नः’ अस्माकम् ‘ऊर्जे’ “अन्नाय” यथा वयमन्नं लभ्याम, भोज-
नाय च नः ‘दधातन’ धारयत अनुगृहीध्वम् । किञ्च, ‘महे
रणाय’ “महते च नो रणाय रमणीयाय” ‘च क्षसे’ दर्शनाय,
श्रुतिस्मृत्युदितसम्यग्दर्शना भूत्वा अन्नप्रयोगे यथा वर्त्तमहि,
तथा जुषध्वं यूयम् ।—इत्ये तदाशास्त्रहे ॥

“औषधयः”—इति, एतत् पदम् । ताः पुनः एताः
“औषद् धयन्ति” यत् किञ्चिदोषत् शरीरे दहद् रोगजातं
भवति, क्षयादि, तदेता अन्ताः सत्यो धयन्ति, पिबन्ति, नाश-
यन्ति । तदेवम् औषतेः पूर्वपदम्, धयतेरुत्तरपदम्, कर्त्तरि
कारके । “औषति एना धयन्ति—इति वा” औषति कस्मिंश्चि-
दुदरादावङ्गे एना धयन्ति पिबन्ति प्राणिनो दाहोपशमनाय,
तावेव धातू कर्मणि कारके । “दोषं धयन्तीति वा” यः
कश्चिदुपजायते दोषो वातादिकृतः शरीरे, तमेता धय-
न्तीति । दोषशब्दात् पूर्वपदम्, धयतेरेवोत्तरपदम्, कर्त्तर्येव
कारके ॥

“तासाम्” ओषधीनाम् “एषा” ऋक् “भवति” —
॥ ६ (२७) ॥

या ओषधीः पूर्वा जाता देवेभ्यस्त्रियुगं
पुरा । मनै नु बभ्रूणामहं शतं धामानि सप्त
च ॥ या ओषधयः पूर्वा जाता देवेभ्यस्त्रीषि
युगानि पुरा मन्ये नु तद्बभ्रूणामहं बभ्रुवर्णानां
हरणानां भरणाणामिति वा । शतं धामानि
सप्त च । धामानि त्रयाणि भवन्ति स्थानानि
नामानि जन्मानीति जन्मान्यत्राभिप्रेतामि सप्त-
शतं पुरुषस्य मर्मणां तेष्वेना दधतीति वा रात्रि-
र्याख्याता तस्य एषा भवति ॥ ७ (२८) ॥

“या ओषधीः पूर्वा जाताः” — इति (ऋ० सं० ८, ५, ८,
१) । ओषधिसूक्ते प्रथमैव । अग्निचयने चैत्रमनेन मन्त्रेण
ग्राम्यारण्याभिरूप्यते । ‘याः’ एताः “ओषधयः” ‘पूर्वाः’ प्रथमाः
‘जाताः’ । कुतः ? ‘देवेभ्यः’ न तावद् देवा उत्पद्यन्ते, अथैता
एव पूर्वमुत्पद्यन्ते । कियति काले ? ‘त्रियुगं पुरा’ कलि-
हापरत्रेताभ्यः पूर्वम्, आदिकल्पे, आद्ये कृतयुगे, देवानामपि
ह्यवमनपेक्ष्य जीवनहेतुस्थितिर्नास्तीति पूर्वमन्नमुत्पद्यते
पश्चाद् देवा इति । किं तासाम् ? इति,—“मनै नु बभ्रूणा-
महं शतं धामानि सप्त च” । तासाम् ‘अहं’ ‘बभ्रूणां’ “बभ्रु-
वर्णानाम्” ओषधयः स्वभावतः सर्वा एव पच्यमाना बभ्रु-
वर्णाः कपिलाः सम्पद्यन्ते । ‘मनै’ जाने ‘शतं धामानि, सप्त
च’ सप्ताधिकं शतमहं तासां यथावज्जाने । पश्चाद् बभ्रूणा-

मिति वर्षाव्यापत्त्या “हरणानाम्”—इति, ता हि क्षुदादि
हरन्ति । “भरणानाम्—इति वा” भद्रांस्ताः सर्वस्य भूतग्रा-
मस्य वा । ओषधयः प्रथमा जाताः “देवेभ्यस्त्रीणि युगानि
पुरा मन्ये” तद् बभ्रूणामहं बभ्रुवर्णानां हरणानामिति
वा । ‘शतं धामानि सप्त च’ व्याख्यातमेतत् । “धामानि
त्रयाणि भवन्ति,—स्थानानि, नामानि, जन्मानि” इति, इह
तु “जन्मानि अभिप्रेतानि” । सप्तशतम् ओषधिजातयः एत-
स्मिन् मन्त्रे अभिप्रेताः, अथवा “सप्तशतं पुरुषस्य मर्मणाम्,
तेषु एना दधति —इति वा” अस्मिन् पक्षे धामानि
स्थानानि ॥

“रात्रिः”—इति, एतत् पदम् । तत् पुनरभिधानतोऽभि-
धेयतश्च व्याख्यातम्,—“रातेर्दानकर्मणः”—इति ॥

“तस्याः” “एषा” स्तुतिः “भवति”—॥ ७ (२८) ॥

आ रात्रिं पार्थिवं रजः पितुरग्राधि-
धामभिः । दिवः सदांसि बृहती वितिष्ठस आ-
त्वेषं वर्त्तते तमः ॥ आपूपुरस्त्वं रात्रि पार्थिवं
रजः स्थानैर्मध्यमस्य दिवः सदांसि बृहती महती
वितिष्ठस आवर्त्तते त्वेषं तमो रजोऽरण्या-
न्यरण्यस्य पत्न्यरण्यमपाणं ग्रामादरमणं भव-
तीति वा तस्या एषा भवति ॥ ८ (२९) ॥

“आ रात्रिं पार्थिवं रजः”—इति । कुशिकस्यार्घम्,
रात्र्या वा । हे ‘रात्रि !’ या त्वम् “आपूपुरः” ‘पार्थिवं रजः’
पृथिवीलकोम् आपूरयासि । किं केवलमेतदेव ? न, इत्यु-
च्यते,—‘पितुः धामभिः’ “मध्यमस्य स्थानैः” सह, सहान्तरि-

क्षेण, तदपि ह्यापूर्यसे तमसा । किमेतावदेव ? ने, इत्यु-
च्यते,—किन्तर्हि ? 'दिवः' द्युलोकस्यापि यात्रि 'सदांसि'
सदमानि, येषु हि द्युलोकवासिनः सदनेषु स्थानेषु, सीदन्ति
तान्यपि । 'बृहती' महती यस्मात् त्वम्, तस्माद् दूरेऽपि
वर्त्तमाना 'वितिष्ठसे' विष्टभ्य तिष्ठसि । न केवलं विष्टभ्यैव
तिष्ठसि, किन्तर्हि ? आपूर्य द्युलोकमपि तत्पूरणातिशिष्टं
'तमः' 'त्वेषं' महत् पुनरिममेव लोकं प्रति आवर्त्तते यस्याः
तव, सा त्वमस्माकं सर्वदा शिवा भव ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अरण्यानी”—इति, एतत् पदम् । सा पुनः “अरण्यस्य
पत्नी” पालयित्री देवता । अथ अरण्यं कस्मात् ? “अर-
ण्यम् = अपारणं ग्रामात्” तच्च ग्रामादपारणमपगतं भवति,
“ऋ गतौ”—इत्यस्य । “अरमणं भवति—इति वा” रमेः
प्रतिषेधपूर्वस्य, न ह्यरण्ये रतिर्भवति ॥

“तस्याः एषा भवति” स्तुतिः—॥ ८ (२६) ॥

अर॑ण्यान्यर॑ण्यान्यसौ या प्रेव॑ नश्य॑सि ।
क॒था ग्रामं॑ न पृ॑च्छसि॒ न त्वा भौरि॑व विन्दती॑
३ ॥ अरण्यानीत्येनामामन्त्रयते यासावर-
णयानि वनानि पराचौव नश्यसि कथं ग्रामं न
पृच्छसि न त्वा भीर्विन्दतीवेतीवः परिभयार्थं
वा अद्वा अद्धानात्तस्या एषा भवति ॥६(३०)॥

“अरण्यान्यरण्यानि”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ४, १) ।
ऐरम्नादस्य देवमुनेरार्षम् । सम्बुद्धावेकवचनं पूर्वम्, द्वितीया-
बहुवचनमुत्तरम् । उत्पन्नदिङ्गोहो मन्त्रदृक् अरण्ये भीतो-
ऽरण्याधिदेवतामरण्यानीं ब्रवीति,—अहं तावदेतस्मिन्नरण्ये

नेरमणे भीतः, कथं त्वं न विभेषि ? इति । भीषय-
माण इव ।—हे 'अरण्यानि' कथं त्वम् 'अरण्यानि'
“वनानि” प्रति केवलं 'प्रेव' “पराचोव” पराङ्मुखीव
अनावर्त्तमाना 'नश्यसि' ? 'असौ' असाविति दृश्य-
माना इव । यतो ब्रवीमि—“कृथा आसं न पृच्छसि न त्वा
भोरिव विन्दतो ३” । अथ “वा इवः परिभयार्थे” न त्वमो-
षदपि विभेषीति परिरोषदर्थः । तद्यथा—परिमधुरं पर्याप्त-
मिति ॥

“अद्वा”—इति, एतत् पदम् । अत्र “अत्”—इति सत्य
नाम पूर्वपदम्, तत् सत्यमस्यां धीयत इति अद्वा, धर्मार्थकाम-
मोक्षेषु अविपर्ययेणैवमेतदिति या बुद्धिरुत्पद्यते, तदधिदेव-
ताभावाख्या अद्वेत्युच्यते । सा पुनः आग्नेयं सर्वं प्रकाशमिति
अग्निरेव ॥

“तस्या एषा भवति” स्तुतिः—॥ ९ (३०) ॥

अद्वाग्निः समिद्ध्रते अद्वा ह्यते हविः ।
अद्वां भगस्य मूर्द्धनि वचसा वेदयामसि ॥ अद्वा-
ग्निः साधु समिद्ध्रते अद्वा हविः साधु
ह्यते अद्वां भगस्य भागधेयस्य मूर्द्धनि प्रधा-
नाङ्गे वचनेनावेदयामः पृथिवी व्याख्याता
तस्या एषा भवति ॥ १० (३१) ॥

“अद्वाग्निः समिद्ध्रते”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ९
२२) । अद्वायाः कामायन्या आर्षम् । य एव 'अग्निः' 'अद्वाया'
पृथेपेतः, अद्वायैवास्तिक्यबुद्धिमालम्ब्य 'समिद्ध्रते' कर्मणि, स
एव “साधु” शोभनं समिद्ध्रते, इतरो हि समिद्धोऽप्यसमिद्ध

एव, अश्रद्धासमिद्धाग्निकर्मणः फलाभावात् । एवमेव “अद्भया
ह्यते हविः” यदेव अद्भया ह्यते हविः, तदेव “साधु ह्यते”
अन्यस्याफलत्वात्, उक्तञ्च—‘नाश्रद्धधानाय हविर्जुषन्ति
देवाः’—इति । एवं चेत्—“श्रद्धां भगस्य मूर्द्धनि वचसा
वेदयामसि” । ‘भगस्य’ “भागधेयस्य” धर्मस्य ‘मूर्द्धनि’
“प्रधानाङ्गे” मूर्द्धा शिरः, प्रधानमिदमङ्गं धर्मस्य या श्रद्धा,
तदभावे धर्माभावात् । अपि च ‘वचसा’ एव “वचनेन” एव
मन्त्रगतेन—“अश्रद्धामनृते दधाच्छ्रद्धां सत्ये प्रजापतिः”—
इत्यनेनैव तदुद्भाव्य शिरःप्रकाशम् ‘वेदयामसि’ “आवेद-
यामः” आघोषयामो नाश्रद्धधानस्य धर्म इति ॥

“पृथिवी” “व्याख्याता” “अथ वै दर्शनेन पृथुः”—इत्यत्र ।

“तस्या एषा भवति”—॥ १० (३१) ॥

स्योना पृथिवि भवानृक्षरा निवेशनी । यच्छा
नः शर्मं सुप्रथः ॥ सुखा नः पृथिवि भवानृक्षरा
निवेशन्यृक्षरः कण्टक ऋच्छतेः कण्टकः कन्तपो
वा कन्ततेर्वा कण्टतेर्वा स्याद्गतिकर्मण उद्गततमो
भवति यच्छ नः शर्मं यच्छन्तु शरणां सर्वतः
पृथ्व्या व्याख्याता तस्या एषा भवति ॥११(३२)

“स्योना पृथिवि भव”—इति (ऋ० सं० १, २, ६, ५, य०
वा. सं० ३५, २१) । मेधातिथिरार्षम् । हिरण्यनाशप्रायश्चित्तेष्ट्यां
भौमस्यैककपालस्य पुराऽनुवाक्या । हे ‘पृथिवि !’ ‘स्योना’
“सुखा” त्वमस्माकं ‘भव’ । कथम् ? “अनृक्षरा निवेशनी” ।
‘अनृक्षरा’ निष्कण्टका, ‘निवेशनी’ निवासयोग्या । निविष्टा-

नाञ्चात्माकं 'यच्छ' देहि 'शर्म' सुखम् 'सप्रथः' "सर्वतः पृथुः"
विस्तोर्णमिति ॥

"ऋक्षरः = कण्टकः" "ऋच्छतेः" । — "कण्टकः" — "कं
तपः वा" "कृन्ततेः वा" "कण्टतेः वा स्यात् गतिकर्मणः, उद्ग-
ततमो भवति" । कमहं तापयामीति एवमर्थमुद्गतः,
कण्टकः । कण्टतेर्वा, स ह्युद्गततमो भवति वृक्षात् ॥

"अप्या" "व्याख्याता" । "यदेनया विद्धोऽपवीयते",
व्याधिर्वा भयं वा" — इत्यत्र व्याख्या ॥

"बस्या एषा भवति" — ॥ ११ (३२) ॥

अमोषाञ्चित्तं प्रतिलोभयन्ती गृहाणा-
ङ्गान्यप्वे परेहि । अभिप्रेहि निर्देह हृत्सु-
शोकैरन्धेनामित्रास्तमसा सचन्ताम् ॥ अमोषां
चित्तानि प्रज्ञानानि प्रतिलोभयमाना गृहाणा-
ङ्गान्यप्वे परेह्यभिप्रेहि निर्देहैषां न्हृदयानि
शोकैरन्धेनामित्रास्तमसा संसेव्यन्तामग्नाय्यग्नेः
पत्नी तस्या एषा भवति ॥ १२ (३३) ॥

"अमोषाञ्चित्तम्" — इति (ऋ० सं० ८, ५, २३, ६ । य०
वा० सं० १७, ४४ । सा० सं० उ० आ० ८, ३, ५, १ । अथ०
सं० ३, २, ५) । अप्रतिरथस्यापेम् । हे 'अप्वे !' 'अमोषाम्'
अस्मच्छत्रूणां 'चित्तम्' "चित्तानि" मनांसि 'प्रतिलोभयन्ती'
"प्रतिलोभयमाना" प्रत्येकं लोभयन्ती 'गृहाण अङ्गानि'
सर्वगात्राणि आविश, त्वयैते आविष्टसर्वगात्राः साध्वसिनः उत्-
पन्नवेपथवः सम्मूढाः अप्रतिपक्षाः सन्तु । 'परेहि' परागच्छ

एतान् । अपि च यावच्च प्रत्यवस्थितास्तावदेकैकं क्षिप्रम्
‘अभिप्रेहि’ । अभिप्रगत्य च ‘निर्दह’ “एषाम्” ‘हृत्’ “हृद-
यानि” ‘सुशोकैः’ । त्वया एते निर्दग्धहृदयाः ‘अमित्राः’ अस्मद-
मित्राः “अन्धेन तमसा” ‘सचन्ताम्’ “संसेव्यन्ताम्” ।—इत्येत-
दाशास्यहे ॥

“अग्नायी” “अग्नेः पत्नीः” ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ १२ (३३) ॥

इहेन्द्राणीसुपह्वये वरुणानीं स्वस्तये ।
अग्नायीं सोमपीतये । इति सा निगदव्या-
ख्याता ॥ १३ (३४) ॥

इति नवमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ६, ३ ॥

“इहेन्द्राणीसुपह्वये”—इति (ऋ० सं० १, २, ६, २) ।
“इति सा निगदव्याख्याता” । ‘इह’ कर्मणि ‘अग्नायीम्’
‘उपह्वये’ ‘सोमपीतये’ सोमपानाय, आत्मनश्च ‘स्वस्तये’
‘इन्द्राणीम्’ अपि च ‘वरुणानीम्’ ॥

असाधारण्येनेन्द्राणीञ्च वरुणानीञ्च अग्नायीञ्च इह
कर्मणि उपह्वये सोमपानाय स्वस्तये च,—इत्येवं सति “तस्या
एषा भवति”—इति भाष्यकारवचनं (२०७ पृ०) नोपपद्यते,—
सोमपानसम्बन्धात् मध्यमा ? इति चेत्, नैतत्, अग्निरपि
हि सोमपानसम्बन्धे उक्तः,—“सोमं पिब मन्दसानो गणत्रिभिः
(ऋ० सं० ४, ३, २५, ८)”—इति, तस्मादुपपद्यत इति
॥ १३ (३४) ॥

इति ऋज्वर्षायां निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशाध्यायस्य (नवमा-
ध्यायस्य) तृतीयः पादः ॥ ६, ३ ॥

चतुर्थः पादः ।

अथातोऽष्टौ इन्दान्युलूखलमुसले उलूखलं
व्याख्यातं सुसलं मुहुः सरन्तयोरेषा भवति

॥ १ (३५) ॥

“अथातोऽष्टौ इन्दानि”—इति, अश्वादेः पूर्वस्माद् वगात् विलक्षणोऽयमपरो इन्द्रवर्ग इति पृथगधिकारवचनम् । अथातः-शब्दावुक्तार्थी । अष्टावित्यनिर्देशतोऽपि सिद्धेऽष्टत्वनियमार्थ-सष्टग्रहणम् । “उपमानक्ता” “दैव्या होतारा”—इति इन्द्र-दर्शनात् अयुक्तमिति चेत् ? न, तयोराप्रीत्वसामान्येन तत्र प्रथमं समान्नातत्वात्, इह च पुनः समान्नाने द्विरुक्ततादोष-प्रसङ्गः । मित्रावरुणादीनामपि इन्द्रसामान्यादिह प्रसङ्गः इति चेत् ? न, तेषां पृथगपि स्तुत्युपपत्तेः । एवं सति उलू-खलमुसलयोः द्यावापृथिव्योश्च ह समान्नामस्याप्रसङ्गः, केव-लयोः स्तुत्युपपत्तेः ? मुसलस्य दिवश्च पृथक्स्तुत्यभावात्, मित्रावरुणादीनान्तु सर्वेषां पृथक् स्तुतयः सन्ति, तस्मादस-मान्नामम् । अश्विनोरिह इन्द्रसामान्यात् प्राप्तमिति चेत् ? न, उपःप्रभृतीनामुपसः कालमध्ये तेषाञ्च समान्नानेनेहाति-सङ्करप्रसङ्गात् । शुनासीरयोः स्थानान्यत्वात् इहासमान्नामम् इति चेत् ? न, इन्द्रसामान्यात्, पृथिव्यर्थत्वाच्च, सम्भागाभि-प्रायेण च तत्स्तुतेः—“तेनेमामुर्पासञ्चतम्” इति । द्यावा-पृथिव्योः प्रथमं समान्नामं देवताभावादिह प्राप्तमिति चेत् ? न, दिवः पृथिव्यायतनत्वाभावात्—इन्द्रप्रसङ्गेन चेह दिवः समान्नानात् । “द्यावापृथिव्यौ ३१” “शुनासीरी ३४”—इति देवतामपेक्ष्य इन्द्रमध्ये प्रथमागामित्वस्यावचने उलूखल-मुसलयोर्द्रव्यत्वात् प्रथमं समान्नामम्, तयोः पृथिव्यायतनः

त्वस्य निरुपचारप्रसिद्धेः, प्रचुरत्वाच्च इन्द्रयोः । तयोः “उलू-
खलं व्याख्यातम्” “उरुकरम् (१६१ पृ० १२ पं०)”—इत्येव-
मादिना, “मुसलं=मुहुःसरम्” । मुसलं कस्मात् ? तद्धि
मुहुर्मुहुः सरति व्रीच्यादिषु ॥

“तयोः एषा भवति” स्तुतिः—॥ १ (३५) ॥

आय॒जी वा॒ज॒सात॑मा॒ ता ह्यु॑ १'च्चा वि॒ज-
र्भ॑तः । ह॒री' इ॒वान्धांसि॑ व॒ष्प॑ता ॥ आय॒ष्टव्ये
अ॒न्नानां॑ स॒म्भक्त॑तमे ते ह्यु॒च्चैर्वि॑क्रियेते ह॒री
इ॒वान्ना॑नि भु॒ञ्जाने॑ ह॒विर्दाने॑ ह॒विषा॑न्निधाने
तयो॑र॒ेषा भव॑ति ॥ २ (३६) ॥

“आय॒जी वा॒ज॒सात॑मा”—इति (ऋ० सं० १, २, ६६,
२) । आभिमुख्येन मर्यादया वा “यष्टव्ये” पूज्ये, ‘वाजसा-
तमे’ “अन्नानां सम्भक्ततमे” ‘उच्चा विजर्भतः’ “उच्चैर्विक्रि-
येते” उलूखलमुच्छीयते च, अवहननाय मुसलमुद्यम्यते, एत-
दुच्चैर्विहरणम् । ते एते नित्यम् अस्माकं गृहे ‘हरी’ अशी
‘इव’ । नित्यमविच्छेदेन । ‘अन्धांसि’ “अन्नानि” ‘वष्पत’
“भुञ्जानि” संस्कारकत्वेन स्याताम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“आयष्टव्ये अन्नानां सम्भक्ततमे ते ह्युच्चैर्विक्रियेते हरी इवा
न्नानि भुञ्जानि” । गतार्थमेतत् ॥

“हविर्दाने”=“हविषां निधाने” सोमास्तयोर्निधीयन्ते ॥

“तयोः एषा भवति” ॥ २ (३६) ॥

आ वा॑सु॒प॒स्य॑मद्गुहा दे॒वाः सी॑दन्तु य॒ज्ञियाः॑ ।
इ॒च्छा॒त्य सोम॑पीतये ॥ आसीदन्तु वासुपस्य उप-

स्थाने यज्ञिया देवा यज्ञसम्पादिन इहाद्य
सोमपानाय द्याव्यापृथिव्यौ व्याख्याते तयो-
रुषा भवति ॥ ३ (३७) ॥

“आ वामुपस्थमद्रुहा”—इति (ऋ० सं० २, ८, १०, ६)।
गृत्समदस्यार्षम् । “द्यावा नः पृथिवी”—इति च (२११ पृ०
१६ पं०) । हविर्दानप्रवर्त्तने विनियोगः । हे ‘हविर्दाने!’ ‘अद्रुहा’
अद्रोग्धव्ये युवामुच्ये । यत्र युवामुपगम्य स्थिते तत् ‘वाम्’
‘उपस्थ’ उपस्थाने ‘यज्ञियाः’ “यज्ञसम्पादिनः” “देवाः” ‘इह’
एतस्मिन् कर्मणि ‘अद्य’ उपगम्य ‘सीदन्तु’ निषीदन्तु
‘सोमपीतये’ “सोमपानाय” । - इत्ये तदाशास्त्रहे ॥

“आसीदन्तु वामुपस्थ उपस्थाने यज्ञिया देवा यज्ञसम्पा-
दिन इहाद्य सोमपानाय” । वर्णितमेतत् ॥

“द्यावापृथिव्यौ” “व्याख्याते” । द्यौश्च पृथिवी च इत्ये ते
पदे व्याख्याते ॥

“तयोः” “एषा” स्तुतिः “भवति”—॥ ३ (३७) ॥

द्यावा नः पृथिवी इमं सिधमद्य दिवि-
स्पृशम् । यज्ञं देवेषु यच्छताम् ॥ द्यावापृ-
थिव्यौ न इमं साधनमद्य दिविस्पृशं यज्ञं देवेषु
नियच्छतां विपाट्च्छुतुद्रौ व्याख्याते तयो-
रुषा भवति ॥ ४ (३८) ॥

“द्यावा नः पृथिवी”—इति (ऋ० सं० २, ८, १०, ५) ।
‘द्यावापृथिवी’ “द्यावापृथिव्यौ” ‘नः’ अस्माकम् ‘सिधम्’
“साधनम्” ‘इमं’ ‘यज्ञं’ सोऽयमस्मान् साधयति, ‘अद्य’

एतस्मिन् अहनि वर्त्तमानं 'दिविस्मृशं' द्यां यः सृशति
पूरयति, तमेवङ्गं यज्ञं देवेषु 'यच्छताम्' "नियच्छताम्"
देवेभ्यो दत्तम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“द्यावापृथिव्यौ न इमं साधनमद्य दिविस्मृशं यज्ञं देवेषु
नियच्छताम्” । गतार्थमेतत् ॥

“विपाट्कुतुद्रौ” “व्याख्याते” “विपाट् विपाटनादा” —
इत्यत्र (१६८ पृ०) विपाट् व्याख्याता, “शुतुद्री=शुद्राविणी”
इत्यत्र (१६८ पृ०) शुतुद्री, “तद् यद् द्विवदुपगिष्टात् तद्
व्याख्यास्यामः”—इति एतत् ॥

“तयोः” “एषा” स्तुतिः “भवति”—॥ ४ (३८) ॥

प्र पर्वतानामुशतौ उपस्थादश्वे इव विषिते
हासमाने । गावेव शुभ्रे मातरौ रिहाणे
विपाट्कुतुद्रौ पयसा ज्वेते ॥ पर्वतानामुप-
स्थादुपस्थानादुशत्यौ . कामयमाने अश्वे इव
विमुक्ते इति वा विषस्ते इति वा हासमाने
हासति स्पर्शायां हर्षमाणे वा गावाविव शुभ्रे
शोभने मातरौ संरिहाणे विपाट्कुतुद्रौ पयसा
प्रज्वेते आर्त्नी अर्त्तन्यौ वारण्यौ वारिषण्यौ
वा तयोरेषा भवति ॥ ५ (३९) ॥

“प्र पर्वतानाम्”—इति (ऋ० सं० ३, २, १२, १) । विश्वा-
मित्रो ब्रवीति । ये चैतं “विपाट्कुतुद्रौ” ‘पयसा’ उदकेन
पूर्णे ‘प्रज्वेते’ प्रकृष्टेन ज्वेतेन गच्छतः ‘पर्वतानाम्’ ‘उपस्थात्’
“उपस्थानात्” निर्भरात्, मेघानां वा । ‘उशती’ “उशत्यौ”

“कामयमाने” परस्परं समागमम्, समुद्रं वा । कथं प्रजवेते ?
 ‘अश्वे इव’ ‘विशिते’ “विमुक्ते” मन्दुरातः, “विषस्ये इति वा”
 विभागेनैकस्मिन् मुक्ते, कस्मिंश्चिद् युक्ते युगादौ वा ।
 ‘हासमाने’ स्रद्धमाने, परस्परिण हर्षमाणे वा हृष्यमाणे वा
 विपाट्कुतुद्रौ । ‘गावा इव’ “गावौ इव” ‘शुभ्रे’ “शोभने”
 कल्याण्यौ । ‘मातरा’ “मातरौ” “सं”-‘रिहाणे’ वत्समेकं
 प्रलेढुमिच्छन्त्यौ । य एवमेते प्रजवेते, ते अस्माकं गाधे भवत ।
 —इत्येतदाशास्महे ॥

“पर्वतानामुपस्था०—०पयसा प्रजवेते” । उक्तोऽस्यार्थः ॥

“आर्त्नी” धनुःप्रान्ते । ते कस्मात् ? “अर्त्तन्त्यौ वा” ऋते-
 र्धातोर्गत्यर्थस्य, गमयतस्ते इषून्, “अरण्यौ वा” अरणाहौ,
 “अरिषण्यौ वा” हन्त्र्यौ वा ॥

“तयोः एषा भर्वात”—॥ ५ (३६) ॥

ते आचरन्ती समनेव योषा मातेव
 पुत्रं विभ्रतामुपस्थे । अप शत्रून् विध्यतां
 संविदाने आर्त्नी इमे विस्फुरन्ती अमि-
 चान् ॥ ते आचरन्त्यौ समनसाविव योषे मातेव
 पुत्रं विभ्रतामुपस्थ उपस्थानेऽपविध्यतां शत्रून्
 संविदाने आर्त्नीविमे विघ्नत्यावमित्राञ्छुनासीरौ
 शुनो वायुः शु एत्यन्तरिक्षे सीर आदित्यः
 सरणात्तयोरेषा भवति ॥ ६ (४०) ॥

“ते आचरन्ती समनेव”—इति (ऋ० सं० ५, १, १६,
 ४ । य० वा० सं० २६, ४) । आर्त्नीरैवानुमन्त्रणमश्वमेधे

अनेन क्रियते । 'समना इव योषा' "समनसौ इव" एकभर्तृके योषिते यथैकं भर्तारं प्रत्याचरन्त्यौ भवतः परिष्वक्तुम्, एवमाक्रष्टारम् प्रति नित्यमाचरन्त्यौ भवतः आनमत्यौ । "मार्तवपत्रं विभृतामुपस्थे" रक्षणाय ये विभृतामाक्रष्टारम् । अमुना प्रकारेण ये विस्फुरन्त्यौ नित्यममित्रान् भवतः । ययोरेषः स्वभावः । ते 'आर्त्नी' नित्यम् अस्माकम् अमुना प्रकारेण 'मंविदाने' संवादमिव कुर्वाणे । परस्परतः आकर्षणाभिप्रायमेतत्, आकृष्यमाणयोस्तयोः संवाद इव परस्परतो भवति । 'शत्रून्' 'अपविध्यताम्' ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

"शुनासौरौ" । "शुनः=वायुः, शु एति अन्तरिक्षे" शुनासौरावित्यत्र, स हि क्षिप्रमेत्यप्रतिबध्यमानोऽन्तरिक्षे । "सौरः=आदित्यः सरणात्" स हि नित्यं सरति गच्छति ॥

"तयोः एषा भवति"—॥ ६ (४०) ॥

शुनासौराविमां वाचं जुषेथां यद्द्वि वि चक्रथुः पयः । तेनेमासुपसिञ्चतम् ॥ इति सा निगदव्याख्याता देवौ जोष्ट्रौ देव्यौ जोषयित्री द्यावापृथिव्याविति बाहोरात्रे इति वा शस्यञ्च समा चेति कात्यक्यस्तयोरेष सम्प्रैषो भवति ॥ ७ (४१) ॥

"शुनासौराविमाम्"—इति (ऋ० सं० ३, ८, ८, ५ । य० वा० सं० १२, ६८ । अथ० सं० ३, १७, ७) । "इति सा निगदव्याख्याता" । वामदेवस्यार्षम् । शुनासौर्ये विनियोगः । हे 'शुनासौरौ !' युवां 'वाचम् इमां' स्तुतिलक्षणां 'जुषेथाम्' सेवेथाम् । कथं च पुनरासेवितेयं युवाभ्यां स्यात् ?

“यद् दिवि चक्रथः पयः” । ‘यत्’ ‘दिवि’ द्य लोके ‘चक्रथुः, संभरथः युवाम् ‘पयः’ उदकम् । ‘तेन’ ‘इमां’ पृथिवीम् ‘उप-सिञ्चतम्’ । एवमनेनास्मद्वागासेविता युवाभ्यां भविष्यतीति ॥

“देवी जोष्टी”—“देव्या जोषयित्रौ” सर्वस्य तर्पयित्रौ । के पुनस्ते ? इति । “द्यावापृथिव्यौ” “अहोरात्रे वा” “शस्यं च समा च इति कात्यक्यः” शस्यं ब्रौह्मादि, समेति संवत्सरः ॥

“तयोः एषः सम्प्रैषो भवति”—॥ ८ (४१) ॥

देवी जोष्टी वसुधीती ययोरन्याघा
देषांसि यूयवदन्त्यावच्छदसु वाय्याणि यजमा-
नाय वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज ॥ देवी
जोष्टी देव्यौ जोषयित्र्यौ वसुधीती वसुधान्यौ
ययोरन्याघानि द्वेषांस्यवयावयत्यावहत्यन्या
वसूनि वननीयानि यजमानाय वसुवननाय च
वसुधानाय च वीतां पिबेतां कामयेतां वा
यजेति सम्प्रैषो देवी जर्जाहुती देव्या जर्जा-
ह्वान्यौ द्यावापृथिव्याविति वाहोरात्रे इति वा
शस्यञ्च समा चेति कात्यक्यस्तयोरेष सम्प्रैषो
भवति ॥ ८ (४२) ॥

“देवी जोष्टी”—इति (य० वा० सं० २८, १५) । ‘देवी जोष्टी’ “देव्यौ जोषयित्रौ” “वसुधीती=वसुधान्यौ” वसूनां निधानभूते, ‘ययोः’ देव्योः अन्या एका ‘अघा’ “अघानि” ‘देषांसि’ हन्ति यान्यप्रियाण्यस्माकं तानि “यूयवत्” “अव-

यावयति” अविमिश्रयति नाशयत्यस्यत्तः । ‘षन्या’ पुनः
‘आवक्षत्’ “आवहति” । ‘वसु वाय्याणि’ “यजमानाय वन-
नीयानि (वरणीयानि) वसूनि” । ‘वसुवने वसुधेयस्य’ “वसु-
वननाय” च सभ्रजनाय, “वसुधानाय” वसुविशिष्टस्य
निधानाय च । ते देव्यौ जोषयित्रौ ‘षस्य’ पृषदाज्यस्य
स्वमंशं ‘वीताम्’ “पिबेतां, कामयेतां वा” । मैत्रावरणो
ब्रवीति,—हे हातः ! त्वम् एतं ‘यज’—“इति सम्प्रैषः” ॥

“देव्यौ जोषयित्रौ०—०यजेति सम्प्रैषः” । एतस्यार्थोऽक्तः ॥

“देवी ऊर्जाहुती” = “देव्यौ ऊर्जाहुत्यौ” । “द्यावापृथिव्यौ
इति वा, अहोरात्रे इति वा, शस्यं च समा च इति कात्यक्यः” ॥

“तयोः एषः सम्प्रैषः भवति”—॥ ८ (४२) ॥

देवी ऊर्जाहुती इषमूर्जमन्यावक्षत्
सग्धिं सपीतिमन्या नवेन पूर्वं दयमानाः
स्याम पुराणेन नवं तामूर्जमूर्जाहुती ऊर्जय-
माने अधातां वसुवने वसुधेयस्य वीतां
यज ॥ देवौ ऊर्जाहुती देव्या ऊर्जाह्वान्या-
वन्नञ्च रसञ्चावहत्यावहत्यन्या सहजग्धिञ्च
सहपीतिञ्चान्या नवेन पूर्वं दयमानाः स्याम पुरा-
णेन नवं तामूर्जमूर्जाहुती ऊर्जयमाने अधातां
वसुवननाय च वसुधानाय च वीतां पिबेतां
कामयेतां वा यजेति सम्प्रैषो यजेति सम्प्रैषः
॥ १० (४३) ॥

इति नवमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ६, ४ ॥

“देवो ऊर्जाहुती”—इति (य० वा० सं० २८, १६) । “देव्यो ऊर्जाह्वान्यौ” ऊर्जस्य अन्नस्य निष्पादयित्वा” व्यावापृथिव्यौ ऊर्जाह्वान्यावुच्येते । ‘इषम् ऊर्जम् आवक्षत्’ “अन्नं च” अन्नादि-
“रसं च” ब्रोज्यापसेचनं क्षीरादिकञ्च, ‘सजग्धिं’ एका उपनामि-
तस्यान्नस्य “सहपीतिम्” अन्या “सहजग्धिम्” सहभोजनं बन्धु-
भिरिति ‘आवक्षत्’ “आवहति” आभिमुख्येन यथा बन्धुभिः
सह भुञ्जीमहि तथा करोतु । तथा च तत् बह्वन्नमस्तु,
यथा ‘नवेन’ ‘पूर्वम्’ पुराणं “दयमानाः” रक्षन्तः ‘स्याम’ ‘पुरा-
णेन नवम्’ पुराणेन नवं धान्यं दयमानाः स्याम । तामेवं-
लक्षणम् ‘ऊर्जम्’ ‘ऊर्जाहुती’ “ऊर्जयमाने” बलवती ऊर्जतां च
कुर्वाणे ‘अधाताम्’ दत्ताम् । ‘वसुवने’ “वसुवननाय च” ‘वसु-
धेयस्य’ “वसुधानाय च” ‘वीताम्’ “पिबेतां कामयेतां वा” ॥

‘यज’—“इति सम्प्रैषः” इति ॥ १० (४३) ॥

इति निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशाध्यायस्य (नवमाध्यायस्य)

चतुर्थः पादः ॥ ६, ४ ॥

जम्बूमार्गाश्रमवासिनो भगवद्गार्ग्यस्य कृतौ ऋज्वर्यायां
निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशोऽध्यायः नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥

१ २ ३ ४
(अथयान्यश्वोवोल्हामानोमिचोकनिक्रद-

५ ६ ७ ८ ९ १०
इद्रं वदसं वत्सरमुपप्रवदप्रावेपामाप्रीतेवदन्वम-

११ १२ १३ १४

न्दान्यन्नसंयोगाद्भवनस्पत उपश्वासयवह्वीना-

१५ १६ १७ १८ १९

महिरिवरथेतिष्ठन् धन्वनागावक्ष्यन्तीवेदासुपर्ण-

२१८

निरुक्तम् ।

[उत्तरषट्कम्,

२०

२१

२२

२३

२४

२५

२६

माण्डून्तियच्चिद्विष्टपभोग्यक्रन्दयन्निमन्तं पितुन्वि-

२७

२८

२९

३०

मंम आपो हिष्ठा या ओषधीराराचरण्याणि-

३१

३२

३३

३४

३५

३६

अद्भयाग्निः स्योनामीषाञ्चित्तमिहेन्द्राण्यथात

३७

३८

३९

४०

४१

आयज्यावांद्यावानःप्रपर्वतानान्ते आचरन्तीशु-

४२

४३

नासीरौ देवीजोष्ट्रीदेवी जर्जाहुती विचत्वा-
रिंशत् ॥)

इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) नवमोऽध्यायः ॥६॥

अथ दशमाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

ॐ ॥ अथातो मध्यस्थाना देवतास्तासां वायुः
प्रथमागामी भवति वायुर्वातेवैतेर्वा स्याद्गतिकर्मण
एतेरिति स्यौलाष्टीविरनथको^१ वकारस्तस्यैषा
भवति ॥ १ ॥

व्याख्यातानि पृथिवीस्थानदेवतापदानि, अधुना समा-
न्नायानुक्रमेणैव मध्यमस्थानदेवतापदानि निर्वक्तव्यानि,
तदर्थमिदमारभ्यते,— “अथातो मध्यस्थाना देवताः”—इति ।

अथशब्दो विशेषाधिकारार्थः । अतःशब्द आनन्तर्यार्थः ।
मध्यं स्थानमेतासामिति मध्यस्थानाः देवताः, वायुाद्याः
'वक्ष्यन्ते'—इति वाक्यशेषः । देवता इति बहुवचनं भेदपक्षे,
एकैव, नैरुक्तानां देवतात्रित्वाभ्युपगमात् एतस्यैव मध्यमस्य
पर्यायवचनान्येतानि वायुादीनि रोदस्यन्तानि गुणविशेषता
भवन्ति, यथैवोत्तमस्य ज्योतिषो दृश्यन्ते भगप्रभृतीनि ॥

“तासां वायुः प्रथमागामी भवति” । नन्विन्द्र इति मध्य
मस्य स्थानस्य मुख्यमभिधानम्, तत् प्रथमसमान्नातव्यमा-
सौत् ? न, मध्यमस्य वर्षकर्मापलक्षणत्वात्, वर्षकर्मणि च
वायोरधिकारः प्रथमः स्यात् । कथम् ? इति । वायुात्मनैव हि
मध्यमः, ऊर्जान्मासात् परतः सार्वदिकमुदकमुपसंहरन्नो-
षधिवनस्पतिजलाशयेभ्यः उदकमन्तरिक्षलोकस्य गर्भमुप-
चिनोति, स मासाष्टकेन सन्भृतोदकगर्भो विपक्वः प्राहृषं
प्राप्य प्रसवाय प्रकल्पते । तदुक्तम्—“वान्ति पर्णशुषो वाता-
स्ततः पर्णमुचोऽपरे । ततः पर्णरुहो वान्ति ततो देवः
प्रवर्षति ॥”—इति । तदेवं वर्षकर्मप्रारम्भे वायुात्मनैव मध्यमो
व्याप्रियत इति युक्तं वायुभिधानमिह प्रथमं समान्नातमिति ।
इतश्च युक्तं यदुच्यते “तासां वायुः प्रथमागामी भवति”—
इति, सं एष सन्भृतोदकगर्भो वायुर्विहृषन् मेघजालेन नभः,
मध्यमो वरुणः सम्पद्यते, ततो रुदत् रुद्रः, तत इरां ददत् इन्द्रः,
ततो रसान् प्रार्जयत् पर्जन्यः । एषमादिर्मध्यमस्य जगदनुग्रहाय
वर्षप्रदानसिद्धये गुणोपजनक्रमः । अनयैव गुणोपजनक्रमानु-
पूर्व्या वायुः १, वरुणः २, रुद्रः ३, पर्जन्यः ४,—इत्येवमाद्या
समान्नाये देवतानामानुपूर्वी । तदेतत् स्फुटं द्युस्थाने गुणान्त-
रोपजनानुपूर्व्यं ज्योतिर्मण्डलस्य सविदप्रभृतिषु ॥

“वायुः” कस्मात् ? “वातेः” “वा गतिगन्धनयोः (अदा०

प०)”—इत्यस्य, सततमसौ वाति गच्छति । “वेतेः वा स्याद् गतिकर्मणः” अनेकार्थो वेतिः, तस्य वा गत्यर्थस्य । “एतेः— इति स्थौलाष्टौविः” । अस्मिन् पक्षे “अनर्थकः वकारः” उप-जनमात्रम्, एत्यसौ इति वायुः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १ ॥

वायुवायाहि दर्शतेमे सोमा अरङ्गताः ।
तेषां पाहि शुधि हवम् ॥ वायुवायाहि दर्शनी-
येमे सोमा अरङ्गता अलङ्गतास्तेषां पिव शृणु
नो ह्वानमिति कमन्यं मध्यमादेवमवच्यत्तस्यैषा-
परा भवति ॥ २ ॥

“वायुवायाहि दर्शत”—इति (ऋ० सं० १, १, ३, १) । मधुच्छन्दस आर्षम् । आध्वर्यवे वायव्योपस्थाने विनियोगः, बाहृचे प्रउगे शस्त्रे शस्यते । हे ‘वायो !’ ‘दर्शत’ “दर्शनीय !” दर्शनार्ह ! त्वदर्थम् ‘इमे’ ‘सोमाः’ अस्माभिः ‘अरङ्गताः’ “अलङ्गता” पर्याप्ताः पातुं संस्कृताः । स त्वमस्माक-मिदम् ‘हवम्’ “आह्वानम्” ‘शुधि’ “शृणु” । श्रुत्वा च तत् ‘आयाहि’ । एत्य च ‘तेषाम्’ एतेषां सोमानां यः स्वोऽंशस्त्व तं ‘पाहि’ “पिब” ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

वायोः सर्वस्थानतामपेक्ष्य विचारमागूर्यं ततोऽवधार-यति,—सर्वस्थानत्वेऽपि सति “कमन्यम्” इन्द्रात् “मध्यमात्” “एवम् अवच्यत्” मन्त्रकृत् । सोमा अरङ्गताः, तेषां पिब— इति प्रसिद्धं हि इन्द्रस्य मध्यमस्य सोमपानम्, तदर्थत्वात् सोमसंस्कारस्य, अप्रसाध्यमन्यस्य । तस्मादिन्द्र एव वायुः ॥

“तस्य” इन्द्रस्य वायोः ऐन्द्रे एव सूक्ते यस्यामिन्द्रस्य विशेषे-

षण्त्वेन वायुशब्दः, तथा “एषा” “अपरा” ऋक् “भवति”—
॥ २ ॥

आसस्राणासः शवसानमच्छेन्द्रं^१ सुचक्रे
रथ्यासो अश्वाः । अभिश्रव ऋज्यन्तो वहे-
युर्नू चिन्नु वायोरन्तं विदस्येत् ॥ आससृ-
वांसोऽभिवलायमानमिन्द्रं कल्याणचक्रे रथे
योगाय रथ्या अश्वा रथस्य वोढार ऋज्यन्त
ऋजुगामिनोऽन्तमभिवहेयुर्नवञ्च पुराणञ्च श्रव
इत्यन्तनाम श्रयत इति सतो वायोश्चास्य भक्षो
यथा न विदस्येदितोन्द्रप्रधानेत्येके नैषण्डकं वायु-
कर्माभयप्रधानेत्यपरं वरुणो दृणोतीति सत-
स्तस्यैषा भवति ॥ ३ ॥

“आसस्राणासः”—इति (ऋ० सं० ४, ७, ६, १) । भर-
द्वाजस्यार्घम् । महाव्रते महदुक्थे शस्यते उत्तरे पक्षे ।
‘रथ्यासः’ “रथ्याः” ‘अश्वाः’ सुचक्रे’ “कल्याणचक्रे” “रथे”
योगार्थम् ‘इन्द्रं’ शवसानम् अच्छे’ इन्द्रमभिवलायमानमधि-
कबलमात्मानं मन्यमानम्, ‘आसस्राणासः’ “आससृवांसः”
नित्यमासर्पन्ति ये, तान् युक्त्वा रथेऽस्माकम्, आयाहि
सोमपानाय यज्ञमिति । किमस्माकं ते कुर्वन्तु ? इति ।
“अभिश्रव ऋज्यन्तो वहेयुः” । “ऋजुगामिनः” भूत्वा ‘श्रवः’
“अन्नम्” सोमाख्यमेतदस्मद्यज्ञे यत् । ‘नूचित्’ “नवं च पुराणं
च” तत्पानाय एवमिन्द्रमभिवहेयुः । ‘नु’ क्षिप्रम् । यथा

“अस्य” ‘वायोः’ इन्द्रस्य इदम् ‘अमृतम्’ एष सोममद्यः न
‘विदस्येत्’ । अविदस्तेऽनुपक्षीणे एतस्मिन् सोमभक्षेऽभि-
वहेयुः ।—इत्यं तदाशास्त्रादे ॥

“अवः”—“इति” एतत् “अन्ननाम” । तद्धि सर्वत्र
“श्रूयते” । “नूचित्”—इति नैवपुराणाभिधायकौ निपातौ ।
नवम्, यः सोमो गृहीत्वा तत्कालमेव ह्यते । पुराणं पुनः,
यः, प्रातःसवने गृहीत्वा माध्यन्दिने सवने ह्यते, तृतीयसवने
वा, तद्यथा—अतिग्राह्या ध्रुवश्च ॥

एवमेतस्मिन् मन्त्रे ऐन्द्रसूक्तमध्यपातित्वात् इन्द्रप्रधाने
यद् वायुभिधानम्, तत् “नैघण्टुकम्” इन्द्रस्यैव विशेषणार्थं
व्यञ्जनमात्रम् ।—“इति एके” । “अपरे” पुनः “उभयप्रधाना”
इयमृक् “इति” मन्यन्ते भेदपक्षवादिनः, तत् पुनरयुक्तम्,
निष्केवल्ये विनियोगात् ॥

“वरुणः” कस्मात् ? “वृणोतीति सतः” स हि वियद्
वृणोति मैघजालेन ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ३ ॥

नीचीनवारं वरुणः कवन्धं प्रससर्ज
रोदसी अन्तरिक्षम् । तेन विश्वस्य भुवनस्य
राजा यवन्न वृष्टिर्व्युनक्ति भूमं ॥ नीचीनद्वारं
वरुणः कवन्धं मेघं कवनसुदकं भवति तदस्मि-
न्धीयत उदकमपि कवन्धमुच्यते बन्धिरनिभृ-
तत्वे कमनिभृतञ्च प्रवृजति द्यावापृथिव्यौ
चान्तरिक्षञ्च सहत्वेन तेन सर्वस्य भुवनस्य राजा

यवमिव वृष्टिर्व्युनक्ति भूमिं तस्यै अपरा भवति

॥ ४ ॥

“नीचीनवारम्”—इति (ऋ० सं० ४, ४, ३, ३। अचे-
 शर्षम् । न्यक् अच्यते द्वारं यस्य, स भवति नीचीनद्वारः, अधो-
 द्वारः, तं “नीचीनद्वारम्” अधोविलं कृत्वा ‘कवन्ध’ “मेघ”
 ‘वरुणः’ मध्यमः । अतएव मेघसम्बन्धात् “कवनम् उदकम्”
 ‘प्रससर्ज’ “प्रसृजति” महत्त्वेन, न ह्यमहानेतच्छक्यं यात् कर्तुम् ।
 ‘रोदसी अन्तरिक्षम्’ “द्यावापृथिव्यौ च अन्तरिक्षं च” । “मह-
 त्त्वेन” सर्वमापूरयिष्यन्निव । ततः तेन अतिप्रभूतोदकेन विसृष्टेन
 ‘विश्वस्य भुवनस्य’ भूतजातस्योदकस्य वा ‘राजा’ ईश्वरः ‘यवं
 न’ यवमिव, कश्चित् सत्कर्षी स्वल्पं ‘वृष्ट्या’ ‘व्युनक्ति’ विविध-
 मुनक्ति क्लेदयति ‘भूम’ “भूमिम्” कृत्स्नाम् यः । सोऽस्माक-
 मिदं नाम करोतु ॥

अथ चैवमन्यथा योज्यम् ।—प्रसृजति द्यावापृथिव्यौ च
 अन्तरिक्षं च प्रकर्षेण सृजति उत्पादयति महत्त्वेन । यस्माच्चो-
 त्पादयति, तस्मात् स एव भुवनस्य राजा विश्वस्य भुवनस्य
 भूतजातस्य, तेन हेतुना तदनुग्रहाय नीचीनद्वारम् अधोविलं
 मेघं कृत्वा यवमिव वृष्टिर्व्युनक्ति भूमिमिति समानं पूर्वेण ॥

कवन्ध इति मेघ उच्यते । कस्मात् ? “कवनम् = उदकम्”
 कवतेर्गत्यथेस्य “तदस्मिन्धीयते” इति कवन्धो मेघः । “उदक-
 मपि कवन्धमुच्यते” । तत् कस्मात् ? अत्रोत्तरं पदं प्रथमं
 निराह,—“बन्धिः” धातुः “अनिभृतत्वे” निभृतस्तद्वद-
 चपलः, तद्विपरीतार्थवाची बन्धिः, कं च तच्चपलं चेति
 कवन्धम्, सुखं चानवस्थायि चेत्यर्थः ॥

“बन्धि” वरुणस्य मध्यमत्वे “एषा” “अपरा” ऋक्

“भवति” । सा पुनः किमर्थम् ? वर्षकर्म वरुणाभिधानं च सूर्येऽपि दृष्टम्, उत्तरस्वान्तु शब्दत एव “मध्यमः”—वरुणः इति विशेषहेतुनोपपादयति—॥ ४ ॥

तमू षु समना गिरा पितृणाञ्च मन्त्रभिः ।
नाभाकस्य प्रशस्तिभिर्यः सिन्धूनासुपोदये
सप्तस्वसा स मध्यमो नभन्तामन्यके समे ॥ तं
स्वभिष्टौमि समानया गिरा गौत्या स्तुत्या
पितृणाञ्च मननीयैः स्तोमैर्नाभाकस्य प्रशस्ति-
भिर्ऋषिर्नाभाको बभूव यः स्यन्दमानानामासा-
मपासुपोदये सप्तस्वसारमेनमाह वाग्भिः स
मध्यम इति निरुच्यतेऽथैष एव भवति । नभन्ता-
मन्यके समे । सा भूवन्नन्यके सर्वे ये नो वि-
षन्ति दुर्द्वियः पापधियः पापसङ्कल्पा रुद्रो रौ-
तीति सतो रोरूयमाणो द्रवतीति वा रोदय-
तेर्वा यदरुदत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वमिति काठकं यदरो-
दौत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वमिति हारिद्रविकं तस्यैषा
भवति ॥ ५ ॥

“तमू षु समना”—इति (ऋ० सं० ६, ३, २६, १)
नाभाकस्यार्थम् । सु-इत्येतस्योपसर्गस्य सम्बन्धि क्रियापदं
नास्तीति “तं स्वभिष्टौमि”—इत्यभिपूर्वं क्रियापदमध्याह्रि-
यते,—सुष्ठुतमभिष्टौमि । केन ? “समना” तत् “समानया”
तद्योग्यया, ‘गिरा’ “गौत्या=स्तुत्या” “पितृणां च मन्त्रभिः”

ये च पित्राणां मननीयाः मननार्हाः बहुमानाः स्तोमाः,
तैश्चाहमभिष्टौमि । 'नाभाकस्य प्रशस्तिभिः' याश्च मम
नाभाकस्य प्रशस्तयः स्तुतयः योग्याः तं वरुणं प्रति, ताभिर-
भिष्टौमि । किंलक्षणः ? 'यः' वरुणः 'सिन्धूनाम् उपोदये'
"स्यन्दमानानाम्" "अपाम्" 'उपोदये' उपोद्गमे । अन्तरिक्ष-
लोके वर्षस्य 'सप्तस्रसा' सम्पद्यते । मध्यमाभिः अश्वत्थाभिः
सप्तभिः "वाग्भिः" 'स मध्यमः'—“इति” वरुणः "निरुच्यते"
शब्दत एवैतस्मिन्नन्ते । तदनुग्रहादस्माकं 'नभन्तामन्यके
समे' "मा भूवन्नन्यके सर्वे" अन्य एव अन्यके शत्रवः, ते मा-
भूवन्नस्माकमिति ॥

“रुद्रः” कस्मात् ? “रौतीति सतः” स हि स्तनयित्नु शब्दं
करोति, “रोरुयमाणो द्रवति इति वा” शब्दं कुर्वाणो मेघो-
दरस्थो द्रवतीति, “रोदयतेः वा” शत्रूनमौ रोदयति दुःखयति ।
ब्राह्मणमपि चैतस्मिन्नर्थे भवति,—“यद्रुद्रत् तद्रुद्रस्य रुद्र-
त्वम्”—“इति” “काठकम्” कठानां प्रवचनम् । ऐतिहासिकैरे-
तत् समवैति,—“स किल पितरं प्रजापतिमिषुण्णं विध्यन्तमनु-
शोचन्नरुद्रत् तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम् । यद्रोदीत् तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम्”
—“इति, हारिद्राविकम्” स एवार्थः, केवलन्तु शाखान्तर-
मन्यत् । एवं शाखान्तरेभ्योऽपि देवताभिधाननिर्वचनान्तर-
राण्युपेक्ष्याणीत्युपप्रदर्शनार्थम् । हारिद्रवो नाम मैत्रायणी-
यानां शाखाभेदः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ५ ॥

इ॒मा रु॒द्राय॑ स्त्रि॒रध॑न्वन्ने गिरः॑ क्षि॒प्रेष॑वे
दे॒वाय॑ स्व॒धाव्ने॑ । अ॒षाव्ज्हा॒द्यु ह॑स॒मानाय॑
वे॒धसे॑ ति॒ग्मायु॑वाय भरता ऋ॒णोतु॑ नः । इ॒मा

रुद्राय दृढधन्वने गिरः क्षिप्रेषवे देवायान्नवते-
 ऽषाढायान्नैः सहमानाय विधात्रे तिग्मायुधाय
 भरत शृणोतु नस्तिग्मन्तेजतेरुत्साहकर्मण
 आयुधमायोधनात्तस्यैषापरा भवति ॥ ६ ॥

इमा रुद्राय”—इति (ऋ० सं० ५, ४, १३, १) । वसिष्ठ-
 स्वार्पम्, उत्तरा (२२७ पृ०) च । शूलगवे विनियोगः । हे
 स्तोतारः ! यूयमुच्यध्वे,—‘इमाः गिरः’ स्तुतीः ‘भरत’ ‘रुद्राय’
 किंलक्षणाय ? ‘स्थिरधन्वने’ “दृढधन्वने” दृढधनुषे, ‘क्षिप्र-
 षवे’ शीघ्रेषवे ‘देवाय’ दानादिगुणयुक्ताय ‘स्वधात्रे’ स्वधावते
 “अन्नवते” शीघ्रेषवे, ‘अषाव्हाय’ “अषाढाय” अनभिभूताय
 केनचित् “सहमानाय” नित्यमभिभवते शत्रून्, ‘वेधसे’
 “विधात्रे” ‘तिग्मायुधाय’ तीक्ष्णायुधाय, स च इमा गिर
 उच्यमानाः ‘शृणोतु’ ‘नः’ अस्माकम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“सहमानाय”—इति बलकृतेः मध्यमः ॥

“तस्य एषा अपरा भवति”—सा पुनः किमर्थम् ?
 “विधात्रे”—इत्युक्तं पूर्वस्यामृचि (२२६ पृ० २ पं०), तत्रैतत्
 भवति—किमसौ विधत्ते ? इति, अतः परया निर्ब्रवीति—
 रक्षःपिशाचानिति ॥ ६ ॥

या ते दिद्युद्वसृष्टा दिवस्परि क्षया चरति
 परि सा दृणक्तु नः । सहस्रं ते स्वपिवात भेषजा
 मा नस्तोकेषु तनयेषु रौरिषः ॥ या ते दिद्युद-
 वसृष्टा दिवस्परि दिवोऽधि दिद्युद् द्यतेर्वा द्यु-
 लेर्वा द्योततेर्वा क्षया चरति क्षया पृथिवी तस्या-

ज्वरति तथा चरति विक्ष्मापयन्ती चरतीति
वा परिवृणक्तु नः सा सहस्रान्ते स्वाप्तवचन
भेषज्यानि मा नस्त्वं पुत्रेषु च पौत्रेषु च रौरि-
षस्तोकं तुद्यतेस्तनयं तनोतेरग्निरपि रुद्र
उच्यते तस्यैषा भवति ॥ ७ ॥

“या ते दिद्युदवसृष्टा”—इति (ऋ० सं० ५, ४, १३,
३) । हे भगवन् ! ‘या’ ‘ते’ तव ‘दिद्युत्’ आयुधम्,
ज्वरातीसारादिरोगाख्यम्, येन प्राणिनो हंसि । ‘दिवस्परि’
द्युलोकादधि त्वया ‘अवसृष्टा’ ‘चरति’ । सर्वैव हि देवता
द्युस्थाना इति गम्यते, दिवस्परौति लिङ्गात्, कर्माधिकार-
स्थानानि तु विशिष्टानि—इति तिसृणां त्रीणि कर्माधि-
कारस्थानानि नियतानि भवन्ति, अतएवोक्तमग्न्यधिकारे
द्युस्थानो भवति—इति । कथम् ? या चरति दिद्युत् ? ‘क्षया’
पृथिव्या व्रीक्षादिभावमुपगतया, “तस्यां” व्रीक्षादिभावमुप-
गतायां पृथिव्यामनुप्रविश्य चरति अन्नपानसमुद्भूता, तत्र-
भवत्वात् सर्वरोगाणाम्, तदुक्तम्,—“नमोऽस्तु रुद्रेभ्यो ये के
च पृथिव्यां येषामन्नं वातो वर्षमिषवः”—इति (य० वा० सं०
१६, ६६) । तस्याः किम् ? दिद्युतः सा घ्नती प्राणिनोऽस्मान्
‘परिवृणक्तु’ परिवर्त्तयतु ‘नः’ । किमन्यदस्तु त्वत्तोऽस्माकम् ?
“सुहस्रं ते स्वपिवात भेषजा” । हे ‘स्वपिवात’ “स्वाप्तवचन !”
कस्यचिदपि अनतिक्रमणीयात्त ! यानि तव ‘सहस्रं’
‘भेषजा’ “भेषज्यानि” यैर्बहुभिः बहुप्रकारम् भेषजं करोषि
भक्तानाम्, तान्यस्मान् प्रति सन्तु । किञ्च, ‘मा नः’ मा

अस्माकम् 'तोकेषु' "पुत्रेषु" 'तनयेषु' "पौत्रेषु च" 'रीरिषः'
हिंसां नो मा प्रयुङ्क्ष्व ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“द्विद्युत्”—“द्यतेः वा” अवखण्डनार्थस्य (दि० प०),
“द्युतेः वा” दीप्त्यर्थस्य (भा० प०) । “विक्ष्मापयन्ती चर-
तीति वा” हिंसन्ती चरतीति वा । “तोकम्”—इति पुत्रः,
स हि नित्यं पित्रा विनयता तुद्यते इदं कुर्विदं मा कार्षी-
रिति । “तनयम्”—“तनोतेः” पौत्रम्, तद्व्यतितरां पितुः
सकाशात् ततं भवति । सत्यप्ययत्यनामत्वाविशेषे इहाजा-
मितैव विशेषः । एवमन्यत्रापि समानार्थानामेकवाक्ये विशेष
उपेक्ष्य इति दर्शयति ॥

“अग्निः अपि रुद्रः उच्यते”—इति । विचारानुस्मृतये
सङ्करोपप्रदर्शनम् ॥

“तस्य” “एषा” “भवति” अग्नेः रुद्रस्य—॥ ७ ॥

जरा^१तो^२ध्रु^३ तद्वि^४वि^५ड्ढि^६ वि^७शे^८वि^९शे^{१०} य^{११}ञ्चि-
याय । स्तोमं^{१२} रुद्राय^{१३} दृशी^{१४}कम् ॥ जरा स्तुति-
र्ज^{१५}रतेः स्तुतिकर्मणस्तां बोधतया बोधयितरिति
वा तद्वि^{१६}वि^{१७}ड्ढि^{१८} तत् कुरु मनुष्यस्य मनुष्यस्य यज-
नाय स्तोमं रुद्राय दर्शनीयमिन्द्र इरां दृणा-
तीति वेरां ददातीति वेरां दधातीति वेरां दार-
यत इति वेरां धारयत इति वेन्द्वे द्रवतीति
वेन्दौ रमत इति वेन्धे भूतानीति वा तद्यदेनं
प्राणैः समैन्धं रुदिन्द्रस्येन्द्रत्वमिति विज्ञायत

इदं करणादित्याग्रयण इदं दर्शनादित्यौपमन्यव
इन्दतेर्वैश्वर्यकर्मण इदञ्चवृणां दारयिता वा
द्रावयिता वादरयिता च यज्वनां तस्यैषा
भवति ॥ ८ ॥

“जरा बोधु” — इति । (ऋ० सं० १, २, २३, ५ । सा० सं०
छ० आ० १, १, २, ५) । शुनःशेषस्यार्घम् । “अशुं न त्वा
वारन्तम्” — इति (ऋ० सं० १म० ६ अनु० ४ सू०) । एतस्मिन्
सूक्ते प्रातरनुवाके विनियोगः । येयं मया तव ‘जरा’ स्तुतिरु-
च्यते, भगवन्नग्ने ! रुद्र ! तां त्वं ‘बोध’ बुध्यस्व । अथवा हे
जराबोधयितः ! स हि जरया स्तुत्या होतृत्वे वर्त्तमानोऽभिम-
तमर्थं यजमानानां सम्पादयन् देवान् बोधयति । ‘तत् विविद्धि’
“तत् कुरु” ‘विशेविशे’ मनुष्याय, ‘यज्ञियाय’ यज्ञसम्पादिने
जनाय, यत् त्वया यज्ञे कर्त्तव्यम्, ततः तुभ्यं रुद्राय देवानां
स्तोत्रे स मनुष्यः ‘दृशीकम्’ “दर्शनीयम्” श्रवणीथम्, श्रवणा-
र्हम् व्यपगतदोषं स्तोत्रमुच्चारयिष्यति ॥ “यो अग्नी रुद्रो
यो अप्सवन्तर्यं ओषधीर्वीरुधं आविवेश । य इमा विश्वा
भुवनानि चाकृपे तस्मै रुद्राय नमो अस्त्वग्नये ॥” — इति
(अथ० सं० ७, ८७, १) ।

“इन्द्रः” कस्मात् ? “इरां दृणाति — इति वा” इराम् अन्नं
ब्रीह्यादि, दृणाति विदारयति, इराशब्दात् पूर्वपदम्, दृणाते-
रुत्तरपदम्, वर्षक्लेदितमङ्गुरं बीजं भिनत्ति, तमिन्द्रकारितम्,
सोऽयम् “इरादारः सन् इन्द्रः” — इति परोक्षेषोच्यते, यथा
“अग्रणीः सन्नग्निः” — इति । विज्ञायते हि “परोक्षप्रिया
इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विषः” — इति । सर्वत्रैवं देवताभिधेये-

ष्वभिधानत एव हि देवता आत्मनस्तत्त्वमन्तर्णीय व्यवधाय
 आत्मानमविदुषां परोक्षीकृत्य नित्यं वर्त्तते, तां तु विद्वांस-
 स्तदभिधानव्युत्पत्तिद्वारेण विद्वत्य दैवेन चक्षुषा मनसोपजात-
 दिव्यदृष्टयो दृष्ट्वा ताद्भाव्यं प्रतिपद्यन्ते इति तदभिधानव्युत्पत्तौ
 कृतस्त्रः पुरुषार्थं आहितः । इन्द्रश्च भूयिष्ठभाग् प्राणदेव-
 तानामभयोरध्यात्माधिदेवतयोरिति तदभिधानमाचार्योऽति-
 तरां निरवोचत् । “इरां ददाति—इति वा” । तदेव पूर्व-
 पदम्, ददातिरुत्तरपदम् । यो वर्षद्वारेणासौ इरामन्नं
 ददाति । सोऽयम् इरादः = इरादाता = इन्द्रः । “इरां दधाति
 —इति वा” । तदेव पूर्वपदम्, दधातेर्दानार्थस्य धारणार्थस्य
 वा उत्तरपदम् । सोऽयम् इराधः = इराधारयिता = इन्द्रः ।
 “इरां दारयति—इति वा” । तदेव पूर्वपदम्, दारयतेरुत्तर-
 पदम् । सोऽयम् इरादारयिता = इन्द्रः । “इन्द्रवे द्रवति—इति
 वा” । इन्दुशब्दात् पूर्वपदम्, द्रवतेरुत्तरपदम् । इन्दुः सोमः, तं
 पातुमसौ द्रवति, द्रवतिर्गत्यर्थः, सोमपानार्थमसौ द्रवतीति ।
 सोऽयम् इन्दुदेवः = इन्द्रः ।

“इन्दौ रमते—इति वा” । क्रोडत्ययं सोमे इतीन्द्रः ।
 “इन्धे भूतानि—इति वा” । “जि इन्धी दीप्तौ”—इत्यस्य ।
 भूतानि ह्यसावन्नोत्पत्त्याधिदेवस्थोऽध्यात्मस्थो वाऽभ्यवहारयन्
 विभजमानश्च दीपयति द्युतिमन्ति करोति । सोऽयम् इन्धः =
 इन्द्रः । “तत्” इदमपरमिन्द्रस्य इन्द्रत्वं ब्राह्मणे उच्यते ।
 “यदेनं” मध्यतोऽवस्थितं शरीरस्य “प्राणैः” प्राणभावेन विष्ट-
 भ्येतरान् प्राणान् वागादीनितरप्राणवृत्तिमाहाभाग्यसम्प्रदानेन
 यदहं विशिष्टोऽस्मि त्वं तद्विशिष्टोऽसौत्येवमादिना प्राणाधि-
 देवताः “समैन्धन्” समदीपयन् सन्तानार्थं “तदिन्द्रस्येन्द्रत्व-
 ईर्मात विज्ञायते” । इन्धे भूतानीति कर्त्तरि, प्राणैरेनं समै-

अतेति कर्मणि । “इदङ्करणात्—इति प्राप्रयणः” । इदं-
शब्दात् पूर्वपदम्, करोतेरुत्तरपदम्, इदमसौ सर्वमकरोदिति ।
सोऽयम् “इदङ्करः=इन्द्रः” । “इदन्दर्शनात्—इति औप-
मन्यवः” । इदं पूर्वपदम्, दृशिरुत्तरपदम्, इदमसावद्राक्षीत्
सर्वमिति । सोऽयम् “इदन्दर्शी=इन्द्रः” ।

“इन्दतेः वा ऐख्येकर्मणः” । इन्देः पूर्वपदम्, द्रवतेः
द्रावयतेः वा उत्तरपदम् । किमसौ द्रवति, दारयति वा ?
इति । “शत्रूणां दारयिता वा, द्रावयिता वा” । किमुक्तं
भवति ? ईश्वरश्चासौ द्रावयिता शत्रूणाम्, अथवा ईश्वरश्चासौ
दारयिता च शत्रूणाम्, अथवा ईश्वरश्चासौ “आदारयिता च
यज्वनाम्” आदरकर्त्ता यज्वनामुपरि ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ ॥

अदृ॒र्द॒रुत्स॒मसृ॑जो वि॒खानि॑ त्वम॒र्ण॑वान्
ब॒द्ब॒ध॒नां अ॒र॒म॒णाः । म॒हान्त॑मिन्द्र॒ पर्व॑तं
वि यद्वः सृ॒जो वि धा॒रा अ॒व॑ दान॒वं ह॑न् ॥
अदृणा उत्समुत्स उत्तरणादोत्सदनादोत्स्यन्द-
नादोनत्तेर्वा व्यसृजोऽस्य खानि त्वमर्णवानर्ण-
खत एताम्नाध्यमिकान् संख्यायान् बाबधमाना-
नरमणा रमणातिः संयमनकर्मा विसर्जनकर्मा
वां महान्तमिन्द्र पर्वतं मेघं यद्दृष्टोर्व्यसृजो-
ऽस्य धारा अवहन्नेनं दानवं दानकर्माणं तस्यै-
षापरा भवति ॥ ८ ॥

“अदृर्दरुत्सम्”—इति (ऋ० सं० ४, १, ३२, १ । सा० सं

छ० आ० ४, १, ३, ३) । गातोरात्रेयस्वार्षम् । “उत्सः” मेघः । सः कस्मात् ? “उत्सदनाद् वा” उत्पूर्वस्य सदेः, ऊर्द्धमसौ सन्न इत्युत्सः । उत्पूर्वस्य वा स्यन्दतेः, उपर्यसाववस्थितः स्यन्दतीत्युत्सः । उन्तेः वा” “उन्दौ क्लेदने (६० प०)”— इत्यस्य, क्लेदयत्यसौ । तम् “उत्सम्” मेघं हे भगवन् ! ‘इन्द्र’ ! त्वम् ‘अदर्दः, दारितवानसि त्वम् । दारयित्वा च जर्जरीकृत्य तस्य उत्सस्य ‘असृजः’ ‘विखानि’ विलानि विहृतानि त्वमकरोः । उदकनिर्गमनद्वाराणि स त्वममुना प्रकारेण ‘अर्णवान्’, “अर्णस्वतः” अर्णसा उदकेन तहतः, “एतान् माध्यमिकान्” “संख्यायान्” मेघसङ्घातान्, उदकभारेणातिगुरुणा “बाध्यमानान्” यथाकालम् ‘अरम्णाः’ विस्फुटवानसि । “रम्णातिर्धातुः” “संयमनकर्मा” अन्यत्र, तद्यथा—“सुत्रितो युन्वैः पृथिवीमरम्णात्” (ऋ० सं ८, ८, ७, १) । इत्यत्र, इह पुनर्मेघविदारणसम्बन्धात् “विसर्जनकर्मा” । किञ्च, ‘महान्तम्’ योऽप्यतिमहान् पर्वतो मेघः, केनचिदप्यन्येनाशक्यो विहृतद्वारः कर्तुम्, तमपि “वि यद् वः” “यद् व्यहृणोः” विहृतम् अपाहृतोदकनिर्गमनद्वारमकरोः । विहृत्य च ‘सृजः वि धाराः’ “व्यसृजः धाराः” त्वम् उदकधाराः पुनः पुनः ‘अवहन्’ अवघ्नन् ‘दानवम्’ उदकदातारं मेघम् । य एतदकार्षीः त्वं स इदं नामास्याकं कुरुष्वेति ॥

“तस्य” “एषा” अपरा “भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ? उक्तं हि “अथास्य कर्म—रसानुप्रदानम्, हृत्रबधः, या च का च बलकृतिः” इति, तदेतदिह रसानुप्रदानं हृत्रबधश्च दर्शितम्, बलकृत्युपप्रदर्शनार्थमंपर उदाह्रियते—॥ ८ ॥

यो ज्ञात एव प्रथमो भनखान् देवो देवान्

क्रतु^१ना पर्यभू^१षत् । यस्य शुष्माद्रोद^१सी अर्ध-
 सेतां नृम्णस्य^१ मङ्गा स जनास इन्द्रः ॥ यो
 जायमान एव प्रथमो मनस्वी देवो देवान् क्र-
 तुना कर्मणा पर्यभवत् पर्यगृह्णात् पर्यरक्ष-
 दत्यक्रामदिति वा यस्य बलाद् द्यावापृथिव्याव-
 ष्यविभीतां नृम्णस्य मङ्गा बलस्य महत्त्वेन स
 जनास इन्द्र इत्यृषेर्दृष्टार्थस्य प्रीतिर्भवत्याख्यान-
 संयुक्ता पर्जन्यस्तपेराद्यन्तविपरीतस्य तर्पयिता
 जन्यः परो जेता वा जनयिता वा प्रार्जयिता
 वा रसानां तस्यैषा भवति ॥ १० ॥

“यो जात एव प्रथमः”—इति (ऋ० सं० २, ६, ७, १) ।
 गृह्णामदस्यार्षम् । इन्द्राय नमस्वते पुरोडाशः, तस्य याज्या ।
 गृह्णामदमिन्द्रवरप्रदानादैन्द्रं रूपं विभ्रतमिन्द्रोऽयमिति मन्य-
 माना जिघांसवोऽसुराः किल मरुद्गणैः विनाकृतोऽयमिदा-
 नीमेकः शक्यो हन्तुमिति परिवत्रिरे, स किल भीतोऽनेन
 सूक्तेनेन्द्रं तुष्टाव,—आत्मानञ्च ब्राह्मणं परेभ्यः प्रतिवेदयाञ्च-
 कार ।—

‘यः’ ‘जातः एव’ जातमात्र एव ‘प्रथमः’ मुख्यः सर्व-
 भूतानां प्रति मुख्यतां सम्पेदे । “मनस्वी” च मेधावी, अन्ये
 हि कालेन मुख्याः सम्पद्यन्ते मेधाविनश्च । “देवो देवान्
 क्रतु^१ना पर्यभू^१षत्” । सत्यपि देवत्वाविशेषे इतरान् ‘देवान्’
 ‘क्रतुना’ “कर्मणा” ‘पर्यभूषत्’ “पर्यगृह्णात्” परिगृहीत-
 वान् स्वामित्वेन, “पर्यरक्षद्वा” मुख्यत्वात्, “अत्यक्रामत् वा”

प्रभावेण । 'यस्य' च 'शुष्मात्' शारीरात् "बलात्" 'रोदसी'
 "द्यावापृथिव्यौ अपि" 'अभ्यसेताम्' "अविभीताम्" ।
 'नृमणस्य मङ्गा' "बलस्य" सेनालक्षणस्य "महत्त्वेन" अति-
 महदसह्यमस्य बलमवश्यमयमावां सादयिष्यतीत्येवमतिमह-
 त्यावेते द्यावापृथिव्यावधिभीतां यस्य शुष्मात् । 'जनासः !'
 हे असुरजनाः ! 'सः इन्द्रः' नाहमिन्द्रः, ब्राह्मणोऽहम्, तत्-
 प्रसादादेवाप्तद्रूप इति ॥

"ऋषेः दृष्टार्थस्य" अनुभूतेन्द्रमैत्रस्येन्द्रवयस्यस्य गृत्समदस्य
 इन्द्रं प्रति "प्रौतिः" स्तुतिः "भवति" "आख्यानसंयुक्ता"
 आख्यानसम्बन्धात् । अतश्च दर्शयति मन्त्राणामैतिहासिको-
 ऽप्यर्थं उपेक्षितव्योऽसावपि तेषां विषय इति । अथवा
 "दृष्टार्थस्य"—इति देवतार्थम्, स तच्चतुर्दशवता भाविता-
 न्तःकरणस्य "प्रौतेः" अतिहर्षात् "आख्यानसंयुक्ता" अन्येभ्यः
 कथनसंयुक्तेत्यर्थः ॥

"पर्जन्यः" "तृपेराद्यन्तविपरीतस्य" । "तृप हृषी (दि०
 प०)"—इत्यस्य धातोः । स कथं भवति ? आद्यन्तविपर्य-
 येण । अतस्तमाद्यन्तविपर्ययं स्वयमेव दर्शयति,—“तर्प-
 यिता” स एव भवति । किम् ऐकदेशिकः । न-इत्युच्यते,—
 “जन्यः” सर्वजनपदतर्पयिता । अथवैवमन्यथा स्यात्,—
 “परो जेता वा” परः प्रकृष्टो जेता पर्जन्यः, परशब्दात् पूर्व-
 पदम्, जयतेरुत्तरपदम् । “परो जनयिता वा” प्रकृष्टो जन-
 यिता, तदेव पूर्वपदम्, जनयतेरुत्तरपदम् । “प्राजयिता वा”
 कस्य ? “रसानाम्” प्रपूर्वस्यार्जयतेः पर्जन्यः, स हि रसान्
 प्रकटीकरोति ।

“तस्य एषा भवति”—॥ १० ॥

वि वृ॒क्षान् ह॑न्त्यु॒त ह॑न्ति र॒क्षसो॑ विश्वं
विभा॒य भु॒वनं॑ म॒हाब॑धात् । उ॒त्ताना॑गा ई॒षते
वृ॒ष्णाव॑तो यत्प॒र्जन्यः॑ स्त॒नय॑न् ह॒न्ति दु॑ष्कृतः ॥
विह॑न्ति वृ॒क्षान् विह॑न्ति च र॒क्षांसि॑ सर्वाणि
चा॒स्माद् भू॒तानि॑ विभ्यति म॒हाब॑धान्म॒हान् ह्यस्य
व॒धोऽप्य॑नपराधो भीतः पलायते वर्षकर्मवतो
येत्प॒र्जन्यः॑ स्त॒नय॑न् ह॒न्ति दु॑ष्कृतः पापकृतो
बृ॒हस्पति॑र्बृ॒हतः॑ पाता वा पालयिता वा तस्यैषा
भव॑ति ॥ ११ ॥

“वि वृक्षान् हन्ति”—इति (ऋ० सं० ४, ४, २७, २) ।
अत्रे राषम् । कारीर्यां दिगुपस्थाने विनियोगः । ‘वि वृक्षान्
हन्ति’ “विहन्ति वृक्षान्” ‘पर्जन्यः’ अशनिपातैः । कदा ?
यदा तस्करादीन् अनाकालप्रभवान् ‘दुष्कृतः’ “पापकृतः”
वर्षेण ओषधीरभिनिष्पादयन् ‘स्तनयन्’ ‘हन्ति’ उपशमयति,
सुभिन्नं कुर्वन्, तदा । “विहन्ति च रक्षांसि” विविधं हन्ति
क्रूरकर्मणः । ‘विश्वं विभाय’ “सर्वाणि चास्माद्भूतानि विभ्यति
‘महाबधात्’ पर्जन्यात् । कथम् ? “उत्ता अनागा ईषते”
एवं नाम महाबधात् अस्मात् सर्वाणि भूतानि विभ्यति, येन
‘अनागाः अपि’ “अनपराधोऽपि” सन् सर्व एव “अस्मात्”
“वर्षकर्मवतः” स्तनयित्वा शब्दैरशनिं मुञ्चतः ‘ईषते’ “पला-
यते” मामयं ‘स्तनयन् हन्ति’—इति मन्यमानः । सोऽयमेव-
सतिमहानुभावो भगवान् पर्जन्यः, स वर्षत्वस्याकामिति ॥

“बृहस्पतिः” कस्मात् ? “बृहतः पाता वा पालयिता वा”

‘बृहतः’ महतोऽस्य जगतः उदकस्य वा ‘पाता’ रक्षिता,
‘पालयिता’ अपि रक्षितैव, धात्वन्यत्वमर्थकत्वम् ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ११ ॥

अश्नापिनद्धं मधु पर्यपश्यन्मात्स्यं न द्दीन
उदनि क्षियन्तम् । निष्टज्जभार चमसं न वृ-
क्षाद् बृहस्पतिर्विरवेणा विकृत्य ॥ अशनवता
मेवेनापिनद्धं मधु पर्यपश्यन्मात्स्यमिव द्दीनं
उदके निवसन्तं निर्जहार तच्चमसमिव वृक्षा-
च्चमसः कस्माच्चमन्यस्मिन्निति बृहस्पतिर्विरवेण
शब्देन विकृत्य ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्मणः पाता वा
पालयिता वा तस्यैषा भवति ॥ १२ ॥

“अश्नापिनद्धम्”—इति (ऋ० सं० ८, २, १८, २) । अया-
स्यस्याङ्गिरसस्यार्घम् । ‘अश्ना’ “अशनवता” व्यापनवता
“मेघेन” ‘अपिनद्धम्’ आत्मनो मध्यमतिनीय नद्धं बद्धं विद्धतं
व्यवहितमदृश्यमन्यैः, ‘बृहस्पतिः’ ‘मधु’ उदकम् “पर्यप-
श्यत्” सर्वतोऽपश्यत् । कथम् ? “मात्स्यं न द्दीन उदनि
क्षियन्तम्” । ‘मात्स्यम्’ ‘न’ “इव” ‘दीने’ ‘उदनि’ “उदके”
उपक्षीयमाणप्राये ‘क्षियन्त’ “निवसन्तम्” यथा मात्स्यबन्धो-
ऽल्पउदके जिह्वक्षुर्मत्स्यं परिपश्येच्छक्यो गृहीतुमयमिति, एवं
पर्यपश्यत् । “निष्टज्जभार चमसं न वृक्षात्” । तच्च मधु दृष्ट्वा
‘निर्जभार’ “निर्जहार” निहृतवान्, कथम् ‘चमसं न वृक्षात्’
यथा कश्चित् कुशलः शिल्पी वृक्षमध्यात् ‘चमसं यज्ञपात्रं निहृ-
रेत् निष्पादयेत्, एवं निर्जहार बृहस्पतिः । अतएवोदकनिर्हर-

णात् मध्यमः । कथमसौ निर्जहार ? 'विरवेण विकृत्य' भीषणेन अतिमहता रवेण "शब्देन" सङ्गोभ्य मेघम्, स्रस्तसर्वाङ्ग-सन्धिवन्धनं कृत्वा विकृतम्, तत एवं विह्वलीभूतं विकृत्य सम-न्ततो विशकलीकृत्य । एवं निर्जहार मधु यो बृहस्पतिः, सोऽस्माकमपीदं करोत्विति ॥

"चमसः कस्मात् ?" चमेर्भक्षणार्थस्य, तत्र हि सोमश्चम्यते ॥

"ब्राह्मणस्पतिः" कस्मात् ? "ब्रह्मणः पाता वा पालयिता वा" ब्रह्म = अन्नम्, ऋगादि वा तस्योभयस्थाप्यसौ वर्षेणौष-धीरभिनिष्पादयिता सम्पद्यते, वर्षाभावे ह्येतदुभय-मुत्सौदति ॥

"तस्य एषा भवति"—॥ १२ ॥

अश्मास्यमवतं ब्रह्मणस्पतिर्मधु'धारमभि य-मोजसाट'णत् । तमेव विश्वे' पपिरे स्वर्द'शो' बहु साकं सिंसिचुरुत्समुद्रिणम् ॥ अशनवन्त-मास्यन्दनवन्तमवातिनं ब्रह्मणस्पतिर्मधु'धारमभि यमोजसा बलेनाभ्यटणत् तमेव सर्वे पिवन्ति रश्मयः सूर्य्य'दशो बह्वेनं सह सिञ्चन्त्युत्स-मुद्रिणमुद'कवन्तम् ॥ १३ ॥

इति दशमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १०, १ ॥

"अश्मास्यमवतम्"—इति (ऋ० सं० २, ७, १, ४) । मृक्स-मदस्यार्षम् । अश्मशब्दात् "अशनवन्तम्"—इति, आस्य-शब्दात् "आस्यन्दनवन्तम्"—इति, भाष्यकारश्चकार, तथा सामर्थ्यमपेक्ष्य । किमुक्तं भवति ? उदकव्यापनक्रियया तद्व-

न्तम्, आस्यन्दनक्रियया चोदकप्रक्षरणक्रियया तदन्तम् ।
 'अश्मास्यम्' मेघम् 'मधुधारम्' उदकं धारयितारं 'यम्'
 'ओजसा' "वलेन" "अभ्यवृणत्" अभ्यहनत् 'ब्रह्मणस्पतिः'
 'तम्' 'पवतम्' "अपातितम्" अवाङ्कितं भूमिम् उदक-
 भावेन गतम्, पुनरादानकालमुक्कदस्य प्राप्य 'तम् एव'
 'विश्वे' "सर्वे" 'पपिरे' "पिबन्ति" तदुदकमाददते । के
 पुनस्ते ? 'स्वर्दृशः' सूर्यस्य "रश्मयः" स्वरिव ये दृश्यन्ते,
 ते सूर्यसमानदर्शनाः, स्वभावेन वा सूर्यभावेन ये मण्डली-
 भूता दृश्यन्ते, ते पिबन्ति, पुनश्च प्राप्य तदुत्सर्गकालं 'बहु
 साकम्' 'बहु' तत् उदकम्, 'साकम्' सहभूताः मण्ड-
 लात् अवाञ्चः आहृत्य "एनम्" अन्तरिक्षे, 'उत्सं' मेघम् 'उद्वि-
 णम्' "उदकवन्तम्" कुर्वन्तः 'सिञ्चति' । तच्च पुनरेवं मेघं
 यो ब्रह्मणस्पतिः लोकानुग्रहाय प्रतिसंवत्सरं तृणैः, सोऽस्मा-
 कमिदं नाम करोत्विति ॥ १३ ॥

इति ऋज्वर्यायां निरुक्तवृत्तौ चतुर्दशाध्यायस्य

(दशमाध्यायस्य) प्रथमः पादः ॥ १०, १ ॥

द्वितीयः पादः ॥

क्षेत्रस्य पतिः क्षेत्रं क्षियतेनिवासकर्मण-
 स्तस्य पाता वा पालयिता वा तस्यैषा भवति
 ॥ १ (१४) ॥

"क्षेत्रस्य पतिः" कस्मात् ? "क्षेत्रम्" तावत् "क्षियतेः
 निवासकर्मणः" तदाश्रयेण हि ग्रामे क्षियन्ति निवसन्ति
 कुटुम्बिनः । "तस्य पाता वा पालयिता वा" मध्यमः, तत्क-

मोपपत्तौ हि क्षेत्रस्य क्षेत्रत्वसाफल्यम्, वदा हि मध्यमेन वृष्टं भवति, अथ क्षेत्रं सफलं भवति । विगृहीतमेव समान्ना-
तम्, निगमे तथा दृष्टत्वात् ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १ (१४) ॥

क्षेत्रस्य पतिना वयं हितेनेव जयामसि ।
गामश्वं पोषयित्वा स नो मृलातीदृशे ॥ क्षे-
त्रस्य पतिना वयं सुहितेनेव जयामो गामश्वं
पुष्टं पोषयित्वा चाहरेति । स नो मृलाती-
दृशे । बलेन वा धनेन वा मृलतिर्दानकर्मा
पूजाकर्मा वा तस्यैषापरा भवति ॥ २ (१५) ॥

“क्षेत्रस्य पतिना वयम्”—इति (ऋ० सं० ३, ८, ९, १) ।
वामदेवस्यार्घम् । क्षेत्रस्य पतये चरोः पुरोऽनुवाक्या । ‘क्षेत्रस्य
पतिना’ सुष्ठु ‘हितेन’ केनचिदाप्तेन मित्रेण इव संयुक्ताः सन्तः
‘वयम्’ “जयामः” गवाश्वादीनि धनानि पुष्टानि बलवन्ति
पोषयितृणि पोषणाय समर्थानि उपनामितद्रव्याणां चास्माकं
क्षेत्रस्य पतिना त्वत्प्रसादादेव तानि भोक्तुं शक्तिरस्तु । कथम् ?
इति । ‘आ’—इत्यस्योपसर्गस्य सम्बन्धि क्रियापदमध्याजहार
भाष्यकारः “आहर”—इति । कोऽर्थः ? उपजातशक्तयो वय-
मेवमाज्ञापयन्तः परिचारकानिदमाहरतेति सर्वद्रव्याणि यथा-
श्रुवीमहि, तथा क्षेत्रस्य पतिरस्मान् मृडयतु । “मृलतिः
दानकर्मा” । “इदृशे” धनलाभाय भोगाय चास्मान् ददातु,
धारयतु, नित्यं स्थिरान् करोतु ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“तस्य एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ? यस्य
चरोः एषा पुरोऽनुवाक्या, तत्र ब्राह्मणं भवति,—“इयं वै क्षेत्रं

पृथिव्यस्यामदीनायां प्रतितिष्ठति”—इति, यतः परया
वर्षलिङ्गयोपपादयति मध्यस्थानः क्षेत्रस्य पतिरिति, भक्ति-
मात्रं ब्राह्मणमिति ॥ २ (१५) ॥

क्षेत्रस्य पते मधुमन्तमूर्मिं धेनुरिव पयो
अस्मासु धुच्च । मधुञ्चतं घृतमिव सुपूत-
मृतस्य नः पतयो मलयन्तु ॥ क्षेत्रस्य पते मधु-
मन्तमूर्मिं धेनुरिव पयोऽस्मासु धुच्चेति मधु-
ञ्चतं घृतमिवोदकं सुपूतमृतस्य नः पातारो
वा पालयितारो वा मलयन्तु मलयतिरुपदया-
कर्मा पूजाकर्मा वा तद्यत्समान्यामृचि समा-
नाभिव्याहारं भवति तज्जामि भवतीत्येकं मधु-
मन्तं मधुञ्चतमिति यथा यदेव समाने पादे
समानाभिव्याहारं भवति तज्जामि भवतीत्य-
परं हिरण्यरूपः स हिरण्यसंहगिति यथा
यथा कथा च विशेषोऽजामि भवतीत्यपरं म-
ण्डूका इवोदकान् मण्डूका उदकादिवेति यथा ।
वास्तोष्पतिर्वास्तुर्वसतेर्निवासकर्मणस्तस्य पाता
वा पालयिता वा तस्येषा भवति ॥ ३ (१६) ॥

“क्षेत्रस्य पते”—इति (ऋ० सं० ३, ८, ९, २) । आर्षं
यदेव पूर्वस्थाः । विनियोगो महाव्रते, पादित्यै चरुरूपस्यतुः
स्तनग्रहः, तस्य तृतीयमनयर्चा गृह्यते । हे ‘क्षेत्रस्य पते !’

मधुमन्तम् ऊर्मिम्' मधुरं खादुः उदकसङ्घातम्, 'धेनुः' यथा 'पयः' दोग्धि, एवम् 'अस्मासु' 'धुच्च' प्रचर । किञ्च "मधुसुतं घृतमिव सुपूतम्" । मधु इव यत् मुहुर्मुहुः श्रोतति, 'घृतमिव सुपूतम्' उदकमकलुषम्, तस्य दानेन "ऋतस्य नः पतयो मृडयन्तु" । 'ऋतस्य' उदकस्य 'पतयः' "पातारः" माध्यमिका देवाः क्षेत्रस्य पतिप्रमुखाः 'मृडयन्तु' नित्यमस्मान् रक्षन्तु, पूजयन्तु वा ॥

अतएव मन्वात् प्रसक्तमतः परं सर्वमन्त्रेषु जाम्यजामिता पदानां चिन्त्यते ।—जामीति पुनरुक्तस्य सञ्ज्ञा, सा पुनरियं निगमत एव । विज्ञायते हि—“जामि वा एतद् यज्ञे क्रियते, यन्मरुत्वतीयो ग्रहो गृह्यते मरुत्वतीयं शस्यते”—इति । तदेतत् पुनरुक्तं द्विविधम् ।—समानशब्दार्थम्, असमानशब्दार्थञ्च । तत्र समानशब्दार्थं नाम, यदेकमेव पदमेकार्थमेकस्मिन्नेव वाक्याधिकारे पुनरुच्यते । तद्यथा—“मन्म रेजति रक्षोहा मन्म रेजति”—इति (ऋ० सं० २, १, १७, १) । तदधिकृत्यान्यार्थाप्रतिसमाधानाशक्तौ वक्ष्यति—“अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्ते”—इति । यत् पुनरसमानार्थं पदमभ्यस्यते, तदपुनरुक्तमेव । यदसमानशब्दं समानार्थञ्च तदसुखप्रतिसमाधानमिति तदर्थमिहोपोद्धन्ति—

“तद्यत् समान्यामृचि”—इति । तदिति वाक्योपादाने । “यत्” “समान्यामृचि” एकस्यामृचि “समानाभिव्याहारं” पदं “भवति” समानमर्थमभिव्याहरति पदान्तरेण, यः कश्चित् पूर्वेऽर्द्धेऽभिहितोऽर्थः, तमेव उत्तरेऽर्द्धेऽभिदधत् जामि भवति । तत् “यथा—‘मधुमन्तं, मधुसुतम्’—इति” । यो हि मधुसुत् अवश्यमसौ मधुमान् । “एकं” तावत् आचार्यमतम् ॥

“यदेव समाने पादे समानाभिवाह्यं भवति, तज्जामि भवतीत्यपरम्” । नानार्थुर्गगतयोः समानार्थयोरपि पदयोर-समानपदान्तरव्यवधानात् प्रकृतार्थानुस्मृतये पुनरनुकीर्तन-मजाम्येव, किन्तु यदेव समाने पदे एकास्मिन् पदान्तरेण व्यवहितं पदं समानार्थं पुनरुच्यते, अविच्छिन्नप्रसक्तानुस्मृति, तदेव जामीत्यपरम् । “हिरण्यरूपः स हिरण्यसन्दृक्—इति यथा”—इति (ऋ० सं० २, ७, २३, ५) । यो हिरण्यरूपः सोऽवश्यं हिरण्यसन्दृक् ॥

तत् किं पौनरुक्त्येन योज्यं पदम्, तत्संयोगाद्वा तदसाधु मन्त्रवाक्यम् ? न—इति, उच्यते—“यथा कथा च विशेषो-जामि भवतीत्यपरम्” । यथा कथञ्चित् यः कश्चित् स्वल्पोऽपि हि तत्र विशेषो वक्तव्यः, दृष्टानुविधानाच्छब्दसः, अर्थानुविधाने यतैवम् । येन केनाचित् स्वल्पेनापि विशेषेण तदजामि भवतीत्यपरम् । अपरे पुनः कृतवाक्यार्थपरिसमाप्त्यतिरिक्तं पदं पुनरभ्यस्यमानं निपातवत् पादपूरणत्वेनार्थवदिति प्रतिममादर्शते । तदेतदवगतं भवति, इदमेव त्वभीष्टमाचार्यस्य—“यथा कथा च विशेषः” इति । तदर्थमुदाहरति—“मण्डूका इवोदकान् मण्डूका उदकादिव”—इति यथा—इति (ऋ० सं० ८, ८, २४, ५) । एवमादिषु यथा समान-शब्देषु असमानशब्देषु च पुनरुक्तेषु यः कश्चिद् विशेषो वक्तव्यः ॥

स कथम् ? इति मन्त्रमेव तं व्याचक्ष्महे । यत्रैष पादः—“योगक्षेमं वा आदाय”—इति ? (ऋ० सं० ८, ८, २४, ५) । ऋषभस्यार्थम् । कामतो देवता कल्पयाः । विद्मिष उच्यन्ते—“योगक्षेमं वा आदायाहं भूयासमुत्तम आ वो महानिमकमीम् । अधसदान् उदत मण्डूका इवोदकान् मण्डूका उदकादिव ॥”—इति । योगो

नाम लिपितार्थस्य प्राप्तिः, क्षेमो नाम तत्परिपालनम् । हे विद्भिषः ! एतत् उभयं भद्रं आदाय मदधीनसर्वयोग-क्षेमान् युष्मान् कृत्वा सर्वार्थेऽपि 'अहं भूयासम्' 'उत्तमः' उत्कृष्टः युष्माकम् । 'आ वो' मूर्धानमक्रमीम् । उपरि युष्मानधितिष्ठेयम् । ते यूयमाक्रान्तमूर्धानो मया । 'मे' मम 'अधस्यदात्' पादयोरधो वर्त्तमानाः मन्मुखप्रेक्षाः अस्वाधीनसर्वार्थवृत्तयो भूत्वा नित्यम् 'आवदत' । कथम् ? 'मण्डूका इवोदकात्' यथा मण्डूकाः उदकात् ऋते नित्यमस्वाधीनवृत्तयो निर्वचनाः सम्पद्यन्ते, एवं मृते यूयं मा भूत । एवमत्रैकत्र विद्भिषां निर्वाक्ते मण्डूका उपमानम्, अन्यत्र उदकाभावे मण्डूका यथा न भवन्ति, एवं मदभावे यूयमित्युदकमुपमानम् ॥

एष विशेषः पूर्वयोरपि मन्त्रयोर्भवति,—कश्चित् मधुमान् न तु मधु अविरतं मुहुर्मुहुश्चोततीति, यथा "हिरण्यरूपः स हिरण्यसन्दृक्" इति, अत्र भवति कश्चिद्विरण्यरूपः न तु हिरण्यमिव दृश्यमानः प्रिय इति विशेषः ॥

"वास्तोष्पतिः" वक्तव्यः । स च पुनरेष रुद्रात्मना मध्यमो वास्तोष्पतिः । विज्ञायते हि वास्तोष्पतीये यायावर्थं प्रतिपत्तौ गृहगमनमधिकृत्य— "न हीनमन्वाहरेयू रुद्राय हि तद्धेयते यद्हीनमन्वाहरेयुः रुद्रं भूतमन्वाहरेयुः"—इति । स एष गृहाधिदेवता रुद्रो वास्तोष्पतिः । स पुनः "अमीवृहा"—इति बलकृतिलिङ्गात् मध्यमः ॥

तस्य पूर्वपदं विगृह्य निराह— "वास्तुः, वसतेः निवास-कर्मणः" । "वास्तु"—इति गृहमुच्यते, उच्यते हि तस्मिन् "तस्य" "पाता" रक्षिता, तदधिदेवताभावेन रुद्रात्मना च तत्कृतेनोपकारेण रक्षिता मध्यमः, इतरथा ह्युत्सीदियुर्गृहाः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ३ (१६) ॥

अमीवहा वास्तोष्पते विश्वा रूपाण्यावि-
शन् । सखा सुशेव एधि नः ॥ अथमनहा
वास्तोष्पते सर्वाणि रूपाण्याविशन् सखा नः
सुसुखो भव शेव इति सुखनाम शिष्यतेर्वकारो
नामकरणोऽन्तस्थान्तरोपलिङ्गी विभाषितगुणः
शिवमित्यथस्य भवति यद्यद्रूपं कामयते तत्तद्दे-
वता भवति । रूपं रूपं मधवा बोभवतीत्यपि
निगमो भवति । वाचस्पतिर्वाचः पाता वा
पालयिता वा तस्यैषा भवति ॥ ४ (१७) ॥

“अमीवहा वास्तोष्पते”—इति (ऋ० सं० ५, ४, २२, १) ।
वसिष्ठस्यार्धम् । गृकहारिकास्वाखीपाके यायावर्यप्रतिपत्तौ
च वास्तोष्पतीयहोमै विनियोगः । हे भगवन् ! ‘वास्तोष्पते !’
त्वम् अस्माकम् ‘अमीवहा’ भव । अमीवा रोगः, तस्य हन्ता ।
कथम् ? ‘विश्वा’ ‘सर्वाणि’ ‘रूपाणि’ ‘आविशन्’ । यस्य
अस्मद्दुःखहेतोर्यः प्रतिपत्तः, सर्पादेर्नकुलादिः, तस्य रूप-
माविशन् तं तमस्माकममीवानं जहि । अमुना प्रकारेण
‘घ्नन्’ अस्मदुपद्रवान्, ‘सखा’ मित्रम्, ‘सुशेवः’ सुष्ठु सुखः
‘भव’ । “शेव इति सुखनाम” । तत् कस्मात् ? “शिष्यतेः
वकारो नामकरणः” शिषिधातुः, वकारः प्रत्ययः । शिष
इत्यस्य स पुनः “अन्तस्थान्तरोपलिङ्गी” अन्ते तिष्ठति
धातोर्यो वर्णः सोऽन्तस्थः, न सञ्ज्ञा, यथा अन्तस्था यरलवाः ।
कश्च पुनरसौ ? षकारः । तस्यान्तरमवकाशस्थानम् उपलिङ्गि

कृयति उपगच्छति यः, स भवत्यन्तस्थान्तरोपसिद्धी । कश्च
पुनरसौ ? षकारः । स षकारस्य स्थानमुपगच्छति । ततो गुणे
कृते शेष इति भवति । स च पुनरेष धातुः “विभाषितगुणः”
इति “शिवम् इति अपि अस्य भवति” षगुणपक्षे ।

“सर्वाणि रूपाण्याविशन्”—इत्यतः प्रसक्तमुच्यते, शक्तोऽपि
पुनर्वास्तोष्यतिः सर्वाणि रूपाण्यावेष्टुमित्युच्यते—“वदं
यद् रूपं कामयते तत्तद्देवता भवति” । अस्येतदैश्वर्यं
देवतायाः यद्यदिच्छति रूपं तत्तत् करोति, निगमोऽपि हि
भवत्यैश्वर्यप्रस्थापकः ।—“रूपं रूपं मघवा बोभवीति
मायाः कृण्वानस्तन्वः १ परि स्वाम् । त्रिर्यद्विः परि मुहूर्त्त-
मागात् स्वैर्मन्त्रैरनृतुपा ऋतावा ॥”—इति (ऋ० सं० ३, ३,
२०, ३) । विश्वामित्रस्यार्घम् । यावन्ति कानिचिद्रूपाणि
'मघवा' इन्द्रो भवितुमिच्छति, तानि सर्वाण्यप्रतिबन्धेन
'बोभवीति' पुनः पुनर्भवतीति । कथम् ? 'मायाः कृण्वानः'
इदंभवामीदंभवामीत्येवम् 'तन्व' परि स्वां' तनुं तत्तदाकृ-
त्यानेकविधां विकुर्वाणः । “त्रिर्यद्विः परि मुहूर्त्तमागात्” ।
'द्विः परि' द्विः अधि द्युलोकात्, 'मुहूर्त्त' मुहूर्त्तकालं प्रति
'यत्' यः 'त्रिः' 'आगात्' आगच्छति । 'स्वैर्मन्त्रैः' ह्यमानो वा
स्तृयमानो वा युगपद्यजमानानां यज्ञेषु । 'अनृतुपाः' अन्रिय-
त्सोमपानकाक्षः, सर्वदा यागोत्पत्तेः । 'ऋतावा' ऋतवान्
यज्ञवान् । येनासाविवमात्मानं विकरोत्येवं च दिवो मुहूर्त्तं
विरागच्छति । तेनासावचिन्त्यप्रभावत्वाच्छक्नोति तत्तद्रूप-
मावेष्टुम् ॥

एवञ्च सुष्ठु यदेतदुच्यते—सर्वाणि रूपाण्याविशन्मीवहा
भवाद्याकं त्वमिति ॥

“वाचस्पतिः” वक्तव्यः । स पुनरेषः “वाचः पाता वा पाल-
यिता वा” प्राणात्मनेन्द्रः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ४ (१७) ॥

पुनरेहि वाचस्पते देवेन मनसा सह ।
वसोष्यते निरामय मय्येव तन्वं १ मम ॥
इति सा निगदव्याख्यातापान्नपात्तनूनप्त्वा व्या-
ख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ ५ (१८) ॥

“पुनरेहि वाचस्पते”—इति । (अथ० सं० १, १, २ ।
ऋ० सं० १०, ६, १३, ७) । अपगतप्राणमिवात्मानं मन्य-
मानः पापकृत् पापसम्बन्धात् कुतश्चित् कृतानिर्णेजनः
सन् प्राणं ब्रवीति ।—हे प्राण ! ‘पुनरेहि’ त्वं मां प्रतीति ।
किम्पुनरं काकी ? न—इति, उच्यते,—‘देवेन मनसा सह’
सर्वेन्द्रियवृत्तिदीपकेन मनसा सह । एतच्च हे ‘वसोष्यते’
हे धनस्य अन्नस्य च पते ! ‘निरामय’ नियमेन रमय । ‘मयि
एव’ एतां ‘तन्वं’ ‘मम’ मा यासौर्मत्त इति । प्राणात् पृथग्भूत-
मात्मानं पश्यन् स्तोता ब्रवीति ॥

“अपान्नपात्” “तनूनप्त्वा व्याख्यातः” शब्दनिर्वचनतः,
अभिधेयतस्तु मध्यमः । अद्भ्य आदित्यः, ततो मध्यमः, एवमपां
पौत्रः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ५ (१८) ॥

यो अनिधो दीदयद्वृत्तं न्त्यं विप्रस
ईलते अध्वरेषु । अपान्नपान्मधुसतोरपो दा
याभिरिन्द्रो वावृधे वीर्ययि ॥ योऽनिधो दीद-

यद् दौषसेऽभ्यन्तरमसु यं मेधाविनः स्तुवन्ति
यज्ञेषु सोऽपान्नपान्मधुमतीरपो देह्यभिषवाय
याभिरिन्द्रो वर्द्धते वीर्याय वीरकर्मणे यस्यो
यच्छतीति सतस्तस्यैषा भवति ॥ ६ (१६) ॥

“यो अनिधो दीदयत्”—इति (ऋ० सं० ७, ७, २४, ४) ।
कवषस्यार्घम् । सर्व एव प्रत्यक्षकृतत्वेन हे गम्यते । ‘अपान्न-
पात्’ ‘यः’ त्वम् ‘अनिधः’ अनिध्नोऽपि ‘दीदयत्’ “दौषसे”
‘अन्तः’ “अभ्यन्तरं” प्रदेशं प्रति ‘असु’ वर्त्तमानः । ‘यम्’ च त्वाम्
‘अध्वरेषु’ “यज्ञेषु” ‘विप्रासः’ “मेधाविनः” ‘ईलते’ “स्तुवन्ति” ।
“सः” त्वमपान्नपात् ‘मधुमतीः’ मधुररसाः मधुरस्वादाः
‘अपः’ ‘दाः’ “देहि” “अभिषवाय” । ‘याभिः’ त्वमेव ‘इन्द्रः’
ईश्वरः सोमपानद्वारेण ‘वावृधे’ वर्द्धथाः ‘वीर्याय’ “वीर-
कर्मणे” । इत्येतत् प्रार्थयामहे ॥

“यमः” वक्तव्यः । स पुनरेषः “यच्छति” उपरमयति
जीवितात् सर्वं भूतग्राममिति यमः । अतएव बलवान् इति
मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ६ (१६) ॥

परेयिवांसं प्रवतो महीरनु बहुभ्यः
पन्थामनुपस्पशानम् । वैवस्वतं सङ्गमनं ज-
नानां यमं राजानं हविषा दुवस्य ॥ परेयि-
वांसं पर्यागतवन्तं प्रवत उदतो निषत इत्य-
वतिर्गतिकर्मा बहुभ्यः पन्थानमनुपस्पाशयमानं
वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां यमं राजानं हविषा

दुवस्येति दुवस्यती राधोतिकर्माग्निरपि यम
उच्यते तमेता ऋचोऽनुप्रवदन्ति ॥ ७ (२०) ॥

“पुरेयिवांसम्”—इति (ऋ० सं० ८, ६, २४, १) । यम-
स्थापम् । याम्ये पशौ वपायां विनियोगः । ‘पुरेयिवांसम्’
“पर्यागतवन्तम्” सर्वतः प्राप्तवन्तम् । कान् पुनः ? ‘प्रवतः’
“उदतः” “निवतः” च भूतमङ्घातान् । ‘प्रवतः’—इति मन्त्रे,
“उदतो निवतः”—इति भाष्यकारोऽध्याजहार, तथा साम-
र्थ्यात्, ‘प्रवतः’=मनुष्याः, “उदतः”=देवाः, “निवतः”=
तिर्य्यञ्चः, तथा गत्युपपत्तेः । तमेतमेवं ‘महीः’ महतीः भूत-
जातीः, परेयिवांसम् । ‘बहुभ्यः’ पुण्यशङ्करः पापशङ्करश्च
‘पन्थाम्’ “पन्थानम्” ‘अनुपस्मशानम्’ “अनुपस्माशयमानम्”
अमुना मार्गेण अयं प्राणी जीवनादुत्सर्पति, तमेतमेवङ्कर्मा-
णम् ‘वैवस्वतम्’ विवस्वतः पुत्रम्, ‘सङ्गमनं जनानाम्’ सम-
मेव चक्षुः कृत्वा योऽस्मात्लोकादमुं लोकं यथाकृतकर्मफलोप-
भोगवशेन जनान् गमयति । तमेवं ‘यमम्’ ‘राजानम्’ ईश्वरं
सर्वप्राणभृताम्, हे यजमान ! ‘हविषा’ अनेन पशुलक्षणैः
‘दुवस्य’ राधे हि परिचरस्वेत्यर्थः ॥

“अवतिर्गन्धिकर्मा”—इत्येतदत्र निर्वचनं कथं सम्बध्यत
इति विज्ञातव्यम्, अथवा प्रवत इत्यवतिरेवायमादिलुप्तः
प्रपूर्वं इति भाष्यकाराभिप्रायः ॥

तत्प्रसङ्गाद्वा शब्दसारूप्याद्वा निराह—“अग्निरपि यम
उच्यते” इति विचारोपप्रदर्शनाय ॥

“तम् एताः ऋचः अनुप्रवदन्ति”—इति प्रतिज्ञातार्थोप-
पादनाय, यथाग्निरपि यमशब्देन उच्यते, तथा इमा ऋचः
अनुप्रवदन्ति—॥ ७ (२०) ॥

सेने^१व सृष्टामं^२ दध्रात्यस्तुर्न दिद्युत् त्वेष-
 प्रतीका । यमो ह जातो यमो जनित्वं जारः
 कनीनां पतिर्जनौ^३नाम् । तं वञ्चराथा वयं
 वसत्यास्तन्न गावो नक्षन्त इदम् ॥ इति द्विपदाः
 सेनेव सृष्टा भयं वा बलं वा दध्रात्यस्तुरिव
 दिद्युत् त्वेषप्रतीका भयप्रतीका बलप्रतीका
 महाप्रतीका दीप्तप्रतीका वा । यमो ह जात
 इन्द्रेण सह सृज्जतः । यमाविहेह मातरेत्यपि
 निगमो भवति ॥ यम इव जातो यमो जनिष्य-
 माणो जारः कनीनां जरयिता कन्यानां पति-
 र्जनौनां पालयिता जायानां तत्प्रधाना हि
 यज्ञसंयोगेन भवन्ति ॥ तृतीयो अग्निष्टे पति-
 रित्यपि निगमो भवति ॥ तं वञ्चराथा चरन्त्या
 पश्वाहुत्या वसत्या च निवसन्त्यौषधाहुत्यास्तं
 यथा गाव आप्नुवन्ति तथाप्नुयामेद्वं समिद्धं
 भोगैर्मिवः प्रमीतेस्त्रायते सन्निन्वानो द्रवतीति
 वा मेदयतेर्वा तस्यैषा भवति ॥ ८ (२१) ॥

“सेने^१व सृष्टा”—इत्येवमाद्याः (ऋ० सं० १, ५, १०, ७) ।
 पराशरस्यार्षम् । एताः “द्विपदाः” विराजः । प्रातरनुवाका-
 ष्ठिनयोः विनियोगः । ‘सेना इव सृष्टा’ निश्चिता, अथवा
 सेनापतिना विसृष्टा प्रेरिता । ‘अमं दधाति’ “भयं वा बलं

वा दधाति” भयं परेभ्यः, बलं स्वेभ्यः, अथवा अतर्किता भयं दधाति, अतर्किता बलं दधाति प्रणेतुः । ‘अस्तुः न दिद्युत्’ “अस्तुः इव” चेतुर्वथा ‘दिद्युत्’ आयुधम् ‘त्वेष-प्रतीका’ “महाप्रतीका” महती या दृश्यते प्रतीकं दर्शनम्, “भयप्रतीका” दर्शनादेव भयानका, “दोषप्रतीका वा” दोषदर्शना । भयं वा बलं वा ददाति स्वेभ्यः परेभ्यश्चेति वक्तृते । का पुनरसौ ? इति, अग्नेः अर्चिः । रक्षोभ्यो भयं ददाति, स्वेभ्यो बलम् ॥

“यमो ह जातो यमो जनित्वम्”—इति (ऋ० सं० १, ५, १०, ८) । यस्य इदम् एवंलक्षणमर्चिः, स एव ‘यमः’ अग्निः, सर्वमिदं जातं जनिष्यमाणश्च । कथमेतद् गम्यते पार्थिवोऽग्निर्यमशब्देनोच्यते, न मध्यमो नोत्तमो वा ? इति । तावपि हि यमावुच्येते, यतो निगमान्तरेण विभज्य दर्शयति—“यमा-विह मातरा (ऋ० सं० ४, ८, २५, १)—इत्यपि निगमो भवति”—इति । यत्रैष पादः, तस्मिन् मन्त्रे शक्यते यम-शब्देन अग्निरुच्यते इति विभावयितुं व्यपदेशः । तद्यथा—बडित्या महिमा वामिन्द्राग्नी पनिष्ठ आ । समानो वां जनिता भ्रातरौ युवं यमाविहेह मातरौ ॥”—इति (ऋ० सं० ४, ८, २५, १) । भरद्वाजस्यार्षम् । बृहती । “बट्”—इति सत्यनाम । हे ‘इन्द्राग्नी!’ ‘इत्या’ सत्यम्, अमुना प्रकारेण यः सूक्ते महाभाग्यप्रकारोऽधिकृतः, तस्मिन्नेत्यभिनयेनोपदिशन् ब्रवीति । ‘महिमा’ महाभाग्यम् ‘वां’ युवयोः ‘आपनिष्ठः’ सर्वतोऽतिशयेन स्तुत्यः । यौ युवामेव मतिमहानुभावौ, तयोः ‘समानः’ ‘वां’ ‘जनिता’ जनयिता सूर्यः । तौ युवामेव हृत्वैकपितृकौ एकजन्मानौ ‘यमो भ्रातरौ’ । ‘इह इह मातरौ’ इह च पृथिवी-

लोके इह च अन्तरिक्षलोके अवस्थितौ मातारौ सर्वस्य लोकस्य निर्मातारौ । एवमिह मन्त्रे पितृत्वेन सूर्यो व्यपदिष्टः, इन्द्राग्नी यमौ इति यमशब्दो मध्यमस्थानपृथिवीस्थानयोरत्रापि द्वयोर्मयोरिह चेह च निर्माताराविति प्रथमेन 'इह'शब्देन अग्निर्दम इति लक्ष्यते, तस्मादिहापि "यमो ह जातो यमो जनित्वम्"—इति युक्तं यदग्निरेवोच्यते । "जारः कनीनां पतिर्जनीनाम्" । स एवाग्निः 'जारः' "जरयिता" 'कनीनाम्' "कन्यानाम्" कन्याभावस्य, यदा ह्याग्निर्निधावूढा भवन्ति, अथ तासां कन्याभावो जोषो भवति 'पतिः जनीनाम्' "पालयिता जायानाम्" । कथम् ? "तत्प्रधानाः" सम्पद्यन्ते, अग्नौ व्रतोपगमनात्, आव्रतावमोकात् अग्निपारतन्त्रात् ॥

यथा वै तासां यथाधिकृतो यमो ह जातो यमो जनित्वमिति अग्निरेव यमो ह जातः, पतित्वेन कन्याभावस्य जरयिता, तथायमपरो निगमः स्फुटतरः—"तृतीयो अग्निष्टे पतिः (ऋ० सं० ८, ३, २७, ५)—इत्यपि निगमो भवति" । "सोमः प्रथमो विविदे गन्धर्वो विविद उत्तरः । तृतीयो अग्निष्टे पतिस्तुरीयस्ते मनुष्यजाः ॥"—इति (ऋ० सं० ८, ३, २७, ५) । सूर्याया आर्षम् । विवाहे विनियोगः । हे कन्ये ! त्वमुचसे । 'सोमः' त्वां 'प्रथमः' 'विविदे' विन्नवान् प्राप्तवान् सौम्ये प्रथमकौमारके । "गन्धर्वो विविदे उत्तरः" उपजायमान-चारुताङ्गप्रविभाग-स्वरसौष्ठवामीषदनङ्गाङ्गसमाहृतहृदयां 'गन्धर्वः' विश्वावसुः त्वां विविदे' विन्नवान् । अथ पुनरिदानीं वैवाहिके उपगतायाः कर्मणि "तृतीयो अग्निष्टे पतिः" तृतीयस्तवायमग्निः । अत उदहनात् परम् 'तुरीयः' चतुर्थः 'ते' तवायं 'मनुष्यजाः' पतिः । इत्येवमनेनापि

मन्त्रेण समवैति जारत्वं पतित्वं चाग्नेः । एवञ्चेत् “यमो
हं ज्ञातो यमो जनित्वम्”—इति यदधिकृतं सोऽग्निरेवेति
मिदम् ॥

अग्निर्मह्यमथो इमाम् (ऋ० सं० ८, ३, २८, १)—
इति च केचिदधीयते निगमम्, उपचयहेत्वर्थम् । स निरुच्यते
—“सोमो ददद् गन्धर्वीयं गन्धर्वो ददद् अग्नये । रयिञ्च पुत्रां-
श्चादाद् अग्निर्मह्यमथो इमाम् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ३,
२८, १) । स एव विनियोगः, आर्षञ्च । ‘सोमः’ एतां प्रथमं
कौमारादभ्युह्य ‘गन्धर्वीय’ ‘ददत्’ अदात् । अथ ‘गन्धर्वः’
अप्येनामभ्युह्य स्वयैवनाधिकारात् ‘अग्नये ददत्’ । अथ
‘अग्निः’ अपि एनाम् अस्मिन् विवाहे संस्कृत्य ‘रयिं’ धनं ‘च’
‘पुत्रान्’ ‘च’ ‘मह्यम्’ ‘अदात्’ ददाति । ‘अथो’ अपि च धनेन
च पुत्रैश्च सह मह्यमदात् मह्यं ददाविति ॥

“तं वञ्चराथा वयम्”—इति (ऋ० सं० १, ५, १०, ८) ।
‘तम्’ अग्निं यमम् । ‘वः’—इति अनर्थकः । अथवा यजमाना
ऋत्विग्भिरुच्यन्ते । ‘चराथा’ “चरन्त्या” जङ्गमया “पञ्चाहुत्या”
‘वसत्या’ “च” “निवसन्त्या” “औषधाहुत्या” जङ्गमेन स्थाव-
रेण च हविषा “अस्तं न गावो नक्षन्ते । ‘अस्तं’ गृहं यथा
‘गावः’ अवश्यं ‘नक्षन्ते’ आप्नुवन्ति, स्वनोपकारेण सायंवा-
साय, तथेममग्निमुभयलक्षणेन हविषा वयमाप्नुयामः ।
‘इडं’ “समिडं भोगैः” सर्वभोगानामीश्वरं प्रदातारमिति ॥

“मित्रः” कस्मात् ? स हि “प्रमीतेः त्रायते” । प्रमीतिः
प्रमरणम्, ततः सर्वलोकं त्रायते वर्षहारेण । “संमिन्वानो
द्रवति इति वा” समन्ततो मिन्वानः उदकेन द्रवति अन्तरि-
क्षलोके । “मेदयतेः वा” स्नेहनार्थस्य, सर्वं असावदकेन
स्नेहति ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (१७) ॥

मि॒त्रो ज॒नान्या॒तय॑ति ब्रु॒वाणो॑ मि॒त्रो द्वा-
धा॒र पृथि॒वौमु॒त द्याम् । मि॒त्रः कृ॒ष्टौर॑नि॒मि-
षा॒भिच॑ष्टे मि॒त्राय॑ ह॒व्यं घृ॒तव॑ज्जु॒होत ॥ मि॒त्रो
ज॒नाना॑या॒तय॑ति प्रब्रु॒वाणः॑ शब्दं कुर्वन् मि॒त्र
ए॒व धा॒रय॑ति पृथि॒वीञ्च॑ दि॒वञ्च॑ मि॒त्रः कृ॒ष्टौर-
नि॒मिष॑न्नि॒भिवि॑पश्यतीति कृ॒ष्टय॑ इति मनुष्यनाम
कर्मवन्तो भवन्ति विकृष्टदेहा वा मित्राय हव्यं
घृतवज्जुहोतेति व्याख्यातं जुहोतिर्दानकर्मा
कः कमनो वा क्रमणो वा सुखो वा तस्यैषा
भवति ॥ ६ (२२) ॥

“मि॒त्रो ज॒नान्या॒तय॑ति”—इति (ऋ० सं० ३, ४, ५, १) ।
विश्वामित्रस्यार्षम् । अवष्टुष्टोमे प्रायश्चित्तम् । अग्निहोत्रे
पूर्वस्यामाहुतौ विनियोगः । “मि॒त्रो ज॒नान्या॒तय॑ति
ब्रु॒वाणः” । ‘आयातयति’ कृष्यादिषु प्रवर्त्तयति, तत्कर्मपूर्वक-
त्वात् कृष्यादिकर्मणाम्, न ह्यवष्टुष्टे कृष्यादीनि आयात्यन्ते ।
आयातनमारम्भः । तद्यथा—भोजनमायातितमनेनेति । कथ-
मायातयति प्रब्रुवाणः ? स्तनयित्वा, “शब्दं कुर्वन्” । एवं
प्रवर्त्तयन् कर्मसु ओषधीरुत्पादयन् यज्ञद्वारेण । स एव
‘मित्रः’ ‘दाधार’ “धारयति” ‘पृथिवीम्’ पृथिवीलोकनिवा-
सिनः सर्वान् । ‘उत’ ‘द्यां’ धारयति, अमुना प्रकारेण अनु-
गृह्णन् । सः ‘मित्रः’ ‘कृष्टीः’ मनुष्यान् ‘अनिमिषाभिचष्टे’
“अनिमिषन्नभिविपश्यति” उपकारद्वारेण, यो हि अस्मा

उपकरोति, स तेन सम्यग् दृष्टो भवति । योऽयमेवमुपकार-
प्रवृत्तः कृत्स्नस्य लोकस्य, तस्मै 'मित्राय' 'इष्यम्' 'घृतवत्'
घृतोन्मिश्रम् 'जुहोत' जुहुत हे मनुष्याः ! ॥

“कृष्टयः”—इति मनुष्यनाम । तत् कस्मात् ? नित्यं हि ते
कर्मवन्तो भवन्ति, आरम्भशीलत्वात् । “विकृष्टदेहाः वा”
संसृष्टदेहाः अन्ये पशवः, गवादयः, ते हि न कामकार-
तोऽङ्गानि प्रसारयितुं शक्नुवन्त स तेषां सङ्कर्षः, मनुष्यास्तु
कामतः प्रसारयन्त्यङ्गानि, स तेषां विकर्षो देहस्य ॥

“कः”—इति वक्तव्यम् । स पुनरेष महानात्मा, सर्वात्मा
प्राणबुद्धिसतत्वः । उदाहरिष्यति च “अथैनं महान्तमात्मा-
नम्” —इत्यधिकृत्य—“क ईषते तुज्यत् (ऋ० सं० १, ६,
८, २)” इति । स कथं मध्यमो भवति ? भवति हि तस्मिन्
सूक्ते “आपो ह यद् ब्रह्मतीर्विश्वमायन् गर्भं दधानाः”—
इति (ऋ० सं० ८, ७, ४, २) । विज्ञायते च “प्रजापतिर्वै कः”
—इति, प्रजापतिश्च मध्यमः । तथा च मन्त्रवर्णो भवति राज्ञो-
र्ऽभिषेकमधिकृत्याश्रमधे—“प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः”—
इति सप्तानां प्रथमा, तयोपविष्टादाभिषेकस्य जुहुयादिति ।
तस्माद् भवति मध्यमः ॥

स कस्मात् कः ? “कमनः वा” कामिनां काम्येष्वर्थेषु
साधनम् । “क्रमणो वा” क्रमणसाधनम्, स्वयमेव वा क्रामति ।
“सुखः वा” काममेव वा, कः सुख इत्यर्थः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (२२) ॥

हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे भूतस्य जातः
पतिरेक आसीत् । स दाधार पृथिवीं द्यासु-

तेमां कश्चै' देवाय हविषा विधेम ॥ हिरण्य-
 गर्भो हिरण्यमयो गर्भोऽस्येति वा गर्भो गृभे-
 र्गुणात्यर्थे गिरत्यनर्थानिति वा यदा हि स्त्री
 गुणान् गृह्णाति गुणाश्चास्या गृह्यन्तेऽथ गर्भो
 भवति समभवदग्रे भूतस्य जातः पतिरेको
 बभूव स धारयति पृथिवीञ्च दिवञ्च कश्चै दे-
 वाय हविषा विधेमेति व्याख्यातं विधतिर्दान-
 कर्मा सरस्वान् व्याख्यातस्तस्यैषा भवति
 ॥ १० (२३) ॥

“हिरण्यगर्भः”—इति (ऋ० सं० ८, ७, ३ व० १। १०, १०,
 ६ सू० १) । हिरण्यगर्भस्यैवार्षम् । सर्वात्मकत्वात्तदार्षत्वेऽपि
 मन्त्रस्य प्रथमपुरुषयोगो अविप्रतिषिद्धः, अथवा परस्य
 ब्रह्मणो या हिरण्यगर्भावस्था प्रतिकल्पमाविर्भावतिरोभाव-
 धर्मिणी बुद्धिपूर्विका नित्या, तस्याच्च नित्यो मन्त्रो विवक्षि-
 ताभिधानाभिधातृक आश्रयमात्रेणाभिधातारमुपादाय प्रव-
 र्त्तमानोऽनुवक्तौत्यविवक्षितः पुरुषयोगः, कृतकत्वे हि नियमत
 एवोत्तमपुरुषयोगो मन्त्रस्याभविष्यत् । ‘भूतस्य’ अस्य उत्प-
 न्नस्य स्थावरजङ्गमस्य जगतः “हिरण्यगर्भः” एव ‘अग्रे’ ‘सम-
 वर्त्तत’ समभवत् उदपद्यत । तमुत्पन्नमन्विदं सर्वमुत्पेदे स
 च पुनरग्रे जातः सन् तस्य पञ्चाङ्गतस्य ‘एकः’ असपत्नः अहि-
 तीयः ‘पतिः’ पाता रक्षिता ईश्वरः स्वतन्त्रः ‘घासीत्’ ।
 कथम् ? इति, ‘स दाधार’ यतः पतिः, अतः स एव दाधार,
 स एव धारयति, अद्यत्वेऽपि । किम् ? इति “पृथिवीम् एत

दाम्” । ‘पृथिवीम्’ अन्तरिक्षम्, अपि च ‘द्यां’ द्युलोकम् । अपि च ‘इमां’ भूमिम्, अन्तरमनुप्रविष्टो वहिश्च वर्षाद्युप-
कारेण । योऽयमेवं भाव अतिमहानुभावः कः, तस्मात् अस्मै
‘कस्मै’ काय ‘देवाय’ ‘हविषा विधेम’ हविर्दत्तः । अथवा
अनेन चरुलक्षणेन आज्यलक्षणेन वा ‘हविषा’ तं वयं परि-
चरेम ॥

“विधतिर्दानकर्मा”—इति । तस्माद्द्विःशब्दनतिरेव
ज्यायसी । शतकृष्णलस्य पुरोऽनुवाक्या, आधारश्च प्राजा-
पत्ये पशावनेन मन्त्रेण । अथ “हिरण्यगर्भः” कस्मात् ? स हि
“हिरण्यमयः” विज्ञानमयः “गर्भः” सर्वभूतानां तत्कृतत्वा-
दन्तःप्रकाशस्य । हिरण्यमयश्चासौ गर्भश्चेति समानाधिकरणः ।
“हिरण्यमयः गर्भः अस्य इति वा” शरीरेन्द्रियमनोबुद्धि-
भावेनैतमपेक्ष्य परमात्मानञ्च विज्ञानप्रकाशमात्रसतत्वं सर्व-
विशेषहारित्वाद्विरण्यगर्भमपेक्ष्य तत्प्रकृतित्वञ्च क्षेत्रज्ञस्यापेक्ष्य
सोऽस्य हिरण्यमयो हिरण्यप्रकृतिगर्भ इति हिरण्यगर्भः ।
अथ “गर्भः” कस्मात् ? “गृभेः” धातोः गृणात्यर्थं वर्तमान-
स्य, सर्वस्य स्तुत्यो हि गर्भः । “गिरत्यनर्थान् इति वा” सर्वा-
ननर्थानसौ गिरति नाशयति । अथ पुनः स्त्रीगर्भः कस्मात् ?
इत्यत आह—“यदा हि स्त्री गुणान् गृह्णाति, गुणाश्चास्या
गृह्यन्ते, अथ गर्भो भवति” । स्यवयवः स्त्री=रक्तम्, तत्
यदा असौ पुरुषात् शुक्रावस्थान् गुणान् गृह्णाति आत्मानं
सम्पृणक्ति अस्थिस्रायुमज्जानः, गुणाश्चास्याः रक्तावस्था, त्वष्ट्रां-
सशोणितानि पौरुषेण शुक्रेण गृह्यन्ते । तथैवमितरेतर-
कोशग्रहणव्यतिषङ्गे रक्तशुक्रयोः स्त्रीगर्भो भवति । अथवा
यदा हि स्त्री गुणान् गृह्णाति पुरुषस्य प्रेम्णा, गुणाश्चास्याः
प्रेम्णा पुरुषेण गृह्यन्ते, तदितरेतरानुरागात् प्रमोदः, प्रसु-

दितयोः सम्पर्कात् गर्भग्रहणश्च । तदेवं गर्भग्रहणहेतुकोऽय-
मिति ग्रहेर्गर्भः ॥

“सरस्वान्” “व्याख्यातः” सरस्वत्या, केवलं लिङ्गकृतो
विशेषः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १० (२३) ॥

ये ते^१ सरस्वन् ऊर्मयो मधु^१मन्तो घृत^१श्रुतः ।
तेभिर्नोऽविता भव ॥ इति सा निगद्व्याख्याता
॥ ११ (२४) ॥

इति दशमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ १०, २ ॥

“ये ते^१ सरस्वन्”—इति (ऋ० सं० ५, ६, २०, ५) ।
वामिष्ठस्यार्थम् । सारस्वते हविषि विनियोगः । हे भगवन् !
‘सरस्वन् !’ ‘ये’ ‘ते’ तव ‘ऊर्मयः’ यैरूर्णोषि, नभो मेघैश्छा-
दयसि, ‘मधुमन्तः’ उदकवन्तः, ‘घृतश्रुतः’ घृतवन्तः उदक-
प्रक्षराः, ‘तेभिः’ तैः त्वम् अस्माकम् ‘अविता’ तर्पयिता ‘भव’ ।
—इत्येतदाशास्त्रहे ॥ ११ (२४) ॥

इति ऋज्वर्यायां निरुक्तवृत्तौ पञ्चदशस्य (दशमस्य) अध्यायस्य

द्वितीयः पादः ॥ १०, २ ॥

द्वितीयः पादः ॥

विश्वकर्मा सर्वस्य कर्त्ता तस्यैषा भवति
॥ १ (२५) ॥

“विश्वकर्मा” वक्तव्यः । स कस्मात् ? “सर्वस्य कर्त्ता”

यावदिदं किञ्चिद् भूतं भविष्यमाणं क्रियमाणञ्च तस्य सर्वस्य कर्ता, वायात्मकत्वात् सर्वचेष्टानां मध्यमः । स कथं सर्वं करोति ? पार्थिवाप्यौ धातू तेजसा परिपच्यमानौ वायुव्यूहेन विचरन् सर्वभावानुप्रवेशी सर्वमिदमत्यद्भुतमचिन्त्यमकृतात्म-भिर्जगत् करोतीति स मध्यमः, विश्वकरणाद् विश्वकर्मा । विज्ञायते हि वैश्वकर्मणं हविरधिकृत्य साकमेधेषु—“अथैष वैश्वकर्मणो विश्वानि मं कर्माणि कृतान्यासन्निति विश्वकर्मा हि सोऽभवत्”—इति । भवति चोदकसम्बद्धमस्य मध्यमलिङ्गं विश्वकर्माणमधिकृत्य वैश्वकर्मणे सूक्ते,—“तामिदु गर्भं प्रथमं देध्न आणः”—इति (ऋ० सं० ८, ३, १७, ६) । विषुवति च वैश्वकर्मणं ग्रहमाधिकृत्य विज्ञायते हि—“इन्द्रो वै वृत्र-महन् स इमं लोकमभ्यजयदमुं नु लोकं नाभ्यजयत् तं विश्व-कर्मा भूत्वाभ्यजयत्”—इति । तस्यैव ग्रहस्य पुरोरुचमाधि-कृत्य विज्ञायते हि—“यद्वैन्द्रो वैश्वकर्मणीं विद्यात्, तयैव गृह्णीयात्”—इति । स एष एवमादिभ्यो लक्षणेभ्यः सर्वस्थानानुभावित्वेऽपि सति विशेषतो मध्यम इति मध्यमस्थानं समाम्नातः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १ (२५) ॥

विश्वकर्मा विमना आदिहाया धाता वि-
धाता परमोत सन्दृक् । तेषामिष्टानि स मिषा-
मदन्ति यत्रा सप्तकृषौन् पर एकमाहुः ॥ वि-
श्वकर्मा विभूतमना व्याप्ता धाता च विधाता
च परमश्च सन्दृष्टा भूतानां तेषामिष्टानि वा
क्रान्तानि वा क्रान्तानि वा गतानि वा सतानि

वा नतानि वाद्भिः सह सम्मोदन्ते यत्रैतानि
सप्तऋषीणानि ज्योतीषि तैभ्यः पर आदित्य-
स्तान्येतस्मिन्नेकं भवन्तीत्यधिदैवतमथाध्यात्मं
विश्वकर्मा विभूतमना व्याप्ता धाता च विधाता
च परमश्च सन्दर्शयितेन्द्रियाणामेषामिष्टानि
वा कान्तानि वा क्रान्तानि वा गतानि वा
मतानि वा नतानि वान्नेन सह सम्मोदन्ते
यत्रैमानि सप्तऋषीणानीन्द्रियाण्येभ्यः पर
आत्मा तान्येतस्मिन्नेकं भवन्तीत्यात्मगतिमाचष्टे
तत्रेतिहासमाचक्षते विश्वकर्मा भौवनः सर्व-
मेधे सर्वाणि भूतानि जुहवाञ्चकार स आत्मान-
मप्यन्ततो जुहवाञ्चकार तदभिवादिन्येषर्गं
भवति । य इमा विश्वा भुवनानि जुह्वदिति
तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनाय ॥ २ (२६) ॥

विश्वकर्मा—इति (ऋ० सं० ८, २, १७, २) । भौवनस्य
विश्वकर्मणः प्रजापतेरार्षम् । अग्नौ वैश्वकर्मणाभ्यां सूक्ताभ्यां
षोडशगृहीतं ह्यते, तत्र विनियोगः । 'विश्वकर्मा' 'विमनाः'
"विभूतमनाः" विभूतप्रज्ञानः, सर्वत्राप्रतिहतमस्य प्रज्ञा-
नम् । किं प्रज्ञानमेव केवलम् ? न इति, उच्यते—'आदि-
हायाः' अप्यसावात्मनाविहायाः, आत्मनापि सर्वप्रकारं महान्,
महत्त्वाच्च "व्याप्ता" । एवं सर्वप्रकारं सर्वस्य जगतः यत एव

महान्, अतएव 'धाता' उत्पादयिता, सर्वभूतानाम्, उत्पाद्य च 'विधाता' जीवनस्य, जीवताञ्च साध्वसाधुषु कर्मसु प्रवर्त्तमानानां 'परमोत्तमसन्दृक्' परमः प्रकृष्टः अवधानेन "सद्रष्टा" सम्यक् प्रविभागेन द्रष्टा । साध्वसाधुप्रविभागद्रष्टानां 'तेषाम्' च भूतानां यानि यानि 'इष्टानि' प्रियाणि, तस्य विश्वकर्मणो देवीं सम्पदमभिसम्पन्नानि । कान्त्यर्थी वा इषिः । यान्यभीष्टितानि तस्य विश्वकर्मणः । "मतानि वा" अभिमतानि वा । तस्य विश्वकर्मणः "नतानि वा" प्रह्वीभूतानि, तं विश्वकर्माणं प्रति तत्परिज्ञानश्रद्धोपासनाभावनाप्रक्षयितदुरितानि, तेन सह एकीभूतानि विश्वकर्मणा, आधिदैविकमात्मानमभिसम्पन्नानि । "स मिषा मदन्ति" 'इषा' उदकेन "अद्भिः" परियुताभिः सुसूक्ष्माभिः "सह" तेन कर्मणा समानम् अविशेषेण मादन्ते । क्व ? "यत्रा सप्तऋषीन् पर एकमाहुः" । "यत्र एतानि सप्तर्षीणानि" रसानामाकर्षणानि, द्रष्टृणि वा रश्मीन्, "ज्योतीषि" 'एकं' भवन्ति, अविभागमुपगच्छन्ति, मण्डले ह्येतेषामविभागः । किं तत्रैव ? न—इति, उच्यते—"यत्र पर एकमाहुः" । क्व च पुनः पर एकमाहुः ? मण्डलाधिष्ठातरि । योऽसौ यज्ञदानतपसां भोक्ता, हिरण्यश्मश्रुः, हिरण्यकेशः, आ प्रणखात् सर्व एव सुवर्णं इति विज्ञायते 'एकम्' एव यमाहुर्देवतासतत्त्वविदः ।—"इत्यधिदैवतम्" देवतामधिकृत्य मन्त्रस्य व्याख्यानमधिदैवतम् ॥

"अथाध्यात्मम्" आत्मानमधिकृत्य विश्वकर्मणो व्याख्यानम् अध्यात्मम् । कः पुनरयमात्मा ? विज्ञानसतत्त्वमात्रं सर्वविशेषविज्ञानप्रसवबीजम्, यदेकदेशाः प्रच्युता इव सन्तस्ततः कथमप्यविद्याव्यवधानादन्यत्वमिव बिभ्रतः प्रतिशरीरं शास्त्रेण तावद्भाव्यं यावाच्छ्रुते, सोऽयमात्मा प्रतिशरीरं

चेतनत्वेन स्वविशेषेण विज्ञानशक्त्याधिकारमनुभवन् हिरण्य-
गर्भावस्थामधिदैवमित्युच्यते । अथ पुनरन्यः शरीरावस्थासु
वर्त्तमानः तदधिदैवतमनपेक्ष्य प्रतिशरीरं चेतनत्वेन यद्वि-
श्वकर्मभावमनुभवन् मन्त्रेण व्याख्यायते, तदध्यात्मस्य ॥

‘विश्वकर्मा’ “सर्वस्य कर्त्ता” परमात्मा, प्रतिशरीरं चेत-
नत्वेन वर्त्तमानः, तत्कृतत्वाद् वायोः क्रियापरिस्पन्दस्य । न
केवलं सर्वक्रियाशक्तिमान्, किं तर्हि ? ‘विमनाः’ च “विभू-
तमनाः” सर्वप्रज्ञानः । सर्वतोमुखाभिः विशेषविज्ञानशक्तिभिः
‘आद्विहायाः’ अपि च विहायाः, महान्, विज्ञायते हि— “स
वा एष महानात्मा अन्नादो वसुदानः”—इति । न केवलं
महान्, किन्तर्हि ? ‘धाता’ स्रष्टा, स्वशक्तिविशेषस्य ।
‘विधाता’ च तद्योग्यानां विषयाणां विक्षिप्तविहितानाञ्च ।
तेषां ‘परमः’ उत्कृष्टः “इन्द्रियाणां संदर्शयिता” तत्कृतत्वाद्
विषयविषयिसम्बन्धस्य, इन्द्रियाणाञ्च तदधिष्ठितानां प्रतिवि-
षयमालोकसामर्थ्योपजनात् तस्य विश्वकर्मणः परमात्मनः ।
‘तेषां’ स्वशक्तिविक्षेपात् चेतनविभूतीनां यानि ‘इष्टानि’
पूर्ववत् परमात्मज्ञानश्रद्धोपासनाभावनाप्रचयितदुरितानि
तानि । ‘इषा’ “अन्नेन” सह “सम्प्रीदन्ते” लप्यन्ति । क्व ?
‘यत्रा सप्तऋषीन्’ “यत्र इमानि सप्तऋषीणानि इन्द्रियाणि”
द्रष्टृणि, इन्द्रियाणि “ज्योतींषि” एकमाहुः । क्व ? बुद्धौ ।
तस्यामपि ह्येतेषामेकत्वमस्त्विति । किं तत्रैव ? न—इति,
उच्यते—“पर एकमाहुः” । न यतः परतरमस्ति, तस्मिन्
परतरे विश्वकर्मणि यदन्नं शक्तिमात्रं यदुपविष्टं भात् पर-
मात्मा नित्यवृत्तः, तेनास्मिन् परमात्मनि तद्विज्ञानोपासनात्
ताद्भाव्यमुपगतास्तेन सहभूता मोदन्ते निरशनापिपासाः
नित्यवृत्ताः, अतीतशोकमोहजरामृत्यव आत्मविद् इत्येव-

माहुः सतत्वदृशो ब्राह्मणाः । यथा चानुपक्षीणस्वधाशक्तिनि-
त्यत्सं सर्वभावपरं तत् परम्ब्रह्म यदात्मविदः प्रतिपद्यन्ते,
तथा पुराणसूक्तेऽपि परमेष्ठिन आर्षम् । मन्त्रो दर्शयति,—
“स्वधया तदेकं तस्माद्दान्यं न परः किञ्चनास” —इति (ऋ०
सं० ८, ७, १७, २) ॥

एवं सर्वत्र सम्भवो यावद्विषयो मन्त्राणां योज्यः ।—इत्यु-
पप्रदर्शनायोभयथा मन्त्रो वर्णितः ॥

“इत्यात्मगतिमाचष्टे” अमुना प्रकारेण वर्ण्यमान एष
मन्त्र आत्मगतिमाचष्टे प्रख्यापयति । यथा चेयमात्मगति-
वाचिका ऋक्, “तत्र” एतस्मिन्नर्थे “इतिहासमाचक्षते”
आत्मविदः । इतिवृत्तं परकृत्यर्थवादरूपेण । यः कश्चित्
आध्यात्मिक आधिदैविक आधिभौतिको वार्थ आख्यायते
दिष्ट्युदितार्थावभासनार्थं स इतिहास इत्युच्यते । स पुनरय-
मितिहासः सर्वप्रकारो हि नित्यमविवक्षितस्वार्थः, तदर्थप्र-
तिपत्तृणामुपदेशपरत्वात् । “विश्वकर्मा ह भौवनः” यथो-
दितमिदं वैदिकं कर्म सम्बन्धदर्शनेन यः सर्वं करोति, सर्वा-
त्मकत्वात् सर्वस्य वैश्वकर्मणीमवस्थामात्मन्युन्नीय स यजमानो
विश्वकर्मा भुवनानां भूतानामात्मनि होता भूतेषु चात्मानम् ।
तथाहि विज्ञायते—“हन्ताहं भूतेष्व्वात्मानं जुह्वानि भूतानि
चात्मनि”—इति । तथा च विदुषो दर्शनकृतः सर्वमेधसम्प-
त्सर्वकर्मसु । विज्ञायते ह्यग्निहोत्रमधिकृत्य—“स यत् सायं
जुहोत्यग्निमेव तदनेन सर्वेणादित्ये जुहोत्यग्निमेवेदं सर्वमनु
सर्वं तद्यथाऽनेन सकृत् सर्वं तेनेष्टा लोकं जयेत, तावदुह
प्रातराहुत्या लोकं जयते, यस्यैते आहुती न बहं यावज्जीव-
माप्नोति, स हि बह्वनि च न बह्वानि, एतयोर्देवतयोरन्यतरा-
मनु”—इति । न बहमित्यनन्तमुच्यते । तदेवं यस्मिन् कस्मिन्-

श्चिन्मधे कर्मणि अग्निहोत्रादौ सर्वः रुवेण सर्वस्मिन् सर्वस्ये
सर्वार्थं हुत्वात्मानं सर्वमेवं भवतीति समासार्थः । 'स एषः
सर्वस्य विदुषः सर्वः सर्वहुत् यज्ञः सर्वभावाय सम्पद्यते दर्श-
नतः । यो हीतरः सर्वमेधो निरूढसञ्ज्ञोऽहीनः । तद्यथा—
त्रीण्याश्वमेधिकानि, पञ्च पौरुषमेधिकानि, वाजपेयाप्तोर्यामौ
चेति, तत्र "स आत्मानमपि अन्ततो जुहवाञ्चकार"—इति ।
स एतदात्महोमस्य विधानान्नोपपद्यते, दर्शनतस्तु सर्वमुपप-
द्यते । सर्वभूतानि विशेषान् सामान्यात्मनि जुहाव पश्यन्,
सामान्यं चात्मानं विशेषे जुहाव पश्यन्, सर्वकर्मसु स्वयमेवाय-
मात्मयाजीत्युच्यते । यमधिकृत्य पृष्टं तदाहुरात्मयाजी
श्रेयान् देवयाजीति । यथा चैतदेवमधिदैवविद आत्मवित्
श्रेयान् ॥

यमधिकृत्य "विश्वकर्मा विमना आदिहायाः"—इतीय-
मृक् आत्मगत्या निरुक्ता, "तदभिवादिनी" तस्यैवार्थस्य इति-
हासोक्तस्याभिवादिनी आभिमुख्येन वादिनी "एषा ऋक्
भवति" यथा—"य इमा विश्वा भुवनानि जुह्वत्"—इति
(ऋ० सं० ८, ३, १६, १) । अनेकेषां समानप्रयोगदर्शनाधि-
कारवतां 'यः' नाम कश्चित् किमित्येवं न्यसीदेवं कर्मण्यङ्ग-
भावमुपजगाम । कथम् ? ऋषित्वेन, 'होता' द्रव्यगुण-
कर्मदेवतायाथार्थ्यद्रष्टृत्वेन 'विश्वा भुवनानि जुह्वत्' सर्व-
भूतान्यमुना सर्वमेधसम्पर्शनप्रक्रमेण जुह्वत् अहावयत् ।
तस्य किम् ? इति । 'सः आशिषा' आशीः—प्रार्थना,
कामः, प्रयोगदर्शनहेतुः, सर्वमिदमहं स्यामिति, येन प्रेर्य-
माणः सर्वकर्मसु सर्वमेधं सर्वप्राप्तये प्रायुङ्क्त । 'द्रविणमि-
च्छमानः' प्रयोगजनितापूर्वफलं सर्वभार्वामिच्छन् । तत् किं
नाप ? न—इति, उच्यते—आप । कथम् ? इति । 'प्रथम-

च्छत्' प्रथमोऽग्रजत्वात्, प्रजापतिभावेन मुख्यस्य ह्यादयिता ।
यतः सम्प्रदे तथा सन् 'अवरान्' पश्चादुत्पन्नान् अस्मदादीन्
विशेषान् 'आविवेश' व्याप्तवान् व्याप यस्यैवं प्रयोगफलयो-
र्द्विक्तिः 'स नः पिता' "जनिता" सोऽस्माकं पिता पाता जन-
यिता रक्षिता चेत्येवं विजानीमः, अतः ताद्भाव्यमश्रुवीम-
होति ॥

यथा चैतदेवं नान्यथेति तथेयम् "उत्तरा ऋक" "भूयसे"
बहुतराय "निर्वचनाय"—॥ २ (२६) ॥

विश्वकर्मन् हविषा वावृधानः स्वयं यजस्व
पृथिवीमुत द्याम् । सुह्यन्वन्ये अभितो जनास
इहास्माकं मघवा सूरिरस्तु ॥ विश्वकर्मन्
हविषा वर्द्धयमानः स्वयं यजस्व पृथिवीञ्च दि-
वञ्च सुह्यन्वन्ये अभितो जनाः सपत्ना इहा-
स्माकं मघवा सूरिरस्तु प्रज्ञाता तार्क्ष्यस्वध्रा
व्याख्यातस्तीर्णा अन्तरिक्षे क्षियति तूर्णमथ
रक्षत्यन्नोतेर्वा तस्यैषा भवति ॥ ३ (२७) ॥

"विश्वकर्मन् हविषा"—इति (ऋ० सं० ८, ३, १६,
६ । य० वा० सं० १७, २२) । प्रयोगावस्थां फलावस्थाञ्च विश्व-
कर्मणः प्रतीत्योच्यते ।—हे 'विश्वकर्मन्' प्रयोगावस्थित ! त्वमु-
च्यसे । अनेन 'हविषा' सर्वमेधदर्शनसम्पदादियुक्तेन त्वं वर्द्ध-
मानः विश्वकर्मत्वमापद्यमानः तत्फलविपरिणामकाले स्वयं
यजस्व' स्वयं सङ्गच्छस्व व्याप्नुहि । 'पृथिवीम् उत द्याम्' "पृथि-
वीञ्च दिवञ्च" सर्वव्यापी भव । अपि च तत्रैतस्मिन् दर्शनकाले ।

महिम्नि “मुह्यन्त्वन्ये अभितो जनासः” मोहमुपगच्छन्तु
‘अभितः’ सर्वतः ते “जनाः” ये त्वदुपासनापराङ्मुखाः सन्तः
तव “सपत्नाः” समानं पतित्वमिच्छन्ति । अथ पुनः ‘इह’
त्वद्दर्शनोपासनाकर्मणि वर्तमानानाम् ‘अस्माकम्’ ‘मघवा’
सर्वधनेशानः, ‘सूरिः’ मेधावी, सर्वत्राप्रतिहतप्रज्ञानः,
“प्रज्ञाता” विशेषतोऽस्माकम् ‘अस्तु’ ।—इत्येतदाशास्महे ॥

त्वष्टा, विश्वकर्मा,—इत्यधिभूतप्रधानाः पुराणविदः,
तथापि कलाकौशलादिसर्वज्ञानहेतुको नामप्रतिलम्भ इत्यवि-
प्रतिषिद्धम् । एवं सर्वासु देवतासु ॥

“तार्क्ष्यः”—इति वक्तव्यम् । स पुनरेषः “त्वष्टा व्याख्यातः” ।
तद्यथा—“तूर्णमश्रुते”—इत्येवमादि, अथवा “तीर्णे अन्त-
रिक्षे” सर्वतो गते “क्षियति” निवसति । अथवा “तूर्णम्”
उदकाख्यं “रक्षत्यश्रुते वा” अर्थविकल्पेन तूर्णशब्दात् पूर्व-
पदम्, रक्षतेरश्रोतेर्वीत्तरपदम् ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ३ (२७) ॥

त्यम् षु वाजिनं देवजूतं सहावानं तरु-
तारं रथानाम् । अरिष्टनेमिं षतनाजमाशुं
स्वस्तये तार्क्ष्यमिहाहुवेम ॥ तं भृशमन्त्रवन्तं
जूतिर्गतिः प्रीतिर्वा देवजूतं देवगतं देवप्रीतं वा
सहस्वन्तं तारयितारं रथानामरिष्टनेमिं षत-
नाजितमाशुं स्वस्तये तार्क्ष्यमिह ह्वयेमेति
कमन्यं मध्यमादेवमवक्ष्यत् तस्यैषापरा भवति ॥

४ (२८) ॥

“त्यम षु वाजिनम्”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ३६, १ । सा० सं० छ० आ० ४, १, ५, १) । अरिष्टनेमेरार्षम् । विषुवतिनिष्के-
वले शस्यते, “सद्यश्चित्”—इति च (२६६ पृ० २० पं०) । यः
‘तार्क्ष्यः’ ‘वाजी’ वेजनवान्, भयदाता परेभ्यः, बलवान् वा ।
‘त्य’ तं ‘देवजूतं’ देवैर्गतम्, परत्वेन ज्ञातं वा परोऽयमस्माक-
मिति । “देवप्रीतम्” देवैर्वा समानप्रीतम् । ‘सहावानम्’
सहा बलम्, तेन तद्वन्तम्, एतदेव मध्यमलिङ्गम् । ‘तरुता-
रम्’ “तारयितारम्” ‘रथानाम्’ रंहितृणां भूतानाम्, गति-
मतां गमयितारमित्यर्थः, बलहेतुकत्वाद् गमनस्य । एवमादि-
गुणयुक्तम् ‘अरिष्टनेमिम्’ केनचिदप्यप्रतिहतवज्रप्रहरणम् ।
नेमिरिति वज्रनाम । ‘पृतनाजम्’ पृतनानां जितारम् ।
‘आशुम्’ शीघ्रम् । ‘स्वस्तये’ आत्मनः स्वस्थ्ययनाय । सुष्ठु
वयम् ‘इह’ एतस्मिन् कर्मणि ‘हुवेम’ आह्वयामहे ॥

“तस्य एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ? बल-
कृतिरूपप्रदर्शिता, वर्षकर्मोपप्रदर्श्यतेऽनया, सत्यामपि हि
बलकृती पक्षिराजे गरुत्मनि सन्देहोऽसावपि बलवांश्च तार्क्ष्य-
नामा च, वर्षकर्म त्वसमानं तेनास्य । अतश्चोक्तमितदेव विचारा-
स्पदमपेक्ष्य “कम् अन्यम् मध्यमात् एवम् अवक्ष्यत्”—इति
॥ ४ (२८) ॥

सद्यश्चिद्यः शवसा पञ्च कृष्टीः सूर्य इव
ज्योतिषापस्ततान् । सहस्रसाः शतसा अस्य
रंहिर्न स्मा वरन्ते युवतिं न शर्याम् ॥ सद्यो-
ऽपि यः शवसा बलेन तनोत्यपः सूर्य इव ज्यो-
तिषा पञ्च मनुष्यजातानि सहस्रसानिनी शतः

सानिन्यस्य सा गतिर्न स्त्रीनां वारयन्ति प्रयुवती-
मिव शरमयीमिषुं मन्युर्मन्यतेर्दीप्तिकर्मणः क्रो-
धकर्मणो बधकर्मणो वा मन्युं त्वस्मादिषवस्त-
स्यैषा भवति ॥ ५ (२६) ॥

“सद्यश्चिद्यः शवसा पञ्च कृष्टीः”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ३६,
३) । “सद्योऽपि” ‘यः’ तार्क्ष्यः, “बलेन तनोति अपः” वर्षभा-
वेन । ‘सद्यः’शब्दो लक्षणार्थः,—अद्य, श्वः, परश्वः, परुत्,
परारि चेति । ‘चित्’—इति अप्यर्थे, न कदाचिदप्यन्यः, सर्वदा
तार्क्ष्य एवेति । किं प्रति अपः तनोति ? ‘पञ्च कृष्टीः’ पञ्च
मनुष्यजातानि प्रति, ब्राह्मणप्रमुखान् निषादपञ्चमान्
वर्णान् प्रति, तदनुग्रहपूर्वकत्वात् सर्वलोकानुग्रहस्य, वृष्टिग्रह-
णेन तद्विवक्षा । कथम् ? ‘सूर्यः इव ज्योतिषा’ यथा सूर्यो
ज्योतिःप्रकाशं लोकानुग्रहाय तनोति, तथा तर्क्ष्यः अपः
तनोति । यथा हविषा विधेमेति नम्यते, तत्र कस्मै देवायेति
सम्प्रदानश्रुतेः सम्प्रदानावैधुर्याय, एवमिहाप्युपमानोपमेय-
कारकसम्बन्धावैधुर्याय ज्योतिरिति नम्यते । कस्मात् पुनरय-
मपस्ततान ? इति । इतः—यस्मात् “सहस्रसाः शतसा अस्य
रंहिः” बह्वंश्च बहुतरांश्च प्रकारान् मेघविदारणाय भजते
‘अस्य’ तार्क्ष्यस्य ‘रंहिः’ गतिः । अपि चैवमसह्यास्य गतिः,
तस्माद् वरं तेनैव “एताम्” अस्य “वारयन्ति” न प्रतिबद्धं
शक्नुवन्ति केचन, अतिवेगवत्त्वात् । कथम् ? ‘युवतिं न
शर्याम्’ अतिबलवता धनुषता मुक्तां “शरमयीम् इषुम्”
अन्येन वान्येन वाकाशप्रदेशेन प्रतिमिश्रयन्तीमात्मानम् ।
य एवमादिगुणयुक्तः तार्क्ष्यः, स इदं नामास्माकं करोत्विति ।

“मन्युः”, “मन्यते.” क्रोधार्थस्य, दीप्त्यर्थस्य वा, उभय-
मप्युपपद्यते, बलवत्त्वात् मध्यमस्य ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ५ (२९) ॥

त्वया मन्यो सरथमारु जन्तो हर्षमाणा-
सोऽधृषिता मरुत्वः । तिग्मेषव आयुधा संशि-
शाना अभिप्रयन्तु नरो अग्निरूपाः ॥ त्वया
मन्यो सरथमारुह्य रुजन्तो हर्षमाणासोऽधृ-
षिता मरुत्वस्तिग्मेषव आयुधानि संशिष्यमाना
अभिप्रयन्तु नरो अग्निरूपा अग्निकर्माणः
सन्नद्धाः क्वचिन् इति वा दधिक्रा व्याख्यात-
स्तस्यैषा भवति ॥ ६ (३०) ॥

“त्वया मन्यो”—इति (ऋ० सं० ८, ३, १९, १। अथ०
सं० ४, ३१, १)। तपसः पुत्रो मन्युर्नाम, तस्यार्धम् ।
श्ये नाजिरादिषु निष्केवल्ये, विनियोगः । हे भगवन् ! मन्यो !
त्वया ‘सरथम्’ एकमेव त्वया सह रथं समारुह्य ‘रुजन्तः’
अभिभवन्तः, ‘हर्षमाणासः’ तवाश्रयादविकलाः हृष्यन्तः,
‘अधृषिताः’ अनाधर्षिताः परैः, अपि च हे ‘मरुत्वः !’ ‘तिग्मे-
षवः !’ एते अस्मद्योधाः ‘आयुधा’ “आयुधानि” ‘संशिशानाः’
संशिष्यमानाः, तीक्ष्णानामिषूणामायुधानाञ्च योऽर्थः तम-
नुतिष्ठन्तः भिन्दन्तः इषुभिः, छिन्दन्तः आयुधैः, अमुना
प्रकारेण एते ‘नरः’ नराः अस्मन्मनुष्याः योधाः, “अग्निरूपाः”
“अग्निकर्माणः” अग्नय इवैते सेनाम् ‘अभि’ भवन्तः ‘यन्तु’
इति ॥

‘दधिक्राः’—इति वक्तव्यम् । सः “व्याख्यातः”—“दधत्
क्रामति” इत्येवमादि । सर्वं मध्यमे योज्यम् ।

“तस्य एषा भवति”—॥ ६ (३०) ॥

आ दधि॑क्राः शव॑सा पञ्च॑ कृ॒ष्टीः सूर्य॑
इव॒ ज्योति॑षापस्त॒तान । सह॑स्र॒साः शत॑सा
वा॒ज्यवी॑ पृ॒णक्तु॑ मध्वा॒ समि॑मा वचांसि ॥ आ-
तनोति॑ दधिक्राः शवसा बलेनापः सूर्य॑ इव
ज्योतिषा पञ्च मनुष्यजातानि सहस्रसाः शतसा
वाजी वेजनवान्वैरणवान् सम्पृणक्तु॑ नो मधु-
नोदकेन वचनानीमानीति मधु धमतेर्विपरी-
तस्य सविता सर्वस्य प्रसविता तस्यैषा भवति
॥ ७ (३१) ॥

“आ दधि॑क्राः शव॑सा”—इति (ऋ० सं० ३, ७, १२, ५) ।
वामदेवस्यार्षम् । ‘आततान’ “आतनोति” सर्वतस्तनोति ।
कोऽसौ ? इति, ‘दधिक्राः’ । केन ? ‘शवसा’ “बलेन” ।
किमातनोति ? ‘अपः’ । क ? ‘पञ्च कृष्टीः’ “पञ्च मनुष्य-
जातानि” प्रति । कथम् ? ‘सूर्यः इव ज्योतिषा’ ‘सह-
स्रसाः शतसाः’ बहूनां बहुतराणाञ्च उदकानां सम्भक्ता,
‘वाजी’ “वेजनवान्” ‘अवी’ “वैरणवान्” उदकेरणक्रिया-
योगी । य एवमादिगुणयुक्तो दधिक्राः, सोऽस्माकम् ‘इमा’
“इमानि” स्तुतिवाक्यानि स्तुतिलक्षणानि ‘वचांसि’ ‘सम्पृ-
णक्तु’ ‘मध्वा’ “मधुना, उदकेन” ॥

“मधु”—“धमतेः” आद्यन्त“विपरीतस्य” उदकं स्तुत्य-
नन्तरमेव ददात्वित्यर्थः ॥

बलकृतिः, वर्षकर्म चोभयमप्यस्ति, तस्मात् मध्यमः ॥

“सविता”—इति वक्तव्यम् । सः “व्याख्यातः” “इम-
मेवाग्निं सवितारमाह”—इत्यत्र । स पुनरिह वर्षकर्मयो-
गात् मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ७ (३१) ॥

सविता यन्त्रैः पृथिवीमरम्णादस्कम्भने
सविता द्यामहंहत् । अश्वमिवाधुक्षुनिमन्त-
रिक्षमत्तुत्तं बद्धं सविता समुद्रम् ॥ सविता
यन्त्रैः पृथिवीमरमयदनारम्भणेऽन्तरिक्षे स-
विता द्यामहंहदश्वमिवाधुक्षुनिमन्तरिक्षे मेघं
बद्धमत्तुत्तं बद्धमत्तुर्ण इति वात्वरमाण इति
वा सविता समुदितारमिति कमन्यं मध्यमा
देवमवच्छदादित्योऽपि सवितोच्यते तथाच हैर-
ण्यस्तूपे स्तुतोऽर्चन् हिरण्यस्तूपऋषिरिदं
सूक्तं प्रोवाच तदभिवादिन्येषर्गं भवति ॥

८ (३२) ॥

“सविता यन्त्रैः”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ७, १) ।
अर्चनामा हैरण्यस्तूपऋषिः, उत्तरायाश्च (२७१ पृ०) ।
‘सविता’ मध्यमः, सर्वबलेशानः । किम् ? इति,—‘यन्त्रैः
पृथिवीम् अरम्णात्’ यावत् किञ्चित् यन्त्रप्रते तत् सर्वं
कृतेनैव, यन्त्रिता च इयं पृथिवी निश्चला, न चान्य इन्द्रात्

बलवान् यन्त्रयितास्ति, तस्मात् इन्द्र एवेमां संयच्छन् स्थिरामकरोत् । “रम्णातिः संयमनकर्मा”—इति उक्तम् । अथवा वर्षेणोपकारेण पृथिवीलोकनिवासिनो धारयति, तदस्याः संयमनम् । किमेतावदेव ? न—इति, उच्यते—“अस्कम्भने सविता द्यामदृंहत्” । एवमप्येतस्मिन् ‘अस्कम्भने’ “अनारम्भणे” अमूर्त्तेऽन्तरिक्षे, यत्र पर्णमपि नालमवस्थानाय, तत्रैवमप्यतिगुर्वी सौपर्षी ‘द्यां’ ‘सविता’ एव ‘अदृंहत्’ स्थिरामकरोत्—आभूतसंप्लवान् । को हि नाम मध्यमात् सवितुरन्य एतदतिदुष्करं कुर्यात् ? अपि च ‘अश्लम् इव अधुक्षत्’ यथा अश्लबन्धो अश्लं धूनुयात्, उपावृत्तम् अनायासेन रजः तस्मादपनेथन् । एवं ‘धुनिं समुद्रम्’ उदकबन्धितारम् “मेघम्” ‘अधुक्षत्’ ‘सविता’ अधूनीत् अकम्पयत् उदकप्रक्षरणाय । क्व ? ‘बद्धम् अतूर्त्ते’ एतस्मिन्नन्तरिक्षे अहिंसिते अत्वरमाणे वा, सर्वगतत्वादाकाशे, गमनायोग्ये वा । वायुत्सनेव विष्टभ्य निश्चेष्टं बद्धमिवाधुक्षत् यः सविता, सोऽस्माकमिदं नाम करोतु इति । “समुदिता” = “समुद्रः” = “मेघः” ॥

“कम् अन्यम् मध्यमात् एवम् अवक्ष्यत्”—“मेघमधूनीत्” इति ? कुतः संशयः ? अन्योऽपि यस्मात् मध्यमात् सवितोच्यते, यत आह—“आदित्यः अपि सविता उच्यते” इति ॥

यथा च एतत् एवम्, “तथा” एतस्मिन्नेव “हैरण्यस्तूपे” सूक्ते स्तवः हैरण्यस्तूपमिदं सूक्तमिति । कुत एतत् ? अत आह—“अर्चन् हिरण्यस्तूपऋषिः इदं सूक्तं प्रोवाच” इति । अर्चन्-नाम्ना हिरण्यस्तूपः, तद्रूपः तद्व्रतो वा, स यथा एतत् सूक्तं प्रोवाच ॥

“तदभिवादिनी एषा ऋक् भवति” अस्मिन्नेव सूक्ते—
॥ ८ (३२) ॥

हिरण्यस्तूपः सवितर्यथा त्वाङ्गिरसो जुह्वे
 वाजे अस्मिन् । एवा त्वार्चन्वसे वन्दमानः
 सोमस्येवांशुं प्रति जागराहम् ॥ हिरण्यस्तूपो
 हिरण्यमयस्तूपो हिरण्यमयस्तूपोऽस्येति वा
 स्तूपः स्थायतेः सङ्घातः सवितर्यथा त्वाङ्गिरसो
 जुह्वे वाजे अन्ने अस्मिन्नेवं त्वार्चन्वनाय वन्द-
 मानः सोमस्येवांशुं प्रतिजागर्म्यहं त्वष्टा व्या-
 ख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ ६ (३३) ॥

“हिरण्यस्तूपः सवितर्यथा” — इति (ऋ० सं० ८, ८, ७, ५) ।
 हे ‘सवितः !’ ‘यथा’ अन्यकालीनः ‘हिरण्यस्तूपः’ ‘त्वा’ त्वाम्
 ‘आजुह्वे’ आजुहाव, कर्मण्याहुतवान्, एवम् ‘अहम्’ अप्ये-
 तस्मिन् कल्पे हिरण्यस्तूपतामापन्नः ‘अर्चन्’नामा ‘अवसे’
 अवनाय ‘वाजे अस्मिन्’ “अन्ने” संस्कृते हविषि त्वामाह्वय
 ‘वन्दमानः’ स्तुवन् ‘सोमस्य इव अंशुम्’ सोममिव क्रीत्वा
 आदृतः ‘प्रति’ ‘जागर’ “जागर्मि” अनन्यमनाः त्वामाया-
 गादुपासे इति ॥

“स्तूपः स्थायतेः” । “स्त्यै सङ्घाते (भा० प०)” तस्य स्तूपः
 = “सङ्घातः” इति ॥

“त्वष्टा” — इति वक्तव्यम् । सः “व्याख्यातः” ॥

“तस्य एषा भवति” — ॥ ६ (३३) ॥

देवस्त्वष्टा सविता विश्वरूपः प्रपोष प्रजाः
 पुरुधा जजान । इमा च विश्वा भुवनान्यस्य
 महद्देवानामसुरत्वमेकम् ॥ देवस्त्वष्टा सविता

सर्वरूपः पोषति प्रजा रसानुप्रदानेन बहुधा
चेमा जनयतीमानि च सर्वाणि भूतान्युदका-
न्यस्य महच्चास्त्रै देवानामसुरत्वमेकं प्रज्ञावत्त्वं
वानवत्त्वं वापि वासुरिति प्रज्ञानामास्यत्यनर्था-
नस्ताश्चास्यामर्था असुरत्वमादिलुप्तं वातो वा-
तीति सतस्तस्यैषा भवति ॥ १० (३४) ॥

“देवस्त्वष्टा”—इति (ऋ० सं० ३, ३, ३१, ४) । वैश्वामित्रस्य प्रजापतेरार्षम् । वैश्वदेवे विनियोगः । ‘त्वष्टा’ देवो मध्यमः, ‘सविता’ सर्वस्य भूतग्रामस्य प्रसविता उत्पादयिता उदकसम्प्रदानद्वारेण । किमुत्पादयिता एव ? न—इति, उच्यते—‘पुपोष प्रजाः’ पुष्णाति चामावुत्पाद्य । न केवलं पुष्णाति, किन्तर्हि ? ‘पुरुधा जजान’ इति, “बहुधा चैनाः जनयति” वर्द्धयति । केन पुनरसौ जनयति, पुष्णाति, वर्द्धयति च ? यत आह—“इमा च विश्वा भुवनान्यस्य” । इमानि विश्वानि भुवनानि “उदकानि” अस्य यतः स्वतायां वर्त्तन्ते, तस्मात् जनयति पुष्णाति वर्द्धयति च । अतश्च सर्वमिदं शक्तः कर्तुम्, यतः—“महद्देवानामसुरत्वमेकम्” । ‘महत्’ ‘असुरत्वम्’ “प्रज्ञावत्त्वम्” “असुरिति प्रज्ञानाम” तथा तद्वत्त्वम् । तथा महत्या प्रज्ञया उदकेन साधनेन सर्वमिदं जनयति, पुष्णाति, वर्द्धयति च, अप्रज्ञो हि साधनसम्पत्तावपि किं कुर्यात् । अथवा “अनवत्वम्” असुः=प्राणः, तेन तद्वत्त्वम् । एवमपि सति प्राणेनैव शक्यते एतत् सर्वं कर्तुम्, अप्राणो हि किं कुर्यात् । “अन्नवत्त्वम्”—इति केचित् । तेषामन्नहेतुनोदकेन तद्वत्त्वम्, तथापि योज्यम् ॥

“असुरिति प्रज्ञानाम” । तत् कस्मात् ? “अस्यति अन-
र्थान्” प्रज्ञैव हि प्रज्ञावतोऽस्यति क्षिपत्यनर्थान्, नाशयति ।
“अस्ताश्च अस्यान् अर्थाः” न हि तदस्ति व्यक्तेर्यत् सर्वं प्रज्ञा-
वतां प्रज्ञायां नास्ति, एतावांस्तु विशेषोऽभिव्यक्तमिति ।
अथवा यदेतदसुरत्वं वसुमतो भावः “वसुरत्वम्” एतत्, रो-
मत्वर्थे वकारलोपश्च, वसुना उदकेन तद्वान् असौ त्वष्टा ॥

“वातः” कस्मात् ? “वातीति सतः” । “वा गतिगन्धनयोः
(अदा० प०)” — इत्यस्य । सत इति धातुकारकावधारणम् ।
वायुशब्दो हि त्रयाणां धातूनां विकल्पेन, अयन्तु वातेरेवेति
विशेषः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १० (३४) ॥

वा॒त॒ आ॒वा॒तु॒ भेष॒जं॑ श॒म्भु॒ म॒यो॒भु॒ नो॑
हृ॒दे । प्र॒णु॒ आ॒यू॒षि॑ ता॒रि॒षत् ॥ वा॒त॒ आ॒वा॒तु॒
भेष॒ज्या॒नि श॒म्भु॒म॒यो॒भु॒ च॒ नो॑ हृ॒दया॒य प्र॒वर्द्ध॑यतु
च॒ न॒ आ॒यु॒रग्नि॒र्था॒ख्या॒त॒स्तस्यै॒षा भव॑ति ॥
११ (३५) ॥

“वा॒त॒ आ॒वा॒तु॒”—इति (ऋ० सं० ८, ८, ४४, १ । सा०
सं० छ० आ० २, २, ४, १०) । उल्लस्य वातायनस्यार्षम् ।
‘वा॒तः’ अस्मान् आभिमुख्येन ‘भेषजम्’ यद् यत् पथ्यम्
अस्माकम्, अत्तत् गृहीत्वा ‘आवातु’ । तच्च अस्माकं ‘शम्भु,
अस्तु । ‘शम्’—इति सुखनाम, तद्भावकमस्तु । तदात्वे च
आयतौ परिणामे ‘मयोभु’ अस्तु । ‘मयः’—इति सुखनाम,
हृदयाय सुखमस्तु । स्तूयमानः प्रत्यचीभूत इव मनसि, यतः

प्रत्यक्षमुच्यते—“प्र ण आयूंषि तारिषत्” । हे भगवन् !
वायो ! प्रवर्हय त्वमस्माकमायूंषि सपुत्रपौत्रादिवर्गाणाम्,
भैषज्यञ्च त्वमस्माकं नित्यमावह ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अग्निः”—“व्याख्यातः” ।

“तस्य एषा भवति”—॥ ११ (३५) ॥

प्रति त्वं चारुमध्वरं गोपीथाय प्रह्वयसे ।
मरुद्भिर्गन् आगहि ॥ तं प्रति चारुमध्वरं
सोमपानाय प्रह्वयसे सोऽग्ने मरुद्भिः सहाग-
च्छेति कमन्यं मध्यमादेवमवच्यत्तस्यैषापरा
भवति ॥ १२ (३६) ॥

“प्रति त्वं चारुम्”—इति (ऋ० सं० १, १, ३६, १ ।
सा० सं० छ० आ० १, १, २, ६) । मेधातिथिः ऋग्वये । ‘त्वं’
तम् अङ्गवैकल्यरहितम् ‘अध्वरं प्रति’ हे भगवन् ‘अग्ने !’ त्व-
मस्माभिः ‘गोपीथाय’ “सोमपानाय” ‘प्रह्वयसे’ आह्वयसे । स
त्वमेतद् ज्ञात्वा ‘मरुद्भिः’ सह ‘आगहि’ “आगच्छ” एतस्मि-
न्नस्य कर्मणि सोमं पातुम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“गोपीथाय” “मरुद्भिः” सहेति मध्यमं लिङ्गम् ॥

“तस्य एषा अपरा भवति”—सा पुनः किमर्थम् ? गोपी-
थायेत्यव्यक्तं सोमपानं, व्यक्तसोमपानलिङ्गा उत्तरा । तद्यथा
—॥ १२ (३६) ॥

अभि त्वा पूर्वपौतये सृजामि सोम्यं मधु ।
मरुद्भिर्गन् आगहि ॥ अभिरुजामि त्वा पूर्व-

प्रीतये पूर्वपानाय सोम्यं मधु सोममयं सोऽग्ने
मरुद्भिः सहागच्छेति ॥ १३ (३७) ॥

इति दशमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ १०, ३ ॥

अभि त्वा पूर्वपीतये” — इति (ऋ० सं० १, १, ३७, ४ ।
सा० सं० छ० आ० ३, २, २, ४) । हे भगवन् ! ‘अग्ने !’
‘पूर्वपीतये’ “पूर्वपानाय” पूर्वकाले प्रवृत्ताय पानाय ‘त्वा’
त्वाम् ‘अभिसृजामि’ वदे । किम् ? इति—इदं ‘सोम्यं मधु’
“सोममयं” तत् मधु । स त्वमागच्छ एतस्मिन् कर्मणि एतत्
पातुम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥ १३ (३७) ॥

इति ऋज्वर्यायां निरुक्तवृत्तौ पञ्चदशस्य (दशमस्य) अध्यायस्य
तृतीयः पादः ॥ १० । ३ ॥

चतुर्थः पादः ॥

वेनो^१ वेनतेः कान्तिकर्मणस्तस्यैषा भवति
॥ १ (३८) ॥

“वेनः”—इति वक्तव्यम् । स एषः “वेनतेः कान्तिकर्मणः”
सर्वलोककान्तो हि मध्यमः, सर्वस्योपकारित्वात् ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १ (३८) ॥

अयं वेनश्चो^१दयत् षन्निगर्भा ज्योतिर्ज-
रायू रजसो विमाने^१ । इममपां सङ्गमे सूर्यस्य^१
शिशुं न विप्रा मतिभी^१रिहन्ति ॥ अयं वेनश्चो-
दयत् षन्निगर्भाः प्राष्टवर्णगर्भा आप इति वा

ज्योतिर्जरायुर्ज्योतिरस्य जरायुस्थानीयं भवति
जरायुर्जरया गर्भस्य जरया यूयत इति वेम-
मपां च सङ्गमने सूर्यस्य च शिशुमिव
विप्रा मतिभौ रिहन्ति लिहन्ति स्तुवन्ति
वर्द्धयन्ति पूजयन्तीति वा शिशुः शंसनीयो
भवति शिशौतेर्वा स्याद्दानकर्मणश्चिरलब्धो गर्भं
इत्यसुनीतिरसून्नयति तस्यैषा भवति ॥ २
(३६) ॥

“अयं वेनः”—इति (ऋ० सं० ८, ७, ७, १ । य० वा०
सं० ७, १६) । भार्गवस्य वेनस्यार्षम् । शुक्रोऽनया गृह्यते ।
अन्तर्भावितप्रज्ञानः तस्मिन्मनसि प्रत्यक्षीभूतमभिनयेन दर्श-
यन्नैव कस्मैचित् ब्रवीति—‘अयं वेनः’ इति । किं करोति ?
चोदयति—‘पृश्निगर्भाः’ । पृश्निः=आदित्यः, प्रकृष्टो ह्यनेन
वर्णः प्राष्टः प्राप्तः, यास्तस्य गर्भत्वमुपगताः रश्मयन्तर्गताः परि-
पक्ताः आपो मासाष्टकेन सम्भृताः, ताः वेनश्चोदयति प्राहृषि
वर्षभावेन प्रेरयति । किंलक्षणः ? ‘ज्योतिः जरायुः’ “ज्योतिः
अस्य” विद्युदाख्यं कर्मात्मलक्षणम्, “जरायुस्थानीयं” प्रज्ञा-
वतः । तदधिष्ठातुः मध्यमस्य गर्भस्यैव परिवेष्टनं भवति ।
क्वावस्थितश्चोदयति ? ‘रजसो विमाने’ रजः उदकम्, तद्यत्र
निमीयते, तत्रावस्थितः, अन्तरिक्षलोके इत्यर्थः । योऽयमेव-
मादिगुणयुक्तो वेनः, तम् ‘इमं’ वेनम् ‘अपां’ “च” ‘सङ्गमे’
‘सूर्यस्य’ “च” ‘सङ्गमे’ समागमनस्थाने, यत्र सूर्यस्य
रश्मिभिः आपः सङ्गच्छन्ते, तत्र वर्तमानम्, मध्यस्थाने ।

‘विप्राः’ मेधाविनः स्तोतारः ‘मतिभिः’ स्तुतिभिः प्रज्ञापूर्वि-
काभिः ‘शिशुम्’ ‘न’ “इव” ‘रिहन्ति’ । यथा हि शिशुर्नित्यं
स्तूयते एवं स्तूयते । यदेतत् “रिहन्ति”—इति, एतत्
“लिहन्ति” लिहेः (अदा० उ०) धातोः, वर्द्धयन्ति, पूजयन्ति
वेत्यर्थः ॥

“जरायुः” कस्मात् ? तद्धि “जरया गर्भस्य” भवति, यथा
यथा गर्भा भवति तथा तथा तदुत्पद्यते । “जरया यूयते
ज्ञात वा” यच्चैतत् जरति प्रसिद्धम्, प्रसूताया गोः स्त्रिया वा,
पश्चात् पतति, सा जरत्युच्यते, तथा च यूयते मिश्रते तज्जरा-
यित्युच्यते ।—“शिशुः” कस्मात् ? स हि “शंसनीयो भवति”
प्रयोजनेऽप्रयोजने वा अर्चन्ति, किञ्चन प्रलापेषु । “शिशूतेः
वा स्यात्” धातोः दानार्थस्य, दीयते हि स पुरुषेण स्त्रियै
धारणाय,—भवति च वादः स्त्रीणामभिनवगृहीतगर्भाणाम्
‘अचिरात् लब्धा मे गर्भः’ इति ॥

“असुनीतिः”—इति । एतत् देवतापदम् । स पुनरय-
मिन्द्रः, मध्यमः, प्राणः । स पुनर्यदेतस्मात् शरीरादुत्क्रामति,
अथेतरेण प्राणान् “असून्” अन्यत्र “नयति” विज्ञायते हि—
“प्राणमनुत्क्रामन्तं सर्वं प्राणा अनुक्रामन्तीति ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ २ (३६) ॥

असुनीते मनो अस्मासु धारय जीवा-
तवे सुप्रतिरा न आयुः । रारन्धि नः सूर्यस्य
संद्दिशि षृतेन त्वं तन्वं वर्द्धयस्व ॥ असु-
नीते मनः अस्मासु धारय चिरं जीवनाय प्रव-
र्द्धय च न आयू रन्धय च नः सूर्यस्य सन्दर्श-

नाय रध्यतिर्वशगमनेऽपि दृश्यते । मा रधाम
द्विषते सोम राजन्नित्यपि निगमो भवति । घृ-
तेन त्वमात्मानं तन्वं वर्द्धयस्वर्त्तो व्याख्यात-
स्तस्यैषा भवति ॥ ३ (४०) ॥

“असुनीते मनो अस्मासु—इति (ऋ० सं० ८, १, २२, ५) । श्रुतबन्धोरार्षम् । हे ‘असुनीते’ प्राण ! ‘मनः अस्मासु धारय’ मनःप्रभृतीनेतान् प्राणान् आत्मनोऽवस्थानेनात्मच्छरीर एव धारय, मा त्वमुत्क्रमीः, त्वदनुत्क्रमेण अवस्थास्यन्ते इति । ‘जीवातवे’ “चिरम्” अस्माकं “जीवनाय” मनो धारय । “सुप्रतिरा न आयुः” । अमुना प्रकारेण सुष्ठु प्रतिर प्रकर्षेण वर्द्धयास्माकमायुः । किञ्च ‘रारन्धि नः संसाधयास्माकम् । तथा अनुगृहाण, यथा ‘सूर्यस्य’ ‘सन्दृशि’ “सन्दर्शनाय” सम्यग् दर्शनाय अलं स्याम, दिव्यं नः चक्षुरुत्पादय, येन सम्यक् सूर्यं पश्येम । सर्वं चैतदन्नप्राचुर्यं सति भवति, यतो ब्रूमः—“घृतेन त्वं तन्वं वर्द्धयस्व” । घृतेन उदकेन, त्वमात्मानं यथाकालं वर्द्धयस्व, त्वय्युदकं ददति सर्वमिदं भवति । अहविर्भाक्त्वादसुनीतेर्घृतमित्युदकनामेत्यत्रोपपद्यते ॥

“रध्यतिः वशगमने अपि दृश्यते” । तद्यथा—“मा रधाम द्विषतेः (ऋ० सं० ८, ७, १, ५)”—इत्यत्र । “देवीः पडुवीरुरु नः कृणोतु विश्वे देवास इह वीरयध्वम् । मा हास्महि प्रजया मा तनूभिर्मा रधाम द्विषते सोम राजन् ॥”—इति (ऋ० सं० ८, ७, १५, ५ । अथ० सं० ५, ३, ६—७) । वैश्वदेवी । विहव्यस्यार्षम् । वैहव्यं सूक्तम् । तत्रैषा दर्शपूर्णमासादिषु हविषामभिमर्शने विनियुज्यते ।

‘देवोः’ ‘षट्’ द्यौश्च पृथिवी च अहश्च रात्रिश्च आपश्च ओष-
धयश्चेति । ता उच्यध्वे—हे देव्यः ! उच्यः षट्, सर्वमिदम्
ऊर्णुवत्यः यूयमुच्यध्वे । ‘उरु’ बहु यद् यद् वयं युष्माभिः बहु-
क्रियमाणमिच्छामः, तत्तत् ‘उरु’ बहु कुरुध्वे । हे ‘विश्वेदेवासः’
विश्वेदेवाः ! यूयमपि ‘इह’ एतस्मिन् कर्मणि अस्माक-
मङ्गभावमुपगताः सन्तः ‘वीरयध्वम्’ वीरान् पुत्रान् इच्छत
दातुम् । अपि च जातपुत्राः सन्तः ‘मा हास्महि प्रजया’
मा अस्मान् प्रजा कदानित् अपि हासीत्, कष्टं हि पुत्रमर-
णम् । ‘मा तनूभिः वयं स्वाभिः हास्महि’ मास्माकमायुष-
श्छेदोऽभूत्, युष्मदनुध्यानात् । अपि च “मा रधाम द्विषते
सो म राजन्” हे भगवम् ! ‘सोम !’ ‘राजन् !’ विशेषतः त्वमु-
च्यसे, सर्वस्या अस्या आशिषः त्वदनुध्यानात् ‘मा रधाम’ मा
वशं गच्छेम । ‘द्विषते’ द्विषन्त एवास्माकमर्थसम्प्रदानादिना
वश्यतामुपयान्तु, यतः अनिष्टं हि द्विषतो विधेयत्वमिति ।
सामर्थ्यादिह “रध्यतिर्वशगमने” ॥

“ऋतः” • इति, एतत् पदम् । तत् “व्याख्यातम्” निर्व-
चनतः,—“ऋतमित्युदकनाम प्रत्यृतं भवति”—इति । इह
त्वभिधेयो मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ३ (४०) ॥

ऋतस्य हि शुरुधः सन्ति पूर्वीर्ऋतस्य
धीतिर्जिनानि हन्ति । ऋतस्य श्लोको
बधिरा ततर्द कर्णा बुधानः शुचमान
आयोः ॥ ऋतस्य हि शुरुधः सन्ति पूर्वीर्ऋतस्य
प्रज्ञा वर्जनीयानि हन्त्युतस्य श्लोको बधिर-

स्यापि कर्णावाहणत्ति बधिरो बद्धश्रोत्रः कर्णौ
बोधयन् दीप्यमानश्चायोरयनस्य मनुष्यस्य ज्यो-
तिषो वोदकस्य वेन्दुरिन्धेरुनत्तेवा तस्यैषा
भवति ॥ ४ (४१) ॥

“ऋतस्य हि शुरुधः”—इति (ऋ० सं० ३, ६, १०, ३) ।
वामदेवस्यार्षम् । सम्पातसूक्ते निष्क्रेवत्ये गृह्याभिप्लवयोः
शस्यते । ‘ऋतस्य’ मध्यमस्य । किम् ? इति—‘शुरुधः’
आपः ‘सन्ति’ विद्यन्ते । किंलक्षणाः ? ‘पूर्वीः’ अनेककाल-
सम्भूताः । यतश्चाक्षाविद्धोऽङ्गिरतस्तस्य ‘ऋतस्य’ उदकसम्प्र-
दानद्वारेणानाकालं नाशयन्ती, ‘धौतिः’ “प्रज्ञा” सर्वलोकास्य,
‘वृजिनानि’ “वर्जनीयानि” अथशांसि ‘हन्ति’ नाशयति ।
अकाले हि क्षुत्परिगृहीतानामयशस्करेषु जिह्वादिषु प्रवृ-
त्तिर्भवति । ददतश्चोदकं सर्वलोकवृजिनाय वाताय । तस्य
‘ऋतस्य’ एवमतिमहान् ‘श्लोकः’ शब्दः स्तनयित्बुलक्षणा
भवति, यः “बधिरस्यापि” बद्धश्रोत्रस्य, विधात्रापि निसर्गतः
अपिहितश्रोत्रस्य, ‘आयोः’ “अयनस्य” “मनुष्यस्य” बांधयत्य-
स्मृत इति । ‘कर्णौ’ अतिदुर्भेदौ ‘आततद’ “आहणत्ति”
आभिनत्ति । ‘शुचमानः’ “दीप्यमानः” “ज्योतिषः” च
“उदकस्य” च श्लोकः । एवं सतत्त्वाद्द्विसाहस्र इति ॥

“इन्दुः”—इति, एतत् पदम् । स कस्मात् ? “इन्दुः”
दीप्यर्थस्य, “उनत्तेः वा” क्लेदनार्थस्य, उभयसंपान्दौ उपप-
द्यते चन्द्रमसि ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ४ (४१) ॥

अ तद्दोचेय भय्यायेन्दवे ह्य्यो न य

इषवान्मन्त्र रेजति रक्षोहा मन्त्र रेजति ।
 स्वयं सो अस्मदानिदो बधैरजेत दुर्मतिम् ।
 अस्त्रवेदघशंसोऽवतरमव च्छुद्रमिव स्रवेत् ॥
 प्रब्रवीमि तद्भव्यायेन्दवे हवनाहं इव य इषवा-
 नन्त्रवान् कामवान् वा मननानि च नो रेज-
 यति रक्षोहा च बलेन रेजयति स्वयं सो अस्त्र-
 द्भिनिन्दितारम् । बधैरजेत दुर्मतिम् । अस्त्र-
 वेदघशंसः । ततश्चावतरं च्छुद्रमिवावस्त्रवेद-
 ध्यासे भूयांसमथं मन्यन्ते यथाहो दर्शनीयाहो
 दर्शनीयेति तत्परुच्छेपस्य शीलं परुच्छेप ऋषिः
 पर्ववच्छेपः परुषि परुषि शेपोऽस्येति वेतीमानि
 सप्तविंशतिर्देवतानामधेयान्यनुक्रान्तानि सूक्त-
 भाञ्जि हविर्भाञ्जि तेषामेतान्यहविर्भाञ्जि वेनो-
 ऽसुनीतिर्ऋत इन्दुः प्रजापतिः प्रजानां पाता
 वा पालयिता वा तस्यैषा भवति ॥ ५ (४२) ॥

“प्र तदा चयम्”—इति । अतिच्छन्दाः (ऋ० सं० २, १,
 १७, १) पारुच्छेपी । षष्ठेऽहनि मरुत्वतीये शस्यते । यद्यदिष्टं
 तस्येन्दोः तत्तदहं प्रब्रवीमि, अस्मै ‘इन्दवे’ प्रीत्यर्थम् । किंल-
 च्छः ? ‘यः’ इन्दुः ‘भव्यः’ भवनाहं, आत्मवान् अभिप्रेतानां
 पात्रभूत इत्यर्थः । भव्यो भावनाहं इव, यो हविषा भावन-
 मर्हति, न च भाव्यते, अहविर्भाक्तात् । ‘हव्यो न’ “हवनाहं
 इव” या यथेन च पुनराह्वयते, अहविर्भाक्तादेव । ‘इषवान्’

नित्यम् “अन्नवान्” “कामवान् वा” कामिनां हीतृणां नित्य-
मभिमतफलसम्प्रदानोन्मुखः । तत्सम्प्रदानोन्मुखतया च नित्य-
मस्माकं ‘मन्म रेजति’ “मननानि” प्रज्ञानानि “रेजयति”
आकम्पयति, आकम्पितहृदयानुपकारितया नित्यमस्मान्
करोति । कथं नाम एतं नित्यं स्तुयामेति । अपि च ‘रक्षोहा’
रक्षांसि ‘बलेन” अन् सुतरामस्माकं ‘मन्म रेजति’ । किञ्च
“स्वयं सो अस्मदान्निदः” । ‘स्वयम्’ आदरवान् भूत्वा ‘सः’
इन्दुः ‘अस्मदानिदः’ “अस्मदभिनिन्दितारम्” ‘बधैः’ वज्रप्रहा-
रैरतिदुःसहैः ‘अजेत’ जयेत्, क्षिपेद्वा ‘दुर्मतिं पापमतिं
योऽस्मान् प्रति । तेन वातिबलवतेन्दुना हन्यमानोऽस्मद्-
‘अघशंसः’ अस्माकं यः पापानां शंसिता, कथयिता, स्वल्पाना-
मपि स्फोटिकर्ता जनपदे । असौ ‘अवस्रवेत्’ अधोगतिः
स्यात् । “अवतरमवक्षुद्रमिव स्रवेत्” यावच्च प्रथमं स्तुतः
अधोगतः, ततोऽवतरम्, ततोऽवतरमिति, तावत् स्रवेत्, क्षुद्र-
मिव द्रव्यं किञ्चित् यावदामूलतो नष्टम् ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

बलकृतेर्मध्यम इति ॥

इहाभ्यासबाहुल्यं दृष्ट्वा ‘रेजति’-‘रेजति’ ‘स्रवेत्’-‘स्रवेत्’—
इति, प्रतिसमाधत्ते—“अभ्यासे भूयांसम् अर्थं मन्यन्ते”—इति ।
शब्दाभ्यासे यत्रान्यो विशेषो नास्ति, तत्रैवं विशेषमाचार्या
मन्त्रार्थसतत्त्वविदो मन्यन्ते—यदुतार्थभूयस्त्वमिति, न ह्यक-
स्मात् स एव शब्दः पुनरभ्यस्यते । लोकेऽपि चैतद् दृष्टम्—
शब्दाभ्यासेऽर्थभूयस्त्वमिति,—“यथा—अहो दर्शनीय ! अहो
दर्शनीय ! इति” गुणातिशये हि स्त्रियाः शब्दाभ्यासः, तस्मा-
न्नन्त्रष्वपि तद्देवेति न्याय्यम् । “तत्” च पुनरेतत् “परुच्छे-
पस्य” मन्त्रदृशः “शीलम्” । स हि नित्यमभ्यस्तैः शब्दैः
स्तौति । मन्त्रदृशोऽपि स्वभाव उपेक्ष्य इत्युपप्रदर्शनायेद-

मुक्तम् । अथ पुनः “परुच्छेपः” कस्मात् ? परुच्छेप ऋषिः,
तस्य हि “पर्ववत्” महान् “शेषः” प्रजननम् । “परुषिपरुषि
शेषोऽस्येति वा” सर्वाङ्गसन्धिषु शेषकृतो योगः सुखात् किल ।
तस्य शेषोऽस्येति वा ॥

“इति इमानि सप्तविंशतिः देवतानामधेयानि अनुक्रा-
न्ताति” । इतिकरणः प्रकारवचनः । एवमेतानि यथा समान्ना-
तानि ‘सप्तविंशतिः’ सप्ताधिका विंशतिः ‘देवतानामधेयानि’
“वायुः”—इत्यत आरभ्य यावत् “इन्दुः” इति । तेषां पुनः
किमर्थमनुकीर्तनम् ? विशेषविवक्षया । कः पुनरसौ ? इति,
--तेषां कानिचित् “सूक्तभाञ्जि हविर्भाञ्जि” च, सूक्तं च
हविश्चोभयं भजन्ते, कानिचित् सूक्तमेव न हविः—“तेषाम्
एतानि अर्हविर्भाञ्जि” । तद्यथा—“वेनः, असुनीतिः, ऋतः,
इन्दुः” इति । एभ्यो यान्यन्यानि त्रयोविंशतिः, तान्युभयं
भजन्ते सूक्तं हविश्च । देवतास्वभावोपप्रदर्शनार्थमिदमुक्तम् ।
‘घृतेन’ = “उदकेन” त्वमात्मानं वर्द्धयस्वेत्येवमाद्यभिधानार्थं
विशेषप्रविभाषप्रज्ञप्तये अर्हविर्भाक्त्वादुदकमत्र घृतमित्ये-
वमादि तद्गतेषु मन्त्रेषु विशेष उपेक्ष्य इति ॥

“प्रजापतिः”—“प्रजानां पाता वा पालयिता वा” ।
तस्य एषा भवति”—॥ ५ (४२) ॥

प्रज॑पते न त्वदे॒तान्य॒न्यो विश्वा॑ जा॒तानि॒
परि॒ ता ब॑भूव । तत्का॑मास्ते जु॒हुमस्तन्नो॑
अस्तु व॒यं स्या॑म॒ पत॑यो र॒थीणाम् ॥ प्रजापते
न हि त्वदे॒तान्य॒न्यः सर्वा॑णि जा॒तानि॒ तानि
परि॒ बभूव॑ यत्का॑मास्ते जु॒हुमस्तन्नो॑ अस्तु व॒यं

स्याम पतयो रयीणामित्याशी रहिर्व्याख्यात-
स्तस्यैषा भवति ॥ ६ (४३) ॥

“प्रजापते न”—इति (ऋ० सं० ८, ७, ४, ५ । य० वा० सं० १०, २०—२३, ६५) । प्राजापतस्य हिरण्यगर्भस्यार्घम् । पितृयज्ञउपस्थाने विनियुक्ता, राजसूये च विनियोगो होमे । हे ‘प्रजापते !’ ‘न त्वत् अन्यः’ न कश्चिदपि ‘एता’ “एतानि” सर्वदेवतारूपाणि ‘परिवभूव, परिगृह्य भवति, त्वमेवैतानि सर्वाणि सर्वतः परिगृह्य सर्वतो भवसि । यत एवं त्वां वयं सर्वतो विभूतं पश्यामः सर्वस्येशानम्, अतो ब्रूमः—‘यत्कामाः ते’ येन येन युक्ताः सन्तो वयं तुभ्यं ‘जुहुमः’ ‘तत् नः अस्तु’ स कामोऽस्माकं त्वदनुधानात् समृद्धतां नित्यमेव च । “वयं स्याम पतयो रयीणाम्” । ‘रयीणां’ धनानां ‘पतयः’ । —“इति” इयम् अपरा “आशीः” द्वितीया, यत्कामा इति प्रथमा । अथवा “आशीः”—इति आचार्यो दर्शयति इयं मन्त्रमतैव, यत्रापि न स्यात् तत्राप्यध्याहार्येति, स्तुत्याशिषो-
र्नित्यसम्बन्धादिति ॥

“अहिः” “व्याख्यातः” निर्वचनतः—“अहिरयनात्” इति । इह त्वभिधेयो मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”— ॥ ६ (४३) ॥

अजामुक्यैरहिं गृणीषे बुधे नदीनां
रजःसु सीदन् ॥ अजामुक्यैरहिं गृणीषे बुधे
नदीनां रजःसु उदकेषु सीदन् बुधमन्तरिक्षं
बद्धा अस्मिन् धृता आप इति वा इदमपीतरद्
बुधमेतच्चादेव बद्धा अस्मिन् धृताः प्राणा इति

योऽहिः स बुध्नो बुध्नन्तरिक्षं तन्निवासात्त-
स्यैषा भवति ॥ ७ (४४) ॥

“अञ्जामुक्त्यैः”—इति (ऋ० सं० ५, ३, २६, ६) । वशि-
ष्ठस्याषमम् । दशरात्रस्य चतुर्थेऽहनि वैश्वदेवे विनियोगः । हे
स्तातः ! त्वमेतम् ‘अहिम्’ ‘अञ्जाम्’ “अप्स, जम्” उदकजन्मानम्
‘उक्त्यैः’ ‘गृणीषे’ स्तौषि । ‘बुध्ने’ ‘नदीनां’ “नदनानाम्”
अपां बन्धने एतस्मिन्नन्तरिक्षे, वर्तमानं ‘रजःसु सीदन्’
उदकेषु लब्धव्येषु निमित्तभूतेषु एतस्मिन् कर्मणि अङ्गभाव-
मुपगच्छन् ॥

“बुध्नम्=अन्तरिक्षम्, बद्धा अस्मिन् धृता आपः”—इति ।
“इदम् अपि इतरत्” शरीरं बुध्नमित्युच्यते, “बद्धा अस्मिन्
धृताः प्राणाः”—इति । “यः अहिः, सः बुध्नः” एतावांस्तु
विशेषः “बुध्नम्=अन्तरिक्षम्, तन्निवासात्” अहिः=बुध्नः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ७ (४४) ॥

मा नोऽहिर्बुध्नो रिषे धान्मा यज्ञो
अस्य सिधदतायोः ॥ मा च नोऽहिर्बुध्नो रेष-
णाय धान्मास्य यज्ञोखा च सिधदयज्ञकामस्य
सुपर्णो व्याख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ ८ (४५) ॥

“मानोऽहिर्बुध्नः”—इति (ऋ० सं० ५, ३, २६, ७) ।
पूर्वया समानं सर्वमिति । ‘मा’ अस्मान् ‘अहिर्बुध्नः’ ‘रिषे’
‘धात्’ मा रेषणाय हिंसनाय कस्मैचित् धात् । किञ्च “मा
यज्ञो अस्य सिधदतायोः” । मा यज्ञोऽस्य ऋतायोः, अस्य यज-
मानस्य यज्ञकामस्य ‘मा सिधत्’ मा सुस्रवत्, नित्यमविना-
शेन वर्ततामिति ॥

“सुपर्णः” “व्याख्यातः” “सुपतनः”—इति । इह त्वभिधेयो मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (४५) ॥

एकः सुपर्णः स समुद्रमाविवेश स इदं विश्वं भुवनं विचष्टे । तं पाकेन मनसा पश्यन्तितस्तं माता रेव्हि स उ रेव्हि मातरम् ॥ एकः सुपर्णः स समुद्रमाविशति स इमानि सर्वाणि भूतान्यभिविपश्यति तं पाकेन मनसापश्य मन्तित इत्युषेष्टं पार्थस्य प्रीतिर्भवत्याख्यानसंयुक्ता तं माता रेधि वागेषा माध्यमिका स उ मातरं रेधि पुरुरवा बहुधा रोरूयते तस्यैषा भवति ॥ ८ (४६) ॥

“एकः सुपर्णः”—इति (ऋ० सं० ८, ६, १६, ४) । सध्रैः धर्मस्य वेयमार्षम् । ‘एकः’ एव अद्वितीयः, यस्य पतने गमने प्रतिमायानम् अन्यं द्वितीयं नास्ति । ‘सः’ ‘सुपर्णः’ सुपतनी वायुः ‘समुद्रम्’ अन्तरिक्षं नित्यम् ‘आविवेश’ “आविशति” न कदाचिदप्यनाविष्टस्तत्र । ‘सः’ च पुनः सर्वभूतानुप्रवेशी, तदा विपश्य ‘विश्वं’ ‘भुवनं’ “सर्वाणि इमानि भूतानि” ‘विचष्टे’ “अभिविपश्यति” । यथा द्रष्टव्यानि ‘तम्’ एवं वर्तमानं अहं ‘पाकेन मनसा’ विपक्षप्रज्ञानेन सर्वगतमपि सन्तम् अन्तिकम् इव ‘अपश्यम्’ । ऋषिर्दृष्टदेवतासतत्वः, कस्मैचिदाचक्षाणो ब्रवीति—“तं माता रेव्हि स उ रेव्हि मातरम्” ।

‘माता’ = “माध्यमिका” वाक्, ‘तम्’ उपजीवति, परस्पर-
अयत्वात्तयोर्वृत्ते रध्यात्मवदिति ॥

“पुरूरवाः” मध्यमः । विज्ञायते हि—“प्राण एव हि
पुरूरवाः” इति । सः “बहुधा रोह्यते” स्तनयति, तेन पुरू-
रवाः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (४६) ॥

समस्मिञ्जायमान आसत ग्ना उतेमवर्द्ध-
न्नद्यः१ स्वगूर्त्ताः । महे यत्त्वा पुरूरवो
रणायवर्द्धयन्दस्युहत्याय देवाः ॥ समासता-
स्मिञ्जायमाने ग्ना गमनादापो देवपत्न्यो वापि
चैनमवर्द्धयन्नद्यः स्वगूर्त्ताः स्वयङ्गामिन्यो
महते च यत्त्वा पुरूरवो रणाय रमणीयाय
संग्रामायावर्द्धयन् दस्युहत्याय च देवा देवाः ॥
१० (४७) ॥

इति दशमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ १०, ४ ॥

“समस्मिन् जायमानः”—इति (ऋ० सं० ८, ५, २, २) ।
उर्वश्या आर्षम् । ‘अस्मिन्’ एतस्मिन् पुरूरवसि ‘जायमाने’
वर्षकर्मणि आत्मानं प्रति लभमाने प्रावृट्काले, “कर्मजन्मानः”
—इति ह्युक्तम् । ‘समासत ग्नाः’ “आपः” समागम्य तं परि-
वार्य, तद्विधेयतामुपगम्य ‘आपते’ तिष्ठन्ति । ‘उत’ अपि
च यथायथैवमृतुवशात् वर्षासु नद आरोहति, तथातथैव
ताः ‘नद्यः’ नदना आपः, ‘स्वगूर्त्ताः’ “स्वयं गामिन्यः” भूत्वा
सुतरां तद्विधेयतामुपगच्छन्त्यः, तदधिकारोद्भवेन ‘ईम्’ “एनम्”

‘अवर्द्धन्’ वर्द्धयन्ति । अतः परं स्तूयमानः प्रत्यक्षीभूतः प्रत्यक्ष-
कृतं उत्तरोऽवर्द्धः । हे ‘पुरूरवः !’ ‘यत् त्वा महि रणाय’
यस्मान् त्वां “महते रणाय” मेघेन सह “रमणीयाय” संग्रा-
माय ‘अवर्द्धयन्’ वर्द्धयन्ति माध्यमिकाः “देवाः” । ‘दस्युह-
त्याय’ मेघबधाय चेति । तस्मात् त्वामवश्यं ग्नाः समागम्या-
सते, वर्द्धयन्ति च नद्यः, सर्वथापि महानुभावः त्वं सर्वमेव
त्वय्युपपद्यते इति ॥

“देवपत्न्यः वा”—इति । पृथक्त्वेन दर्शयति, तथापि
योच्यते । समागम्यैतस्मिन्नैडे पुरूरवसि ‘आसत ग्नाः’ सर्वा
देवपत्न्यः, स हि स्त्रीणां स्वभावो यत् प्रजायमानां
स्त्रियं परिवार्यासते । ‘उत ईम् अवर्द्धन्’ अपिचैतमवर्द्धयन् ।
नदना ग्नाः स्तुतिपराः, तस्य ‘स्वगूर्ताः’ “स्वयं गामिन्यः”
अपरप्रणेयाः ईश्वराः । अपि च सर्वमेतदुपपद्यते, पुरूरव-
स्त्वयि, यस्मात् “महते” ‘रणाय’ “रमणीयाय” “संग्रामाय”
असुरैः सह, ‘दस्युहत्याय’ मेघबधाय अवर्द्धयन् स्वैर्महि-
मभिः त्वं नः असुरान् जेष्यसीति पुरश्चक्रुर्देवा इति ॥

द्विरभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तौ, यस्मात्तच्छ्रुते समाप्तम् ॥१०(४७) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ पञ्चदशस्य (दशमस्य)

अध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ १० । ४ ॥

इति श्रीजम्बूमार्गाश्रमवासिन आचार्य्यभगवद्गुर्गस्य कृती

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

पञ्चदशोऽध्यायः (दशमोऽध्यायः) परिसमाप्तः ॥१०॥

(१)

(२) (३)

(४)

(अथातो मध्यस्थानात्रायवासस्त्राणासोनीची-

(५) (६) (७) (८) (९)
 नवारत्नमूर्ध्विमारुद्रायथातेदिद्युज्जराबोधाददः
 (१०) (११) (१२) (१३) (१४)
 सद्योजात एवविष्टज्ञानन्नापिनद्धमप्रसास्यङ्क्षेत्र-
 (१५) (१६) (१७) (१८)
 स्यपतिःक्षेत्रस्यपतिनाक्षेत्रस्यतेपऽभीवहापुनरे-
 (१९) (२०) (२१) (२२) (२३)
 हियो अनिधोपरेयिवांसंसेनेवमित्रोहिरण्यग-
 (२४) (२५) (२६) (२७)
 र्भोयेतेविश्वकर्मासर्वस्यविश्वकर्माविमनाविश्वक-
 (२८) (२९) (३०) (३१) (३२)
 र्मन्त्यमूषुसद्यश्चिद्यस्त्वयामन्यवादधिक्राःसविता-
 (३३) (३४) (३५) (३६)
 यन्त्रैर्हिरण्यस्तूपोदेवस्त्वष्टावात आवातुप्रतित्य-
 (३७) (३८) (३९) (४०) (४१) (४२)
 मभित्वावेनोवेनतेरयंवेनोऽसुनीतकृतस्यहिप्रत-
 (४३) (४४) (४५) (४६)
 दोचेयं प्रजापतेऽञ्जासुकथैमानोहिरेकः सुपर्णः
 (४७)

समस्मिन् सप्तचत्वारिंशत् ॥)

इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) दशमोऽध्यायः

समाप्तः ॥ १० ॥

अथ एकादशाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

—:○:—

ॐ३म् । श्येनो^१ व्याख्यातस्तस्यैषा भवति

॥ १ ॥

श्रीः ॥ “श्येनः” व्याख्यातः,—“श्येनः शंसनीयं गच्छति”
—इति । इह त्वभिधेयो मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १ ॥

आदाय^१ श्येनो^१ अभरत्सोमं^१ सहस्रं^१ सवान्
अयुतञ्च साकम् । अत्रा^१ पुरन्धिरजहदाराती-
र्मदे सोमस्य मूरा^१ अमूरः ॥ आदाय श्येनोऽह-
रत्सोमं सहस्रं सवानयुतञ्च सह सृहस्रं सह-
स्रसायमभिप्रेत्य तचायुतं सोमभक्षास्तत्सम्बन्धे-
नायुतं दक्षिणा इति वा तत्र पुरन्धिरजहाद-
मिवानदानानिति वा । मदे सोमस्य मूरा
अमूरः । ऐन्द्रे च सूक्ते सोमपानेन च स्तुत-
स्तच्छादिन्द्रं मन्यन्त ओषधिः सोमः सुनोतेर्य-
देनमभिषुण्वन्ति बहुलमस्य नैवण्टुकं वृत्तमा-
स्यर्थमिव प्राधान्येन तस्य पावमानीषु निदर्श-
नायोदाहरिष्यामः ॥ २ ॥

“आदाय श्येनः”—इति (ऋ० सं० ३, ६, १५, ७) । वाम-
 देवस्यार्घम् । श्येनाजिरादिषु मरुत्वतीये शस्यते, ऋत्विग्भिर्वि-
 धानतः । प्रत्तं ‘श्येनः’ इन्द्रः ‘सोमम्’ ‘आदाय’ ‘अभरत्’ अपि-
 बत् । क्व ? ‘सहस्रं सवान्’ सहस्रं सुत्यानां यत्र कुर्वन्ति, ‘अयुतं
 च’ दक्षिणाः प्राप्नुवन्ति, न तु दौयन्ते, सत्रत्वात्, पृष्ठशमना-
 भिप्रायं वा दक्षिणादानं स्यात्, सहस्रसाव्ये सत्रे तेषां तत्सम्ब-
 न्धात् । ‘अत्रा पुरन्धिः’ अत्र अस्मिन् सहस्रसाव्ये सत्रे सः श्येनः
 ‘पुरन्धिः’ बहुनो धनस्य दाता । ‘मदे’ ‘सोमस्य’ दत्तौ, सोमस्य
 प्राप्तायाम् ‘अजहात् अरातीः’ असुरानमित्त्रान् पृथक्पक्षे
 अभ्यजयत्, प्राणैर्मूढान् अप्रतिपत्तिकान् कृत्वा विषादमुपनीय
 अमूढो निःसाध्वसः । त्रित्वपक्षे तु “अदानान्”—“इति वा” ।
 रातिर्दानार्थः, तत्प्रतिषेधेनारातिः, प्राक् सोमपानमदप्राप्तेः ।
 अदानानिति न दास्यामीत्येवन्धियः ‘मूराः’ मूढमतयः, कार्प-
 स्यसंयुक्ताः ये आसन्, तान् प्रति ‘सोमस्य मदे, प्राप्ते
 ‘अमूरः’ अमूढः अक्षपणो भूत्वा ‘अजहात्’ अत्यजत्, दाता
 सम्पदे ॥

सहस्रसाव्यमभिप्रेत्य तत्सम्बन्धेनायुतं दक्षिणा इति वा ।
 “इति वा”—शब्देन किं विकल्प्यते,—सहस्रसाव्यं वा सत्रम् ?
 यत् पठन्ति याज्ञिकाः । तद्यथा—अतिरात्रयोर्मध्ये सहस्र-
 महानि शतकृत्वो दशरात्रस्यावृत्तिरग्नेः सहस्रसाव्यमिति ।
 तदङ्गां सहस्रं दशभिश्चमसैर्गुणितं चमसपरिसङ्क्रयोपलक्ष्य-
 माणमयुतं सोमभक्षाणां सम्पद्यते । सोमभक्षनिष्कृयण-
 श्रुतिश्च दक्षिणानामस्ति,—“यां सदस्येभ्यो ददाति सोमपीथं
 तथा निष्क्रीणीत” इति, न चासति प्रज्ञे षे रूढिबाधो न्याय्य
 इति । असत्यपि ऋत्विग्दक्षिणादानसम्बन्धे सहस्रसाव्यमेव
 सत्राणां प्रासर्पणाभिप्रायं वा अयुतम् । अथवा सहस्रमिति

बहुनाम । 'सहस्रं सवान्' अभिषवा बहवः, प्रतिसवनमभिषवमभिप्रेत्य यस्मिन् कस्मिंश्चिद्विष्णावति सोमे अयुतं च दक्षिणाः, बह्व इत्यर्थः, अस्ति हि प्राप्तिः विशेषशब्दाः सामान्येषु भवन्तीति । तद्यथा—हिमेनोदकेनेति । षट्-क्षिणत्वात् सत्राणामेवं विल्यभिप्रेत्य वा शब्दं चकार ॥

“सोमः”—इति वक्तव्यम् । स पुनरेषः “ओषधिः” सोमः, हेमवतो मौजवतो वा । स कस्मात् ? “सुनोतेः” “षुञ् अभिषवे (ख० उ०)” —इत्यस्य, अभिषूयते ह्यसौ यज्ञे । “यदेनमभिषुण्वन्ति”—इति कर्मकारकं दर्शयति । स कथम् ? मध्यमस्थानो भवति हि तमधिकृत्य—“यत्ते सोम ! द्विविज्योतिः (य० वा० सं० ६, ३३)” —इति, “सोमो वै वाजस्तस्य चन्द्रमास्तृतीयमयं यः पवते स तृतीयमिति स तनूकरणे तं सर्वं स्वतनूभूतमाप्याययति (श० ब्रा० ३, ८, ४, १२)” —इति । तस्मादस्यैव स्वा तनूर्यञ्चन्द्रमाः, रसात्मकत्वात् । वायुर्वा सोऽयमेवमात्मानमापाद्याभिषूयत इति भवति स मध्यमः ।

“बहुलमस्य नैघण्टुकं वृत्तम्” अस्यार्था स्तुतिः परार्था । तद्यथा—प्रायः पावमानं मण्डलम् “आश्चर्यमिव प्राधान्येन” । स्वप्रधाना स्तुतिः, क्वचिदाश्चर्यं चित्रतः स्तुतिः स्यात् । “तस्य पावमानीषु” ऋक्षु “निदर्शनाय” उभयम् “उदाहरिष्यामः”—परार्थत्वं स्तुतेः स्वार्थत्वञ्च । परार्थं तावदुदाक्रियते, तद्यथा—॥ २ ॥

खादिष्ठया मदिष्ठया पवस्व सोम धारवा ।
इन्द्राय पातवे सुतः ॥ इति सो निगदव्याख्या-
ताथैषापरा भवति चन्द्रमसो वैतस्य वा ॥ ३ ॥

“स्वादिष्ठया मदिष्ठया”—इति (ऋ० सं० ६, ७, १६, १ । सा० सं० छ० आ० ५, २, ४, २) । मधुच्छन्दस ऋषिम् । आवस्तोत्रे विनियोगः । हे ‘सोम !’ ‘स्वादिष्ठया’ स्वादुतमया, ‘मदिष्ठया’ मादयित्तमया च त्वं ‘धारया’ ‘पवस्व’ प्रक्षर । किमर्थम् ? ‘इन्द्राय’ इन्द्रार्थम्, ‘पातवे’ पानाय ‘सुतः’ अभिषुतः । इन्द्रार्थं पवस्वेत्यस्वार्थता लक्ष्यते ॥

“अथ एषा अपरा भवति, चन्द्रमसो वा एतस्य वा”—इति । अथ-शब्देन विशेषाधिकारवाचिना स्वप्रधानता स्तुतेरधिकरोति । चन्द्रमसो वेति चन्द्रत्वमापन्नस्याप्यौषधिसोमस्य वा, यथोक्तम्—“स तनूकरणे” (२६३ पृ० १२प०), इतरथा ह्यप्राकृतप्रक्रिया स्यादनधिकारादस्मिन् प्रक्रमे चन्द्रमसः । चन्द्रमसो वाधिदैवमापन्नस्य । औषधिसोमस्य वाधियज्ञमापन्नस्य । तदेतदुभयथा प्रदर्शयति—॥ ३ ॥

सोमं मन्वते पपिवान्यत्सम्पिषन्त्योषधिम् ।
सोमं यं ब्रह्माणो विदुर्न तस्यान्नाति कश्चन ॥
सोमं मन्वते पपिवान्यत्सम्पिषन्त्योषधिमिति
वृथासुतमसोममाह सोमं यं ब्रह्माणो विदु-
रिति न तस्यान्नाति कश्चनायन्वेत्यधियज्ञमथा-
धिदैवतं सोमं मन्वते पपिवान्यत् सम्पिषन्त्योष-
धिमिति यजुः सुतमसोममाह सोमं यं ब्रह्माणो
विदुश्चन्द्रमसं न तस्यान्नाति कश्चनादेव इत्यथै-
षापरा भवति चन्द्रमसो वैतस्य वा ॥ ४ ॥

“सोमं मन्वते”—इति (ऋ० सं० ८, ३, २०,) ३

सूर्याया षार्षम् । विवाहे विनियोगः । 'यत्' 'सम्पिषन्ति'
सञ्चूर्णयन्ति अभिषुत्य पिबन्ति भोमम् ओषधिम् केचिद्रासा-
यनिकाः । ते मन्यन्ते सोमं पपिवांसः सोममपास्यमिति, न
च पुनस्ते सोमपाः, वृथा सोमः स इति । अनेन तावद्वर्षे-
नायं मन्त्र एव "वृथा सुतमसोममाह" पातृंश्च । अथ कः
सोमः ? के च सोमपाः ? यतो ब्रवीति—"सोमं०—०-
कश्चन" । 'यं' ब्राह्मणाः 'सोमं विदुः' अधियज्ञे अङ्गभूतम्,
'न तस्य अश्नाति' 'कश्चन' "अयज्वा" अनधिकृतो यजमान-
त्वेन । "इति अधियज्ञम्" इति विषयमुपप्रदर्शयति ॥

"अथाधिदैवतम्"—इति विषयान्तरमधिकरोति । उक्तं
हि "चन्द्रमसो वा"—इति, तदुपप्रदर्शनार्थमाह—"सोमं
०—०षधिम्"—"इति" "यजुः" । "सुतम्" अधियज्ञं चन्द्रमस-
मपेक्ष्य "असोममाह" । यथा पूर्वस्मिन् रासायनिकसोमस्या-
सोमत्वमधियज्ञमपेक्ष्य, एवमिहाप्यधियज्ञसोमस्यासोमत्व-
मधिदैवसोमं चन्द्रमसमपेक्ष्य । एवं कृत्वा 'सोमं' 'यं'
'ब्राह्मणः' 'विदुः' "चन्द्रमसम्" 'न तस्य अश्नाति' 'कश्चन'
"अदेवः इति" देवानां हि भक्ष्यत्वेन विपरिणतश्चन्द्रमाः,
"सोमो नूनमेष तद्देवानामन्नम्"—इति ह विज्ञायते । एव-
मस्य स्वप्रधाना सोमस्य स्तुतिः ॥

"अथ एषा अपरा भवति चन्द्रमसो वा एतस्य वा" । सा
किमर्थम् ? "आश्चर्यमिव प्राधान्येन" इत्युक्तम् (२६१पृ० १५
पं०) । तथा चेयम् 'अपरा' अन्या स्वार्थप्राधान्या स्तुतिर-
प्यस्ति सोमस्येत्युपप्रदर्शनार्थमाह—॥ ४ ॥

यत्त्वा देव प्रपिबन्ति तत् आषायसे पुनः ।
वायुः सोमस्य रक्षिता समानां मास आकृतिः ॥

यत्त्वा देव प्रपिबन्ति तत आप्यायसे पुनरिति
 नाराशंसानभिप्रेत्य पूर्वपक्षापरपक्षाविति वा
 वायुः सोमस्य रक्षिता वायुमस्य रक्षितारमाह
 साहचर्याद्रसहरणाद्वा समानां संवत्सराणां
 मास आकृतिः सोमो रूपविशेषैरोषधिसुन्द्रमा
 वा चन्द्रमाश्चायन् द्रमति चन्द्रो माता चान्द्रं
 मानमस्येति वा चन्द्रश्चन्दतेः कान्तिकर्मणश्च-
 न्दनमित्यस्य भवति चारु द्रमति चिरं द्रमति
 चमेर्वा पूर्वं चारु रुचेर्विपरीतस्य तस्यैषा
 भवति ॥ ५ ॥

“यत्त्वा देव”—इति (ऋ० सं० ८, ३, २०, ५) । यदा
 त्वां हे ‘देव !’ सोम ! ‘प्रपिबन्ति’ प्रारभन्ते सोमं पातु-
 मृत्विग्यजमनाः, त्रिषु सवनमुख्येषु । तदा किम् ? इति
 —“तत आप्यायसे पुनः” । ‘ततः’ अनन्तरम् ‘पुनः’ आप्या-
 यसे’ । तदुक्तमधियज्ञे—“आप्यायनमाप्यायस्व ‘सं ते पर्यांसि’
 —इति (ऋ० सं० १, ६, २२, ३ । य० वा० सं० १२, ११३ ।
 सा० सं० आ० ३, २) । भक्ष्यशेषान्”—इति । “वायुः सोमस्य
 रक्षिता”—इति, वायव्येष्वसौ पात्रेषु गृहीतो रक्ष्यत इति
 “वायुमस्य रक्षितारमाह” मन्त्रदृक् “साहचर्यात् रसहरणात्
 वा” वायुसहचरितो ह्यसौ, तेन नित्यं सहचरणादविनाभा-
 वात्कर्मणः, रसहरणात् वा सर्वरसापहारी वायुः समर्थः सन्
 यच्च शोषयति सोमम्, तेन सोमो रक्षितो भवति । “समानां
 मास आकृतिः” । ‘मासः’ “माता” निर्माता सोम शोषधिः,

सर्वस्य किलोषधिः । 'सोमस्य' चन्द्रमसः कलोपचयमनु प्रत्यहमेकैकश्येनकला इव चन्द्रमसः पर्णान्युपचीयन्ते, स पौर्णमास्यां पञ्चदशपर्णः सम्पद्यते, पौर्णमास्याः पुनः परतः कलाहानी चन्द्रमस इव एकैकं पर्णमुपचीयते इति ओषधेः सोमस्य चन्द्रमसः सम्पद्यते । तदायुर्वेदविदः सोमलक्षणं रसायनतन्त्रे स्मरन्ति । अमुना प्रकारेणोपचयापचयाभ्यां पर्णानां सोमलक्षणद्वारेण 'समानां' "संवत्सराणाम्" 'आकृतिः' आकर्त्ता भवति "सोमः रूपविशेषैः" । तदेवं पर्णानामुपचयापचयाभ्यामन्यदन्यद्रूपं प्रतिपद्यते एवमधियज्ञेऽपि स एव ओषधिः सोमः ॥

अथाधिदैवे—“यत्त्वा देव प्रपिबन्ति”—इति । अपरपक्षेषु पीषते रश्मिभिः । तदुक्तम्—“यमक्षितिमक्षितयः पिबन्ति” इति । “तत् प्राप्यायसे पुनः” तं पूर्वपक्षमाप्याययन्तीति । तदप्युक्तम्—“यथा देवा अंशुमाप्याययन्ति” इति । वायुं सोमस्य चन्द्रमसो रक्षितारमाह, एष ह्येनं सूक्ष्मया रश्मिनाद्या सुषुम्नाख्यया पुनर्यथाकालमापूरयति । 'समानां' "संवत्सराणाम्" 'मासः' चन्द्रमाः=सोमः, लक्षणत्वात् मासः द्वादशकृत्वो मासभूतमात्मानमावर्त्तयन् संवत्सराणां कर्त्ता भवति । “रूपविशेषैः”—इति । कलानामुपचयापचयविशेषाभ्यां रूपविशेषाश्चन्द्रमसः प्रतितिथि भवन्ति ॥

“स्वादिष्ठया मदिष्ठया”—इत्यस्यामपि केचित् अधिदैवमर्थं व्याचक्षते । तन्मतेनोच्यते—हे 'भगवन् !' 'सोम !' चन्द्र ! 'स्वादिष्ठया' अतिशयेन स्वादुतमया, 'मदिष्ठया' अतिशयेन मदयिष्ठतमया 'पवस्व' प्रचर 'धारया' प्रत्यहमेकैककलया, 'इन्द्राय' सूर्याय 'पातवे' 'सुतः' आपूरितः सुषुम्नेन रश्मिना ॥

“चन्द्रमाः” कस्मात् ? स हि “चायन्” य एयन् सर्वभू-
तानि उपर्ष्यवस्थितः “द्रमति” गच्छति, चायतेः पूर्वपदम्,
द्रमतेरुत्तरपदम् । अथवा “चन्द्रो माता” चन्द्रश्चासौ माता
च निर्माता सर्वस्येति चन्द्रमाः, चन्द्रः पूर्वपदम्, मातोत्तर-
पदम् । “चान्द्रं मानमस्य—इति वा” चन्द्रमाः, चन्द्रः पूर्वपदम्,
तदेवोत्तरपदम्, केवलं तु समानाधिकरणः पूर्वः, बहुव्रीहि-
रुत्तरः ॥

अथ “चन्द्रः” कस्मात् ? “चन्दतेः कान्तिकर्मणः” नित्य-
कान्तो च्छसौ ।—“चन्दनम्”—इत्यप्यस्यैव चन्दतेर्भवति,
तदपि हि कान्तम् । अथवा “चारु द्रमति” चारुशब्दात्
पूर्वपदम्, द्रमतेः (१भा० २११पृ०) उत्तरपदम्, चार्विति द्रम-
तिक्रियाविशेषणम् । अथवा “चिरं द्रमति” तदेवोत्तरपदम्,
चिरशब्दात् पूर्वपदम् । “चमेः (भा० प०) वा पूर्वम्” द्रमते-
रेवोत्तरपदम्, कोऽर्थः, चम्यमानो भक्ष्यमाणो देवैरसौ द्रम-
तीति चन्द्रमाः ॥

अथ “चारु” कस्मात् ? “रुचेः (भव० आ०)” आयन्त-
“विपरीतस्य” दीप्तिकर्मणः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ५ ॥

नवो^१ नवो भवति जायमानोऽङ्गां केतुरु-
षसामेत्यग्रम् । भागं देवेभ्यो विदधात्यायन्
प्र चन्द्रमास्तिरते दौर्षमायुः ॥ नवो नवो भवति
जायमान इति पूर्वपक्षादिमभिप्रेत्याङ्गां केतुरु-
षसामेत्यग्रमित्यपरपक्षान्तमभिप्रेत्यादित्यदेवतो
द्वितीयः पाद इत्येके भागं देवेभ्यो विदधात्याय-

नित्यं मासे ज्यामभिप्रेत्य प्रवर्द्धयते चन्द्रमा
दीर्घमायुर्न्युर्मारयतीति सतो ऋतं च्यावय-
तीति वा शतबलाच्चो' मौङ्गल्यस्तस्यैषा भवति

॥ ६ ॥

“नवो नवो भवति”—इति (ऋ० सं ८, ३, २३, ४) ।
सूर्याया अपर्षम् । दूणाशे चान्द्रमसे चरौ विनियोगो राज-
यच्छास्त्रहीतेष्टौ च । “नवो नवो भवति जायमानः” चन्द्रमाः,
प्रतीक्षां दिशि पूर्वपक्षाद्युपक्रम्य, उपक्रान्तवृद्धिः, अस्तं गते
आदित्ये पश्चादादित्यस्य प्रतिमासं जायमानो नवो नवो
भवति । “अङ्गां केतुरुषसामेत्यग्रम्”—“इति अपरपक्षा-
न्तमभिप्रेत्य” अपरपक्षान्तेषु प्राच्यां दिशि प्रक्षीणः कला-
मात्रावशेषः ‘अङ्गां केतुः’ लक्षणम्, तत्कलोपचयापचयाभ्यां
हि प्रतिपत्प्रभृतीन्यहानि लक्ष्यन्ते, अथवा ‘अङ्गां केतुः’ कर्त्ता
स्वगतिविशेषैः ‘उषसामेत्यग्रम्’ इति । उषसो यः प्रकाशः,
तस्य प्रान्ते पुरस्तात् उद्यतः सूर्यस्य दृश्यते । स पुनरेष एवं
पर्यायेण प्रतीचीप्राची दिशौ ‘आयन्’ पूर्वपक्षापरपक्ष एकै-
कशोऽपि पूर्णमास्यमावस्ययोः आगत्य कालौ भिन्दन् हवि-
र्भागं वा विभागेन यथाविभागं ‘देवेभ्यो भागं’ ‘विदध्नाति’
एककर्मेऽपि पूर्वपक्षात् पूर्णमास्यमावास्यायोः स्वगत्यां काले
तिथिं विमज्ज्य देवेभ्यो ददाति विभागदाने हेतुर्भवति, पूर्णे
चन्द्रमसि उपचये पूर्णमास्यदर्शनेऽमावास्यायामिति ह विज्ञा-
यते । य एवं करोति ‘चन्द्रमाः’ सः ‘प्रतिरते’—प्रवर्द्धयते
ईशानानां ‘दीर्घम् आयुः’ । वयमपि च यजामहे, तमनेन
हविषा । अतः सोऽस्माकमस्येतत् करोतु ।—इत्येतदाशा-
स्यहे ॥

“आदित्यदैवतो द्वितीयः पाद इत्येके” । “पूर्वापिरं चरतो माययती” — इति (ऋ० सं० ८, ३, २३, ३) । इत्यतोऽनन्तरमेवेयम्, मैत्रावरुणीये समाने हविषि विनियोग इत्यपेक्ष्येयमपि सौर्याचन्द्रमसीति अङ्गां केतुरित्यतो विशेषलिङ्गात् ब्रवीति—“आदित्यदैवतो द्वितीयः पादः” इति । तदर्थ-योजना—यः ‘चन्द्रमाः’ “नवो नवो भवति जायमानः” यश्च “भागं देवेभ्यो विद्धात्यायन्” यश्च ‘प्रतिरते दीर्घमायुः’ सोऽस्माकमप्येतत् करोतु । अयं यश्च सूर्यः ‘अङ्गां’ ‘केतुः’ कर्ता, उदयास्तमयाभ्याम्, ‘उषसां’ च ‘अग्रम्’ ‘एति’ मुख्यत्वमागच्छति, तत्कृतत्वादुषसो जन्मनः । तद्रश्मिप्रान्तप्रोत्सार्यमाणे हि तमस्युषसो जायन्तेऽतः स तासां जनयितेति मुख्यः । अतः सोऽस्माकमेतदेवं करोतु ।—इत्ये तदाशास्त्रहे ॥

इह कथं चन्द्रमा मध्यस्थानः ?—ननु सूर्यात् परतः शतसहस्रे योजनानां चन्द्रमसः स्थानमिति पौराणिकाः स्मरन्ति । मत्स्यं स्मरन्ति, कर्मसंयोगेन तु द्युस्थानत्वे सति सर्वदेवतानां विशेषतः स्थाननियमो विवक्षितः, तदेतदैन्द्रं कर्म रमानुप्रदानं इत्यबधो बलकृतिरिति, तथा बाहुल्येनैन्द्रेषु दृष्टत्वात्, बलकृतिश्च चन्द्रे दृष्टा, यथा—“ब्रधैरजेत दुर्मतिम्” प्रसिद्धं चेदम् इन्दुः=चन्द्रः इति, रसात्मकत्वाच्चन्द्रमसो रसानुप्रदानसम्बन्धः । एवञ्चेदिन्द्रश्चन्द्रमाः, तस्य मेघवधाधिकारसम्बन्धः, कर्तृत्वेन सूर्यादर्वागिति युक्तं मध्यस्थानश्चन्द्रमाः । अपि च ओषधिसोमश्चन्द्रमा भवति अधियज्ञमापन्नः, स चन्द्रस्यान्नम्, अन्नं चाग्नादस्यात्मसाद्भवति, अद्यमानस्थानत्वमेवावस्थानादित्यतो युक्तं मध्यस्थान इति । यथा च सर्वगतो वायुविशेषतो मध्यस्थान इत्येवमित्यतोऽदोषः ॥

“मृत्युः”—इति वक्तव्यम् । स कस्मात् ? “मारयतीति

सतः” मध्यमो हि प्राणो मृत्युः, उत्क्रामन् शरीरादितरैः प्राणैः प्राणिनो वियोजयति, एवं मारयति । विज्ञायते हि— “प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति”—इति । अथवा “मृतं च्यावयति” य एवोपक्षोणायुर्भवति, उपक्षोण-कर्मा, तमेवासावपगमनेन प्रच्यावयति । “शतबलाक्षः” “मौहल्यः” आचार्यो मन्यते । बहुबलानि अक्षाणि इन्द्रियाणि यस्य स शतबलाक्षः बहिन्द्रियः, मुहलस्यापत्यं मौहल्यः ॥

“तस्य” मृत्योः “एषा भवति”—॥ ६ ॥

परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थां यस्तु स्व इतरो देवयानात् । चक्षुषते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नः प्रजां रीरिषो मोत वीरान् ॥ परं मृत्यो ध्रुवं मृत्यो ध्रुवं परेहि मृत्यो कथितं तेन मृत्यो मृतं च्यावयते भवति मृत्यो मदेर्वा सुदेर्वा तेषामेषा भवति ॥ ७ ॥

त्वेष मित्या समरणं शिमीवतोरिन्द्रा-विष्णु सुतपा वासुरुष्यति । या मर्त्याय प्रति-ध्रीयमानमित् कृशानोरस्तु रसनासुरुष्यथः ॥ इति सा निगदव्याख्याता । विश्वानरो व्याख्या-तस्तस्यैषा भवति ॥ ८ ॥

“परं मृत्यो अनुपरेहि”—इति (ऋ० सं० ७, ६, २६)

१ । य० वा० सं० ३५, ७ । आ० गृ० ४, ६) । सङ्गुसुको नाम,
तस्यार्घम् । आज्यहोमे पुत्रकामके कर्मणि स्थालीपाकविधाने
षडाहुतिः । हे 'मृत्यो !' 'परम्' अन्यम् 'अनुपरेहि' अनुपरा-
गच्छ त्वं 'पन्थाम्' पन्थानम् । 'यः ते स्वः' । कतमः सः ?
'इतरो देवयानात्' यस्मात् देवयाने पथि वयं स्थिताः अना-
धृथाः तव पित्रयानं पन्थानम् अनुपरेहि त्वम् । अपि च
'चक्षुषते शृण्वते' च 'ते' तुभ्यं 'ब्रवीमि'—'मा' त्वम् 'नः'
अस्माकं 'प्रजां' पुत्रान् पौत्रांश्च 'रीरिषः' हिंसीः, 'मा उत
वीरान्' अन्यानपि, येऽस्यदाश्रयाः पुरुषास्तानपि मा
हिंसीरिति ॥

“विश्वानरः व्याख्यातः” अभिधानतोऽभिधेयतश्च ॥

“तस्य एषा भवति” — ॥ ७, ८ ॥

प्र वो॑ म॒हे म॒न्द॑मा॒नाया॒न्धसोऽर्चि॑ वि॒श्वान॑-
न॒राय॑ वि॒श्वामु॑वे । इन्द्र॑स्य॒ यस्य॑ सु॒मखं॑
सहो॑ महिं॒ श्रवो॑ नृ॒म्णञ्च॑ रोद॒सी स॒प्रथ्य॑तः ॥
प्रार्च॑त॒ यूयं॑ स्तुतिं॒ महतेऽन्ध॑सोऽन्तस्य॒ दात्रे॑
म॒न्दमा॒नाय॑ मोद॒मानाय॑ स्तु॒यमा॒नाय॑ शब्दाय-
मा॒नायेति॑ वा वि॒श्वान॑राय॒ सर्वं॑ वि॒भूतायेन्द्र॑स्य
यस्य॑ प्री॒तौ सु॒महद् बलं॑ महच्च॒ श्रवणी॑यं यशो
नृ॒म्णञ्च॑ बलं॒ नृन्तं॑ द्यावा॒पृथिव्यौ॑ वः परि-
च॒रत॑ इति॒ कम॒न्यं मध्य॑मादे॒वमव॑च्य॒त्तस्यैषा॑-
प॒रा भव॑ति ॥ ६ ॥

“प्र वो॑ म॒हे”—इति (ऋ० सं० ८, १, ८, १ । य० वा० सं० ३३, ३५) । वैकुण्ठस्यार्षम् । जगतो । महाव्रते विनियोगः । हे स्तोतारः ! ‘प्र अर्च’ “प्रार्चत” प्रोच्चारयत स्तुतिम्, उच्चार्यमाणं चान्यैः प्रपूजयत । कस्मै ? ‘विश्वानराय’ किंलक्षणाय विश्वानराय ? ‘महे “महते” ‘अन्धसः’ “अन्नस्य” दात्रे, ‘मन्दमानाय’ हृष्यमाणाय, अथवा शब्दायमानाय स्तोत्रभिः, ‘विष्वाभुवे’ सर्वप्रकारविभूतियुक्ताय । ‘इन्द्रस्य’ ईश्वरस्य ‘यस्य’ विश्वानरस्य, ‘सुमखं सहः’ “सुमहद् बलम्” ‘महि अत्रः’ “महश्च अत्रणीयं यशः” बलमायतिर्महतौ ‘नृम्णं च’ “नृन्” मनुष्यान् प्रति यद् विशेषतः “नतम्” “बलम्” तच्च यस्य, महदपि चैतां “वः” स्तुति यस्य विश्वानरस्य प्राच्यमानां “द्यावापृथिव्यौ” “परिचरतः” पूजयतः अभिनन्दतः, सर्वभूतानामियमभिमता स्तुतिरस्त्वित्यभिप्रायः ॥

“तस्य एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ? द्युस्थानोऽपि हि विश्वानरः समान्नातः । अस्यां तु परस्यां व्यपदेशादुत्तमेन ज्योतिषा विश्वानरस्यासंशयं मध्यमत्वमित्येवमुदाह्रियते—॥ ८ ॥

उदु॑ ज्योति॑र॒रु॒तं॑ वि॒श्वज॑न्यं वि॒श्वान॑रः
सवि॒ता दे॒वो अ॒श्रेत् ॥ उदशि॑श्चियज्ज्योति॑-
र॒रु॒तं सर्व॑जन्यं वि॒श्वान॑रः सवि॒ता दे॒व इति
धा॒ता सर्व॑स्य विधा॒ता तस्यै॑ षा भव॑ति ॥ १० ॥

“उदु ज्योतिः”—इति (ऋ० सं० ५, ५, २३, १) । वसिष्ठस्यार्षम् । प्रातरनुवाके विनियोगः । ‘उत् अश्रेत्’ उच्छ्रयति, ऊर्णम् उपनयति ‘विश्वानरः’ मध्यमो वायुः, ‘सविता’ ।

किम् ? एतत् 'ज्योतिः' "अमृतं" सूर्याख्यम्, सर्वगन्तृणां वायुपूर्वकत्वाद् गमनस्योपपद्यते । 'विश्वजन्य' सर्वलोक-हितम् ॥

एवमत्र विश्वानरो ज्योतिरुच्छ्रयतीति व्यपदेशान्मध्यमो विश्वानरः । एवञ्चाभिप्रेत्योक्तम्—“कमन्यं मध्यमादेवमवक्ष्यत्” इति ॥

ओषस्योऽर्द्धं उत्तर इति “क्रत्वा देवानामजनिष्ट चक्षुराविरकभुवनं विश्वमुषा” इति भाष्यकारो नाधिजगे, प्रसङ्गतस्तु निर्ब्रूमः ।—यदा तत् ज्योतिः द्युस्थानमुपनीयते विश्वानरेणाथ तदा 'क्रत्वा' तत्कर्मणा 'देवानां' रश्मीनां 'चक्षुः' ख्यानं प्रकाशः 'अजनिष्ट' जायते 'उषा' । सा न पुनः जाता 'आविरकः भुवनं विश्वं' सर्वमाविःकरोति भूतजातमित्यर्थः ॥

“धाता” कस्मात् ? स हि “सर्वस्य विधाता” सृष्टा, उदकपूर्वकत्वात् सर्वविधानस्य मध्यमः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ १० ॥

धाता ददातु द्राशुषे प्राचीञ्जीवातु-
मक्षिताम् । वयं देवस्य धीमहि सुमतिं सत्य-
धर्मणः ॥ धाता ददातु दत्तवते प्रष्टुं जीविका-
मनुपक्षीणां वयं देवस्य धीमहि सुमतिं कल्या-
णीं मतिं सत्यधर्मणो विधाता धात्रा व्याख्या-
तस्तस्यैष निपातो भवति बहुदेवतायाः ऋचि

“धाता ददातु”—इति (अथ० सं० ७, १७, २) । वामदेव-
स्वार्षम् । देविकासु धात्रे हविषि विनियोगः । य एकः
कश्चित् धात्रे दत्तवान् हविर्भवति, तस्मै ‘दाशुषे’ सः ‘ददाति’ ।
किं ददाति ? “प्राचीं जीवातुमक्षिताम्” । ‘प्राचीं’
“प्रहृदां” महतीं ‘जीवातु’ “जीविकाम्” ‘अक्षिताम्’ “अनु-
पक्षीणाम्” । यत एवमतो ब्रूमः—‘वयं’ ‘देवस्य’ धातुः
‘धीमहि’ धारयामहे, ‘सुमतिम्’ “कल्याणीं मतिम्” नित्यं
हविर्दानयुक्तां ‘सत्यधर्मणः’ नित्यमवितथार्थकारिणः ॥

“विधाता” “धात्रा व्याख्यातः” धातैव विधाता ॥

“तस्य एष निपातो भवति” स्तुतिसाधारण्येन “बहुदेव-
तायामृचि”—॥ ११ ॥

सोमस्य राज्ञो वरुणस्य धर्मणि बृहस्पते-
रनुमत्या उ शर्मणि । तवाहमद्य मभवन्नुप-
स्तुतौ धातुर्विधातः कलशान् अभक्षयम् ॥ इत्ये-
ताभिर्देवताभिरभिप्रसूतः सोमकलशानभक्षय-
मिति कलशः कस्मात् कला अस्मिञ्छेरते मात्राः
कलिश्च कलाश्च किरतेर्विकीर्णमात्राः ॥ १२ ॥

इत्येकादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ११, १ ॥

“सोमस्य राज्ञः”—इति (ऋ० सं० ८, ८, २५, ३) । विश्वा-
मित्स्वार्षम् । ‘सोमस्य’ ‘राज्ञः’ ‘धर्मणि’ कर्मणि, यत्र सोम
इज्यते तस्योपस्तुतौ प्रवर्त्तमानः, तेन “प्रसूतः” ‘कलशान्’
“सोमकलशान्” ‘अभक्षयम्’ । ‘वरुणस्य’ च एवमेव । ‘बृह-
स्पतेः’ च, ‘अनुमत्याः’ च ‘शर्मणि’ शरणे आश्रये वर्त्तमानः,

ताभ्याम् “अभिप्रसूतः” । ‘तव’ ‘अहम्’ हे ‘मघवन् !’ ‘अथ’
‘उपस्तुतौ’ युवयोश्च हे ‘धातः !’ हे ‘विधातः !’ सर्वैर्भवद्भि-
रनुष्ठातः एतान् “सोमकलशान्” ‘अभक्षयम्’ इति ॥

“कलशः कस्मात्” ? “कलाः अस्मिन् शेरते मात्राः” ।
‘कलाः’ अवयवाः सोमसमुदायात् केचित् पृथक्कृताः, ते
‘शेरते’ आसते ‘अस्मिन्’ कलाशब्दात् पूर्वपदम्, शीङः
(भा० आ०) उत्तरपदम् ।— अथ कलाः कस्मात् ?
अत आह कलानिर्वचनानिर्वचनप्रसङ्गेन—“कलिश्च कलाश्च
किरतेर्विकीर्णमात्राः” । “कृ वित्तेपे (तु० प०)” —इत्यस्य,
कलौ वचांसि परस्परं विच्छिद्यन्ते, कला अपि विच्छिन्ना
भवन्ति कुतश्चित् समुदायादिति ॥ १२ ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ षोडशस्य (एकादशस्य)

अध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ ११ । १ ॥

द्वितीयः पादः ॥

अथातो मध्यस्थाना देवगणास्तेषां मरुतः
प्रथमागामिनो भवन्ति मरुतो मितराविणो वा
मितरोचिनो वा म॒हद् द्र॑वन्तीति वा तेषा-
मे॒षा भव॑ति ॥ १ (१३) ॥

“अथातो मध्यस्थाना देवगणाः” । अथातःशब्दावुक्तार्थो,
तयोः पुनरुपन्यासो बहुवचनविशिष्टोऽयमपरोऽधिकारः इति,
मध्यस्थाना देवगणा इतीदमपि प्रसिद्धमेव ॥

“तेषां” “मरुतः” “प्रथमागामिनः भवन्ति” । कस्मात् ?
वायुरेव हि भेदेनापेक्षमाणो मरुदभिधानो बहुवचनभाग्

भवति । तेषां प्राथम्यं वायुना व्याख्यातम्, एतावांस्तु विशेषः—
बहुसाध्ये कर्मणि बहुधा मध्यमो भवति, पृथक्त्वेन तु विज्ञाता
मरुतः शुक्रज्योतिश्च चित्रज्योतिश्चेत्येवमादयः, सप्तसप्तका
देवगणाः मारुतेषु गणेषु सप्तकपालेषु, अग्नौ पुराणे चैत
एव प्रसिद्धाः, सप्तधा पुत्रत्वविचारिणः मारीचात् कश्य-
पाददित्यां ये जज्ञिरे । नैरुक्तसमयस्तु सर्व एव गणा
मरुतः । उक्तं च वार्तिके—“मध्यमा वाक् स्त्रियः सर्वाः,
पुमान् सर्वश्च मध्यमः । गणाश्च सर्वे मरुतो गणभेदाः
पृथक्कृतेः ॥”—इति ॥

अथ “मरुतः” कस्मात् ? “मितराविणो वा” मितं
नाम सुश्लिष्टम्, यथा तेषां योग्यं रवितुं तथा रुवन्ति स्तन-
यन्ति । अथवा “मितरोचिनः” तथैव सुश्लिष्टं रोचन्ते ।
“अमितराविणः”—इति केचिदिच्छन्ति,—“मरुतोऽमितरा-
विणः”—इति समानसंहितत्वात् भाष्यस्य, तेषां बहुप्रकारं
च ते रुवन्तीत्यर्थः । “अमितरोचिनः”—इत्यत्राप्येवमेव ।
“महद् द्रवन्ति—इति वा” । इह शब्दमहत्ताभिप्रेता, पूर्वत्र
बाहुल्यं बहुप्रकारता च ॥

“तेषाम् एषा भवति”—॥ १ (१३) ॥

आ विद्युन्मद्भिर्मरुतः स्वर्के रथे भिर्याति
ऋष्टिमद्भिरश्वपणैः । आ वर्षिष्ठया न इषा
वयो न पन्नता सुमायाः ॥ विद्युन्मद्भिर्मरुतः
स्वर्कैः स्वञ्चनैरिति वा स्वर्चनैरिति वा स्वर्चि-
भिरिति वा रथैरायात ऋष्टिमद्भिरश्वपणैरश्व-
पतनैर्वर्षिष्ठेन च नोऽन्नेन वय इवापतत सुमा-

याः कल्याणकर्माणो वा कल्याणप्रज्ञा वा रुद्रा
व्याख्यातास्तेषामेषा भवति ॥ २ (१४) ॥

“आ विद्युन्मद्भिः”—इति (ऋ० सं० १, ६, १४, १) । गोत-
मस्यार्घम् । आस्तारपङ्क्तिः । ‘हे मरुतः !’ ‘आयात’ यूथम् ।
केन ? कौटुशेन वा ? ‘विद्युन्मद्भिः’ विद्योतनं विद्युत्, विशि-
ष्टदौप्तियुक्तैः । ‘स्वर्कैः रथेभिः’ रंहणैः मेघैः “स्वञ्चनैः” सुगमनैः,
यद्वा “स्वर्चनैः” शोभनमर्चनं येषां तैः, सुष्ठु पूजितैः, अथवा
“स्वर्चिभिः” अनुपरतविद्युत्सम्पातैः । ‘ऋष्टिमद्भिः’ रेषणवद्भिः,
अनाकालस्य नाशनैः । पृथक्त्वे — विद्युन्मद्भिरिव ऋष्टिमद्भिः
आयुधोपेतैः अशनपतनैः आप्नुवन्तो दे अन्तरिक्षे मेघाः
पतन्ति, पृथक्त्वे समं समेता अश्वयुग्भिरिति । अपि च किमेव-
मेव यथाकथञ्चिदागच्छतेत्यागमनन्नात्रे वयमर्थिनः ? न—
इत्युच्यते—“आ वर्षिष्ठया०—०सुमायाः” । हे ‘सुमायाः’
सुकर्माणः ! सुप्रज्ञाः ! वा ‘आपसत’ “आपतत” आगच्छते-
त्यर्थः । कथम् ? ‘वर्षिष्ठया’ ‘इषा’ “अन्नेन” अस्मत्प्रदेयेन
संयुक्ताः । किं शनकैः आपतत ? न—इत्युच्यते—‘वयः न’ “वय
इव” पक्षिण इव शीघ्रमापतत ।—इत्येतदाशास्त्रहे ।

“रुद्राः” “व्याख्याताः” । “तेषाम् एषा भवति”—॥ २ (१४) ॥

आ रुद्रास इन्द्रवन्तः सजोषसो हिरण्य-
रथाः सुविताय गन्तव्यं । इयं वो अस्मत्प्रति
हृथ्यते मतिस्तृष्णाजे न दिव उत्सा उदन्यवे ॥
आगच्छत रुद्रा इन्द्रेण सहजोषणाः सुविताय
कर्मण इयं वो अस्मदपि प्रतिकामयते मतिस्तृ-

ष्णज इव दिव उत्सा उदन्यवे इति तृष्णक्
 तृष्यतेरुदन्युरुदन्यतेर्कृभव उरु भान्तीति वत्तेन
 भान्तीति वत्तेन भवन्तीति वा तेषामेषा
 भवति ॥ ३ (१५) ॥

“आरु_द्रासु इन्द्रवन्तः”—इति (ऋ० सं० ४, ३, २१, १) ।
 श्यावाश्वस्यार्षम् । जगती । आग्निमारुते शस्यते । हे ‘रुद्राः !’
 आगच्छत यूयम् । ‘इन्द्रवन्तः’ “इदि परमैश्वर्ये (भा० प०)” ।
 ‘सजोषसः’ परमैश्वर्येण नित्यमासेविताः, पृथक्पक्षे तूपप-
 द्यत एव इन्द्रेण सह प्रीयमाणा इति । ‘हिरण्यरथाः’ उदक-
 हरणार्थे रंहणाः, पृथक्पक्षे तु हिरण्यविक्रतरथाः । ‘सुवि-
 तायै’ तस्मै “कर्मणे” सुष्ठु सगुणाय, यथाशास्त्रं क्रियमाणाय
 प्राथ्यर्थम् । किमिति आगच्छत ? ‘वः’ युष्मान् ‘इयम्’ ‘अस्मत्’-
 मतिः ‘प्रतिहर्ष्यते’ “प्रतिकामयते” युष्मद्दिनाकृतमिदं कर्म
 गुणवदप्येतैरङ्गैर्मा भूद् विगुणमित्येवमर्थं प्रतिहर्ष्यते । अचि
 च हविः पूर्वं देवताः प्रेषन्ति ब्राह्मणा इवोपनिमन्त्रणम्, ततो
 यजमानः संस्कृते हविषि तदव्यापत्तये यागकालानतिक्रम-
 णाय चान्नपतिरिवाद्ये संस्कृते तदव्यापत्तये भोजनकालान-
 तिक्रमणाय च देवताः प्रतिप्रेषति । विज्ञायते हि—“देवता
 वै सर्वा आशंसन्ति ग्रहे गृह्यमाणे मद्यं गृह्णाति”—इति, अत
 इदमुक्तम्—“इयं वो अस्मत्प्रतिहर्ष्यते मतिः” इति । कथं
 पुनः प्रतिहर्ष्यते ? ‘तृष्णजे न’ “तृष्णजे इव” तृडुपजायते
 यस्मिन् विशेषतः काले, स तृडुपजः कालो घर्मान्तः, तस्मिन्
 यथा । ‘दिवः उत्साः’ द्युलोकात् उत्साः, उत्सप्रभवा मध्या
 प्रापः । ‘उदन्यवे’ उदकमिच्छते लोकाय आगच्छन्ति प्राहुषि

तथास्मन्मत्या प्रतिहय्यमाणा आगच्छतेति । उदन्युच्चातक इति केचित् । तस्य प्रेषतो यथा दिव उत्सा मेघा आगच्छन्ति, तथास्माकमागच्छतेति, एवं तेषां योजना ॥

“ऋभवः” कस्मात् ? “उरु भान्ति—इति वा” ते हि बहु भान्ति दीप्यन्ते, उरुशब्दात् पूर्वपदम्, भातेरुत्तरपदम् । “ऋतेन भान्ति—इति वा” यज्ञेन सत्येन वा भान्ति, तदेवोत्तरपदम्, पूर्वपदे विकल्पः । “ऋतेन भवन्ति—इति वा” भवतेर्वोत्तरपदम्, ते हि ऋतेन सत्येन वा भवन्ति, यज्ञेन वा भवन्ति, भूत्वा देवत्वेन सर्वे युज्यन्ते ॥

“तेषाम् एषा भवति”—॥ ३ (१५) ॥

विष्ट्वी शमी^१ तरणित्वेन^१ वाघतो मर्त्तिसः^१
सन्तो^१ अरुतत्वमानशुः । सौधन्वना ऋभवः^१
सूरचक्षसः संवत्सरे^१ समपृच्यन्त धीतिभिः^१ ॥
कृत्वा कर्माणि क्षिप्रत्वेन वोढारो मेधाविनो
वा मर्त्तिसः सन्तो अरुतत्वमानशिरे सौध-
न्वना ऋभवः सूरख्याना वा सूरप्रज्ञा वा संव-
त्सरे समपृच्यन्त धीतिभिः समंभिर्कृभुर्विभवा
वाज इति सुधन्वन आङ्गिरसस्य चयः पुत्रा
बभूवुस्तेषां प्रथमोत्तमाभ्यां बहुवन्निगमा भवन्ति
न मध्यमेन तदेतदृभोश्च बहुवचनेन चमसस्य
च संस्तवेन बहूनि दशतयीषु सूक्तानि भवन्त्या-
दित्यरश्मयोऽप्यभव उच्यन्ते । अगो^१ ह्यस्य

यदसस्तना गृहे तद्व्येदन्त'भवो नानु'गच्छथ ॥
अगोह्य आदित्योऽगृहनीयस्तस्य यदस्वपथ गृहे
यावत्तत्र भवथ न तावदिह भवथेत्यङ्गिरसो'
व्याख्यातास्तेषामेषा भवति ॥ ४ (१६) ॥

“विष्टी शमी” — इति (ऋ० सं० १, ७, ३०, ४) । कुल-
स्येयमार्षम् । आर्भवे विनियोगः । ‘विष्टी’-‘शमी’ — इति
हे अपि कर्मनामनी । यतोऽजामितायै भाष्यकारः पूर्वं
तावत् निराह — “कृत्वा” इति । किं कृत्वा ? ‘शमी’
“कर्माणि” कथम् ? ‘तरणित्वेन’ “क्षिप्रत्वेन” क्षिप्रकारित्वेन,
सर्वयज्ञसम्पदर्शनेन । ‘वाघतः’ “वोढारः” यज्ञस्यानुष्ठातारः,
मेधाविनो वा, न ह्यमेधाविनः संवत्सरेण सकलं कर्म समाप-
पयितुं शक्ताः, ते तु संवत्सरेऽखिलं कृत्वा ‘मर्त्तासः’ मनुष्याः
‘सन्तः’ ‘अमृतत्वम्’ अमृतभावं देवत्वस् ‘अनिशुः’ “आन-
शिरि” प्राप्तवन्तः । के पुनस्ते ? ‘सौधन्वनाः’ सुधन्वनः
पुत्राः, ‘ऋभवः’ ‘सूरचक्षसः’ “सूरख्यानाः” सूर्यविख्याताः,
सूर्यसमानदर्शनाः, सूर्यसमानप्रज्ञाः वा । यत ईदृशास्ते
अतः ‘संवत्सरे’ संवत्सरावयवे वसन्तादिकाले ‘समपृच्यन्त’
समयुज्यन्त, ‘धीतिभिः’ “कर्मभिः” अतश्च देवा अभवन्निति ॥

“ऋभुः, विभा, वाजः — इति सुधन्वनः आङ्गिरसस्य त्रयः
पुत्राः बभूवुः” — इति । आर्भवाणां मन्त्राणां स्वभावोपप्रद-
र्शनार्थमाह — “तेषां प्रथमोत्तमाभ्याम्” ऋभुणा वाजेन च
“बहुवचिगमाः भवन्ति” “न मध्यमेन” विभा, स हि आर्भ-
वाणां मन्त्राणां स्वभावः । “तदेतत्” उच्यते — “ऋभोश्च

बहुवचनेन चमसस्य च संस्तवेन बह्वनि दशतयीषु सूक्तानि भवन्ति” । तद्यथा—

“इदं तृतीयं सवनं कवीनामृतेन ये चमसमैरयन्त—
इति ॥

“आदित्यरश्मयोऽप्यृभव उच्यन्ते”—इति । अभिधेयव्यभिचारमुपप्रदर्शयति । क्व च पुनस्ते उच्यन्ते ? यतः पठति—
“अगो^१ह्यस्य यदसस्तना”—इति । “उ^२दत्स्वस्मा अकृणोतन^३ तृणं^४ निवत्स्वपः स्वपस्यया नरः ॥”—इति (ऋ० सं० २, ३, ६, १) । दीर्घतमस आर्षम् । जगती । ‘उदत्सु’ ये उन्नताः प्रदेशाः भुवः अङ्गिरनाक्रान्ताः, तेषु ‘अस्मै’ लांकाय उपकरिष्यन्तो यूयम् ऋभवः ‘अकृणोतन’ प्रतिसंवत्सरं कुरुध्वे । तृणकुशादिवर्षेणादित्यमण्डलादौ वर्त्तमानाः । ‘निवत्सु’ पुनर्निम्नेषु भुवः प्रदेशेषु ‘अपः’ उदकं कुरुध्वे । ‘स्वपस्यया’ लोकानुग्रहप्रवृत्तया वर्ष-क्रियया हे ‘नरः !’ । किञ्च, ‘अगोह्यस्य’ योऽयम् “अगोह्यः= आदित्यः, अगूहनीयः” न गूहितुं शक्यः केनचिदपि, “यस्य” ‘यदसस्तना गृहे’ यावदस्य मण्डले सुप्ता इव निगूढा भवथ । “तद्द्वेदमृभवो नानुगच्छथ” । हे ऋभवः ! “यावत् तत्र” निगूढा “भवथ” रात्रौ, न तावदिह “भवथ” ततश्च युष्मद्दिनाभावे निरालोकोऽयं लोकः सम्पद्यते । एतद् वो माहाभाग्य-महमनुकूर्त्तयामि, ते यूयमिदं नामास्माकं कुरुतेति ॥

“अङ्गिरसः” “व्याख्याताः” एकवचनेन, “अङ्गारेष्वङ्गिराः”—इति ॥

“तेषाम् एषा भवति”—॥ ४ (१६) ॥

वि^१रूपास इ^२दृषयस्त इ^३ङ्ग^४स्मीरवेपसः । ते

अङ्गिरसः सुनवस्ते अग्नेः परिजज्ञिरे ॥ बहु-
रूपा ऋषयस्ते गम्भीरकर्माणो वा गम्भीरप्रज्ञा
वा ते अङ्गिरसः पुत्रास्ते अग्नेरधिजज्ञिर इत्य-
ग्निजन्म पितरो व्याख्यातास्तेषामेषा भवति
॥ ५ (१७) ॥

“विरूपासः—इति (ऋ० सं० ८, २, १, ५) । नाभाने-
द्रिष्टव्यार्थम् । अनुष्टुप् । पाठिके षष्ठेऽहनि विनियोगः ।
‘विरूपाः’ नानारूपाः । के पुनस्ते ? इति—ऋषयः’ अवित-
थस्य ब्रह्मणो द्रष्टारः । न केवलं पश्यन्ति, अपि च ‘गम्भीर-
वेपसः’ अप्रमेयकर्माणः, अप्रमेयबुद्धयो वा । ऋष्यनेकत्वे
कृतमास्ते ? इति—“ते अङ्गिरसः सुनवः” येऽङ्गिरसः सुनवस्त
एते विवक्षिताः । कदा पुनस्ते अङ्गिरसो जज्ञिरे ? अत आह
—“ते अग्नेः परिजज्ञिरे”—इति । अग्नित्वमापन्नस्याङ्गिर-
सोऽधि सकाशात् ये जज्ञिरे । ते एते विरूपाः गम्भीरवेप-
सश्च ममेदं नाम कुर्वन्त्विति ॥

“पितरः” “व्याख्याताः” “द्यौर्मै पिता”—इत्यत्र ॥

“तेषाम् एषा भवति”—॥ ५ (१७) ॥

उदीरतामवर उत्परास उन्मध्यमाः
पितरः सोभ्यासः । असुं य ईयुरवृका ऋत-
ज्ञास्ते नोऽवन्तु पितरो हवेषु ॥ उदीरता-
मवर उदीरतां पर उदीरतां मध्यमाः पितरः
सोभ्याः सोमसम्पादिनस्तेऽसुं ये प्राणमन्वीयु-
रवृका अनमिनाः सत्यज्ञा वा यज्ञज्ञा वा ते

न आगच्छन्तु पितरो ह्वानेषु माध्यमिको यम
इत्याहुस्तस्मान्माध्यमिकान् पितृन्मन्यन्तेऽङ्गिरसो
व्याख्याताः पितरो व्याख्याता भृगवो व्याख्याता
अथर्वाणोऽथनवन्तस्त्वर्तिस्वरतिकर्मा तत्प्रतिषे-
धस्तेषामेषा साधारणा भवति ॥ ६ (१८) ॥

“उदीरतामवरे—इति (ऋ० सं० ७, ६, १७, १। य०
वा० सं० १८, ४८) । शङ्खस्यार्षम् । पितृमेधे विनियोगः ।
ये तावत् ‘अवरे’ ‘पितरः’ पृथिवीमाश्रिताः, ते तावत् ‘उदी-
रताम्’ ऊर्ध्वं गच्छन्तु । अथ पुनर्ये ‘परासः’ “परे” द्युलोक-
माश्रिताः, तेऽप्युदीरताम्, तेषामप्यप्रच्युतिरस्तु, सुच्यन्तां वा
तदधिकारप्रक्षये । ‘उन्मध्यमाः’ पितरो येऽपि ‘मध्यमाः’
मध्यस्थानाश्रयाः, तेऽप्युदीरताम् उत्तमं लोकमाश्रयताम् ।
‘सोम्यासः’ “सोमसम्पादिनः” कर्मस्थङ्गभावमुपगच्छन्तो ये
सोमं सम्पादयन्ति । किम्प्रकाराः ? ‘असुं यः इयुः’ प्राण-
मात्रमूर्त्तयः, अस्थूलविग्रहाः । ‘अहकाः’ “अनमित्राः” परं
साम्यमुपगताः । ‘ऋतज्ञाः’ यथावत् सत्यवेदितारः, यज्ञस्य
वा । य एवमादिगुणयुक्ताः ‘पितरः’ ते ‘नः’ अस्माकम्
अवन्तु’ नित्यम् “आगच्छन्तु” ‘हवेषु’ आ“ह्वानेषु” ।—
इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“माध्यमिको यम इत्याहुः” निरुक्ताः । “तस्मात्
पितृन् माध्यमिकान् मन्यन्ते” स हि तेषां राजेति ।
अत उत्तरं “अथर्वाणः (१३)” “भृगवः (१४)” — इत्येते
पदं समास्नाते तं चैतयोः [समस्तयोः प्रत्येकं वा

स्तुतिरस्ति, अस्ति तु पितृङ्गिरोभृगुभिः साधारणस्तुतिः ।
यतस्तद्वृत्तिनिर्वचनाय प्रसङ्गमाणाभिप्रेत्याथर्वशब्दनिर्वचनप्र-
सङ्गात् ब्रवीति—“अङ्गिरसः” “व्याख्याताः” (३१२ पृ०),
येऽस्या मृचि वक्ष्यमाणायाम्,—“पितरः” “व्याख्याताः”
(३१३ पृ०),—“भृगवः” “व्याख्याताः” ॥

“अथर्वाणः” कस्मात् ? ते ह्येते “अथनवन्तः” किमिदमथ-
नम्, येन ते तद्वन्तः ? अत आह—“थर्वतिः चरतिकर्मा”
गच्छत्यर्थः । ततः किम् ? “तत्प्रतिषेधः” पुरस्तादकारः,—
न थर्वन्ति—इति अथर्वाणः, स्थिरप्रकृतयो हि ते ॥

“तेषाम् एषा साधारणा भवति”—अङ्गिरःप्रभृतीनाम्
॥ ६ (१८) ॥

अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो
भृगवः सोम्यासः । तेषां वयं सुमतौ यच्चियाना-
मपि भद्रे सौमनसे स्याम ॥ अङ्गिरसो नः
पितरो नवगतयो नवनीतगतयो वाथर्वाणो
भृगवः सोम्याः सोमसम्पादिनस्ते षां वयं सुमतौ
कल्याण्यां मतौ यच्चियानामपि चैषां भद्रे
भन्दनीये भाजनवति वा कल्याणे मनसि स्या-
मेति माध्यमिको देवगण इति नैरुक्ताः पितर
इत्याख्यानमथाप्युषयः स्तूयन्ते ॥ ७ (१९) ॥

“अङ्गिरसो नः पितरः”—इति (ऋ० सं० ७, ६, १५, १ ।
य० वा० सं० १९, ५०) । यमस्यार्षम् । त्रिष्टुप् । ‘अङ्गिरसः’
‘नः’ अस्माकम् ‘सोम्यासः’ “सोमसम्पादिनः” नित्यं ‘सुमतौ’

“कल्याणां मती” वर्तन्ते । ‘पितरः’ च ‘नवग्वाः’ “नवगतयः” पितृयज्ञानागन्तुं येषां प्रतिमासं नवा गतिर्भवति, “नवनीत-गतयो वा” नवनीतं प्रति येषां मनसो गतिरिदमस्माकमिति, ते नवग्वाः । विज्ञायते हि—“स्वयं विलीनं पितृणाम्” इति । पितरश्चैवलक्षणाः—‘अथर्वाणः’ च ‘भृगवः’ च, य एते “सोमसम्पादिनः” अस्माकं “कल्याणां मती” “वयम्” अपि तेषां ‘सुमती’ “कल्याणां मती” उपकारप्रवृत्तायाम्, ‘यज्ञियानाम्’ यज्ञसम्पादिनाम् ‘स्याम’ । अपि च तेषां ‘भद्रे’ “भन्दनीये” स्तुत्ये ‘सौमनसे’ “कल्याणे मनसि” ‘स्याम’ । “भाजनवति” वा, येन मनसा भाजयन्ति अभिमतैरर्थैः स्तोतृ-स्तस्मिन् शोभने च सङ्कल्पे शोभने वा अध्यवसाये स्याम इत्यर्थः ॥

“माध्यमिको देवगणः—इति नैरुक्ताः” । ऋभवः, अङ्गिरसः, भृगवः, अथर्वाणः—इति, स्तुत्युपपत्तेः, देवतापदमध्ये समान्नानादेकैकश एषां देवगण इति नैरुक्ता मन्यन्ते । “पितर इत्याख्यानम्” ६ को विशेषः ? अग्न्यादिदेवतापदविपर्ययस्तद्धर्मदेवताप्रकार एवायं य एते पितरो नामत एव ऋभु-सनत्क, मारादयः इत्याख्यानविदः स्मरन्ति । असावपि मन्त्राणां विषय इत्युपेक्ष्यः । अपि च देवगणा एते उत पितरः ? इति । कुतो विचारः ? ऋभवः, अङ्गिरसः, भृगवः—इत्येवमादीनामभिधानानामृषिषु प्रसिद्धेः । “अथापि” इद-मपरं कारणमृषय एवैत इति,—यतोऽन्येऽपि “ऋषयः स्तूयन्ते” । तद्यथा—वसिष्ठाः ॥ ७ (२६) ॥

सूर्यस्येव वक्षथो ज्योतिरेषां समुद्रस्येव महिमा गभीरः । वातस्येव प्रणवो नान्येन

स्तोमो^१ वसिष्ठा अन्वे^२तवे वः ॥ इति यथा
आप्ता आप्रोतेस्तेषामेष निपातो भवत्यैन्द्रा-
न्वचि^३ ॥ ८ (२०) ॥

सूर्यस्येव वचथः—इति (ऋ० सं० ५, ३, २३, ३) । इन्द्र-
स्वार्षम् । ‘सूर्यस्येव ज्योतिः’ यथा सूर्यस्य दौप्तिरवभासिकार्था-
नाम्, एवम् ‘एषाम्’ वसिष्ठानां ‘वचथः’ वचनस्य दौप्तिः अधिदे-
वादिगतानामर्थानामसन्देहेनावभासिका वाच्येऽर्थे । अपि च
न केवलमेषामसन्दिग्धार्थानि वचांसि,—गम्भीराणि च, महा-
र्थवन्ति गम्भीरार्थतया दुरवगाहानि । यत आह—“समुद्र-
स्ये^४व महिमा गभीरः” । यथा उदकमपरिमेयं समुद्रे, एव
मपरिमेयार्थानि । सत्यपि च महार्थत्वे नैते विलम्बितस्तुतयः
किन्तर्हि ? “वार्तस्येव प्रज्वः” । प्रकृष्टो जव आङ्गुप्रतिपत्तिः
तुष्टूषतां वर्णपदवाक्येषु निर्मलमनोवाग्वृत्ती शब्दार्थावसङ्गन
प्रतिपद्येते । अपि चैवमतिमहानुभावा एते, नैतेषामन्य-
स्तोता वचनपदवीमनुगन्तुं शक्तः । यतो ब्रवीमि—‘नान्ये न,
केनचित् स्तोत्रा हे ‘वसिष्ठाः !’ । प्रत्यक्षीकृत्योत्तरेण पादेन
ब्रवीति—एषः ‘स्तोमः’ इयं स्तुतिः, भावत्की, असन्दिग्धाया,
गम्भीरा, अविलम्बिता च । ‘न अन्येन अन्वेतवे’ नानुगन्तु-
मन्येन शक्या, क एनामनुकरिष्यतीति स्तुतिपरितुष्ट इन्द्रो
वसिष्ठानस्तौत् ॥

एवमृषयोऽपि स्तूयन्ते इति प्रदर्शनमप्यस्तौति मन्त्राणां
विषय इति ॥

अपरे पुनः—“सूर्यस्येव वचथः” । सूर्यतेजःसमान-
दौप्तिरस एते वसिष्ठाः तेजस्विनः, समुद्रोपमगम्भीरस्वभावाश्च,

शीघ्रगतयश्च, सर्वत्राप्रतिहतजवाः, नैतेषामन्येन गतिरनुगन्तुं शक्येति वर्णयन्ति ॥

“आस्याः” अपीन्द्रसहचारिण ऋषयः, एकतद्वितत्रिताः, ते इन्द्रेण मह चेरुरिति विज्ञायते । ऋभ्वादयोऽप्येतस्मादेव दर्शनादृषिपक्षे मध्यस्थानाः । ते कस्मात् ? “आप्नोतेः” आप्नुवन्ति हि ते स्तुतिभिः स्तुत्यान् ॥

“तेषाम् ण्षः निपातः भवति ऐन्द्र्याम् ऋचि” इन्द्रो यस्यां स्तूयते, तस्यामृचि—॥ ८ (२०) ॥

स्तु॒षेय्यं॑ पु॒रु॒वर्ष॑सु मृ॒भ्वमि॒नत॑ममा॒प्त्य-
मा॒प्त्याना॑म् । आ द॑र्षते श॒वसा॑ स॒प्त दानू॑न्
प्रसा॑क्षते प्रति॒मानानि॑ भूरि॑ ॥ स्तोत॒व्यं
ब॒हुरूप॑सु॒रभू॒तमौ॒श्वर॑तममा॒प्त्यव्य॑मा॒प्त्याना॑मादृ-
णाति॑ यः श॒वसा॑ ब॒लेन॑ स॒प्त दा॑तृ॒निति॑ वा स॒प्त
दा॒नवा॑निति॒ वा प्रसा॑क्षते प्रति॒मानानि॑ ब॒हूनि॑
सा॒क्षति॑राप्नो॒तिक॒र्मा ॥ ९ (२१) ॥

इति एकादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥११, २॥

“स्तुषेय्यं पु॒रु॒वर्ष॑सुम्”—इति (ऋ० सं० ८, ७, २, १) ।
बृहद्विवस्याषेम् । महाव्रते विनियोगः । ‘स्तुषेय्यम्’ “स्तोत-
व्यम्” अहं स्तौमि इन्द्रम् । किंलक्षणम् ? ‘पुरुवर्षसम्’ “बहु-
रूपम्” ‘ऋभ्वम्’ “उरुभूतम्” ‘इनतमम्’ “ईश्वरतमम्” ‘आप्त्यम्’
‘आप्त्यानाम्’ ऋषीणां स्तुतिभिः अतिशयेन “आप्तव्यम्”
‘आदर्षते’ “आदृणाति” यः ‘शवसा’ “बलेन” आदारयति ।
किम् ? ‘सप्त दानून्’ “सप्त दातृन्” मेघान्, असुरान् वा

“दानवान्” नमुचिप्रभृतीन् । पृथक्पक्षे—केन ? ‘शवसा’
बलेन आदारयति । ‘प्रसाक्षते’ च, य आप्नोति अभिभ-
वति च ‘प्रतिमानानि’ ‘भूरि’ “बह्वनि” अपि । तदुक्तम्—
यैरेनं प्रतिमिमते, नैनं तानि दम्भुवन्तीति “न त्वा केता आदे-
भ्रुवन्ति भूर्णयः”—इति च (ऋ० सं० १, ४, २०, २) ।

“साक्षतिः आप्नोतिकर्मा” ॥ ८ (२१) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ षोडशस्य (एकादशस्य) अध्यायस्य
द्वितीयः पादः ॥ ११, २ ॥

—
द्वितीयः पादः ।

अथातो मध्यस्थानाः स्त्रियस्तासामदितिः
प्रथमागामिनौ भवत्यदितिर्व्याख्याता तस्या एषा
भवति ॥ १ (२२) ॥

“अथ अतः मध्यस्थानाः स्त्रियः” । बहुवचनविशिष्टस्य
मध्यमस्य गणशोऽवस्थितस्य विभवो व्याख्याताः । लिङ्ग-
विशिष्टस्येदानीं यथासमान्नायमेव व्याख्यातव्यः, तदर्थं पुन-
र्विशेषतोऽधिकारवचनम् ‘अथातः’—इति । मध्यमासां स्थान-
मिति ‘मध्यस्थानाः’—इति । काः पुनः ताः ? ‘स्त्रियः’ इति,
वक्ष्यन्ते इति शेषः ।

“तासाम् अदितिः प्रथमागामिनौ भवति” । सा कस्मात् ?
उक्तं हि—“अदीना देवमाता”—इति ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ १ (२२) ॥

दक्षस्य वादिते जन्मनि वृते राजाना मित्रा-
वरुणा विवाससि । अदत्तपत्न्याः पुरुषो

अर्थमा सप्तहोता विषु रूपेषु जन्मसु ॥ दक्षस्य
 वादिते जन्मनि व्रते कर्मणि राजानौ मित्रा-
 वरुणौ परिचरसि विवासतिः परिचर्यायां
 हविष्मान् आविवासतौत्याशास्तेर्वाहृत्तपन्या
 अत्वरमाणपन्या बहुरथो अर्थमादित्योऽरीन्नि-
 यच्छति सप्तहोता सप्तास्त्रै रश्मयो रसानभि-
 सन्नामयन्ति सप्तैनमृषयः स्तुवन्तीति वा विषम-
 रूपेषु जन्मसु कर्मसूदयेष्वादित्यो दक्ष इत्या-
 हुरादित्यमध्ये च स्तुतोऽदितिर्दाक्षायणी ।
 अदितेर्दक्षो अजायत् दक्षाददितिः परीति
 च ॥ तत्कथमुपपद्येत समानजन्मानौ स्याता-
 मित्यपि वा देवधर्मणेतरतरजन्मानौ स्याता-
 मितरेतरप्रकृती अग्निरप्यदितिरुच्यते तस्यैषा
 भवति ॥ २ (२३) ॥

“दक्षस्य वादिते”—इति (ऋ० सं० ८, २, ५, ६) । गय-
 स्वार्षम् । वैश्वदेवे शस्यते । अहोरात्रे मित्रावरुणौ, तयोर्था
 सन्धिवेला, तस्यां प्रथममवश्यायरसानुप्रदानसम्बन्धात्तां
 मध्यमामदितिमभिप्रेत्योच्यते ।—“दक्षस्य वादिते”—इति ।
 ‘वा’शब्दः किमर्थः ? यदा दक्ष आदित्यः, त्वत्तो जातः,
 त्वं वा आदित्यात्, सन्धिवेलानन्तरं ह्यादित्यस्योदयो जन्म,
 तदेवास्य व्रतकर्म । तदुक्तम्—“कर्मजन्मानः” इति । अथ

तदेवं 'दक्षस्य' 'जन्मनि' उदये चार्द्धवर्तिन्यादित्ये, यतो वा लब्धात्मिकात्वम् । अप्यहोरात्रे उभे 'विवाससि' परिचरसि, सर्वतो व्याप्नोषि, अर्द्धेनाहर्ष्याप्नोषि मित्रम्, अर्द्धेन च रात्रिं वरुणम् । 'राजानौ' सर्वलोकेश्वरी, स्वाधिकारयुक्तास्त्रितिकर्तव्यतासु, तदधीनत्वात् प्रवृत्तेरिति । किंलक्षणो यो दक्षः तस्य जन्मनि ? इति, यत आह—'अतूर्त्तपन्याः' योऽयमादित्यः "अत्वरमाणपन्याः" अत्वरमाणः पथि वर्त्तते, नियतगतिः प्रतिमुहूर्त्तं प्रत्यहञ्च । 'पुरुषः' बहुरंहणः । 'अर्यमा' अरीणान्तमसान्वियन्ता । 'सप्तहोता' "सप्तास्यै रश्मयः रसानभिसन्नामयन्ति" तदस्य सप्तहोतृत्वम्, "सप्तैनमृषय आह्वयन्ति" नमन्ति,—स्तुवन्ति वसिष्ठाद्याः, तद्वाच्यं सप्तहोतृत्वम् । 'विषुरूपेषु जन्मसु' "विषमरूपेषु" अन्यस्मिंश्चान्यस्मिंश्च नभसः प्रदेशे अयमुदेति, मण्डलान्तरं मण्डलान्तरं हित्वा दक्षिणोत्तरायणयोस्तदस्य विषमरूपत्वं विषमजन्मता, ततो लब्धात्मिका तं वा जनयन्ती । या त्वमेतौ मित्रावरुणी परिचरसि, सा त्वमिदं नामास्माकं कुरुष्वेत्ये तदाधोऽस्महे ।— इति समस्तार्थः ॥

अथवा 'दक्षस्य वा' यदा दक्षस्त्वत्तो जातः, 'व्रते' च 'कर्मणि' प्रवृत्तः । स्वाधिकारयुक्तोऽयम् 'अतूर्त्तपन्याः' "पुरुषो'—'जन्मसु" । य एष वर्त्तते भगवानादित्यः । अथ तदा मित्रावरुणी विवासस्थाशास्त्रे ।—ममैतावपि पुत्रत्वे लोकापकारित्वेन सम्यग्वर्त्तयातां यथैष दक्ष इत्यैतिहासिकपक्षे योजना ॥

"विवासतिः परिचर्यायाम्"— इत्यत्र निगमः ।— "हविषान् आविवासति"—इति (ऋ० सं० १, १, २३, ३) ॥

"यो अग्निं देववीतये हविषान् आविवासति । तस्यै

पावकमृडय ॥” (ऋ० सं० १, १, २३, ३) । मेधातिथेराषम् ।
गार्हपत्यानुगमने पूर्णाहुतिरनया ह्यते । हे ‘पावक !’
अग्ने ! ‘देववीतये’ देवभोजनाय ‘हविष्मान्’ हविःस-
म्रयुक्तो यस्वाम् ‘आविवासति’ परिचरति, तस्मै ‘मृडय’
उपदयां रक्षां कुर्वित्येतदाशास्महे ॥

“आदित्यो दक्ष इत्याहुः” देवतासतत्वविदः । केन दर्श-
नेन ? “आदित्यमध्ये च स्तुतः” । चशब्दो हेत्वर्थः, यस्मादादि-
त्यमध्ये स्तुतः, स्तुतिप्रामाणिका हि ते देवतासतत्वचिन्तां
प्रति । कथमादित्यमध्ये स्तुतः ? इति “इमा गिरः”—इत्य-
पक्रम्य ब्रवीति (ऋ० सं० २, ७, ६, १) ।—“तुविजातो वरुणो
दक्षो अंशः”—इति आदित्यमध्ये स्तुतेः आदित्य एवासौ इति ।

यद्येवं नन्विदमपरं विरुध्यते—यदैतिहासिका आहुः
“अदितिर्दाक्षायणी”—इति । उभयमपि चैतस्मिन्निगमे
श्रूयते—आदित्यो दक्षो दाक्षायण्यदितिरिति । तद्यथा—
“अदितेर्दक्षो अजायत दक्षाददितिः परि । भूर्जश्च उत्तान-
पदो भुव आशा अजायन्त”—इति (ऋ० सं० ८, ३, १, ४) ।
अदितेर्दाक्षायण्या आषम् । उत्तानप्राद्राजा कश्चिद् यः पुराणेऽपि
स्मर्यते, ततस्तावद्गूर्नाम कश्चिज्जज्ञे । ततोऽपि ‘भुवः’ आशाः’
दिशोः ‘अजायन्त’ दिक्प्रजननभात्रमसौ कथमपि विभर्त्ति,
देवताजन्मप्रतिक्रियया वा । ‘अदितेर्दक्षः’ ‘अजायत’ प्रादु-
र्बभूव । ‘दक्षात्’ ‘उ’ च ‘परि’ अधि सकाशात् ‘अदितिः’
प्रादुर्बभूव ॥

“तत्” इतरैतरविरुद्धं “कथमुपपद्येत” ? यतः प्रति-
समाधानं ब्रवीति—“समानजन्मानौ स्यातामिति” । सम-
नन्तरजन्मानौ समानजन्मानौ यथोपवर्णितं मन्त्रे “दक्षस्य
वादिते”—इत्यत्र । “अपि वा देवधर्मेण” महदात्मना

अदितिमपेक्ष्य तस्याः कारणत्वं च कार्यत्वं च दक्षस्य,
अथवा महदात्मना दक्षमपेक्ष्यादितेः कार्यत्वम् । एवं कृत्वो-
क्तम्—“इतरेतरजन्मानौ”—“इतरेतरप्रकृतौ” इति ॥

अधुना व्यभिचारं दर्शयति—“अग्निरप्यदितिरुच्यते”—
इति । “तस्य” अग्नेरदितिशब्दवाच्यत्वे “एषा भवति”—
॥ २ (२३) ॥

यस्मै त्वं सुद्रविणी ददाशोऽनागास्त्व-
मदिते सर्वताता । यम्भद्रेण शवसा चोदयासि
प्रजावता राधसा ते स्याम ॥ यस्मै त्वं सुद्र-
विणी ददास्यनागास्त्वमनपराधत्वमदिते सर्वासु
कर्मततिष्वाग आङ्पूर्वाङ्गमेरेन एतेः किल्बिषं
किल्भिदं सुकृतकर्मणो भयं कौर्त्तिमस्य भिन-
त्तौति वायं भद्रेण शवसा बलेन चोदयासि
प्रजावता च राधसा धनेन ते वयमिह स्यामेति
सरमा सरणात्तस्या एषा भवति ॥ ३ (२४) ॥

“यस्मै त्वं सुद्रविणः”—इति (ऋ० सं० १, ६, ३२, ५) ।
कुत्सस्यार्षम् । प्रातरनुवाके विनियोगः । हे ‘सुद्रविणः’
सुधन ! ‘अदिते !’ अग्ने ! ‘यस्मै’ ‘त्वं’ ‘ददाशः’ ‘ददासि’ ।
किम् ? इति—‘अनागास्त्व’ “अनपराध ! त्वं” ‘सर्वताता’
“सर्वासु कर्मततिषु” इष्टिपशुसोमलक्षणासु अवैगुण्यं करोषि ।
‘यं’ च ‘भद्रेण’ ‘शवसा’ ‘बलेन’ स्वजात्यविरोधिना, ‘प्रजा-
वता’ च ‘राधसा’ प्रजासंयुक्तेन च धनेन त्वं ‘चोदयासि’

“बोदयसि” अनुगृह्णासि । ते वयमेवानुगृह्णास्तव ‘स्याम’ ।—
इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“आगः आङ्पूर्वाङ्गमेः” अवश्यमेवैतदागच्छति कर्त्तार-
मित्यागः । प्रसङ्गादाह—“एनः एतेः” । तदप्येवमेवावश्य-
मेवेति । यदेतत् “किञ्चिषम्” एतत् “कीर्त्तिं भिनत्ति” ॥

“सरमा” देवशुनीत्यैतिहासिकपक्षेण, माध्यमिका वाक्
नैरुक्तपक्षेण, सा कस्मात् ? “सरणात्” गमनात् । “तस्या
एषा भवति”—॥ ३ (२४) ॥

किमिच्छन्ती^१ सरमा प्रेदमानङ् दूरे ह्यध्वा
जगुरिः पराचैः । कास्त्रेहितिः का परित-
क्यासीत् कथं रसाया अतरः पर्यांसि ॥
किमिच्छन्ती सरमेदं प्रानङ् दूरे ह्यध्वा जगु-
रिर्जङ्गम्यतेः पराञ्चनैरचितः का तेऽस्मास्वर्थ-
हितिरासीत् किं परितकनं परितक्या रात्रिः
परित एनां तक्त्त तक्त्तेत्युष्णानाम तक्त इति
सतः कथं रसाया अतरः पर्यांसौति रसा नदी
रसतैः शब्दकमणः कथं रसानि तान्युदकानीति
वा देवशुनीन्द्रेण प्रहिता पणिभिरसुरैः समूह
इत्याख्यानं सरस्वती^१ व्याख्याता तस्या एषा
भवति ॥ ४ (२५) ॥

“किमिच्छन्ती^१”—इति (ऋ० सं ८, ६, ५, १) । देव-
षण्यः किलासुराः देवगवोरपजङ्गुः । ततः किलेन्द्रस्तदन्व-

प्रणाय तदालयं सरमां प्राहिणीत् । ते च देवपणयः तां
दृष्ट्वा पप्रच्छुरनयर्चा—“किमिच्छन्ती^१ सरमा”—इति । ‘इदम्’
अस्मन्निवासस्थानं सरमा ‘किमिच्छन्ती’ किमस्मत्तः प्रार्थ-
यन्ती ‘प्रानट्’ प्राप्तवती ? कदाचिदप्यनागतपूर्वेति । अपि
च ‘दूरे ह्यध्वा’ महदेतदध्वानं न यदृच्छया शक्यमागन्तुम्, य
एव ‘जगुरिः’ स्यात् भृशङ्गन्ता, स एव शक्त आगन्तुम् ।
‘पराचैः’ “पराञ्चनैरचितः” पराङ्मुखैः अञ्चनैर्गमनैः अचितो
गतः, विप्रकृष्टो देवनिवासात् । यतो ब्रूमः—हे सरमे !
‘कास्मेहितिः’ “का तव अस्मास्वर्थहितिः” अर्थस्याभिधानम् ?
कोऽस्मत्तोऽर्थस्तव प्राप्तव्योऽभिप्रेत आसीद् ? येनायमति-
महानध्वा व्यवसित आगन्तुम् । अपि च ‘का परितक्म्या-
सीत्’ “किं परितकनम्” ? अपि नाम सुखा रात्रिः अन-
न्तरा तवासीत् “परितक्म्या रात्रिः” । “तक्मेत्युष्णनाम” ।
तकतेर्गत्यर्थस्य, सर्वतो हि तद् गतं भवति । तदेनामुभयतः
परिगृह्य वक्तते इति परितक्म्या रात्रिः । अपि च “कथं
रसाया अतुरः पयांसि” । “रसा” नाम “नद्वै” अर्धयो-
जनविस्तारा, तस्याः पयांस्यतिदुस्तराणि कथमतरः कथन्ती-
र्णवत्यसि ? अथवा “कथं रसानि तान्युदकानि” अपि नाम
स्वादूनि, अपि आन्तायास्तवान्तरावासाः केषवासन्निति ॥

“देवशुनीन्द्रेण प्रहिता”—इति निदानप्रख्यापनं मन्वा-
र्याभिव्यक्तये । “समूदे” संवादं कृतवतीत्यर्थः । इत्याख्यान-
विदः एवं मन्यन्ते ॥

वाक्पक्षे तु चिरकालीनदृष्टिव्युपरमे कदाचिदभिनव-
मेघसंभवे सहसैव स्तनयिन्सुपश्रुत्य कुत इयं माध्यमिका
वाक् चिरेणागतेति स्मितस्तामस्ययन्निव ब्रवीति—“कि-
मिच्छन्ती^१ सरमा”—इति । इदमस्मच्छोचं चिरमनागम्य

‘सरमा’ माध्यमिका वाक् ‘किमिच्छन्ती’ ‘प्राणट्’ प्राप्तवती ?
 अपि च ‘दूरे हि अध्वा’ चिरकालश्रुतयमस्माभिः ‘जगुरिः’ भृशं
 यो गन्ता स्यात्, सचिरविच्छिन्न मेतद्वर्षवर्त्म पुनरागच्छेत्सन्त-
 नुयात् ‘पराचैः’ ‘पराङ्मुखैः,—एतदचिन्त्य’ चिरनष्टमित्यर्थः ।
 अपि च ‘कास्मै हितिः’ किमस्मास्वर्याभिधानं मासीत् ?
 पूर्वस्तव हे सरमे ! येनागमः, किं वा न जातं येनापुनरा-
 गमः । अपि च चिरप्रोषितायास्तव किं परितकनमासीत् ?
 अन्तरिक्षनद्या अपि महत्या ‘रसायाः’ ‘कथमतरः पयांसि’
 कथं मतिबलम्युदकानि सङ्गोभ्यात्मानं प्रतिलब्धवत्यसि ?
 इति वा, “वाग्वै सरमा”—इति हि विज्ञायते ॥

“सरस्वती” “व्याख्याता”—“नदीवत्”—इति,—“तद्य-
 देवतावत्”—इत्युक्तमिदन्तत् । “तस्या एषा भवति”—
 ॥ ४ (२५) ॥

पावका नः सरस्वती वाजेभिर्वाजिनी-
 वती । यज्ञं वष्टु धियावसुः ॥ पावका नः
 सरस्वत्यन्नैरन्नवती यज्ञं वष्टु धियावसुः कर्म-
 वसुस्तस्या एषापरा भवति ॥ ५ (२६) ॥

“पावका नः सरस्वती”—इति (ऋ० सं० १, १, ६, ४ ।
 य० वा० सं० २०, ८४) । मधुच्छन्दस आर्षम् । प्रउगी विनि-
 योगः, सारस्वते च हविषि ‘पावका’ प्रक्षारयन्त्युदकेन ।
 का पुनरसौ ? इति—“सरस्वती’ माध्यमिका वाक् । “वाजे-
 भिर्वाजिनीवती” । अन्नेन, हविषोदकेन वा, तद्वती ।
 ‘यज्ञम्’ एतमस्माकम्, ‘वाजेभिः’ “अन्नैः” युक्तं ‘वष्टु’ काम-
 यताम् । अथवा ऋगादिभावमापन्ना देवान् प्रति वहतु,

वक्ष्यति हि “तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति”—इति ।
‘धियावसुः’ कर्मधना ॥

“तस्या एषा अपरा भवति”—स्फुटतरोदकलिङ्गा
॥ ५ (२६) ॥

महो अर्णः सरस्वती प्रचेतयति केतुना ।
धियो विश्वा विराजति ॥ महदर्णः सरस्वती
प्रचेतयति प्रज्ञापयति केतुना कर्मणा प्रज्ञया
वेमानि च सर्वाणि प्रज्ञानान्यभि विराजति
वागर्थेषु विधीयते तस्मान्माध्यमिकां वाचं मन्यन्ते
वाग्व्याख्याता तस्या एषा भवति ॥ ६ (२७) ॥

“महो अर्णः सरस्वती”—इति (ऋ० सं० १, १, ६, ६) ।
पूर्ववदार्थं विनियोगश्च । ‘महो अर्णः’ महदुदकं ‘सरस्वती’
माध्यमिका वाक्, किङ्करोति ? ‘प्रचेतयति’ “प्रज्ञापयति”
आविःकरोति वर्षभावेन । केन पुनराविःकरोति ? ‘केतुना’
स्वेन “कर्मणा, प्रज्ञया वा” न ह्यप्रज्ञानवत्यबलिष्ठा चैत-
च्छक्ता कर्तुम् । एवं चोदक्रमाविःकुर्वती “धियो विश्वा वि-
राजति” । “सर्वाणि प्रज्ञानान्यभिविराजति” । कथम् ?
उदकादन्नम्, अन्नाप्रज्ञानमित्येवं सर्वप्रज्ञानानामसावोष्ट
इति ॥

“वाक् अर्थेषु विधीयते”—इत्युपपत्तिवचनम् । के पुनर्वा-
चोऽर्थाः ? “चतस्र ऊर्जन्दुदुष्टे पर्यासि”—इत्येवमादयः, उद-
काधिकारलक्षणाः । तेष्वियमपि सरस्वती विधीयते “महो
अर्णः”—इत्येवमादिषु । “तस्मान्माध्यमिकां वाचं मन्यन्ते”
नैरुक्ताः ॥

“वाग्” वक्तव्या । सा पुनः “व्याख्याता”—“वचेः” इति ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ ६ (२७) ॥

यद्वाग्दन्त्यविचेतनानि राष्ट्री देवानां
निषसाद् मन्द्रा । चतस्र ऊर्जन्दुदुहे पयांसि
क्व खिदस्याः परमञ्जुगाम ॥ यद्वाग्दन्त्यविचे
तनान्यविज्ञातानि राष्ट्री देवानां निषसाद् मन्द्रा
मदना चतस्रोऽनु दिश ऊर्जं दुदुहे पयांसि क्व
खिदस्याः परमं जगामेति यत् पृथिवीं गच्छ-
तीति वा यदादित्यरश्मयो हरन्तीति वा तस्य
एषापरा भवति ॥ ७ (२८) ॥

“यद्वाग्दन्ति”—इति (ऋ० सं० ६, ७, ५, ४) । नेमस्या-
र्षम् । सारस्वते पशौ विनियोगः । यदा माध्यमिका ‘वाग्-
दन्ती’ निर्वचयन्ती । कानि ? ‘अविचेतनानि’ “अविज्ञाता-
र्थानि” शब्दरूपाणि स्तनयित्बुलक्षणानि । ‘राष्ट्री’ ईश्वरा,
माध्यमिकानां, देवतानाम् । ‘निषसाद्’ निषीदति, व्यापृणोति
आत्मानं वर्षकर्मणि । ‘मन्द्रा’ “मदना” हर्षकरी, तर्पयित्री
वा लोकस्य । अथ तदा किम् ? इति—“चतस्र ऊर्जं दुदुहे
पयांसि । ‘चतस्रः’ दिशः प्रत्यनुदिशश्च ‘दुदुहे’ दुग्धे, प्रक्षरति,
—‘ऊर्जम्’ अन्नं ‘पयांसि’ उदकानि । तेषां च पयसां “क्व
खिदस्याः परमं जगाम” । क्वेतानि निष्पाद्यीषधीर्गच्छन्ति ?
कुतो वा प्रतिसंवत्सरं पुनरागच्छन्तीति ? कस्तत्त्वं ‘जगाम’
जजान । यानि पृथिव्यामवतिष्ठन्ते, यानि चादित्यरश्मयो
हरन्तीति । एवमनुपक्षीणपयस्कोयमिति श्रूयते ॥

“तस्या एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ? इयमेव वाक् सर्वप्राण्यन्तर्गता माध्यमिकी सर्वार्थाभिवादिनी भवतीति विभूत्युपप्रदर्शनार्थम् ॥ ७ (२८) ॥

देवीं वाचमजनयन्त देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति । सा नो मन्द्रेषमूर्जं दुहाना धेनुर्वागस्मानुप सुष्टुतैतु ॥ देवीं वाचमजनयन्त देवास्तां सर्वरूपाः पशवो वदन्ति व्यक्तवाचश्चाव्यक्तवाचश्च सा नो मदनान्मञ्च रसञ्च दुहावा धेनुर्वागस्मानुपैतु सुष्टुतानुमतो राकेति देवपत्याविति नैरुक्ताः पौर्णमास्याविति याज्ञिका या पूर्वा पौर्णमासी साऽनुमतिर्योत्तरा सा राकेति विज्ञायतेऽनुमतिरनुमननात्तस्या एषा भवति ॥ ८ (२९) ॥

“देवीं वाचमजनयन्त”—इति (ऋ० सं० ६, ७, ५, ५) । तदेवार्थम् । ‘देवीं’ दात्रीमुदकानाम्, यां ‘वाचम्’ ‘अजनयन्त’ माध्यमिकाः ‘देवाः’ ‘ताम्’ एवैतां यथाभिमत्तार्थाभिधायिकां ‘विश्वरूपाः’ “सर्वरूपाः” ‘पशवो वदन्ति’ तत्पूर्वकत्वाद्वाक्प्रवृत्तेः, “व्यक्तवाचश्चाव्यक्तवाचश्च” व्यक्तवाची मनुष्यादयः, चाव्यक्तवाची गवादयः । यैवं सर्वपशुभिरुच्यते, ‘सा नः’ सास्माकं ‘मन्द्रा’ “मदना” ‘इषम्’ “अन्न” पयोष्टुतादिरूपम्, “रसञ्च” ‘अर्जञ्च’ ‘दुहाना’ प्रचरन्ती । ‘धेनुः’ तर्पयित्री ‘वाग्’ ‘अस्मानुपैतु’ ‘सुष्टुता’ सुष्टु स्तुता ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“अनुमतिः” “राका”—“इति देवपत्न्यौ इति नैरुक्ताः” ।
 महपदयोरुपन्यासस्तुल्योऽनयोरभिधेयविचार इति । मध्य-
 स्थाने देवपत्न्याविति निर्ज्ञाते तदभिधाने इति नैरुक्ताः ।
 “पौर्णमास्यौ—इति याज्ञिकाः” । ते च ब्राह्मणमुदाहरन्ति
 —“या पूर्वा पौर्णमासी”—इत्येवमादि । कालाधिदैवते
 चन्द्रसहचारिण्याविति मध्यस्थाने । पौर्णमास्यमावास्यायो-
 र्नक्षत्रे एकामध्य उपधानान्नक्षत्रत्वमतश्च दर्शनात् सर्व एवायं
 ज्योतिर्गणो ग्रहनक्षत्रतारकारूपो रसप्रायो मूर्त्तिमाप्नुवन्म-
 ध्यस्थान एवेति लक्ष्यते ॥

“अनुमतिः” “अनुमननात्” । अनुसता किलेय मृषि-
 भिर्देवैश्च चतुर्दशके पक्षे अस्त्वियं पौर्णमासीति ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ ८ (२६) ॥

अन्विदनुमते त्वं मन्यासै शंच नस्काधि ।
 कत्वे दत्ताय नो हिनु प्र ण आयूषि तारिषः ॥
 अनुमन्यस्वानुमते त्वं सुखञ्च नः कुर्वन्नञ्च
 नोऽपत्याय धेहि प्रवर्द्धय च न आयूराका राते-
 र्दानकर्मणस्तस्या एषा भवति ॥ ६ (३०) ॥

“अन्विदनुमते”—इति (य० वा० सं० ३४, ८) । वामदेव-
 स्थापम् । देविकासु विनियोगः हे ‘अनुमते’ ‘त्वम्’ ‘अनु-
 मन्यासै’ ‘अनुमन्यस्व’ अस्माकम् यदनुमन्तव्यं त्वया । ‘शञ्च
 नस्काधि, “सुखञ्च” अस्माकं “कुरु” । इयम् “अन्नञ्च” अस्माकं
 ‘तोकाय’ “अपत्याय” ‘धेहि’ । ‘आयूषि’ च ‘नः’ ‘प्रतारिषः’
 प्रतीर्णानि कुरु “प्रवर्द्धय” ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

सैव पीर्णसासी पञ्चदशके पक्षे "राका" - इत्युच्यते । सा
पुनः कस्मात् ? "रातेः दानकर्मणः" हविर्दाननिमित्तं हि सा
भवति ॥

"तस्या एषा भवति" - ॥ ९ (३०) ॥

राकामहं सुहवां सुष्टुती हुवे शृणोतु नः
सुभगा बोधतुत्मना । सोव्यत्वपः सूच्याच्छ्र-
द्यमानया ददातु वीरं शतदाय मुक्थ्यम् ॥
राकामहं सुह्वानां सुष्टुत्याह्वये शृणोतु नः
सुभगा बोधतुत्मात्मना सोव्यत्वपः प्रजननकर्म
सूच्याच्छ्रद्यमानया सूची सोव्यतेर्ददातु वीरं
शतप्रदमुक्थ्यं वक्तव्यप्रशंसं सिनौवाली कुह-
रिति देवपत्याविति नैरुक्ता अमावास्मे इति
याञ्चिका या पूर्वामावास्या सा सिनौवाली
योत्तरा सा कुहरिति विज्ञायते सिनौवाली
सिनमन्नं भवति सिनाति भूतानि बालं पर्व
वृणोतेस्तस्मिन्नन्वती वालिनी वा वालेनेवास्या
मणुत्वाच्चन्द्रमाः सेवितव्यो भवतीति वा तस्या
एषा भवति ॥ १० (३१) ॥

राकामहं सुहवाम्" - इति (ऋ० सं० २, ३, १०, ४) ।
गृत्समदस्यार्पम् । देविकासु विनियोगः । 'राकाम्' 'अहं'
'सुहवां' "स्वाह्वानां" यस्याः शोभनमाह्वानां तां 'सुष्टुती,

“सुष्टुत्या” शोभनया स्तुत्या ‘हुवे’ “आह्वये” । सा च पुनः
 ‘सुभगा’ सुधनाऽस्माभिराह्वयमाना ‘शृणोतु’ । श्रुत्वा च
 ‘बोधतु’ कर्तव्यतया तदवगच्छतु, यदपि च न ब्रूमहे तदपि
 ‘त्मना’ “आत्मना” एव बुध्यताम् । अपि चेदमुच्यते—
 एवं ‘सीव्यतु अपः सन्तनोतु “प्रजननकर्म” अस्माकं “सूच्या-
 ऽच्छिद्यमानया” अविच्छिन्नेन प्रजासन्तानेन । न च पुनः
 प्रजामात्रमर्थयामहे, किं तर्हि ? ‘ददातु’ ‘वीरं’ पुत्रम् ।
 किंलक्षणम् ? ‘शतदायं’ “बहुप्रदम्” ‘उक्थ्यम्’ “वक्तव्यप्रशं-
 सम्” अपरिसमाप्तस्तुतिम् ॥

“सिनीवाली” “कुहूः”—इति पूर्ववहुपन्यासः । “अमा-
 वास्ये—इति याज्ञिकाः” । तथैव ब्राह्मणमपि चोदाहरन्ति ।
 —तथैव पूर्वा सिनीवाली उत्तरा कुहूः ॥

“सिनीवाली” कस्मात् ? “सिनमन्नं भवति” । तत्
 कस्मात् ? “सिनाति” बध्नाति “भूतानि” रसादिभिः धातुभिः ।
 “वालम्” किमुच्यते ? “पर्व” । तत्कस्मात् ? “हृणोतिः”
 हृण्वन्ति देवास्तत्र हवींषि । “तस्मिन्” पर्वणि, असौ सिनिनी
 “अन्नवती” इति सिनीवाली । अथ वोत्तरपदे विकल्पः ।—
 “वालिनी” वालैस्तद्वती, सिनिनी च सा वालिनी चेति
 सिनीवाली । औपमिकं वा । कथम् ? इति—“वालिनेवास्या-
 मणुत्वाच्चन्द्रमाः” “सेवितव्यः” बोद्धव्यो “भवति” । एव मणु-
 रसौ चन्द्रमा भवत्यस्यां येन ज्ञायते, वालेनाप्ययं सीयेत
 बोध्येतेति ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ १० (३१) ॥

सिनी^१वालि^२ पृथु^३ष्टुके^४ या देवानामसि^५
 स्वसा । जुषस्व^६ हव्यमाहु^७तं प्रजां देवि^८ दिदि-

दृढि नः ॥ सिनीवालि पृथुजघने स्तुकस्त्ययतेः
सङ्घातः पृथुकेशस्तुके पृथुष्टुते वा या त्वं
देवानामसि खसा । खसा सु असा खेषु
सीदतीति वा जुषस्व हव्य मदनं प्रजाञ्च
देवि दिश नः कुहूगूहतेः काभूदिति वा क
सती ह्यते इति वा काहुतं हविर्जुहोतीति
वा तस्या एषा भवति ॥ ११ (३२) ॥

“सिनीवालि पृथुष्टुके” इति (ऋ० सं० २, ७, १५, ६,
य० वा० सं० ३४, १०, अथ० सं० ७, १०, २) । गृत्समदस्या-
र्षम् । देविकासु विनियोगः । हे ‘सिनीवालि’ ‘पृथुष्टुके’
विस्तीर्णजघने, अथवा ‘पृथुष्टुके’ “पृथुकेशस्तुके” पृथुकेशकलापे,
अथवा “पृथुष्टुते” । ‘या’ “त्व” ‘देवानां’ ‘खसा’ भगिनी
माध्यमकानाम् । सा त्वम् आसेवस्व एतत् ‘हव्यम्’ ‘आहुतम्’
मर्यादया विधानतो हुतमस्माभिः । आसेव्य च “प्रजां देवि
दिदिष्टि नः” प्रजामस्माकं “दिश” अतिसृज, देहि इत्या-
शास्त्रहे ॥

“कुहूः” “गूहतेः” निगूह्यसौ चन्द्रमसम् । “काभूत् ?
इति वा” तस्यामप्रत्यक्षत्वात् वितर्क्यश्चन्द्रमा भवति कासा-
वभूदस्येति । “क सती ह्यते ?—इति वा” सैवात्मना देवता-
भावादप्रत्यक्षान् ज्ञायते, कापि सत्याह्यते इति अत
वितर्क्या भवति ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ ११ (३२) ॥

कुहूमहं सृष्टं विज्ञानार्थं समन्विन्युञ्जे

सुहृवां जोह्वीमि । सा नो ददातु अवणं
 पितॄणां तस्यै ते देवि हविषा विधेम ॥ कुहु-
 महं सुकृतं विदितकर्माणमस्मिन् यज्ञे सुह्वाना-
 माह्वये सा नो ददातु अवणं पितॄणां पित्र्यं
 धनमिति वा पित्र्यं यश इति वा तस्यै ते देवि
 हविषा विधेमेति व्याख्यातं यमी व्याख्याता
 तस्या एषा भवति ॥ १२ (३३) ॥

“कुहमहं सुकृतम्”—इति (तै० ब्रा० ३षष्ट० ३प्र०
 ११अनु०, अथ० सं० ७, १०, ५, आ० गृ० १, १०) । देविकासु
 विनियोगः । ‘कुहम्’ ‘अहं’ ‘सुकृतं’ ‘सुकृतं’ शोभनानां
 कर्मणां कर्त्री, ‘विद्वानापसं’ सर्वत्रप्रत्यक्षकर्मणम्, ‘अस्मिन्
 यज्ञे’ ‘सुहृवां’ ‘स्वाह्वानां’ शोभनमाह्वानं यस्याः तां ‘जोह-
 विमि, “आह्वये” आह्वयामि । ‘सा’ अस्माभिराह्वतास्मिन्यज्ञे
 एत्य हविर्भुक्त्वा ‘नः’ अस्माकं ‘ददातु’ ‘अवणं’ ‘पितॄणाम्’
 “पितॄन्धनमिति वा” “पितॄन् वा यशः” कुलोचित-
 मित्यर्थः । प्रत्यक्षीकृत्योत्तरेण पादेनास्तौत् ।— या त्वमस्माक-
 मेतत् करोषि, ‘तस्यै’ ‘ते’ तुभ्यं हे ‘देवि !’ कुहु ! ‘हविषा
 विधेम’ हविर्दद्यादित्यर्थः, अथवा तास्वां हविषा परिचरेम इति ॥

“यमी” “व्याख्याता” यमेन, लिङ्गमात्रविशेषः ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ १२ (३३) ॥

अन्य मूषु त्वं यम्यन्य उ त्वां परिष्वजात्
 लिबु जेव वृक्षम् । तस्य वा त्वं मन इच्छा स
 वा तवाधा क्षणुष्व सविदं सुभद्राम् ॥ अन्य-

मेव हि त्वं यम्यन्यस्यां परिष्वङ्क्ष्यते लिबुजेव
वृक्षं तस्य वा त्वं मन इच्छ स वा तवाधानेन
कुरुष्व संविदं सुभद्रां कल्याणभद्रां यमी यमं
चकमे तां प्रत्याचचक्षेत्याख्यानम् ॥ १३ (३४) ॥

इत्येकादशे तृतीयः पादः ॥ ११, ३ ॥

अन्य म् पु त्वं यम्यन्यः—इति (ऋ० सं० ७, ६, ७८, ४) ।
यमी किल यमञ्चकमे भ्रातरम्, तां किल यमोऽनयर्चा
प्रत्याचक्षे । कथम् ? हे 'यमि !' 'अन्यम् ऊ पु' 'त्व' "अन्य-
मेव हि त्वम्" परिष्वजस्व मैथुनाभिप्रायेण । 'लिबुजेव वृक्षम्'
वक्षीव काचिद्गाढं समीपजं वृक्षम्, अन्य एव त्वां परिष्वजताम्
यस्य योग्या त्वमनेनाभिप्रायेण परिष्वक्तुम् । "तस्य वा त्वं
मन इच्छा" तस्य च त्वं मनः प्रवेष्टुमिच्छ, 'स वा तव' ।
'अधा' अथैवमैकचित्यमुपगम्यमानेन समानेन सह 'कुरुष्व'
'संविदम्' सञ्जल्यादि मैथुनकार्यम् । 'सुभद्रां' "कल्याण-
भद्राम्" । संविदसुभयलोकविरोधिनीमित्यभिप्रायः ॥

त्रित्वपक्षे तु माध्यमिको यमो माध्यमिकां वाच मुषस-
मात्मनः प्रविभक्तामिव कृत्वोभयस्थानां तां ब्रवीति ।—हे
यमि ! अतीतस्तेऽस्मत्परिष्वङ्गसमयः, प्रभातमिदानोम् ।
लिबुजेव वृक्षं दुस्थानं परिष्वक्तुमिच्छ । तस्य च त्वं मनः
प्रकाशमनुप्रवेष्टुमिच्छ, स च तव प्रकाशमनुप्रविशतु ।
अथैवमितरेतरसम्पर्कात् तेन सहैकीभूता लोकोपकाराय
कुरुष्व परस्परं संविदं संविदाधनं प्रकाशमिति ॥ १३ (३४) ॥

इति ऋग्वर्षायां निरुक्तवृत्ती षोडशस्य (एकादशस्य)

अध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ११ ३ ॥

चतुर्थः पादः ।

उर्वशी^१ व्याख्याता तस्या एषा भवति ॥

१ (३५) ॥

“उर्वशी” वक्तव्या, सा पुनः “व्याख्याता” तदिहापि देव-
तायां योज्यम्,—“उर्वभ्यश्रुते” बह्वदकं व्याप्नोति, “उर्वा
वशोऽस्याः” महानस्याः काम उदके ॥

“तस्या एषा भवति”—॥ १ (३५) ॥

विद्युन्न या पतन्ती दविद्योद्गरन्ती मे
अथा काम्यानि । जनिष्ठो अपो नर्यः सुजातः
प्रोर्वशी^१ तिरतदीर्घ मायुः ॥ विद्युदिव या
पतन्त्यद्योतत हरन्ती मे अथा काम्यान्युदका-
न्यन्तरिक्षलोकस्य यदा नूनमयं जायेताद्भयो-
ऽध्यप इति नर्यो मनुष्यो नृभ्यो हितो नरापत्य-
मिति वा सुजातः सुजाततरोऽथोर्वशी प्रवर्द्ध-
यते दीर्घमायुः पृथिवी^१ व्याख्याता तस्या एषा
भवति ॥ २ (३६) ॥

“विद्युन्न या पतन्ती”—इति (ऋ० सं० ८, ५, २, ५) ।
मध्यमः पुरुरवाः त्रित्वपक्षे ब्रवीति ।—आत्मनो ज्योतिषः
शब्दस्य च विभागमिव कृत्वा “विद्युन्न” “विद्युदिव” ।
सम्प्रत्यर्थे वा नकारः । किम् ? इति—‘या’ ‘पतन्ती’ गच्छ-
न्यन्तरिक्षे मेघादरेषु ‘दविद्योत्’ पुनःपुनर्योतिते पुनःपुन-
रात्मानं प्रति लभते । कथम् ? ‘भरन्ती’ “हरन्ती” ‘मे’ मम

स्वभूतानि 'अप्या' आप्यानि, 'काम्यानि' "उदकानि" अपसर-
माणानि "अन्तरिक्षलोकस्य" अधिपत्नी या उर्वशी, सा यदैव-
मुदकानि हरन्ती मेघेभ्यः पतन्ती भृशं स्वयं विद्योतते, "नूनं"
निश्चयेन तदा "जनिष्ठः" 'अपः' "अध्यपः" अधिक उदकोर्मि-
र्जायते, यः सर्वमिदमाच्छादयति । 'नर्यः' "नृभ्यो हितः"
सस्यसम्पत्करः, "नरापत्यमिति वा" इत्यैतिहासिकपक्षं
द्यातयति । 'सुजातः' "सुजाततरः" शोभनादपि शोभनतरः
उदकोर्मिः । अथ तेन महतोदकोर्मिणा सस्यमभिनिष्पाद्य
लोकस्यान्नसम्प्रदानद्वारेण 'प्रोर्वशी तिरते' प्रतिरते "प्रवर्द्धयते"
'दौर्व मायुः' ॥

ऐतिहासिकपक्षे त्वैलः पुरुरवाः उर्वश्या अपसरसा वायुक्तो
ब्रवीति ।—विद्युदिव या पतन्ती अद्योतत भृशं वपुष्पत्तया
भरन्ती धारयन्ती अनेकानि स्वर्गतानि हावभावादीनि
काम्यानि वस्तूनि मे मम अप्या नित्यमाप्तव्या प्रिया । सा च
पुनराहितगर्भा यतः, अतो ब्रवीमि ।—जनिष्ठो अपः निश्चयेन
जनिष्यते । अध्यपः अधिककर्मा । नर्यः नृभ्यो हितः सम्यक्
परिपालयिता नराणाम् । अथवा मम नरस्यापत्यमायुर्नाम
राजायं पुराणविदः कथमन्ति । सुजातो मच्छुक्रात् वीर्यवतो
जातः, विशेषत उर्वश्या क्षेत्रगुणात् सुजाततरः । तस्य वावश्य-
मुर्वशी अस्मदसान्निध्येऽपि प्रवर्द्धयते तद्योग्यैः कर्मभिर्दीर्घमा-
युरिति ॥

"पृथिवी" "व्याख्याता" "अथ वै दर्शनेन पृथुः"—इत्यत्र,
इह तु माध्यमिका ॥

"तस्या एषा भवति"—॥ २ (३६) ॥

बलित्या पर्वतानां खिद्रम्बिभर्षि पृथिवि ।

प्र या भूमिं^१ प्रवत्वति मङ्गा जिनोषि महिनि ॥
 सत्यं त्वं पर्वतानां मेघानां खेदनञ्छेदनं भेदनं
 बलममुच धारयसि पृथिवि प्रजिन्वसि या भूमिं
 प्रवणवति महत्त्वेन महतीत्युदकवतीति वेन्द्रा-
 णीन्द्रस्य पत्नी तस्या एषा भवति ॥ ३ (३७) ॥

“बलित्या पर्वतानाम्”—इति (ऋ० सं० ४, ४, २६, १) ।
 अत्रेराषम् । ‘बल्’—इति सत्यनाम । ‘इत्या’—इति अमुचे-
 त्यर्थः । हे ‘पृथिवि’ माध्यमिके ! “सत्यं” यथाभूतम्, “अमुच”
 अमुष्मिन्नन्तरिक्षलोके वर्तमाना, ‘खिद्रं’ “खेदनं” “छेदनम्”
 येन पर्वताः मेघांश्छेत्तुं शक्यन्ते, तद् “बलं” ‘विभर्षि’
 “धारयसि” । हे ‘प्रवत्वति’ “प्रवणवति” गमनवति ! ‘या’
 त्वं ‘भूमि’ ‘प्रजिनोषि’ “प्रजिन्वसि” वर्षमुत्सृजन्ती, ‘मङ्गा’
 “महत्त्वेन” हे ‘महिनि’ “महति !” अथवा “उदकवति !” ।
 या त्वमेव भूमिं प्रजिन्वसि, सा कथं न “मेघानां” पर्वतानां,
 छेदनममर्थस्वलं धारयिष्यसि ? अवश्यं धारयसीत्यभिप्रायः ॥

पृथिवि ! त्वं भूमिं प्रजिन्वसीति व्यपदेशान्मध्यस्थाना ।
 हिरण्यनाशेष्यां भौमस्यैककपालस्येयं याज्या । तत्र विज्ञा-
 यते—“अथ यज्ञोमोऽस्यां हि स तदविन्दत्”—इति । तेन
 तत्रेयं भूमिरिज्यते, न च भूमिरस्यामृचि प्रधानत्वेन वर्तते,
 यथा चायमाचार्यो निराह । तदयमस्योदाहरणाभिप्रायः,
 स च विनियोगः,—इत्यविरोधोऽनयोर्मैधाविना समनुगंस्यते ॥

“इन्द्राणी” “इन्द्रस्य पत्नी” इन्द्रस्य विभूतिः । पृथक्त्वेन
 निज्ञाता पौराणिकैः ॥

तस्याः एषा भवति—॥ ३ (३७) ॥

इन्द्राणी मासु नारिषु सुभगा महमश्र-
वम् । न ह्यस्या अपरञ्चन जरसा मरते
पतिर्विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः ॥ इन्द्राणीमासु
नारिषु सुभगामहमश्रणवम् न ह्यस्या अपरा-
मपि समां जरया म्रियते पतिः सर्वस्माद्य इन्द्र
उत्तरस्तमेतद् ब्रूमस्तस्या एषापरा भवति ॥
४ (३८) ॥

“इन्द्राणीमासु नारिषु”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ३, १) ।
वृषाकपेराश्रमम् । पङ्क्तिः । पृष्ठस्य षष्ठेऽहनि ब्राह्मणाच्छं-
सिनः शस्त्रे विनियोगो निर्धार्य ब्रवीति ।—सर्वास्वेव ‘आसु
नारिषु’ ‘इन्द्राणीम्’ एव ‘अहं’ ‘सुभगां’ सौभाग्ययुक्तां लक्षण-
वतीम् ‘अश्रवम्’ “अश्रणवम्” । केन हेतुना ? यत आह—
“न ह्यस्या अपरञ्चन” हि शब्दो हेत्वर्थः, चनेत्यप्यर्थः । यस्मा-
दस्याः अपरा मपि “समां” सम्बन्धरं प्रति न कदाचिदपि
‘पतिः’ “म्रियते” नापि जीयते यथाऽन्यासां प्राकृतानां
नारीणाम् । कतमः पतिः ? ‘विश्वस्मात्’ “सर्वस्मात्” जगतो
यः ‘इन्द्रः’ ‘उत्तरः’ योऽयमिन्द्र उद्गततरः “तमेतम्” इन्द्र-
मधिकृत्य “ब्रूमः”—इत्याचार्यो ब्रवीति ॥

“तस्याः एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ?
ऋषिः एव वृषाकपिः प्रसिद्धः, स पुनरादित्योऽभिप्रेतो नैरु-
क्तानाम्, तदुपप्रदर्शनायापरामाह ॥ ४ (३८) ॥

नाहमिन्द्राणिरारण सख्युर्दृषाकपेष्टते ।
यस्येदमर्थं हविः प्रियं देवेषु गच्छति विश्व-

आदिन्द्र उत्तरः ॥ नाहमिन्द्राणि रमे सख्यु-
 र्दृषाकपेक्षते यस्येदमप्यं हविरसु, शृतमद्भिः
 संस्कृतमिति वा प्रियं देवेषु निगच्छति सर्व-
 आद्य इन्द्र उत्तरस्तमेतद् ब्रूमो गौरौ रोचते-
 र्ज्वलतिकर्मणोऽयमपीतरो गौरौ वर्ण एतस्मा-
 देव प्रशस्यो भवति तस्या एषा भवति ॥५(३६)॥

“नाहमिन्द्राणि”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ३, १) ।
 समानो विनियोगः पूर्वया, आर्षञ्च । इन्द्रो ब्रवीति ।—विभक्ता-
 मिवेन्द्राणीमात्मनः कृत्वाह । “नाहमिन्द्राणि ! रारम्”
 “न रमे” अहं “सख्युर्वृषाकपेक्षते” य एष मम सखा वृषा-
 कपिः, तस्मादृते । किं योऽय नृषिर्मनुष्येषु प्रसिद्धः ? नेत्यु-
 च्यते—“यस्येद मप्यं हविः” । असु, शृतम्” चरुपुरोडाशादि
 वा “अद्भिः संस्कृतमिति वा” । सोऽस्य मे प्रिय इष्टः सर्वेष्वपि
 ‘देवेषु’ निर्द्धार्योच्यते । यस्य विशेषतो ‘गच्छति’ । विश्रुत्वात्
 “सर्वस्मात्” अपि जगतो योऽहम् ‘इन्द्रः’ ‘उत्तरः’ उद्गततरः,
 सोऽप्यहमेवं ब्रवीमीति ॥

“गौरौ” “रोचतेः” ज्वलत्यर्थस्य । माध्यमिका वाक्, सा
 पुनः दीप्तिमती । “अयमपीतरः” “यो “गौरौ वर्णः” सोऽपि
 “एतस्मादेव” रोचतेः, स हि दीप्तिरूपत्वात् कृष्णादीनपेक्ष्य
 “प्रशस्यो भवति” ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ ५ (३६) ॥

गौरौर्मिमाय सलिलानि तच्छत्येकपदी
 द्विपदी सा चतुष्पदी । अष्टापदी नवपदी

बभ्रुवुषी' सहस्राक्षरा परमे व्योमन् ॥ गौरौ-
निर्मिमाय सलिलानि तक्षती कुर्वत्येकपदी
मध्यमेन द्विपदी मध्यमेन चादित्येन च चतु-
ष्पदी दिग्भिरष्टापदी दिग्भिश्चावान्तरदिग्भिश्च
नवपदी दिग्भिश्चावान्तरदिग्भिश्चादित्येन च
सहस्राक्षरा बह्वदका परमे व्यवने तस्या
एषा परा भवति ॥ ६ (४०) ॥

“गौरौर्मिमाय”—इति (ऋ० सं० २, ३, २२, १, अथ०
सं० ६, २६, २१) । अस्यवामीये दीर्घतमस आर्षम् । ‘गौरौ’
सर्वमिदं निर्मिमीते । कथम् ? ‘सलिलानि तक्षती’ “कुर्वती”
उदकपूर्वकत्वात् सर्वनिर्माणस्य । कथमुदकानि कुर्वती ?
‘एकपदी’ ‘बभ्रुवुषी’ एकपदी भवति, “मध्यमेन” सहैकत्व-
मापन्ना,—‘द्विपदी’ “मध्यमेन चादित्येन च”—‘चतुष्पदी’
“दिग्भिः” अनपेक्ष्येन्द्रादित्यौ,—‘अष्टापदी’ “दिग्भिश्चावान्तर-
दिग्भिश्च”—‘नवपदी’ “दिग्भिश्चावान्तरदिग्भिश्च” सह चादि-
त्येन च” । ‘सहस्राक्षरा’ “बह्वदका” । ‘परमे’ “व्योमन्”
“व्यवने” विभक्तानां भूतानां यत्परममवनमेकम्, सर्वभा-
वानामविभक्त एक आत्मा, यस्तदात्मनैव भूतानां सलिल-
निर्माणद्वारेण सर्वं मिदं निर्मिमीते ॥

“तस्याः एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ?
इति—गौरौति गुणाभिधानमप्रसिद्धाभिधेयं छन्दसि देवता-
याम्, यतः परया समर्थयति ॥ ६ (४०) ॥

तस्याः समुद्रा अग्निं वि शरणिं तेषां

जीवन्ति प्रदिशश्चतस्रः । ततः चरत्यक्षर
 तद्विष्वसुप जीवति ॥ तस्याः समुद्रा अधिविच-
 रन्ति वर्षन्ति मेघास्तेन जीवन्ति दिगाश्रयाणि
 भूतानि ततः चरत्यक्षरमुदकं तत्सर्वाणि भूता-
 न्युपजीवन्ति गौर्व्याख्याता तस्या एषा भवति
 ॥ ७ (४१) ॥

“तस्याः समुद्रा अधि वि चरन्ति”—इति (ऋ० सं० २,
 ३, २२, २) । अलिङ्गो मन्त्र इति चेत् ? तस्या इत्येतदेव
 त्रिङ्गमन्वादिश्यते सम्बन्धादृचोः, तस्मान्नालिङ्गः । ‘तस्याः
 गौर्याः ‘अधि’ सकाशात् ‘समुद्राः’ मेघाः ‘अधि विचरन्ति’
 “वर्षन्ति” । ‘तेन’ उदकेन ‘जीवन्ति’ ‘प्रदिशश्चतस्रः’ दिक्प्रति-
 दिङ्निवासीनि “भूतानि” तेन जीवन्ती । ‘ततः चरत्यक्षरम्’
 पुनःपुनः प्रतिसंवत्सरम्, तत एव चरत्युदकं मेघद्वारेण । ‘तत्’
 ‘विश्वं’ भूतजाप्तं ‘उपजीवति’ ॥

एवं सैव सर्वोदकेशाना गौरीत्यभिप्रायः ॥

“उदकम्” “अक्षरम्”—इत्युच्यते । तत्कस्मात् ? तद्धि सर्व-
 मिदमभिव्यञ्जयत् “क्षरति” । सर्वमिदं सचराचरं सञ्चरति ॥

“गौः” “व्याख्याता” ।

“तस्याः एषा भवति”—॥ ७ (४१) ॥

गौरमौमेदनु वत्सं मिषन्तं मूर्धानं हिङ्ङः-
 क्षणोन्मातवा उ । सृक्काणं धर्ममभि वावशाना-
 मिमाति मायुं पर्यते पर्योभिः ॥ गौरन्वमीमे-
 दत्सं निमिषन्त मनिमिषन्त मादित्यमिति वा

मूर्धानमस्याभिहिङ्ङुकरोग्गननाय सृक्काणं स-
रणं घर्मं हरणमभिवावशानामिमाति मायुं
प्रष्यायते पयोभिर्मायुमिवादित्यमिति वा वागेषा
माध्यमिका घर्मधुगिति याञ्जिका धेनुर्द्धयतेर्वा-
धि नोतेर्वा तस्या एषा भवति ॥ ८ (४२) ॥

“गौरमीमेत्”—इति (ऋ० सं० २, ३, २६, ३, अथ० सं०
६, २७, ६) । दीर्घतमस आर्षम् । महाव्रते विनियोगः । ‘गौः’
“माध्यमिका वाक्” ‘वत्सम्’ पुत्रम् ‘अन्वमीमेत्’ अनुशब्द
यति, महद्भिः स्तनयित्त्वाशब्दैः “आदित्यम्” स हि तस्या
रसहरणाद् वत्सः । ‘मिषन्तम्’ “अनिमिषन्तम्” अव्यवहित-
दर्शनं सर्वदा । अपि च ‘मूर्धानम्’ शिरो रश्मीन् “अस्य”
मध्यस्थानप्राप्तं प्राप्य । ‘हिङ्ङुः कृणोत्’ हिङ्ङारेणोपशब्दयति ।
‘मातवै’ सर्वलोकज्ञानाय । उदकानां ‘सृक्काणं’ “सरणम्”
अनवस्थायिनमादित्यम् । ‘घर्मं’ “हरणं” रसानाम् । ‘अभि-
वावशाना’ पुनःपुनः वाश्यमाना, वाशन्ती प्रतिसंवत्सरमेव
‘मिमाति मायुं’ शब्दं करोति । ‘पयते’ “प्रष्यायते” च
प्रकर्षेण वर्द्धते “पयोभिः” उदकैः ॥

घर्मधुक्पक्षे—गौरेव ‘गौः’ ‘अन्वमीमेत्’ अनुशब्दयति,
वत्समेव ‘वत्स’ ‘मिषन्तम्’ तमेवोन्मुखं पश्यन्तम् । अपि च
प्राप्य ‘मूर्धानम्’ अस्य उपघ्राय हिङ्ङुडित्येवं शब्दं करोति । स
हि गोः स्वभावः । ‘मातवै’ कथं नामायं मां जानीयात् माता-
ममेयमिति । ‘सृक्काणम्’ तामेव प्रत्यभिमुखं “सरणं” ‘घर्मं’
“हरणं” पयसाम् । ‘अभिवावशाना’ पुनः पुनर्वाश्यमाना,

प्रत्यह मेव शब्दं करोति, 'प्रप्यायते' च 'पयोभिः' वत्समस्त्रांश
या वर्द्धयति, सा नित्यमेवमस्त्विति ॥

“धेनुः” “धयतेः वा” । धयतेऽसौ वत्सेनेति, “धिनोतेः
वा” तर्पयत्यसौ उदकेन पयसा वा ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ ८ (४२) ॥

उप ह्वये सुदुघां धेनुमेतां सुहस्तो गोधु-
गुत दोहदेनाम् । श्रेष्ठं सवम् सविता साविष-
न्तोऽभीदो धर्मस्तदुषु प्रवोचम् ॥ उपह्वये
सुदोहनां धेनुमेतां कल्याणहस्तो गोधुगपि च
दोग्धेनां श्रेष्ठं सवम् सविता सुनोतु न इत्येष हि
श्रेष्ठः सर्वेषां सवानां यदुदकं यद्वा पयो यजु-
षदभीदो धर्मस्तं सु प्रब्रवीमि वागेषा माध्यमिका
धर्मधुगिति, याज्ञिका अत्राहन्तव्या भवत्यध-
म्रीति वा तस्या एषा भवति ॥ ९ (४३) ॥

“उप ह्वये सुदुघाम्”—इति (ऋ० सं० २, ३, १९, १) ।
पूर्वयेत्र समानार्थं विनियोगश्च । ‘उप’ गम्य मनसा ‘ह्वये’ आह्व-
येऽहं स्तुतिभिः । ‘सुदुघां’ कल्याणमुदकं या दुग्धे, ताम्,
‘धेनु’ तर्पयित्रीं सर्वलोकस्य, ‘एताम्’ माध्यमिकां वाचम् ।
‘उत’ “अपि च” मयैतामुपहृतां ‘सुहस्तः’ “कल्याणहस्तः”
‘गोधुक्’ इन्द्रः दोग्धुः प्रचारयतूदकानि । अमुना प्रकारेण
‘श्रेष्ठम्’ प्रतिशयेन प्रशस्यमेतम्, ‘सवम्’ उदकं ‘सविता’
योऽयम् ‘अभीदः’ ‘धर्मः’ मध्यस्थाना विद्युदाख्यः, स ‘सावि-
षत्’ स “सुनोतु” नित्यं ददात्विति तं सुष्ठु प्रब्रमः ॥

घर्मधुक्पक्षे—धेनुरेवः धेनुः, तासुपह्वये । 'सुदुघां' सुदोहां 'धेनुमेताम्' अस्मिन् कर्मणि अङ्गभावमुपगताम् । होता ब्रवीति ।—मया चैवमुपह्वतां 'सुहस्तः' 'गोधुक्' अर्घ्यः अपि च दोग्धेनां 'श्रेष्ठम्' अतिशयेन प्रशस्यम्, एतं 'सवम्' एतत् "यजुषत्पयः" 'साविषत्' "सुनोतु" अभ्यनु-जानातु 'सविता' । यद्धि सविता प्रसूतं क्रियते, तदेव साधु भवति । 'अभीष्टः' एष "घर्मः" रुचितो महा-वीरः । तमधिकृत्य प्रब्रूमः—“आहरैतस्मिन् पय आसेच-नाय” इति ॥

“अघ्नया” कस्मात् ? सा हि सर्वस्यैव “अहन्तव्या भवति” “अघ्नोति वा” सा हि पापं हन्ति ॥

यदि वाग् यदि गौः, “तस्याः एषा भवति”—॥ ८ (४३) ॥

सूयवसाद्भगवती हि भूया अथो वयं भगवन्तः स्याम । अद्धि तृणमन्त्रे विश्वदानोऽपिब शुद्धसुदकमाचरन्ती ॥ सुववसादिनी भगवती हि भवाथेदानो वयं भगवन्तः स्यामाद्धि तृणमन्त्रे सर्वदा पिब च शुद्धसुदकमाचरन्ती तस्या एषापरा भवति ॥ १० (४४) ॥

“सूयवसात्”—इति । (ऋ० सं० २, ३, २१, ५) । पूर्व-वदार्षम् । माध्यमिका वागुच्यते । शोभनं यवसमुदकमध्या-मीकृत्यसूर्यात् तेन 'भगवती' धनवती, उदकेन उदकवती भव । “अथ” पुनः “इदानीम्” एव त्वयि भगवत्यां वयमधि त्वदुत्सृष्टेनोदकेन 'भगवन्तः' धनवन्तः 'स्याम' । 'सा च पुनरेवं प्रतिसंवत्सरम् 'अद्धि तृणं' निघम्, तद्यतेऽसाविति तृणः,

तम्, अत्रि सञ्चर्यय । 'विश्वदानी' "सर्वदा" यथाकालम्
'पिब' "च" सूर्यरश्मिपङ्कतम् 'उदकम्' 'आचरन्ती' आसे-
वन्ती, 'शुद्धम्' अकलुषं सर्वतो मध्यस्थाने चरन्ती ॥

घर्मधुक्पक्षे—यवसमेव यवसम्, तज्जग्ध्वा पयस्विनी
भव । वयमपि च ततः त्वत्पत्नेन पयसा धनवन्तः स्याम ।
या त्वमस्माकमेवमुपकारिणी, सा त्वं नित्यमहि तृणमघ्ने ।
'विश्वदानी' नित्यकालम्, पिब च शुद्धमकलुषमुदकमाचरन्ती
आसेवन्ती आ सर्वतो यथाकाममरण्ये चरन्ती ॥

“तस्याः एषा अपरा भवति”—सा पुनः किमर्थम् ?
रूपतो हि पूर्वस्मिन्नन्ते घर्मधुक् सुतरामुपपद्यते, यतः परया
वसुभिर्देवैः सम्बन्धात् माध्यमिकैव देवतेत्युपपादयति ॥ १०
(४४) ॥

हिङ्कृण्वती वसुपत्नी वसूनां वत्समिच्छन्ती
मनसाभ्यागात् । दुहामश्विभ्यां पयो अघ्नेयं
सा वर्द्धतां महते सौभगाय ॥ इति सा निग-
दव्याख्याता पथ्या स्वस्तिः पन्था अन्तरिक्षं
तन्निवासात्तस्या एषा भवति ॥ ११ (४५) ॥

“हिङ्कृण्वती”—इति । (ऋ० सं० २, ३, १६, २) ।
पूर्ववदार्षादि । 'हिङ्'—इत्येवं प्रकारं शब्दं स्तनयित्वा
कुर्वती 'वसुपत्नी' वसूनामुदकानामीश्वरा । 'वसूनां' वा
आदित्यरश्मीनां मरुतां वा । 'वत्स' वत्स आदित्यो मध्य-
स्थानो वा रसहरणात् वत्सः तम्, 'इच्छन्ती' 'मनसा' या
माध्यमिका वाक् नित्यम् 'अभ्यागात्' । 'सेयम्' 'अश्वि-
भ्याम्' द्यावापृथिवीभ्यां सूर्याचन्द्राभ्यां वा वर्षाय 'दुहां

दुग्धां प्रक्षरताम् 'पयः' उदकम् । अमुना प्रक्षारेण प्रतिसं-
क्षरं 'वर्षताम्' उदकेनास्त्राकं 'महते सौभगाय' यथा महत्-
सौभाग्यं धनवत्त्वं स्यात् तथा वर्षतामिति ॥

“पथ्या स्वस्तिः”—इति वक्तव्यम् । अत्र पूर्वपदं “पथ्या
अन्तरिक्षम्” “तन्निवासात्” पथ्या स्वस्तिः इत्युक्तं निर्घचनम् ।
यथा प्रायणीयायां यजतिप्रयोगो दृष्टः, तथा समान्नातः—
“पथ्यां स्वस्तिं पूर्वां यजति”—इति ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ ११ (४५) ॥

स्वस्तिरिद्धि प्रपथे श्रेष्ठा रेक्णस्वत्यभि
या वाममेति । सा नो अमा सो अरण्ये नि
पातु स्वावेशा भवतु देवगोपा ॥ स्वस्तिरेव
हि प्रपथे श्रेष्ठा रेक्णस्वती धनवत्यभ्येति या
वस्तूनि वननीयानि सा नोऽमा गृहे सा निरमणे
सा निर्गमने पातु स्वावेशा भवतु देवी गोप्त्री
देवान् गोपायत्विति देवा एनां गोपायन्त्विति
वोषा व्याख्याता तस्या एषा भवति ॥१२(४६) ॥

“स्वस्तिरिद्धिः”—इति (ऋ० सं० ८, २, ५, ६) । वसु-
कर्णस्थाषम् । ‘इत्’—इत्यवधारणार्थे । ‘स्वस्तिः’ “एव हि”
‘प्रपथे’ अन्तरिक्षे ‘श्रेष्ठा’ प्रशस्या सर्वदेवताभ्यः । ‘रेक्ण-
स्वती’ “धनवती” उदकेन “अभि या वाममेति” या “वननी-
यानि” तदुदकानि नित्यम् “अभ्येति” । तस्याः किम् ?
इति—‘सा नः’ सा अस्मान् ‘अमा’ अमेति गृहनाम “गृहे”
वसतः ‘अरण्ये’ अरण्ये च ‘निर्गमने’ च बहिर्गृहात् ‘पातु’

रक्षतु । 'स्वावेया' सूपचरणा 'भवतु' अस्माकम् । 'देव-
गोपा' "देवी" चासौ "गोप्त्री" चेति देवगोपा, "देवान्
गोपायत्विति, देवा एनां गोपायत्विति वा" । दातृमस्मान्
किं सर्वस्मात् हविषो गोपायतु, अथवा देवा माध्यमिका
दुस्थाना वा रश्मयः एनां गोपायत्विति वा ॥

"उषा" "व्याख्याता" ॥

"तस्याः एषा भवति"—॥ १२ (४६) ॥

अपोषा अनसः सरत्सम्पिष्टाद्दृष्टं विभ्युषी ।
नि यत्सीं शिन्नथदृषा ॥ अपासरदृषा अनसः
सम्पिष्टान्नेषाद् विभ्युष्यनो वायुरनितेरपि वोप-
मार्थे स्यादनस इव शकटादिवानः शकटमानद्दृ-
मस्त्रिंश्वीवरमनितेर्वा स्याज्जीवनकर्मण उप-
जीवन्येनन्नेषोऽप्यन एतस्मादेव यन्निरशिन्नथ-
दृषा वर्षिता मध्यमस्तस्या एषापरा भवति
॥ १३ (४७) ॥

"अपोषा अनसः सरत्"—इति (ऋ० सं० ३, ६, २० ५) ।
वामदेवस्यार्थम्, परा च । 'अपासरत्' 'उषाः' अपासर्पत् ।
कुतः ? 'अनसः' वायोः, यदा सम्पिष्टा वायुर्मेघान् तदा
तन्निवासिन्युषाः मामप्ययं हनिष्यतीति विभ्यत्यपसरति ।
'नियत्सीं' 'शिन्नथत्' यदा "निरशिन्नथत्" निर्जघान निर्हन्ति
'दृषा' वर्षिता वायुः, तदा अपासरदृषाः ॥

"अनो वायुः" "अनितेः" धातोः प्राणनार्थम् । "अपि
वोपमार्थे स्मात्"—"अनस इव" "शकटात्" यथा शकटिकः

शकटात् केनचित् सम्पिथमाणादपसर्पेत्, एतं वायुना सम्पि-
थमाणाभेघादपासरदुषाः । इति द्वितीया कल्पना ॥

“तस्याः एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ?
उत्तमापि ह्युषाः आदित्यसंश्रयाद्भवति, इयं तु मध्यमा मेघ-
संश्रया वायोरेव संस्तवादिति मध्यमास्वभावप्रायोवृत्त्युप-
प्रदर्शनार्थम् ॥ १३ (४७) ॥

ए॒ तद॑स्या॒ अनः॑ शये॒ सुस॑म्पिष्टं॒ विपा॑श्या ।
स॒सार॑ सीं॒ परा॑वतः । एतदस्या॒ अन॑ आशेते
सुसम्पिष्टमितरदिव विपाशि विमुक्तपाशि ससा-
रोषाः परावतः प्रेरितवतः परागताद्वेला
व्याख्याता तस्या एषा भवति ॥ १४ (४८) ॥

“ए॒ तद॑स्या॒ अनः॑ शये” —इति (ऋ० सं० २, ६, ३१, १) ।
विशीर्णमुदकभावेन पृथिवीं सङ्क्लेद्यावस्थितं दर्शयन् ब्रवीति
मेघम् ।—‘एतत्’ ‘अस्याः’ उषसः ‘अनः’ मेघाख्यमाश्रयभूतं
‘सुसम्पिष्टं’ सुष्ठु सञ्चूर्णितं वायुना “इतरदिव” शकटानः ।
‘विपाशि’ छिन्नसर्वपाशबन्धनम् । ‘आ शये’ “आशेते”
आतत्य पृथिवीं शेते आस्ते । यतः सम्पिथमाणात् ‘ससार’
माध्यमिका “उषाः” ‘परावतः’ दूरादूरतरं ननाशेति ।

“इला” “व्याख्याता” “ईदृः स्तुतिकर्मणः”—इति ।

“तस्या एषा भवति”—॥ १४ (४८) ॥

अ॒भि न॒ इला॑ यूथस्य॒ माता॑ सन्नदीभिर्-
व॒शी॑ वा गृणातु । उ॒र्वशी॑ वा बृहद्दिवा गृणा-
नाभ्यु॒खीना॑ प्रभृथस्यायोः । सि॒प्रक्तु॑ न ऊ॒र्ज-

व्यस्य पुष्टेः ॥ अभिगृणातु न इला यूथस्य माता
 सर्वस्य माता स्रदभि नदीभिरुर्वशी वा गृणा-
 त्त्वर्षी वा बृहद्दिवा महद्दिवा गृणानाभ्यूर्णाना
 प्रभृथस्य प्रभृतस्यायोरयनस्य मनुष्यस्य मनुष्यस्य
 ज्योतिषो वोदकस्य वा सेवतां नोऽन्नस्य पुष्टे
 रोदसी रुद्रस्य पत्नी तस्या एषा भवति
 ॥ १५ (४६) ॥

“अभि न इला”—इति (ऋ० सं० ४, २, १६, ६-७, अथ-
 वा ५, ३, ८, १८-२०) । अत्रे राषम् । शक्नोती । ‘अभिगृणातु’
 अभिशब्दयत्वस्मान् । कासी ? ‘इला’ । किंलक्षणा ? ‘यूथस्य
 माता’ मेघयूथस्य निर्मात्री मध्यमा । केनाभिगृणातु ?
 ‘नदीभिः’ नदनाभिरद्भिः । ‘उर्वशी वा’ उर्वशीति वा योच्यते,
 इडिति वा, सा ‘गृणातु’ ‘नः’ अस्मानिति अभिस्तनयतु ।
 “उर्वशी वा बृहद्दिवा गृणाना” । उपमार्थे वा वाशब्दः
 भेदापेक्षया, उर्वशीव ‘बृहत्’ महत् गृणातु, ‘दिवा’ द्योतनवता
 विद्युत्सहितेनोदेकसमूहेन, ‘गृणाना’ शब्दयन्ती । ‘अभ्यूर्णाना’
 सर्वमिदमभिप्रच्छादयन्ती, ‘प्रभृथस्य’ “प्रभृतस्य” प्रकर्षेण
 सम्भृतस्य, ‘आयोः’ “अयनस्य” गमनशीलस्य “उदकस्य”
 समूहेन ‘सिषक्तु’ “सेवताम्” ‘नः’ अस्मान् ‘ऊर्ज्व्यस्य पुष्टेः’
 यवादेः “अन्नस्य” पोषणाय ॥

“रोदसी” “रुद्रस्य पत्नी” रुद्रस्य विभूतिः ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ १५ (४६) ॥

एथ नु मासतं वयं अवस्यु मा हुवामहे ।

आ यस्मिन्तस्थौ सुरणानि विभ्रती सचा
मरुत्सु रोदसी ॥ रथं क्षिप्रं मारुतं मेघं वयं
श्रवणीयमाह्वयामहे आ यस्मिन्तस्थौ सुरमणी-
यान्युदकानि विभ्रती सचा मरुद्भिः सह रोदसी-
रोदसी ॥ १६ (५०) ॥

इत्येकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ११, ४ ॥

“रथं नु मारुतम्”—इति (ऋ० सं० ४, ३, २०, ३) ।
श्यावाश्वस्यार्षम् । आग्निमारुते विनियोगः । स्तोता ब्रवीति ।
—‘नु’ “क्षिप्रम्” ‘वयं’ ‘रथम्’ ‘आहुवामहे’ “आह्वयामहे” ।
‘मारुतं’ मरुत्संयुक्तम्, ‘श्रवस्युम्’ “श्रवणीयं” यशस्विनम् ।
यस्मिन् किम् ? इति—“आ यस्मिन् तस्थौ” यस्मिन्नातिष्ठति,
रंहणे गमने ‘रोदसी’ ‘सचा’ सह ‘मरुत्सु’ “मरुद्भिः” सहिता
मरुद्भिः रोदसी । किम् ? इति—‘सुरणानि’ “सुष्ठु रमणी-
यानि” “उदकानि” ‘विभ्रती’ धारयन्त्यातिष्ठति—इति ।
तं वयं मेघं रथमाह्वयामहे वर्षार्थमिति ॥ १६ (५०) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ षोडशस्य (एकादशस्य)

अध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ११ । ४ ॥

इति श्रीजम्बूमार्गनिवासिनो भगवद्गुर्गाचार्यस्य कृतौ

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

षोडशोऽध्यायः (एकादशोऽध्यायः) समाप्तः ॥ ११ ॥

(१) (२) (३) (४) (५) (६)

श्वेनआदायस्त्रादिष्ठयासोमंयत्त्वानवोनवो-

(७) (८) (९) (१०) (११)
परंमृत्योत्वेषमित्याप्रबोमहेउदुज्योतिर्धातासो-
(१२) (१३) (१४)
मस्याथातोमध्यस्थानादेवगणाश्चाविद्युन्मद्भिरा-
(१५) (१६) (१७) (१८) (१९)
रुद्रासविष्टीशमीविरूपासउदीरतामङ्गिरसःसू-
(२०) (२१) (२२)
र्यस्येवस्तुषेय्यमथातोमध्यस्थानाःस्त्रियोदक्षस्य-
(२३) (२४) (२५) (२६) (२७)
वायस्त्रैत्वंकिमिच्छन्तीपावकानोमहोअर्णोयद्वा-
(२८) (२९) (३०) (३१)
ग्वदन्तीदेवींवाचमन्विदनुमतेराकामहंसिनीवा-
(३२) (३३) (३४) (३५) (३६) (३७) (३८)
लिकुहूमहमन्यमूर्ध्वशीविद्युन्मबलित्येन्द्राणीना-
(३९) (४०) (४१) (४२) (४३)
हमिन्द्राणिगौरौर्मिमायतस्यागौरमीमेदुपह्वये-
(४४) (४५) (४६) (४७) (४८)
सूयवसाङ्घिङ्गणवतौस्त्रस्तिरिङ्गपोषा एतदस्याच-
(४९) (५०)

भिनोरथन्नुमास्तमिति पञ्चाशत् ॥

इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) एकादशोऽध्यायः

समाप्तः ॥ ११ ॥

अथ द्वादशाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

—:०○०:—

व्याख्याता मध्यस्थाना देवताः, सवचनलिङ्गविशेषाः,
अधुना एतेनैव समाम्नायानुक्रमेण द्युस्थाना व्याख्यायाः, तदर्थं
विशेषतः पुनरधिकारवचनम् ॥

ॐ ॥ अथातो द्युस्थाना देवतास्तासामश्वि-
नौ प्रथमागामिनौ भवतोऽश्विनौ यद्यन्नुवाते
सर्वं रसेनान्यो ज्योतिषान्योऽश्वैरश्विनावित्यौ-
र्णवाभस्तत्कावश्विनौ द्यावापृथिव्यावित्येकेऽहो-
रात्रावित्येके सूर्याचन्द्रमसावित्येके राजानौ
पुण्यकृतावित्यैतिहासिकास्तयोः कालं जर्द्ध-
मर्द्धरात्रात् प्रकाशौभावस्यानुविष्टम्भमनुतमो
भागो हि मध्यमो ज्योतिर्भाग आदित्यस्तयो-
रेषा भवति ॥ १ ॥

“अथातो द्युस्थाना देवताः”—इति । बहुवचनं पक्षेऽर्ध-
वत् । द्यौस्तोषां स्थानमिति द्युस्थानाः, देवता व्याख्यास्यन्त
इति शेषः ॥

“तासामश्विनौ प्रथमागामिनौ भवतः” । तौ कस्मात् ?
कालतो हि द्युस्थानानां देवतानां विशेषी विवक्षितः,
आश्विने च स्तुतशस्त्रके कर्मणि प्रथममश्विनोः कालः सम्यो ।

एकधाश्री मध्यस्थानः एको द्युस्थानो नैरुक्तानाम्, अतो द्युस्थानमध्यस्थानत्वात्तयोरश्विनोरुपन्यासः । यद्येवमेकस्य मध्यस्थाने एकस्य द्युस्थाने उपदेशः प्राप्नोति ? न, एकैकस्य तयोः अश्विशब्दस्य पृथग्भावेन स्तुत्यभावादश्विद्वन्द्वस्य चात्यन्तमवियोगात्, नासत्याविति च पृथक् स्तुत्यभावात् । सत्यप्यवियोगे प्रायम्यात् प्रथमस्य समान्त्वनं युक्तम् ? इति चेत्, न, तत्कालेन मध्यस्थानस्य हीयमानरूपत्वात्, द्युस्थानस्य च वर्द्धमानरूपत्वात्, अतोऽनन्तरञ्च द्युस्थानदेवतारूपान्तरसंस्थानादिति ॥

“अश्विनौ कस्मात् ? “यद् व्यश्रुवाते सर्वम्” । केन ? “रसेनान्यः” रसेनोदकेन सर्वं व्यश्रुते व्याप्नोति । “ज्योतिषान्यः” ज्योतिषैकः । “अश्वैः अश्विनौ इत्यौर्णवाभः” । अश्वैस्तद्वन्तौ तावित्यौर्णवाभ आचार्यो मन्यते ।

“तत् कौ अश्विनौ” ? इति विचारः । तदिति वाक्योपादाने । कावेतावश्विनाविति विचारार्थः प्रश्नः । “द्यावापृथिव्यौ इत्येके” । विज्ञायते हि—“तौ यौ प्रत्यक्षदेवतमश्विनाविमे एव ते द्यावापृथिव्यौ”—इति द्यौर्ज्योतिषा व्याप्नोति, पृथिव्यन्नेन ।—“अहोरात्रौ इत्येके” । अहर्ज्योतिषा व्यश्रुते, रात्रिरवश्यायैः ।—“सूर्याचन्द्रमसौ इत्येके” । सूर्यो ज्योतिषा व्यश्रुते, रसेन चन्द्रमाः ।—“राजानी पुण्यकृतौ इत्यैतिहासिकाः” अश्वैरश्विनावित्येतन्निर्वचनं (१३पं) अथास्मिन् पक्षे इतिहासे समवैति ॥

“तयोः कालः ऊर्द्धमर्द्धरात्रात् प्रकाशीभावस्यानुविष्टम्” । ज्योतिषा व्यतिभिद्यमानमूर्द्धमर्द्धरात्रात् तमो यदा ज्योतिरनुविष्टभ्राति, सोऽश्विनोः कालः । ततः प्रभृति सन्धिस्तोत्रं पुरोदयादाश्विनम्, उदिते सौर्याणि । तत्र

यत्तमोऽनुप्रविष्टं ज्योतिषि, तद्भागः “मध्यमः” तन्मध्यमस्य रूपम् । यत् “ज्योतिः” तमसि अनुप्रविष्टं तद्भागं तद्रूपम् “आदित्यः” । तावेतौ मध्यमोत्तमाविति स्वमतमाचार्यस्य ॥

यतः समर्थनायोदाहरति “तयोः एषा भवति”—॥ १ ॥

वसातिषु स चरथोऽसिताविव ।
कदेदमश्विना युवमभि देवा अगच्छतम् ॥ इति
सा निगदव्याख्याता तयोः समानकालयोः
समानकर्मणोः संस्तुतप्राययोरसंस्तवेनैषोऽर्चो
भवति । वासात्यो अन्य उच्यत उषःपुत्रस्त-
वान्य इति तयोरेषापरा भवति ॥ २ ॥

“वसातिषु स”—इति । उपजातदेवतादर्शनचक्षुः अतो-
तेषु रात्रिपर्यायेषु सन्धौ प्राप्ते सहसैवाश्विनौ दृष्ट्वा मन्त्रदृक्
ब्रवीति ।—‘वसातिषु’ रात्रिषु, तासु हि प्राणिनी निवसन्ति ।
किं तासु ? इति—‘चरथः’ युवाम् । कथम् ? ‘असिताविवपेत्वौ’
कृष्णाविव मेघौ समानरूपौ । उषसि कथमपि मया लक्षितौ
यतो ब्रवीति,—“कदेदमश्विना युवम्” । कदेदमस्मत्कर्म
प्रति ये देवा आगताः, तान् प्रति हे युवामश्विनौ ! ‘आग-
च्छतम्’ आगतवन्तौ स्थः ॥

“तयोः” अश्विनोः “समानकालयोः” उभयोरपि हि
तयोरुर्ध्वमर्द्धरात्रात् काल इति समानकालः । “समानक-
र्मणोः” उभयोरपि तयोरिकं कर्म, तिरो अङ्गाः सोमा आश्वि-
नश्च द्विकपालः । “संस्तुतप्राययोः” प्रायेण हि तयोः बाहु-
स्थेन संस्तव एव ॥

तयोः पुनः “असंस्तवेनैषोऽर्चो भवति” ॥

ननु अस्यामृचि वसातिषु स्या चरथ इति वसातयो हि जनपदा अपि प्रसिद्धाः, तदधिपती पुण्यकृतौ राजानौ अश्वै-
स्तदन्ताविति शक्यते कल्पयितुम् ? तद्यथा—वासात्यौ तद्दे-
शाधिपती कौचिद्राजानौ बह्वश्वौ पुण्यकृतौ यज्ञकर्मणि
देवान् प्रति गतौ केनचिदुच्येते ।—यौ युवां वसातिषु जन-
पदेषु नित्यमसिताविव पेल्वौ समानवेषौ चरथः, तौ युवा-
मिदं देवस्थानं प्रतिपदे वावर्त्तन्ते, तान् प्रति कदा हे अश्विनौ
युवामागतवन्ताविति । मा भूदेषा मन्त्रार्थयोजनेत्यर्थयोजने-
त्यत आह,—

“वासात्योऽन्य उच्यते, उषः पुत्रः तवान्यः इति” । एको
वासात्य उच्यते, एकश्च उषसः पुत्र इति । एवमेतास्मिन् भिन्न-
स्तुतावर्द्धर्चे उषसः पुत्रेण सूर्येण सह समानव्याख्यानाद-
संशयं मध्यमो वासात्यो रात्रेः पुत्र इति ॥

“तयोः एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ?
मध्यमोत्तमावश्विनावित्यस्यैवार्थस्य दृढतायै स्फुटं यदेतस्या-
मतत्परस्यामृचि-॥ २ ॥

इहेह॑ जा॒ता सम॑वावशीतामरे॒पसा॑
तन्वा॑र् नाम॑भिः स्वैः । जि॒ष्णु॑र्वा॒मन्यः॑ सुम-
खस्य॑ सूरिर्दिवो॑ अन्यः सुभगः॑ पुत्र ऊ॑हे ॥ इह
चेह॑ च जा॒तौ संस्तू॑येते पापेनालिप्यमानया
तन्वा॑ नामभिश्च स्वैर्जिष्णु॑र्वा॒मन्यः॑ सुमहतो
बलस्ये॑रचिता मध्यमो दिवो॑ अन्यः सुभगः॑ पुत्र
ऊ॒ह्यत॑ आदित्यस्तयो॑रे॒षापरा॑ भवति ॥ ३ ॥

“इहेह॑ ज॒ता” — इति (ऋ० सं० २, ४, २५, ४) ।
 अगस्त्यस्यार्षम् । प्रातरनुवाकाश्विनयोः विनियोगः । हे
 अश्विनौ ! युवामुच्ये ।—‘इहेह जाता’ “इह च” मध्यस्थाने
 “इह च” द्युस्थाने “जातौ” ‘समवावशीतां’ “संस्तूयेथे” ।
 केन ? ‘अरेपसा तन्वा’ “अपापया तन्वा” । यथासङ्कल्पतया ।
 ‘नामभिः स्वैः’ परमनाश्रित्य यानि स्वस्तुतिनिमित्तानि तैः ।
 किञ्च ‘जिष्णुर्वामन्यः’ नित्यमेव जेता युवयोरन्यः । ‘सुमखस्य
 सूरिः’ “सुमहतो बलस्येरयिता” शत्रुषु, स च नान्यो मध्य-
 स्थानात् इति “मध्यमः” मध्यस्थानः । “दिवो अन्यः” “सुभगः
 पुत्रः” सुभगः सुधनः, ऊहे “ऊह्यते” वायुना नित्यम्, स च
 नान्यः सूर्यादित्येवमत्रापि मध्यमोत्तमाविति ॥

“तयोः एषा अपरा भवति”— । सा पुनः किमर्थम् ?
 संस्तुतप्रायावेतौ समानकालौ समानकर्माणौ इत्युक्तं तदुप-
 प्रदर्शनार्थम् ॥ ३ ॥

प्रा॒तर्यु॑जा॒ वि॒बो॑ ध॒याश्वि॒नावे॑ह गच्छताम् ।
 अस्य॑ सोमस्य॑ पी॒तये॑ ॥ प्रा॒तर्यो॑गि॒नौ वि॒बोध॑-
 याश्वि॒नावि॒हागच्छ॑तामस्य॑ सोमस्य॑ पा॒नाय॑
 तयो॑ रे॒षाप॑रा भवति ॥ ४ ॥

“प्रातर्युजा” — इति (ऋ० सं० १, २, ४, १) । मेधा-
 तिथेरार्षम् । प्रातरनुवाके विनियोगः । हे स्तोतः ! यावेतौ
 प्रातर्युच्ये ते हविषा स्तूत्या च । तावेतौ ‘अश्विनौ’ विस्म-
 टाभिः स्तुतिभिः अस्मदर्थं ‘विबोधय’ । विबोधितौ च त्वया
 ‘इह’ कर्मणि ‘आगच्छताम्’ अस्माकम् ‘अस्य सोमस्य’
 ‘पीतये’ “पानाय” ।

“तयोः एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ? नैवानयोः अन्यस्मिन् काले इज्यास्ति, यद्यपि क्रियते, अनिज्यैव सेति सुतरां परया संस्तवकालञ्चोपप्रदर्शयति—॥ ४ ॥

प्रातर्यजध्वमश्विना हिनोत न सायमस्ति
देवया अजुष्टम् । उतान्यो अस्मद्यजते विचावः
पूर्वःपूर्वो यजमानो वनीयान् ॥ प्रातर्यजध्व-
मश्विनौ प्रहिणुत न सायमस्ति देवेज्या अजुष्ट-
मेतदथन्यो अस्मद्यजते वि चावः पूर्वःपूर्वो यज-
मानो वनीयान्वनयित्तमस्तयोः कालः सूर्यो-
दयपर्यन्तस्तस्मिन्नन्या देवता ओषन्त उषा
वष्टेः कान्तिकर्मण उच्छतेरितरा माध्यमिका
तस्या एषा भवति ॥ ५ ॥

“प्रातर्यजध्वम्”—इति (ऋ०सं० ४, ४, १८, २) । अत्रे-
रार्षम् । प्रातरनुवाके विनियोगः, आश्विने च । हे स्तोतारो
यूयमुच्यध्वे ।—तौ “अश्विनौ” ‘प्रातः’ एव ‘यजध्वम्’ । कथम् ?
इति, यतो ब्रवीमि,—‘प्रहिणोत’ प्रकर्षेण तौ प्रति स्तुतीर्ह-
वीषि च गमयतेति । किमित्येवं ब्रवीमि ।—प्रातर्यजध्वमिति ।
इतः,—यस्मात् ‘न सायमस्ति देवयाः’ अनयोर्देवयोः न साय-
मस्ति “इज्या” । यद्यपि कथञ्चित् स्यात्, ‘अजुष्टम्’ अनासेवितं
तदश्विभ्यां कर्म । “उतान्यो अस्मद्यजते” । “अपि” च अनादृते
त्वयि ‘अन्यः’ अस्मत्तः एतावश्विनी ‘यजते’ ‘वि च अश्वः’
व्यावयति च, तर्पयति हविर्भिः । ‘पूर्वः पूर्वः’ ‘यजमानः’

प्रथमः प्रथमो यजमानो 'वनीयान्' "वनयित्तमः" सम्भक्तृ-
तमः, आदृतत्वात्, तस्यैव हविरासेवेते अश्विनौ, नेतरस्येति ॥

"तयोः कालः सूर्योदयपर्यन्तः" प्रकाशीभावस्यानुवि-
ष्टम्भमित्यतः कालात् प्रभृति सूर्योदयपर्यन्तस्तयोः कालः,
ततः परं यागकालः । ततः किम् ? "तस्मिन् अन्याः देवताः"
तस्मिन् स्तुतिकाले अन्याः देवताः आश्विने शस्त्रे याः स्तुतिं
लभन्ते, ताः "ओष्यन्ते" तासामावापः तत्कालस्तुतिप्रति-
लम्भे इति । तत्र तावदुषाः प्रथममोष्यते, तद्देवतानि सूक्तानि
शस्यन्ते ॥

"उषा" "वष्टेः कान्तिकर्मणः" । "वश कान्तौ (अ० प०
७०)"—इत्यस्य । यच्चोक्तम् "उच्छतीति सत्याः"—इति, तद्वा
इदं विकल्पेन द्युस्थानायाः, या पुनः "इतरा माध्यमिका"
उषाः, न तस्या विकल्पः, किं तर्हि ? उच्छतेरेव सा विवास-
नार्थस्य,—उदकानि विवासयति, विवास्यते वा मेघान्मध्यमे-
नेति ॥

"तस्याः एषा भवति"—॥ ५ ॥

उपस्तच्चित्रमाभरास्त्रय्यं वाजिनीवति ।
येन तोकञ्च तनयञ्च धामहे ॥ उपस्तच् चित्रं
चायनीयं मंहनीयं धनमाहरास्त्रय्यमन्वति
येन पुत्रांश्च पौत्रांश्च दधौमहि तस्य । एषापरा
भवति ॥ ६ ॥

"उपस्तच्चित्र मा भरा"—इति (ऋ० सं० १, ६, २६, ३ ।
य० वा० सं० ३४, ३३ । सा० सं० उ० आ० ८, ३, ८, १) ।
गोतमस्यार्घम् । प्रातरनुवाके आश्विने च विनियोगः । हे

‘उषः !’ ‘वाजिनीवति !’ तदस्माकं ‘चित्र’ “चायनीयं धनम्”
‘आभर’ “आहर’ त्वम् । ‘येन’ त्वत्प्रत्तेन वयं “पुत्रांश्च
पौत्रांश्च” अविच्छेदेन ह्यप्तान् ‘धामहे’ “दधीमहि” ॥

“तस्याः एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ?
पूर्वस्य ऋचि चित्रं धनमाहरेत्युक्तम्, तच्च पुनरुभयोरप्युष-
सोरविशिष्टम्, विशिष्टन्तु परस्यामुत्तमलिङ्गम्—“पूर्वं अद्भु-
रजसो भानु मञ्जते”—इति, अतः परा उदाङ्गियते—॥ ६ ॥

ए॒ता उ॒ त्या उ॒षसः॑ के॒तुम॑क्रत॒ पूर्व॑ अद्भु॒
रज॑सो भानुम॑ञ्जते ॥ निष्कृ॑ण्वाना आयु॑धानीव
धृ॒ष्णावः॑ प्रति॒ गावोऽरु॑षीर्यन्ति मा॒तरः॑ ॥ एतास्ता
उषसः॑ केतुम॑कषत प्र॒ज्ञानमे॑कस्या एव पूजनाथ
बहु॑वचनं स्यात् पूर्व॑ अद्भु॒ अन्तरि॑क्षलोकस्य सम-
ञ्जते॑ भानुना निष्कृ॑ण्वाना आयु॑धानीव धृ॒ष्णावः॑ ।
निरि॑त्येष॒ समित्ये॑तस्य स्थाने । एमी॑दे॒षां
निष्कृ॑तं जा॒रिणी॑वेत्यपि नि॒गमो॑ भवति । प्रति-
यन्ति॑ गावो गमनादरु॑षीरारोचनान्मातरो
भासो॑ निर्मात्राः सूर्या॑ सूर्यस्य पत्येषै॒वाभि॑हृ-
ष्टकाल॑तमा तस्य॑ । ए॒षा भव॑ति ॥ ७ ॥

“ए॒ता उ॒ त्याः”—इति (ऋ० सं० १, ६, २४, १ । सा०
सं० उ० आ० ८, ३, १६, १) । याः ‘पूर्वं अद्भु’ ‘रजसः’ “अन्त-
रिक्षलोकस्य” ‘समञ्जते’ “भानुना” भासा आत्मानमभि
व्यञ्जयति । ‘एताः’ ‘त्याः’ “ताः” ‘उषसः’ । किमिति ?

‘केतुम् अकृत’ “अकृत” कुर्वन्ति लोकस्य “प्रज्ञानम्” ।
 कथन्ताः प्रज्ञानं लोकस्य कुर्वन्ति ? अत आह,—“निष्कृ-
 ष्णाना आयुधानीव धृणावः” । “निरित्येष समित्येतस्य
 स्थाने” । यथा—संस्कुर्वाणाः निव्यन्निर्मजन्तः आयुधानि
 निर्मलानि कृण्वन्ति धृणावः धर्षयितारः ते आयुधिनस्तज्जी-
 वनाः, एवं भानुना स्वेन भासा तमोमलमपनीय निर्मलानि
 प्रज्ञानानि लोकस्योषसः संस्कुर्वन्ति । ततश्च “प्रति गावो-
 ऽरुषीर्यन्ति मातरः” । यत एवोदितास्तमेव सूर्यम्प्रति
 यन्ति तत्रैवान्तर्लीयन्ते, सूर्यस्यैव हि रश्मिप्रान्तप्रोत्सार्य-
 माणे तमस्यपररात्रे जाते प्रकाश उपजायते, ता उषस इत्या-
 चक्षते, स एष परमार्थतः सूर्य एव स्त्रीलिङ्गविशिष्टो भवति,
 सूर्यकार्यत्वात् प्रकाशस्य ॥

“एकस्या एव पूजनार्थे बहुवचनम्”—इति वचनभेदप्रति-
 समाधानम् ॥

निरित्येष समित्येतस्य स्थाने सामर्थ्याद् व्यत्ययः, संस्क्रु-
 यमाणानि ह्यायुधानि अतिनिर्मलानि भवन्ति ॥

यथा चोपपद्यते उपसर्गव्यत्ययः, तथा निगममुदाजहार ।
 —“एमीदेषाम्”—इति । “यदा दीध्ये न देविषाण्येभिः परा-
 यद्गोऽवहीये सखिभ्यः । न्युप्ताश्च बभ्रवो वाचमक्रतु एमी-
 देषां निष्कृतं जारिणीव ॥”—इति (ऋ० सं० ७, ८, ३, ५) ।
 कवषस्य वा अक्षस्य वा आर्षम् । कृतनिवृत्तिर्देवनादशक्रु-
 वन्नात्मानं धारयितुं ब्रवीति ।—‘यदा दीध्ये’ अशमभिध्या-
 यामि निश्चयेन ‘न देविषाणि’ न देविष्यामि ‘एभिः’ अक्षै-
 रिति । अथ तदा ‘सखिभ्यः’ समानस्थानेभ्यः कितवेभ्यः
 ‘परायद्गः’ परागच्छद्गः देवमस्थानमहमेभ्यः ‘अवहीये’ अश-
 हीनोऽस्मीति । यदा च पुनस्ते प्राप्य आस्कारं निवपन्ति

अक्षान्, अथ पुनस्तदा तैर्न्युक्ताश्च ते 'बभ्रवः' बभ्रुवर्णा अक्षाः
'वाचमक्रत' शब्दमकृषत, अथ तदा निवृत्तिमविगणय्य 'एमि
इत्' आगच्छाम्येव 'एषाम्' अप्येषां अप्येवं 'निष्कृतं' संस्कृतम्
अक्षस्थानम् आस्फारं संस्कृतं 'जारिणीव' व्यभिचारिणीव
काचिद्दुःस्त्रीचारित्रमात्मनोऽविगणय्येति ॥

"सूर्या"—इति वक्तव्यम् । सा पुनरियं "सूर्यस्य पत्नी"
"एषैव" उषाः, "अभिसृष्टकालतमा" यथा सूर्यस्योदयकालं
प्रत्यभिसृष्टतमा भवति, गततमा भवति, तथा तथा सैषा
उषाः सूर्या सम्पद्यते । "तस्याः एषा भवति"—॥ ७ ॥

सुकिंशुकं शल्मलिं विश्वरूपं हिरण्यवर्णं
सुष्टतं सुचक्रम् ॥ आरोह सूर्ये अमृतस्य
लोकं स्योनं पत्ये वहतुं कुरुष्व ॥ सुकाशनं
शन्नमलं सर्वरूपमपि वोपमार्थे स्यात्सुकिंशुक-
मिव शल्मलिमिति किंशुकं क्रशतेः प्रकाशय-
तिकर्मणः शल्मलिः सुशरो भवति शरवान्वा-
रोह सूर्ये अमृतस्य लोकमुदकस्य सुखं पत्ये
वहतुं कुरुष्व सविता सूर्यां प्रायच्छत् सोमाय
राज्ञे प्रजापतये वेति च ब्राह्मणं वृषाकपायी
वृषाकपेः पत्ये षैवाभिसृष्टकालतमा तस्या एषा
भवति ॥ ८ ॥

"सुकिंशुकं शल्मलिम्"—इति (ऋ० सं० ८, ३, १३, ५) ।
सूर्याया आर्षम् । विवाहे विनियोगः । त्रित्वे तावदुच्यते प्रभा-

माञ्जनी विभज्य तदधिदेवतां ब्रवीति ।—‘सुकिंशुकं’ सुष्ठु, काशनं दीपनं लोकानाम्, ‘शल्ललिं’ “शन्नमलं” व्यपगतमलम्, ‘विश्वरूपं’ “सर्वरूपम्” ‘हिरण्यवर्णं’ हिरण्योपमवर्णं हिरण्यमिव वरणीयम्, ‘सुवृत्तं’ सुवर्त्तनं शोभनैर्वा रश्मिभिर्वृत्तम्, ‘सुचक्रं’ सुचकनं सुदीप्तम् । एत मेवलक्षणं मण्डलं रथम् ‘आरोह’ त्वं हे ‘सूर्ये’ ! ‘अमृतस्य’ उदकस्य ‘लोकं’ स्थानम् । तत एवमधिरुह्य ‘स्योनं’ सुखमेतस्मै ‘पत्ये’ मण्डलाधिष्ठात्रे ‘वहतु’ ‘कणुष्व’ कुरुष्व ॥

पृथक्पक्षे तु—रथ एव रथः, सूर्य उद्बोधा, कन्या सूर्योच्यते । एवंलक्षणं रथमारोहेति ॥

“अपि वोपमार्थे स्यात्—“सुकिंशुकमिव शल्ललिमिति” । किंशुकमिति पलाशपुष्पे प्रसिद्धिः, इह तु रक्तपुष्पत्वसामान्यात् सुपुष्पितमिव शल्ललिमिति सामर्थ्यात् तेनोपमानयोग आदित्यस्य पुष्टतर इति किंशुकशब्दः पुष्पिते शल्ललौ गौण इति भाष्यकाराभिप्रायः ॥

“किंशुकं कंशतेः” धातोः प्रकाशनार्थस्य, तद्धि दीप्तिमद्भवति ।—“शल्ललिः सुशरो भवति” । “शृ हिंसायाम्”—इत्यस्य धातोः, स हि मृदुत्वात् सुहिंस्यो भवति । “शरवान् वा” । हिंसावान्, कण्टकैरसौ हिनस्ति हि । “सविता सूर्यां प्रायच्छत् सोमाय राज्ञे प्रजापतये वेति च ब्राह्मणम्” । निरुक्तपक्षे ज्योत्स्नां सोमाय ददाति । यदुक्तम्—“आदित्यतोऽस्य दीप्तिर्भवति”—इति । “प्रजापतये वेति” उषसं वा मध्यस्थानाय प्रजापतये ददाति, केचित्त्वैतिहासिकपक्षे इच्छन्ति ॥

तेषामितिहासं शृणु । कथमेतत् ? इति—“वृषाकपायी” “वृषाकपेः पत्नी” । वृषाकपिरादित्यः, तस्य पत्नी,

तद्भिभूतिः, उषःकाले यदवश्यायान् वर्षति कम्पयति च तद्गु-
णयोगात् । सा पुनः “एषैव” सूर्या, “अभिसृष्टकालतमा”
वृषाकपायीत्युच्यते ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ ८ ॥

वृषाकपायि रेवति सुपुत्रे आदु सुसुषे ।
वसन्त इन्द्र उच्चणः प्रियं काचित्करं हवि-
र्विश्वस्मादिन्द्र उत्तरः ॥ वृषाकपायि रेवति
सुपुत्रे मध्यमेन सुसुषे माध्यमिकया वाचा
सुषा साधुसादिनीति वा साधुसानिनीति वा
स्वपत्यं तत् सनोतीति वा । प्रात्रातु त इन्द्र
उच्चण एतान्माध्यमिकान् संख्यायानुच्चण उच्च-
तेष्टं द्विकर्मण उच्चन्युदकेनेति वा प्रियं कुरुष्व
सुखाचयकरं हविः सुखकरं हविः सर्वस्माद्य
इन्द्र उत्तरस्तमेतद् ब्रूम आदित्यं सरस्युः
सरणात्तस्या एषा भवति ॥ ९ ॥

“वृषाकपायि रेवति”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ३, ३) ।
इन्द्रस्यार्षम् । षष्ठे पृष्ठगाहनि वृषाकपौ विनियोगः । हे
‘वृषाकपायि !’ ‘रेवति’ धनवति ! रयिमति ! ‘सुपुत्रे !’
मध्यमेनेन्द्रेण रसहरणसामान्यात्—सहस्रानसामान्यात्,
‘सुसुषे’ “माध्यमिकया वाचा” मिथुनसामान्यात् । किम् ?
इति—‘वसन्त इन्द्र उच्चणः’ प्रात्रातु ते इन्द्रः तव स्वभूतानै-
तान्माध्यमिकानुच्चणोऽवश्यायसंख्यायान् एष इन्द्र आदित्यः,

स हि तानुद्यन् पिवति । 'प्रियम्' इष्टम्, एतत् 'काचित्करं हविः' । कमिति सुखनाम, तस्य यदान्तितमाचयनं करोति, तद्भवति काचित्करम् । किं पुनस्तत् ? 'हविः' उदकम्, तत् कुरुष्वावश्यायलक्षणं हविः अन्नमवश्यायैरभिनिष्पादय । किमर्थम् ? 'विश्रुत्वात्' सर्वस्मात् य एष इन्द्र आदित्यः 'उत्तरः' तदर्थमिति ॥

“स्रुषा” “साधुसादिनीति वा साधुसानिनीति वा” । शोभने अर्थे श्शुरस्य सन्तानलक्षणे सीदत्यङ्गभावमुपैतीति स्रुषा, साधु सनोति सन्ततिं सम्भजतीति वा स्रुषा, “सु अपत्यम्, तत्सनोतीति वा” । सु—इत्यपत्यनाम, प्रसूयते हि तदिति, तदियं श्शुरस्य । सनोति सम्भजतीति वा स्रुषा । “उत्तणः” “उत्ततेः” वृद्धार्थस्य । वर्द्धयन्ति हि ते ओषधीरवश्यायाः, त एव वा बहुत्वाद् वृद्धा भवन्ति । उत्ततेर्वा सेचनार्थस्य, “उदकेन” हि अवश्यायाः सर्वमिदं सिञ्चन्ति ॥

“सरणूः”—इति वक्तव्यम् । सैव यदा सूर्यं प्रत्यविभागेन सृता प्रसृता भवति, तदा “सरणात्” सरणूरित्युच्यते ॥

“तस्याः एषा भवति”—॥ ६ ॥

अप्रागूहन्नसृतां मर्त्येभ्यः कृत्वी सर्वर्णामददुर्विवस्वते । उताश्विनावभरद्यत्तदासीदजहाद् द्वा मिथुना सरणूः ॥ अप्यगूहन्नसृतां मर्त्येभ्यः कृत्वी सर्वर्णामददुर्विवस्वतेऽप्यश्विनावभरद्यत्तदासीदजहाद् द्वौ मिथुनौ सरणूर्मध्यमं च माध्यमिकाञ्च वाचमिति नैरुक्ता यमञ्च यमीञ्चेत्येतिहासिकास्तवे तिहासमा-

चक्षते त्वाष्ट्री सरण्युर्विवस्वत आदित्याद्यमौ
मिथुनौ जनयाञ्चकार सा सवर्णामन्यां प्रति-
निधायार्ष्वं रूपं कृत्वा प्रदुद्राव स विवस्वाना-
दित्य आश्वमेव रूपं कृत्वा तामनुसृत्य सम्ब-
भूव ततोऽश्विनौ जज्ञाते सवर्णियां मनुस्तद-
भिवादिन्येषुर्गं भवति ॥ १० ॥

“अपागूहन्”—इति (ऋ० सं० ७, ६, २३, २) । देवश्र-
वस आर्षम् । ‘अपागूहन्’ ‘अमृताम्’ एतामुषसं वृषाकपा-
य्यवस्थायां ‘मर्त्येभ्यः’ मनुष्येभ्यः । के ते ? रश्मयः ? “कृत्वी
सवर्णामददुर्विवस्वते” । तत्सवर्णामितां कृत्वा सरण्युम् अद-
दुर्विवस्वते आदित्याय । ‘उत अश्विनौ अभरत्’ स्तुतिभिः
सोषाः, स ह्यश्विनोः स्तुतिकालः । अथवा सरण्यूरभरत्
हविषा, स ह्यश्विनोर्यागकालः । ‘यत् तत् आसीत्’ उषसो
रूपं सरण्या वी ‘अजहात्’ अत्यजत् । ‘द्वा’ “द्वौ” ‘मिथुनः’
“मिथुनौ” सरण्युः, “मध्यमश्च माध्यमिकाश्च वाचमिति
नैरुक्ताः” यदा हि सरण्यूरादित्यस्य सकाशं मण्डलमनु-
प्रविष्टा भवत्यविभागेन, तदोदिते आदित्ये विच्छिद्यते
मध्यमस्य माध्यमिकायाश्च वाचः काल इति, एष तयो-
स्त्यागः ॥

“यमश्च यमीश्वेत्यैतिहासिकाः” । तन्मतेन मन्त्रार्थस्य
योजना । त एव रश्मयः प्राणाधिदेवताभावमापन्नाः,
तेष्वन्यत्तद्रूपं चेत्यैतिहासिको व्यवहारः । तान्त्वाष्ट्रीं सरण्यु-
मश्नाङ्गुत्वा, तथा सत्यश्विनोर्जन्म भविष्यत् पश्यन्तो लोकाहि-
ताय अमृतां अमरणाधर्मिणीन्देवीम् अपागूहन्तर्हिताश्चक्रुः ॥

मर्त्येभ्यो मनुष्येभ्यः उत्तरान् कुरुन् प्रति निन्दुः । ततश्चान्यां
तत्सवर्णाञ्छायाप्रभवां कृत्वा तामददुर्विवस्वते । उताश्विना-
वभरत् यत् आश्वं तदा रूपमासीत्तेन सा सरण्यूरश्विनाव-
भरत् अजनयत् वा अपुष्णात् उत्तरेषु कुरुषु । अजहाद् इ
मिथुना सरण्युः द्वावन्यौ मिथुनौ यमश्च यमौश्चेति विवस्वतः
सकाशादजहात् हित्वा ननाशेति ॥

“तत्रेतिहासमाचक्षते” । ऋजुरितिहासार्थः । यथा
त्वाष्ट्री सरण्युः विवस्वतोऽढा, सा च तस्मात् ननाश । “तदभि-
वादिन्येषर्भवति”—॥ १० ॥

त्वष्टा दुहित्वे वहतुं कृणोतीतीदं विश्वं
भुवनं समेति । यमस्य माता पर्युह्यमाना
महो जाया विवस्वतो ननाश ॥ त्वष्टा दुहितु-
र्वहनं करोतीदं विश्वं भुवनं समेतीमानि च
सर्वाणि भूतान्यभिसमागच्छन्ति यमस्य माता
पर्युह्यमाना महतो जाया विवस्वतो ननाश
रात्रिरादित्यस्यादित्योदयेऽन्तर्दीयते ॥ ११ ॥

इति निरुक्तौ द्वादशाध्यायस्य

प्रथमः पादः ॥ १२, १ ॥

त्वष्टा दुहित्वे इति (ऋ० सं० ८, ६, १३, १) । पूर्वयैव
समानार्थं विनियोगश्च । ‘त्वष्टा’ देवो विश्वकर्मा यं पुराणविदो
वदन्ति, सः ‘दुहित्वे’ “दुहितुः” ‘वहतु’ “वहनं” विवाहं
“करोतीति” ‘इदं विश्वं’ ‘भुवनं’ भूतजातं विवाहदर्शन-
प्रेषया ‘समेति’ स हि विवाहानां स्वभावः । ‘यमस्य माता’

भविष्यता योगेनोचते 'पर्युह्यमाना' पर्युह्या, यमश्च यमीञ्च
जनयित्वा, ततः 'महः' "महतः" 'जाया' 'विवस्वतः' देवस्य
जाया भार्या हित्वा अपत्ये मिथुनावाश्व' रूपं कृत्वा 'ननाश'
इति ॥

नैरुक्तपक्षे तु 'त्वष्टा' मध्यमः, तमोभागस्य उषसः 'दुहिते'
दुहितुः दूरे हितायाः प्रकाशरूपायाः 'वहतु' "वहनं" विव-
स्वतः "करोति" । 'इदं विश्वं भुवनं समेति' प्रभातमिति
मत्वा "सर्वाणि भूतानि" स्वासुखास्त्रितिकर्तव्यतासु अभिस-
मागच्छन्ति । 'यमस्य माता पर्युह्यमाना' यमस्य मध्यमस्य
माता देवधर्मेण अथवा द्युस्थानस्य यैव जाया सा मातेति ।
जायतेऽस्यां पुत्रत्वेन पतिः 'जाया' भार्या, "महतो विव-
स्वतः" प्रकाशेन प्रोत्साध्यमाणा 'ननाश' नश्यति । सङ्घेपतो
भाष्यकारोऽर्थं निराह ।—“रात्रिरादित्यस्य” उषा जाया, सा
“आदित्यस्योदयेऽन्तर्धीयते”—इति ॥ ११ ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ सप्तदशाध्यायस्य (द्वादशाध्या-
यस्य) प्रथमः पादः ॥ १२ । १ ॥

द्वितीयः पादः ।

सविता व्याख्यातस्तस्य कालो यदा द्यौर-
पहततमस्काकीर्णं रश्मिं भवति तस्यैषा भवति
॥ १ (१२) ॥

“सविता”—इति वक्तव्यम् । स पुनरेषः “व्याख्यातः”
अभिधानतः, इह पुनरादित्यः । “तस्य कालो यदा द्यौरप-
हततमस्काकीर्णं रश्मिं भवति” यदा यस्मिन् काले द्यौरेव अप-

हततमस्का भवति, न पृथिवी, पृथिव्यां तमो भवति, दिव्य-
पहते तमसि विक्षिप्ता अस्यां रश्मयो भवन्ति, स सावित्रः
कालः, तस्मिन् काले आदित्यः सवितोच्यते । “तस्य” सवितुः
तत्कालोपलक्षितस्य “एषा” ऋक् प्राधान्यस्तुतिः “भवति”
॥ १ (१२) ॥

विश्वा रूपाणि प्रतिसुञ्चते कविः प्रासा-
वीद्भद्रं द्विपदे चतुष्पदे । विनाकमख्यत् स-
विता वरेण्योऽनु प्रयाणमुषसो विराजति ॥
सर्वाणि प्रज्ञानानि प्रतिसुञ्चते मेधावो कविः
क्रान्तदर्शनो भवति कवतैर्वा प्रसुवति भद्रं
द्विपाद्भ्रश्च चतुष्पाद्भ्रश्च व्यचिख्यपन्नाकं सविता
वरणीयः प्रयाणमनुषसो विराजत्यधोरामः
सावित्र इति पशुसमाम्नाये विज्ञायते कस्मात्
सामान्यादित्यधस्तात्तद्द्वेलायां तमो भवत्येत-
स्मात् सामान्यादधस्ताद्रामोऽधस्तात् कृष्णः क-
स्मात् सामान्यादित्यग्निं चित्वा न रामासुपेया-
द्रामा रमणायोपेयते न धर्माय कृष्णजातौयैत-
स्मात् सामान्यात् कृकवाकुः सावित्र इति पशु-
समाम्नाये विज्ञायते कस्मात् सामान्यादिति का-
लाबुवादं परीत्य कृकवाकोः पूर्वं शब्दानुकरणं
वचेत्तरं भगो व्याख्यातस्तस्य कालः प्रागुत्-
सर्पणात्तस्यैषा भवति ॥ २ (१३) ॥

“विश्वानि रूपाणि प्रतिमुञ्चते कविः” — इति (ऋ० सं० ४, ४, २४, २ । य० वा० सं० १२, ३) । श्यावाश्वस्यार्षम् । आभिप्लविके प्रथमेऽहनि विनियोगः, शिष्यपाशप्रतिमोके च यजमानस्याग्नी । ‘विश्वानि’ “सर्वाणि” ‘रूपाणि’ रूपवत्सूर्येषु ‘प्रतिमुञ्चते’ आबध्नाति । तमोऽपन्नन् रूपाण्याविःकुर्वन् । ‘कविः’ “क्रान्तदर्शनः” अथवा “कवतेः” धातोः गत्यर्थस्य कविः, कवति गच्छत्यसौ नित्यम् । किञ्च कवित्वादेव ‘प्रासावीत्’ “प्रसुवति” जनयति । अभ्यनुजानाति च ‘भद्रं द्विपदे चतुष्पदे’ “द्विपाद्गश्च” मनुष्यादिभ्यः “चतुष्पाद्गश्च” गवादिभ्यः, यद्यत्तेषां भद्रं कल्याणं तत्तत्प्रसुवति । किञ्च । ‘वि नाकम् अख्यत्’ विख्यापयति नाकं द्याश्च विदर्शयति, तदा हि तस्यां विकीर्णरश्मयो भवन्ति । किञ्च ‘अनुप्रयाणम्, उषसः विराजति’ उषसः प्रयाणमनु विराजति प्रकाशते । सोऽस्माकं नामिदं करोत्वित्वाशिषा स्तुतिर्निराकाशा ॥

“वि नाकम् अख्यत्”—इति सवितुः कालोपलक्षणकं मन्त्रलिङ्गम्, तत्पशुगुणसामान्येन समर्थयन्नाह । “अधीरामः सावित्र इति पशुसमान्नाये विज्ञायते” । “कस्माद्गुणसामान्यात्” ? इति—“अधस्तात्तद्द्वे लायान्तमो भवति” उपरिष्ठाश्च ज्योतिः । शुक्लं तदा दिवि भवति, कीर्णरश्मिवात्तस्याः, अधस्तात्तु भूम्यां तदा तमो भवति । एतस्मात् कालदेवतागुणसामान्यात् पशुरपि तथारूप एव भवति सावित्रः ॥

आह,—“अधीरामः” इति किमुक्तं भवति ? उच्यते,—“अधस्तात् कणः”—इति यदुक्तं स्यात् तदुक्तं भवत्यधीराम इति ॥

आह,—“कृष्णः कस्मात् सामान्यात्” राम इत्युच्यते ?
 मृणु,—विज्ञायते हि “अग्निश्चित्वा” प्रथमं चित्वा “न रामा-
 सुपेयात्”—इति । “रामा”—इति शूद्रोच्यते, सा हि “रमणाय”
 एव “उपेयते”—“न धर्माय” रमणार्थमेव सा । “कृष्णजातीया”
 —इत्येकार्थौ शब्दावधुना उत्सृज्य रामां स्त्रियं प्रवीणा-
 दिशब्दवत् पशावयं रामशब्दो वृत्तः कृष्णसामान्यमात्रेण ॥

“कृकवाकुः सावित्र इति पशुसमान्नाये विज्ञायते” सः
 “कस्मात् सामान्यात्” ? इति, उच्यते,—“कालानुवादं परीत्य”
 सवितुः कालमसौ वक्तोति एवं परीत्य परिज्ञाय समान्नाये
 तस्य सावित्रत्वं कृकवाकुशब्दमधुना निर्वक्ति । “कृकवाकोः
 पूर्वं शब्दानुकरणम्” कृकवाकुशब्दस्य पूर्वपदं शब्दानुकरणं
 कृकः—इत्येवमसौ शब्दकरोति, “वचेरुत्तरम्” वाकुरित्ये-
 तत्, कृकः—इत्येवं वक्तोति कृकवाकुः ॥

“भगः” वक्तव्यः । स पुनरेषः “व्याख्यातः” स्त्रीभगेन
 शब्दव्युत्पत्तितः । “तस्य कालः प्रागुत्सर्पणात्” तस्मात्सावित्रा-
 ल्कालात् परत एतदुत्तमं ज्योतिर्भगाख्यं भवति ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ २ (१३) ॥

प्रातर्जितं भगमुग्रं ह्येवम वयं पुत्रमदितेयो
 विधत्ता । आधश्चिद्यं मन्यमानस्तुरश्चिद्राजा
 चिद्यं भगं भक्षीत्याह ॥ प्रातर्जितं भगमुग्रं
 ह्येवम वयं पुत्रमदितेयो विधारयिता सर्वस्या-
 धश्चिद्यं मन्यमान आक्यालुर्दरिद्रस्तुरश्चित्तुर
 इति यमनाम तरतेर्वा त्वरतेर्वा त्वरया त्वर्य-
 गतिर्यसो राजा चिद्यं भगं भक्षीत्याहान्धो भगः

इत्याहुरनुत्सृप्तो न दृश्यते प्राशित्रमस्याक्षिणी
निर्जघानेति च ब्राह्मणं जनं भगो गच्छतीति
वा विज्ञायते जनं गच्छत्यादित्य उदयेन सूर्यः
सत्तेर्वा सुवतेर्वा खौय्यतेर्वा तस्यैषा भवति
॥ ३ (१४) ॥

“प्रातर्जित् भगम्”—इति (ऋ० सं० ५, ४, ८, २) ।
वसिष्ठस्याषम् । प्रातः प्रातस्तमांसि यो जयति, स भवति
प्रातर्जित्, तम् ‘प्रातर्जितं’ ‘भगं’ सूर्यम्, ‘उग्रम्’ उद्गूर्णम्
अभ्युद्यतमुदयाय ‘हुवेम’ आह्वयामहे ‘वयम्’ । ‘पुत्रमदितेः,
यः “विधत्ता” “विधारयिता” “सर्वस्य” जगतः स्वेनानुग्रहेण ।
किञ्च ‘आध्रश्चिद्य’ मन्यमानः “आख्यालुः” आख्यानां सृष्टि-
यिता “दरिद्रः” स यं मन्यमानः आकाङ्क्षन्नहन्यहनि पूजय-
न्नास्ते, अपि नामोदियात् भगस्ततो वान्नाथं पर्यट्टेयमिति ।
‘तुरश्चित्’ तुरोऽपि “यमः तूर्णगतिः” सर्वान् प्राणिन आभिसु-
ख्येनोपसंहाराय तूर्णगतिस्वरितगतिः यं मन्यमान आस्ते
प्रेताधिपतिः, तदुदयाच्च कालातिक्रमेणासावुपसंहरति
प्राणिनः । ‘राजा चित्’ राजापि चार्थिनां कार्यचिकीर्षया
‘यं भगं भक्षि’ तम् उदयं भजति इत्येव माह । तं वयं भग-
माह्वयामहे ॥

आह,—“अन्धः भगः इत्याहुः” तस्य कोऽर्थः ? इति,
उच्यते—स हि सूर्यभावम्, “अनुत्सृप्तो न दृश्यते” नास्मिन्
द्रष्टृणां ध्यानं दर्शनमस्तीत्यन्धः । न पुनरसावेव न पश्यति,
—“प्राशित्रमस्याक्षिणी निर्जघानेति च”—इति । ऐतिहा-
सिकपक्षाभिप्रायोऽयमर्थवादः प्राशित्रभागस्यानन्धोऽप्यसु-

त्यर्थम् । “जनं भगो गच्छतीति” । तदेतत् प्रसिद्धमेव, यदा तदा तदात्मना जनमादित्यो गच्छति ॥

“सूर्यः”—इति वक्तव्यम् । स पुनरयं भगकालात्सृतः सूर्यो भवति । “सत्तः वा” सूर्यः । “सुवतेर्वा” प्रसवार्थस्य, स एव हि इदं सर्वं प्रसुवति जनयतीत्यर्थः । “स्वीर्यतेर्वा” सुपूर्वस्य वा ईरयतेः गत्यर्थस्य, वायुना क्षयं सुष्ठु ईर्यते प्रेर्यते इत्यर्थः ॥

“तस्य एषा भवति” प्राधान्यस्तुतिः—॥ ३ (१४) ॥

उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ।
दृशे विश्वायं सूर्यम् ॥ उद्वहन्ति तं
जातवेदसं रश्मयः केतवः सर्वेषां भूतानां दर्श-
नाय सूर्यमिति कमन्यमादित्यादेवमवच्यत्
तस्यैषापरा भवति ॥ ४ (१५) ॥

“उदु त्यं जातवेदसम्”—इति (ऋ० सं० १, ४, ७, १ ।
य० वा० सं० ७, ४१ । सा० सं० छ० आ० १, १, ३, १०) ।
प्रस्कण्वस्यार्थम् । आश्विने विनियोगः । यं ‘उद्वहन्ति’ उदय-
मुपनयन्ति ‘जातवेदसम्’ इति ‘सूर्यं’ ‘केतवः’ “रश्मयः” अश्वि-
वा यमुद्वहन्ति, “सर्वेषां भूतानां” ‘दृशे’ “दर्शनाय” सूर्यम्,
तं वयमभिप्रेतार्थसिद्धयेऽभिष्टुमः ॥

“तस्य एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ? जात-
वेदसं सूर्यमिति अवणात् सन्देहः,—किमियं जातवेदस्युत
सौरीति ? परा त्वसंशयमेव सौरीति परां निजगाद
॥ ४ (१५) ॥

चिचं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य
वरुणस्याग्नेः । आप्रा द्यावापृथिवी अन्त-
रिक्षं सूर्य्यं आत्मा जगतस्तस्य षष्ठं ॥ चाय-
नीयं देवानामुदगमदनीकं ख्यानं मित्रस्य वरु-
णस्याग्नेः आपूपुरद् द्यावापृथिव्यौ चान्तरिक्षञ्च
महत्त्वेन तेन सूर्य्यं आत्मा जङ्गमस्य च स्थाव-
रस्य चाथ यद्द्रश्मिपोषं पुष्यति तत् पूषा भवति
तस्यैषा भवति ॥ पू (१६) ॥

“चित्रं देवानाम्”—इति (ऋ० सं० १, ८, ७, १। य० वा०
सं० ७, ४२) । कुत्सस्यार्षम् । आश्रिते विनियोगः । ‘चित्रं
“चायनीयं” पूजनौयम् । किं पुनस्तत् ? ‘देवानां’ रश्मीनां
यदंतत् ‘उदगात्’ ‘अनीकं’ समूहः । किमस्य ? ‘चक्षुर्मित्रस्य
वरुणस्याग्नेः’ एतस्मिन् मित्रस्य वरुणस्य अग्नेश्च चक्षुः “ख्यानम्”
इत्यर्थः । य एषः सूर्य्यः ‘आत्मा’ “जङ्गमस्य च स्थावरस्य च”
सर्वभूतानुप्रवेशौ ‘आप्राः’ “आपूपुरत्” आपूरयति “द्यावा-
पृथिव्यौ” च “अन्तरिक्षञ्च” महत्त्वेन सूर्य्यं आत्मा । एतस्मिन्
मित्रवरुणाग्न्यादीनां देवतानां ख्यानमनेन सूर्यात्मना, य
एतान् मित्रप्रभृतीन् पश्यति, स साधु पश्यतीत्यभिप्रायः ।
विज्ञायते हि रहस्यब्राह्मणे—“य एष सूर्य्यं आत्मा जगतस्त-
स्य षष्ठेति एतदिहैवोपेक्ष्यम्”—इति ॥

भेटपक्षे तु मित्रप्रभृतीनां एतच्चक्षुरिति याज्ञिकपक्षे
चक्षुषा ते पश्यन्तीति । तत्रापि विज्ञायते हि—“एष वै
विश्वेषां देवानां चक्षुः”—इति ॥

“अथ” “यत्” यदा “रश्मिपोषम्” आपूर्णस्तेजसा रश्मोन्
सूर्यः “पुष्यति” विभक्तिं, “तत्” तदैव “पूषा भवति” ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ५ (१६) ॥

शुक्रन्ते^१ अन्यद्यजन्ते^१ अन्यद्विषु^१ रूपे^१
अहनौ^१ द्यौरिवासि । विश्वा हि माया अत्र-
सि स्वभावो भद्रा ते^१ पूषन्निह दत्तिरस्तु ॥
शुक्रन्ते अन्यल्लोहितन्ते अन्यद्यजन्ते अन्य-
द्यज्ञियन्ते अन्यद्विषमरूपे ते अहनौ कर्म
द्यौरिव चासि सर्वाणि प्रज्ञानान्यवस्यन्नत्रन्
भाजनवती ते पूषन्निह दत्तिरस्तु तस्यैषापरं
भवति ॥ ६ (१७) ॥

“शुक्रन्ते^१ अन्यत्”—इति (ऋ० सं ४, ८, २४, १ ।
सा० सं० छ० आ० १, २, ३, ३) । भरद्वाजस्यर्षिम् । चातु-
र्मास्येषु विनियोगः, पौष्णे हविषि । हे ‘पूषन् !’ ‘शुक्रम्’
‘अन्यत्’ ‘ते’ तव रूपं यल्लोहितम्, अन्यत्तव रूपं शुक्लेन व्यप-
देशात्सामर्थ्याल्लोहितादि । ‘यजतं’ “यज्ञियं” यज्ञार्हम्, अन्यत्
अयज्ञियमयज्ञार्हमन्यत् । भगांशरूपेण हि नायमिज्यते,
विज्ञायते हि—“तस्मादेतौ भगांशौ यज्ञेन यजन्ते”—इति ।
किञ्च ‘विषुरूपे’ भवतः, एते शुक्लकण्ठे रूपे ‘अहनौ’ अहो-
रात्रे, कर्मणा—उदयेन शुक्लमहः करोषि, अस्तमयेन
कृष्णम् । ‘द्यौरिवासि’ यथा द्यौरावृत्य सर्वं वर्तते, एवं
त्वमपि । किञ्च ‘विश्वाः हि मायाः’ सर्वाः प्रज्ञाः प्रज्ञावतां
त्वम् ‘अवसि’ पालयित्वात्पालयसि । उद्यन् अनुगृह्णासि

हे 'स्वधावः' "अन्नवन्" ! पूषन् ! यन्त्वामिवमादिगुणयुक्त-
मद्राक्ष्म, तव तस्य 'भद्रा' भन्दनीया स्तुत्या 'रातिः' दानम्
'इह' अस्मिन् कर्मणि अस्मान् प्रति 'अस्तु' ।—इत्येतदाशा-
स्महे ॥

“तस्य एषा अपरा भवति” । सा पुनः किमर्थम् ? इति,
—पथिरत्तिहत्वे ऽपूषणोऽधिकारः, तत्परिप्रख्यापनार्थम् ।
अथवा “इयं वै पूषा”—इति विज्ञायते, तद्व्युदासार्थम् ॥
६ (१७) ॥

पथस्पथः परिपतिं वचस्या कामेन कृतो
अभ्यानडर्कम् । स नो रासच्छुरुधश्चन्द्राग्रा
धियन्धियं सौषधाति प्रपूषा ॥ पथस्पथोऽधिपतिं
वचनेन कामेन कृतोऽभ्यानडर्कभ्यापन्नोऽर्कमिति
वा स नो ददातु चायनीयाग्राणि धनानि कर्म
कर्म च नः प्रसाधयतु पूषेत्यथ यद्विषितो भवति
तद्विष्णुर्भवति विष्णुर्विशतेर्वा व्यन्त्रोतेर्वा तस्यै-
षा भवति ॥ ७ (१८) ॥

“पथस्पथः परिपतिम्”—इति (ऋ० सं० ७, १, ८,
८ । य० वा० सं० ३४, ४२) । ऋजिष्वन आर्षम् । पौष्णे
इविषि पञ्चमेऽहनि व्यूढे विनियोगः । ‘पथस्पथः’ सर्वमार्गा-
णामित्यर्थः । किम् ? इति—‘परिपतिम्’ “अधिपतिं”
‘वचस्या’ “वचनेन” स्तुत्या ‘कामेन’ स्वेन, पूषणं कामेनैव
प्रत्यभिमुखीकृत्य ‘अर्कम्’ अहम् ‘अभ्यानट्’ स्तुत्या काम-
प्राप्त्यर्थमभिव्याप्नोति । सोऽभिव्याप्तः सन् नोऽस्मभ्यं ‘रासत्’

“ददातु” । किम् ? ‘शुरुधसन्द्वायाः’ शुचं संरुन्धन्ति यानि धनानि, “चायनीयाग्राणि” अभिपूजितागमानि धर्म्य आगमो येषाम् । किञ्च तैर्धनैर्धमेतुब्धेः ‘धियं धियं सीष-धाति’ साधयति ‘प्रपूषा’ “कर्म कर्म” अस्माकं दृष्टिपशुतो-मादिलक्षणं प्रसाधयतु पूषा, यागायाविघ्नेनोपनामयतु इत्यर्थः ॥

“अथ” “यत्” यदा “विषिः” व्याप्तोऽयमेव सूर्यो रश्मिभिः “भवति” “तत्” “तदा” विष्णुर्भवति । “विशतेर्वा” यदाविष्ट प्रविष्टः, सर्वतो रश्मिभिर्भवति तदा विष्णुर्भवति । “व्यश्रा-तेर्वा” विपूर्वस्य वाश्रातेः, यदा रश्मिभिरतिशयेनायं व्याप्ता भवति, व्याप्नोति वा रश्मिभिरयं सर्वम्, तदा विष्णुरादित्यो भवति ॥

“तस्य एषा भवति” — ॥ ७ (१८) ॥

इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निर्दधे पदम् ।
समूब्धमस्य पांसुरे ॥ यद्विदं किञ्च तद्वि-
क्रमते विष्णुस्त्रिधा निधत्ते पदं त्रेधाभावाय
पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवौति शाकपूणिः समारो-
हणे विष्णु पदे गयशिरसीत्यौर्णवामः समूब्ध-
मस्य पांसुरे प्यायनेऽन्तरिक्षे पदं न दृश्यतेऽपि
वोपमार्थे स्यात् समूब्धमस्य पांसुल इव पदं
न दृश्यत इति पांसवः पादैः सूयन्त इति वा

पन्नाः शेरत इति वा पिंशनीया भवन्तीति वा

॥ ८ (१६) ॥

इति निरुक्तौ द्वादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ १२, २ ॥

“इदं विष्णुः”—इति (ऋ० सं० १, २, ७, २। य० वा० सं० ५, १५, सा० सं० ७० आ० ८, २, ५, २। अथ० सं० ७, २६, ४)। मेधातिथेरार्षम्। प्रायश्चित्ते आज्यासादने च विनियोगः। यदिदं किञ्चिद्विभागेनावस्थितं तद्विक्रमते विष्णुरादित्यः। कथमिति? यत आह—‘त्रेधा निधत्ते पदम्’ “निधत्ते पदम्” निधानं पदैः। क? तत्र तावत्—“पृथिव्यामन्तरिक्षे दिवीति शाकपूणिः”। पार्थिवोऽग्निर्भूत्वा पृथिव्यां यत्किञ्चिदस्ति तद्विक्रमते, तदधितिष्ठति, अन्तरिक्षे विद्युदात्मना, दिवि सूर्यात्मना। यदुक्तम्—“त मू^१ अकृण्वन् त्रेधा भुवे कम्”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ११, ५)। “समारोहणे” उदयगिरावुद्यन् पदमेकं निधत्ते, “विष्णुपदे” मध्यन्दिनेऽन्तरिक्षे, “गयशिरसि” अस्तङ्गिरौ।—“इत्यौर्णवाभः” आचार्यो मन्यते एवम्। “समू^१व्हमस्य पांसुरे”। अस्मिन् “प्यायने” एतस्मिन् “अन्तरिक्षे” सर्वभूतवृद्धिहेतौ यन्मध्यन्दिनं “पदम्” विद्युदाख्यम्, तत् ‘समू^१व्हम्’ अन्तर्हितं “न” नित्यं “दृश्यते”। तदुक्तम्—“स्वप्नमेतन्मध्यमं ज्योतिरनित्यदर्शनम्”—इति। “अपि वोपमार्थे स्यात्,—समू^१व्ह मिव पांसुले पदं न दृश्यत इति” यथा पांसुले प्रदेशे पदं न्यस्तमुत्क्षेपणसमनन्तरमेव पांसुभिराकौर्णत्वात् न दृश्यते, एवमस्य मध्यमं विद्युदात्मकं पदमाविष्कृतिसमकालमेव व्यवधीयते, नावतिष्ठत इत्यर्थः ॥

“पांसुरे”—इति रो मत्वर्थः । अथ “पांसवः” कस्मात् ?
ते हि “पादैः सुबन्ते” जव्यन्त इत्यर्थः, अथवा “पन्नाः शेरत
इति” अथवा “पिंशनीयाः” ध्वंसनीयाः ध्वंसनाह्नीः ते
“भवन्ति” तदाकीर्णस्य दुर्दृशीकत्वात् ॥ ८ (१६) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ सप्तदशस्य (द्वादशस्य)

अध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ १२।२ ॥

द्वितीयः पादः ।

विश्वानरो व्याख्यातस्तस्यैष निपातो भव-
त्यैन्द्रगाम्त्रि ॥ १ (२०) ॥

“विश्वानरः” वक्तव्यः । स पुनरेषः “व्याख्यातः” अभिधा-
नव्युत्पत्तितः,—“प्रत्यृतः सर्वाणि भूतानि”—इति, इह तु
निघमतो व्युत्थानः ॥

“तस्यैष निपातो भवत्यैन्द्रगाम्त्रि”—॥ १ (२०) ॥

विश्वानरस्य वसतिमनानतस्य शवसः ।
एवैश्च चर्षणीनामूती हुवे रथानाम् ॥ विश्वा-
नरस्यादित्यस्यानानतस्य शवसो महतो बलस्यै-
वैश्च कामैरयनरवनैर्वा चर्षणीनां मनुष्याणा-
मूत्या च पथा रथानामिन्द्रमस्त्रिन् यज्ञे ह्व-
यामि वरुणो व्याख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ २
(२१) ॥

“विश्वानरस्य वसतिम्”—इति (ऋ० सं० ६, ५, १, ४ ।
सा० सं० छ० आ० ४, २, ३, ५) । ‘आ त्वा रथं यथोतये’—

इत्येतस्मिन्नैन्द्रे सूक्ते प्रियमेधेन दृष्टे निष्केवल्ये विनियोगः ।
 'विश्वानरस्य' 'आदित्यस्य 'अनानतस्य' शवसः' अनानत-
 ज्योतिर्वलस्य अनभिभूतप्रकाशस्यान्यैर्ज्योतिभिः बलपतिं
 पातारं रक्षितारमिन्द्रम् अस्मिन् यज्ञे 'वः' युष्माकमर्थसिद्धये
 आह्वयामः । केन ? इति—“एवैश्च” “कामैरयनैः” “चर्षणीनां”
 “मनुष्याणाम्” “अवनैः” गमनैः तं प्रति निमित्तभूतैः ।
 'ऊती' "ऊत्या च" "पथा" येन मार्गेण रंहणा रश्मय इमं
 लोकमागच्छन्ति, तेन पथा भवतामहमिन्द्रमाह्वयामि ॥

“विश्वानरस्य वस्यतिम्”—इति पतिशब्देनेन्द्रवाचिना
 व्यपदेशात् षष्ठ्यन्तस्य विश्वानरशब्दस्य व्यस्थानवाचित्वे
 सामर्थ्यमुपपद्यते ॥

“वरुणः” “व्याख्यातः” निर्वचनात्, इह त्वादित्यः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ २ (२१) ॥

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जना
 अनु । त्वं वरुण पश्यसि ॥ भुरण्युरिति क्षिप्र-
 नाम भुरण्युः शकुनिभूरिमध्वानं नयति
 स्वर्गस्य लोकस्यापि वोढा तत्सम्प्राप्तो भुरण्यु-
 रनेन पावकस्थानेन । भुरण्यन्तं जना अनु ।
 त्वं वरुण पश्यसि । तत्ते वयं स्तुम इति
 वाक्यशेषोऽपि वोत्तरस्याम् ॥ ३ (२२) ॥

“येना पावक चक्षसा”—इति (ऋ० सं० १, ४, ७, ५ ।
 सा० सं० आर० आ० ५६० ११) । प्रस्कण्वस्यैताः सर्वा आर्षम् ।
 आश्लिने विनियोगः । “भुरण्युरिति क्षिप्रनाम” । ‘भुरण्युः’
 क्षिप्रगामी “शकुनिः” । स पुनरयमेव योऽधियज्ञे अग्निशोः-

यते स सुपर्णः । विज्ञायते हि—“स्वर्गाय वै लोकायाग्निश्ची-
यते”—इति । “तत्सम्पाती” तेन युक्तोऽग्निचिदुपात्तापूर्व-
सम्भारः । स्वर्गं लोकं प्रति तदेव शीघ्रं यः पतति, गन्तु-
मिच्छति, स भुरण्यति । हे भगवन् ! ‘वरुण’ ! ‘पावक’ पाव-
यितः ! ‘येन’ “ख्यानेन” दर्शनेन अनुग्राहकेण ‘त्व’ पुण्यकृती
‘जनाननु भुरण्यन्त’ पूर्वेषां पुण्यकृतां मार्गेण देवयानेन क्षिप्रं
गच्छन्तमनुपश्यसि । किं तस्य दर्शनस्येति अपरिसमाप्तं
वाक्यमिति यद्वृत्तमपेक्ष्य तद्वृत्तमध्याजहार । “तत्ते”
दर्शनमनुग्राहकं “वयं स्तुमः”—इति वाक्यशेषः ॥

“अपि वोत्तरस्याम्” । अपि चैवं यथोक्तमपि चैव-
मन्यथा स्यात् । कथमिति ? यथोत्तरा ऋक्, तथापि सहै-
कवाक्यतोपेक्ष्या । कथम् ? इति, यतः पुनः पठति—
॥ ३ (२२) ॥

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जना
अनु । त्वं वरुण पश्यसि ॥ वि द्यामेषि
रजस्पृखहा मिमानो अक्तुभिः । पश्य ज्जुन्मा-
नि सूर्य ॥ व्येषि द्यां रजश्च पृथु महान्तंल्लोक-
महानि च मिमानो अक्तुभौ रात्रिभिः सह
पश्यज्जुन्मानि जातानि सूर्यापि वा पूर्वस्याम् ॥
४ (२३) ॥

“येना पावक”—इति । ‘येन’ हे ‘पावक’ ! ‘वरुण’ !
‘चक्षसा’ “ख्यानेन” ‘जनान् अनु भुरण्यन्तं पश्यसि’—तेनैव
ख्यानेन तयैव ख्याता प्रज्ञया युक्तस्त्वं ‘वि द्यामेषि’ विविध-

मेषि अतिशयेन वा एषि । किमेषि ? द्य, लोकम् । 'रजः'
 "च" 'पृथु' "महान्तं लोकम्" अन्तरिक्षम् । किं कुर्वाणः ?
 'अहा' "अहानि" च 'मिमानः' कुर्वन् 'अक्तभिः' रात्रिभिः
 "सह" "पश्यन्" च 'जन्मानि' "जातानि" सर्वभूतान्यनुग्राह-
 कत्वेन 'सूर्यः' ॥

अपि वोत्तरस्यामेकवाक्यता स्यात्, "अपि" तर्हि "पूर्व-
 स्याम्" अप्युपेक्ष्या । कथम् ? इति, यतः पठति—॥ ४ (२३) ॥

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जना
 अनु । त्वं वरुण पश्यसि ॥ प्रत्यङ् देवानां
 विशः प्रत्यङ् उदेषि मानुषान् प्रत्यङ् विश्वं
 स्वर्दशे ॥ प्रत्यङ् इदं सर्वसुदेषि प्रत्यङ् इदं
 सर्वमिदामभिविपश्यसौत्यपि वैतस्यामेव ॥ ५
 (२४) ॥

"येना पावक"—इति । हे 'वरुण !' 'पावक !' 'येन'
 "ख्यानेन" यथैवानुग्रहबुद्ध्या 'जनान् अनु भुरण्यन्तं पश्यसि'
 —तथैव ख्यात्या प्रज्ञया युक्तः 'प्रत्यङ् देवानां' या विशस्ताः
 कृत्वा पुरस्तात्तासाम् 'उदेषि' 'मानुषान्' चैवमेव प्रत्यङ्
 कृत्वा तेषामपि पुरस्तादेव उदेषि । किं बहुना हे 'स्वः'
 आदित्य ! 'प्रत्यङ्' "इदं" सर्वम्" आत्मनः कृत्वा पुरस्ता-
 दुद्यन् "सर्वमभिविपश्यसि" ॥

न चेत् पूर्वस्यामुत्तरस्यां वा एकवाक्यता स्यात् "अपि"
 तर्हि "एतस्यामेव"—॥ ५ (२४) ॥

येना पावक चक्षसा भुरण्यन्तं जना

अनु । त्वं वरुण पश्यसि ॥ तेन नो जना-
नभिविपश्यसि केशी केशा रश्मयस्तैस्तद्धान्
भवति काशनाद्वा प्रकाशनाद्वा तस्यैषा भवति
॥ ६ (२५) ॥

कथमिति ? यतः पुनः पठति ।—“येना पावक” —
इति । हे “पावक” वरुण ! येन ख्यानेन यथैवानुग्राहक-
प्रज्ञया ‘जनाननु भुरण्यन्त’ पश्यसि त्वम्’ पुण्यकारिणः,
तेनैव ख्यानेन तथैवानुग्रहकारकबुद्ध्या अस्माकं जनानभि-
विपश्यसि ॥

को विशेषः प्रथमादध्याहारात् ? प्रथमे हि तत्ते वयं
स्तुम इति स्तुत्या परिसमापितम्, इह पुनराशिषा । “तेन
नो जनानभिविपश्यसि” स्तुत्याशिषाः सम्बन्धनित्यत्वाद्वा-
क्यस्य । एष साकाङ्क्षाणां मन्त्राणामेकवाक्यताप्रकार उप-
प्रदर्शितः ॥

“केशी”—इति वक्तव्यम् । अत्र “केशा रश्मयः, तैस्त-
द्धानादित्यः” यो मध्यन्दिने भवति । “काशनाद्वा” प्रकाश-
नादित्यर्थः । रश्मयोऽपि केशाः, काशनादेव ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ६ (२५) ॥

केश्यग्निं केशी विषं केशी विभक्तिं
रोदसी । केशी विश्वं स्वर्दशे केशीदं ज्योति-
रुच्यते ॥ केश्यग्निं च विषञ्च विषमित्युदकनाम
विष्णातेर्विपूर्वस्य स्नातेः शुद्धार्थस्य विपूर्वस्य वा
सचतेर्द्यावापृथिव्यौ च धारयति केशीदं सर्व-

मिदमभिविपश्यति केशीदं ज्योतिरुच्यते इत्या-
दित्यमाहाथाप्येते इतरे ज्योतिषी केशिनी
उच्येते धूमेनाग्नी रजसा च मध्यमस्तयो'रुषा
भवति ॥ ७ (२६) ॥

“केश्यग्निम्”—इति (ऋ० सं० ८, ७, २४, १) । जूते-
रार्षम् । ‘केश्यग्नि विभर्त्ति’ वर्षेणोदकेनौषधीरभिनिष्पादय-
न्नाहुतिद्वारेण ‘केशी विषं विभर्त्ति’ । “विषमुदकम्” “विष्णा-
तेर्विपूर्वस्य स्नातेः शुद्धयर्थस्य, विपूर्वस्य वा सचतेः” सर्वत्र
ह्यतिशयेन यत्प्रकृतमिति, तदपि केशी विभर्त्ति । ‘रोदसी’
अपि च केश्येव विभर्त्ति तन्निवासीनि भूतानि अनुगृह्णाति ।
अपि चायं स्वरादित्यः ‘केशी विश्वमिदम्’ “सर्वमिदम् अभि-
विपश्यति” यथाभिद्रष्टव्यम् । कोऽयं केशीति ? यत आह
दर्शयन्नेवादित्यम्—“केशीदं ज्योतिरुच्यते”—इति ॥

अतः परं विचारः ।—“अथाप्येते इतरे ज्योतिषी”
प्रथम-माध्यमिके “केशिनी उच्येते” । तत्र तावत् “धूमे-
नाग्निः” केशी, स हि तस्य प्रकाशनाय निरूढस्यापि भवति ।
“रजसा च मध्यमः” असावप्यमूर्त्तत्वात् अप्रकाशः सन्
रजसोद्धूतेन प्रकाशते—असौ वायुरागच्छतीति,—उदके न
च वैद्युतः ॥

“तेषां” त्रयाणामपि केशिनाम् “एषा” साधारण्येन
प्रधानस्तुतिः “भवति”—॥ ७ (२६) ॥

त्रयः केशिनं ऋतुया विचक्षते संवत्सरे
वपत एक एषाम् । विश्वमेको अभि चष्टे
शचीभिर्धाजिरेकस्य दृष्टे न रूपम् ॥ त्रयः

केशिन ऋतुथा विचक्षते काले कालेऽभिविपश्य-
न्ति संवत्सरे वपत एक एषामित्यग्निः पृथिवीं
दहति सर्वमेकोऽभिविपश्यति कर्मभिरादित्यो
गतिरेकस्य दृश्यते न रूपं मध्यमस्याथ यद्रश्मि-
भिरभिप्रकम्पयन्नेति तद् दृषाकपिर्भवति दृषा-
कम्पनस्तस्यैषा भवति ॥ ८ (२७) ॥

“त्रयः केशिनः”—इति (ऋ० सं० २, ३, २२, ४, अथ०
सं० ८, २८, ६) । दीर्घतमस आर्षम् । महाव्रते वैश्वदेवे
शस्यते । य एते ‘त्रयः’ ‘केशिनः’ अग्निवायुसूर्याः ‘ऋतुथा’
कालेकाले ‘विचक्षते’ यथाकालम् “अभिविपश्यन्ति” स्वक-
र्माधिकारयुक्तेनानुग्रहेण लोकमनुगृह्णन्ति, ‘एषाम्’ ‘एकः’
पृथिवीस्थानः “अग्निः” ‘संवत्सरे’ “पृथिवी” “वपते” ‘दहति’
इत्यर्थः । तथा हि सा कर्मण्या सम्पद्यते । “विश्वमेको
अभि चष्टे” स्वाधिकारयुक्तैः “कर्मभिः” “अभिविपश्यति”
अनुगृह्णाति “आदित्यः” । “ध्राज्जिरेकस्य ददृशे” । “गति-
रेकस्य” रजसोद्भूतेन पार्थिवेन उदकेन वा “दृश्यते” ‘न रूपम्’
“मध्यमस्य” ॥

“अथ यद्रश्मिभिरभिप्रकम्पयन्नेति” । ‘अथ’ ‘यत्’ यदा
आदित्यः ‘रश्मिभिः’ उपसंहृतेरुपसम्पन्नैर्भूतानि ‘अभिप्रक-
म्पयन् एति’ “तत्” तदा “दृषाकपिर्भवति” वर्षिता चाव-
श्यायानां कम्पनश्च भूतानाम्, सर्वो हि भगवत्यदृश्ये तद्गयात्
कम्पते ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ८ (२७) ॥

पुनरेहि दृषाकपे सुविता कल्पयावहे ।

य एष स्वप्नंशनोऽस्तमेषि पथा पुनर्विश्वस्मा-
दिन्द्र उत्तरः ॥ पुनरेहि वृषाकपे सुप्रसूतानि
वः कर्माणि कल्पयावहै य एष स्वप्नंशनः
स्वप्नान्नाशयत्यादित्य उदयेन सोऽस्तमेषि पथा
पुनः सर्वस्माद्य इन्द्र उत्तरस्तमेतद् ब्रूम
आदित्यं यमो व्याख्यातस्तस्यैषा भवति ॥ ६
(२८) ॥

“पुनरेहि वृषाकपे”—इति (ऋ० सं० ८, ४, ४, ६) ।
वृषाकपेराधम् । पृष्ठस्य षष्ठेऽहनि ब्राह्मणाच्छंसिनः शस्त्रे
विनियुक्ता । हे ‘वृषाकपे’ भगवन् ! ‘यः एषः’ त्वं ‘स्वप्नंशनः’
स्वप्ननाशनः “स्वप्नान्” “उदयेन” “नाशयसि” “सोऽस्तमेषि
पथा पुनः” । यश्च त्वं ‘विश्वस्मात्’ “सर्वस्मात्” जगतः ‘इन्द्रः’
इश्वरः ‘उत्तरः’ उद्धततरः, स त्वं ‘पुनः’ ‘एहि’ आयाहि,
उदयं प्राप्नुहि । तत आवां ‘सुविता’ “सुप्रसूतानि” सुप्रवृ-
त्तानि शोभनमर्थमुद्दिश्य जगतोऽनुग्रहमेतानि शोभनानि
“कर्माणि” प्रवृत्तानि ‘कल्पयावहै’ सगुणानि कुर्वः,—त्वमुद-
येनाहमनुष्ठानेनेति ॥

“यमः” वक्तव्यः, स पुनः “व्याख्यातः” निर्वचनतः, इह
त्वादित्योऽभिधेयः ॥

“तस्य एषा भवति”—॥ ६ ॥ (२८) ॥

यस्मिन् वृक्षे सुपलाशे देवैः सम्पिबते
यमः । अत्रा नो विश्पतिः पिता पुराणां
अनु वेनति ॥ यस्मिन् वृक्षे सुपलाशे स्थाने

वृत्तक्षये वापि वोपमार्थे स्याद् वृत्त इव सुप-
 लाश इति वृत्तो ब्रश्चनात्पलाशं पलाशनाद्देवैः
 सङ्गच्छते यमो रश्मिभिरादित्यस्तत्र नः सर्वस्य
 पाता वा पालयिता वा पुराणाननुकामयेता-
 जएकपादजन एकः पाद एकेन पादेन पातीति
 वैकेन पादेन पिबतीति वैकोऽस्य पाद इति वा ।
 एकं पादन्तोत्खिदतौत्यपि निगमो भवति
 तस्यैष निपातो भवति वैश्वदेव्यास्तुचि ॥ १०
 (२६) ॥

‘यस्मिन् वृत्ते सुपलाशे’—इति (ऋ० सं० ८, ७, २३, -
 १) । कुमारस्य यामायनस्यार्षम् । ‘यस्मिन् वृत्ते’ आदित्ये, स
 हि स्वगत्या कालम् अतिक्रामयन् सर्वभूतानामायूंषि क्षप-
 यति । “वृत्ततीति वृत्तः” । “वृत्तक्षये वा” पुण्यकृद्भिर्वृते
 निवासे इत्यर्थः । ‘सुपलाशे’ सुष्ठुपराशीर्णमले दीप्तिमति ‘देवैः’
 सह “रश्मिभिः” ‘सम्पिबते’ “सङ्गच्छते” अस्तं गच्छन्नादित्यः ।
 तत्र किमिति ? ‘अत्र’ ‘नः’ अस्मान् पुण्येन कर्मणा विद्यया
 च तत्रापिकया गतात्मनः ‘पुराणान्’ इव तन्निवासिनः
 ‘अनु’ ‘वेनति’ ‘वेनतु’ “कामयेत” कामयतु सम्प्रीणयत्वित्यर्थः ॥

“वृत्ते इव सुपलाशे”—इति, ऐतिहासिकपक्षे स्वर्गह-
 मुपागतानस्मान् सुपलाशवृत्तप्रख्यसुखनिवासे पितृराजो
 ‘यमः’ ‘पुराणान्’ इव तल्लोकनिवासिनः पितृन् अनु काम-
 यतु । यस्मिन् पक्षे देवैः सम्पिबत इति तदनुचारिणो गृह्यन्ते
 देवा इति ॥

“अज एकपात्”—इति क्लृप्त्यम् । स पुनः अयमादित्यः नित्यम्, “अजनः” गमनः “एकः” च “पादः” ब्रह्मणः, विज्ञायते हि—“अग्निः पादो वायुः पाद आदित्यः पादो दिशः पादः” इति । “एकेन पादेन पातीति वा” । सर्वमिदं जगत् एकेनांशेनानुप्रविश्य पाति रक्षति स्वापकाले प्राणात्मनाऽन्नं पचन्नजनश्चेत्यज एकपात् । “एकेन पादेन पिबतीति वा” । एकेनांशेनोदकं सर्वस्माज्जगतः पिबत्यजनश्चेत्यज एकपात् । अथ “वा” अजनो गमनः, “एकोऽस्यपाद इति” अज एकपात् । जीवभूतोऽस्य कृत्स्नं जगति एकः पादोऽनुप्रविष्टः ।

निगमोऽपि हि भवत्येवास्मिन्नर्थे—“एकं पादं नोत्खिदति सलिलाङ्गं स उच्चरन् । स चेत्तमुद्धरेदङ्गं न मृत्युर्नामृतं भवेत्” । एकमात्मनः पादमंशं नोत्खिदति नोद्धरति इति आदित्यो हंसः महतस्तमसो वाध्वनो वाहन्ता । कुतः पुनर्नोत्खिदति ? ‘सलिलात्’ सन्नात्रे ब्रह्मणि लीनादेतस्माज्जगतः, ‘उच्चरन्’ अहन्यहनि उद्यन्नित्यर्थः । ‘स चेत्’ ‘तं’ जीवभूतमात्मनः पादमेतस्मात् जगतः, ‘उद्धरेत्’ ततस्तदुद्धरणसमकालमेव ‘अङ्गं’ क्षिप्रं ‘न मृत्युर्नामृतं भवेत्’—सर्वमिदमव्यपदेश्यं सदेव स्यादित्यर्थः ॥

“तस्य एष निपातो भवति” साधारण्येन “वैश्वदेव्यामृचि”—॥ १० (२६) ॥

पा॒षी॒र॒वौ॑ त॒न्य॒तु॒रे॒क॒पा॒द॒जो॑ दि॒वो ध॒र्त्ता॑
सि॒न्धु॒रा॒पः॑ स॒मु॒द्रि॒यः॑ । वि॒श्वे॑ दे॒वासः॑ शृ॒णु॒-
व॒न् व॒चांसि॑ मे॒ सर॑स्वती॒ सह॑ धी॒भिः पु॒र-
न्ध॒गा ॥ प॒विः श॒ल्यो॑ भवति॒ यद्वि॑पुनाति॒ काय॑-

न्तद्वत्पवीरमायुधन्तद्वानिन्द्रः पवीरवान् । अ-
तितस्थौ पवीरवानित्यपि निगमो भवति ।
तद्देवता वाक् पावीरवी पावीरवी च दिव्या
वाक् तन्यतुस्तनित्री वाचोऽन्यस्या अजश्चैक-
पाहिवो धारयिता च सिन्धुश्चापश्च समुद्रियाः
च सर्वे च देवाः सरस्वती च सह पुरन्ध्या
स्तुत्या प्रयुक्तानि धीभिः कर्मभिर्युक्तानि शृण्वन्तु
वचनानीमानीति पृथिवी व्याख्याता तस्या एष
निपातो भवत्यैन्द्राग्नाष्टचि ॥ ११ (३०) ॥

“पावीरवी तन्यतुः”—इति (ऋ० सं० ८, २, ११, ३) ।
वसुकर्णस्यार्षम् । वैश्वदेवे शस्त्रे विनियोगः । “पविः श ल्यो
भवति” । कस्मात् ? “यद्” “विपुनाति” विदारयति “कायम्”
सेन शाल्येन “तद्वत् पवीरमायुधम्” । रोमत्वर्थे । तेन
शल्यवता आयुधेन “तद्वानिन्द्रः पवीरवान्” ॥

यथा चैतदेवं तथैष निगमः ।—“अतितस्थौ पवीरवान्”
—इति । “यो जनान् महिषां इवातितस्थौ पवीरवान्
उत्तारपवीरवान् युधा ॥”—इति (ऋ० सं० ८, १, २४, ३) ।
विप्रबन्धोरार्षम् । ‘यः’ इन्द्रः ‘महिषान्’ अतिमहतोऽप्यसुर-
जमान् ‘युधा’ युद्धेन ‘अति’ अतीत्य ‘तस्थौ’ ‘तिष्ठति’ ‘पवी-
रवान्’ आयुधवान् । अपि च ‘अपवीरवान्’ अनायुध इत्यर्थः ।
सायुधो निरायुधश्च नित्यमसुरजनान् महतोऽपि अतिति-
ष्ठति यः, स इदं नामास्माकं करोत्विति ॥

“तद्देवता वाक् पावीरवी” स इन्द्रो यस्या माध्यमिकाया

वाचो देवता, सैन्दी वाक् पावीरवी, 'तन्यतुः' "तनित्री"
तनयित्री "वाचोऽन्यस्याः" । तदुक्तम्—“तां विश्वरूपाः
पद्मवो वदन्ति” । सा च “दिव्या वाक्” “अजस्रैकपात् दिवो
धारयिता” । एतदत्र द्युस्थानत्वम् अजस्रैकपदः । “सिन्धुष”
नदः, “आपस्र” समुद्रियाः, ‘विश्वे च देवाः’ “सर्वे च देवाः”
‘शृणवन्’ “शृण्वन्तु” “इमानि वचनानि” स्तुतिलक्षणानि ।
किं वचनान्येव ? किं तर्हि ? ‘सह धीभिः’ “कर्मभिः”
हविर्दानयुक्तैः सहितानि । ‘सरस्वती’ “च” शृणोतु ‘पुरन्ध्या’
“सह” बहुधात्रया, माध्यमिकया वाचा ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

निर्वचनस्यास्या मृच्युत्तरे पादे सम्यक् पाठोऽन्वेषः ॥

“पृथिवी” “व्याख्याता” । “तस्या एष निपातो भवति”
दिवः पृथिव्याः “ऐन्द्राग्न्यामृचि”—न स्तुत्यत्वेन, किं तर्हि ?
नैघण्टुकेन केवलम् ॥ ११ (३०) ॥

यदिन्द्राग्नी परमस्यां पृथिव्यां मध्यमस्या-
मवमस्यामृतस्यः । अतः परि वृषणावा हि
यातमथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ इति सा
निगदव्याख्याता समुद्रो व्याख्यातस्तस्यैष निपा-
तो भवति पावमान्यामृचि ॥ १२ (३१) ॥

“यदिन्द्राग्नी परमस्याम्”—इति (ऋ० सं० १, ७, २७,
३) । कुत्सस्यार्षम् । हे ‘इन्द्राग्नी !’ ‘वृषणी’ ‘यद्’ यदि युवां
‘परमस्यां पृथिव्यां’ द्युलक्षणायाम्, यदि ‘मध्यमस्यां मध्य-
मायामन्तरिक्षे, यदि ‘अवमस्याम्’ अस्यामेव भूम्याम्, ‘उत-
स्यः’ तथापि ‘परि यायातम्’ अस्मान् प्रति पर्येत्य । ‘अथ
सोमस्य पिब तम्’ अभिषुतस्य स्व मंशमिति ॥

“समुद्रः” “व्याख्यातः” इह तु आदित्य इति विशेषः ।
अत्रापि “समुद्रवन्त्यस्मादापः”—इत्येवमादि तदेव निर्व-
चनम् ।

“तस्य एषः” समुद्रस्य “निपातो भवति, पावमान्यामृचि”
—॥ १२ (३१) ॥

पवित्रवन्तः परि वाचं मासते पितृषां
प्रत्नो अभि रक्षति व्रतम् । महः समुद्रं
वरुणस्तिरो दधे धीरा इच्छे कुर्वन्नेष्वार-
भम् ॥ पवित्रवन्तो रश्मिवन्तो माध्यमिका
देवगणाः पृथीसते माध्यमिकां वाचम् मध्यमः
पितृषां प्रत्नः पुराणोऽभिरक्षति व्रतं कर्ममहः
समुद्रं वरुणस्तिरोऽन्तर्दधात्यथ धीराः शक्नुवन्ति
धरुणेषूदकेषु कर्मण आरभन्मारभ्युमज एक-
पाद्वाख्यातः पृथिवी व्याख्याता समुद्रो व्याख्या-
तस्तेषामेष निपातो भवन्त्यपरस्यां बहुदेवताया-
मृचि ॥ १३ (३२) ॥

“पवित्रवन्तः परि वाचम्”—इति (ऋ० सं० ७, २, २६,
३) । पवित्रस्यार्षम् । प्रवर्गे विनियोगः । रश्मयः पवित्रम्,
तेऽमुष्मादादित्यमण्डलात् प्रसृताः मध्यस्थाने मरुत्प्रभृतिभि-
र्देवगणैः संयुज्यन्ते, तत्संयोगात् “माध्यमिका देवगणाः”
‘पवित्रवन्तः’ “रश्मिवन्तः” भवन्ति । ते च “माध्यमिकां”
‘वाचं’ ‘परि’ वाच्यं ‘आसते’ । सः ‘वरुणः’ विद्युदाख्यो मध्यमः
‘पिता’ पाता रक्षिता, ‘एषां’ मरुत्प्रभृतीनां ‘प्रत्नः’ “पुराणः”

‘व्रतं’ ‘कर्म’ तदधिकारयुक्तम् ‘अभिरक्षति’ । कथमिति ? तदुच्यते,—‘महः’ महान् ‘वरुणः’ मध्यमः, महान्तं वा ‘समुद्रम्’ षादित्यं मेघजालेन यत्न “तिरोदधाति” दुर्दिनं कृत्वा, वर्षति षोषधीषु, अथ ‘धीराः’ धीमन्तः ‘धरणेषु’ “उदकेषु” ‘शोकुः’ “शक्तुवन्ति” “कर्मणः” कृष्यादेः, वैदिकस्य वा ‘प्रारम्भम्’ “प्रारब्धुम्” प्रारम्भम् इत्येवमभिरक्षति । तेषां माध्यमिकानां व्रतं यदि ह्यसावाहणोति मेघैस्ततस्तेषामधिकारप्रतिलम्भो भवति ॥

“अज एकपाद्” “व्याख्यातः” इह तूत्तमः ॥

“पृथिवी” “व्याख्याता” ॥

“समुद्रः” “व्याख्यातः” ॥

“तेषामेष निपातो भवति” स्तुतिसाधारण्येन “अपरस्यां बहुदेवातायामृचि”—॥ १३ (३२) ॥

उत नोऽहिर्बुध्नः शृणोत्वज एकपात्
 पृथिवी समुद्रः । विश्वे देवा ऋतावृधो हुवा-
 ना स्तुता मन्त्राः कविशस्ता अवन्तु ॥ अपि
 च नोऽहिर्बुध्नः शृणोत्वजच्चैकपात् पृथिवी च
 समुद्रश्च सर्वे च देवाः सत्यवृधो वा यज्ञवृधो
 वा ह्यमाना मन्त्रैः स्तुता मन्त्राः कविशस्ता
 अवन्तु मेधाविशस्ता दध्यङ् प्रत्यक्तो ध्यानमिति
 वा प्रत्यक्तमस्मिन् ध्यानमिति वाथर्वा व्याख्यातो
 अनुर्मननात्तेषामेष निपातो भवत्यैन्द्रामृचि
 ॥ १४ (३३) ॥

“उत नोऽहिर्बुध्नः शृणोतु”—इति (ऋ० सं० ४, ८, १०, ४, । य० वा० सं० ३४, ५३) । ऋजिष्ठन धार्षम् । आग्निमारुते विनियोगः । ‘उत नः’ अप्यस्माकम् ‘अहिर्बुध्नः’ ‘शृणोतु’ । अपि “अज एकपाद्” अपि च ‘पृथिवी’ अपि च ‘समुद्रः’ ‘विश्वेदेवाः’ सर्व एते, एवमादयो देवाः ‘ऋतावृधः’ “सत्यवृधः” “यज्ञवृधः” उदकवृधो वा ‘हुवानाः’ आह्वयमानाः मन्त्रैः यजुर्मयैः, ‘स्तुताः’ च स्तोत्रैः सामभिः, ‘कविशस्ताः’ कविभिश्च नैघण्टुकत्वेन मेधाविभिः शस्त्रैश्च शस्ताः स्तुतास्ते-ऽस्मानवन्तु ।—इत्येतदाशास्महे ॥

“दध्यङ्” “मनुः” “अथर्वा”—इति त्रित्वप्रक्षेपे प्रादित्य एवैते तद्गुणयोगाद् भवन्ति; द्युस्थाने समानानात्, पृथक् पुनर्द्युस्थानाः तत्सहचारिण एते ऋषयः ॥

“दध्यङ्” “प्रत्यक्तो ध्यानम्” प्रतिगतो ध्यानमिति, ध्यानारम्भे ह्येष उक्तः स्वमधिकारमनुतिष्ठति । अथवा “प्रत्यक्तमस्मिन् ध्यानमिति वा” अधिकरणं कारकम् तथा हि तस्मिन् ध्यानकार्यं सफलं लक्ष्यत इति ॥

“अथर्वा” “व्याख्यातः” निर्वचनतः, न ह्ययं स्वन्मादधिकारात् थर्वति, न कदाचित् स्वमधिकारं मुञ्चति ॥

“मनुः” अयं “मननात्” न हि तदस्ति यदयं न मनुते ॥

“तेषां मेष निपातो भवति ऐन्द्रासृचि”—॥ १४ (३३) ॥

या मथर्वा मनुष्रिता दध्यङ् धियमत्त ।
तस्मिन् ब्रह्माणि पूर्वयेन्द्र उक्थासमग्मतार्च-
न्नु खराज्यम् ॥ यामथर्वा च मनुश्च पिता
मानवानां दध्यङ् च धियमतनिषत तस्मिन्

ब्रह्माणि कर्माणि पूर्वेन्द्र उक्त्यानि च सङ्ग-
च्छन्तामर्चन्त्योऽनुपास्ते स्वाराज्यम् ॥१५ (३४)॥

इति निरुक्तौ द्वादशाध्यायस्य

तृतीयः पादः ॥ १२, ३ ॥

“या मथर्वा” — इति (ऋ० सं० १, ५, ३१, ६) । गोतम-
स्यार्षम् । पाठिके पञ्चमेऽहनि विनियोग ऐन्द्रे सूक्ते । ‘याम्’
‘अथर्वा’ ‘मनुः’ “च” ‘पिता’ “मानवानाम्” ‘दध्यङ्’ “च”
धियम् ‘अन्नत’ “अतनिषत” । एतद्गुणविशिष्टोऽयमादित्यः,
यत्तत्कर्माहोनिर्वृत्यादिलक्षणं तनोति, ‘तस्मिन्’ सति
‘ब्रह्माणि’ “अन्नानि” “उक्त्यानि” च शस्त्राणि, ‘पूर्वथा’
पूर्ववत्, ‘इन्द्रे’ ‘समगमत’ “सङ्गच्छन्ताम्” समागच्छन्तु
यज्ञेषु । किंलक्षणे इन्द्रे ? इति, यत आह—‘अर्चन्ः’
“यः” इन्द्रः अभिपूजयते “स्वाराज्यम्” “अनु”—“उपास्ते”
यथाशास्त्रमनुतिउतीत्यर्थः ॥

पृथक्पक्षे आदित्यसहचारिण एते ऋषयः । तदा योज्यम्
—य ऋषयः एते कर्म अतनिषत याज्ञम्, तस्मिन् ब्रह्माणि
अन्नानि इन्द्रे पूर्ववत् समगमत समागच्छन्तीति । शेषं समान-
मेवेति ॥ १५ (३४) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ सप्तदशस्याध्यायस्य

(द्वादशाध्यायस्य) तृतीयः पादः ॥ १२, ३ ॥

चतुर्थः पादः ।

अथातो द्युस्थाना देवगणास्तेषामादित्याः

प्रथमागामिनो भवन्त्यादित्या व्याख्यातास्तेषा-
भवति ॥ १ (३५) ॥

“अथातो द्युस्थाना देवगणाः”-इति । एवमादि
वक्तव्यम् । अतः परमेतदेवोत्तमं ज्योतिर्गणशब्दाभिधेयत्वेन
निर्वाच्यम्, एतदेव हि गुणविकारोपजनापेक्षया भेदाभेदाभ्यां
मन्त्रदृशः पश्यन्तः स्तुवते, तदर्थं विशेषतः पुनरधिकारवचनम्
—“अथातो द्युस्थाना देवगणाः” इति । द्यौरिषां स्थानं त इमे
द्युस्थाना इति । के पुनस्ते ? देवगणाः इति,—देवानां मित्र-
प्रभृतीनां गणाः, पृथक्पक्षे गणा इति बहुवचनमर्थवत् ॥

“तेषामादित्याः प्रथमागामिनो भवन्ति” । ते कस्मात् ?
प्रत्यक्षत्वाच्छब्दस्य, ‘सप्तऋषयः’ इत्येवमादीनाञ्च परोक्ष-
त्वात् । “आदित्याः” ते पुनरभिधाननिर्वचनतो “व्याख्याताः”
—“आदत्ते रसान्”—इत्यत्र, केवलन्त्वत्र बहुवचनमिति
विशेषः ॥

“तेषाम्” आदित्यानाम् “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”
यां दृष्टे ह द्युस्थाने गणाभिधानेन समान्नाताः ॥ १ (३५) ॥

इ॒मा गिर॑ आदित्येभ्यो॑ घृत॒सूः सुना-
द्राज॑भ्यो जु॒ह्वा जुहो॑मि । शृ॒णोतु॑ मि॒त्रो
अ॒र्य॑मा भगो॑ नस्तुविजा॒तो वरु॑णो दक्षो
अंशः ॥ घृत॒सू घृत॑प्रस्रावि॒न्यो घृत॑प्रस्रावि॒ण्यो
घृत॑सारि॒ण्यो घृत॑सानि॒न्य इति वाहु॑तीरादि-
त्येभ्यश्चिरञ्जु॒ह्वा जुहो॑मि चिरञ्जी॒वनाय॑ चिरं
राज॑भ्य इति वा शृ॒णोतु॑ न इ॒मा गिरो॑ मित्र-

अथ्यमा च भगश्च बहुजातश्च धाता दक्षो
वरुणोऽंशश्चांशोऽंशुना व्याख्यातस्सप्तषट्पयो
व्याख्यातास्तेषामेषा भवति ॥ २ (३६) ॥

“इमा गिर आदित्येभ्यः”—इति (ऋ० सं० २, ७, ६,
१, । य० वा० सं० ३४, ५४) । कूर्मस्य गार्त्मदस्य गृत्समदस्य
वियमार्षम् । ‘इमा गिरः’ ‘घृतसूः’ घृत माहुतिलक्षणं याः
प्रस्रवन्ति प्रक्षरन्ति ता घृतसूः । अथवा “घृतप्रसाविण्यः”
धात्वन्त्यत्वमर्थकत्वम् । “घृतसानिन्यः” वा, घृतम् देवान् प्रति
सानयन्ति सन्नाजयन्तीति तथा, सनोतेः सन्नाजनार्थस्य ।
“घृतसारिण्यः” वा, “सृ गतौ”—इत्यस्य, देवान् प्रति घृतं याः
सारयन्ति गमयन्तीति । ताभिः गीर्भिः, तैर्मन्त्रैः । ‘सनाद्रा-
जभ्यः’ “चिरं राजभ्यः” चिरन्तनेभ्यः सर्वलोकराजभ्यः,
अथवा सनादिति यावदायुष मनुत्सर्गेण ‘जुह्वा’ जुह्वसज्ज्ञ-
केन पात्रेण ‘जुहोमि’ । ताः पुनर्गिरोऽस्मदाशीर्युक्ताः, तत्स-
मर्द्धनाय ‘शृणोतु’ ‘नः’ अस्माकं ‘मित्रः’ ‘अथ्यमा’ ‘भगः’
“च” ‘तुविजातः’ “बहुजातश्च” “धाता” ‘दक्षः’ ‘वरुणः’
‘अंशः’ “च”

तुवीति बहुनाम । सर्वविधात्त्वाद्बहुजन्मा धाता, याव-
दधिकारं जन्मेति । “अंशः अंशुना व्याख्यातः” ॥

प्रत्येकमप्येते मित्रादयो द्युस्थानत्वेनोपेक्षाः, शास्त्रा-
तिगौरवभयात् न पृथक् पृथक् द्युस्थानत्वेन समान्नाताः ।
ते त्वादित्यलिङ्गलिङ्गितेषु मन्त्रेषु पृथक् पृथक् उपेक्षाः, तत्-
स्तुतीनां पृथगपि विद्यमानत्वात् ॥

“सप्तषट्पयः” वक्तव्याः । ते पुनरमी “व्याख्याताः”
निर्वचनतः, इह त्वभिधेया रश्मयः इन्द्रियाणि वा,—“सप्त

सप्त संख्या” “ऋषिदर्शनात्”—इति, सप्त च ते ऋषयश्च
सप्तर्षयः ।

“तेषामेषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥ २ (३६) ॥

सप्त ऋषयः प्रतिहिताः शरीरे सप्त
रक्षन्ति सदमप्रमादम् । सप्तापः स्वपतो लोक-
मीयुस्तत्र जागृतो अश्वप्रजौ सचसदौ च
देवौ ॥ सप्त ऋषयः प्रतिहिताः शरीरे रश्म-
य आदित्ये सप्त रक्षन्ति सदमप्रमादं संवत्सर-
मप्रमाद्यन्तः सप्तापनास्त एव स्वपतो लोक-
मस्तमितमादित्यं यन्त्यत्र जागृतो अश्वप्रजौ
सचसदौ च देवौ वायादित्यावित्यधिदैवतमथा-
ध्यात्मं सप्त ऋषयः प्रतिहिताः शरीरे षडि-
न्द्रियाणि विद्यासप्तम्यात्मनि सप्त रक्षन्ति सद-
मप्रमादं शरीरमप्रमाद्यन्ति सप्तापनानीमा-
न्येव स्वपतो लोकमस्तमितमात्मानं यन्त्यत्र
जागृतो अश्वप्रजौ सचसदौ च देवौ प्राज्ञ-
आत्मा तैजसश्चेत्यात्मगतिमाचष्टे तेषामेषापरा
भवति ॥ ३ (३७) ॥

“सप्त ऋषयः प्रतिहिताः”—इति (य० वा० सं० ३४,
५१) । हिरण्यगर्भस्यार्घम् । आश्रवणे आत्मस्तुती विनियोगः,
उत्तरो च । शृणाति सर्वमिदमिति शरीरमादित्यः, आश्र-

यथाहा सर्वमिदमस्मिन्नाश्रितमिति । तस्मिन् 'सप्त ऋषयः'
 "रश्मयः" 'प्रतिहिताः' प्रत्येकं हिताः निहिताः । ते पुनः
 सप्तैव अन्यूनाधिकाः सन्तः, सार्वदिकमुदकमुपनयनन्तः,
 तनेहास्तमादित्यं 'सदं' सदेव 'अप्रमादम्' "अप्रमाद्यन्तः"
 अनुत्सर्गेण स्वस्य कर्मणः 'रक्षन्ति' निरिन्धनः पार्थिवोऽपि
 ह्यग्निः इन्धनक्षयान्निर्वाप्येत, "त एव" सप्त सृष्टाः "आपनाः"
 सर्वस्य लोकस्य व्यापनाः, 'स्वपतः' अस्तमुपगच्छतः, अस्या-
 दित्यस्यैव तं 'लोकम्' आत्मानं गच्छन्ति, वाह्यं मण्डलं
 प्रविशन्ति । तेष्वनुप्रविष्टेषु 'तत्र' सुप्तेषु उपरतप्रकाशवृत्तिषु
 तत्रान्तर्गतौ 'जागृतः' तन्मण्डलान्तरपुरुषः, तदधिष्ठाता,
 योऽसौ हिरण्यश्मश्रुः हिरण्यकेश इति विज्ञायते, वायुश्च ।—
 "इत्यधिदैवतम्" ॥

"अथाध्यात्मम्" ।—मण्डलवदस्त्रच्छरीरे रश्मिवदिन्द्रि-
 याणि प्रतिहितानि निहितानि, तच्छरीरं नित्यं रूपाद्या-
 लोकनाद्युपकारेण रक्षन्ति अप्रमाद्यन्ति, सप्तापनानि व्याप-
 नानि विषयाणां शरीरस्य वा । तान्येव स्वपतोऽस्य जीवस्य
 सुखदुःखभोक्तुः लोकं शरीरमेव प्रत्यस्तमितमीयुः,—बुद्धि-
 द्वारेण भोक्तव्यं भावनानुरूपेण लीयते । तद्भावनोपपादकः
 स्वप्नभोक्तुः स्वप्नो भवति, तत्र जागृतः शरीरपरिपालनार्थम्,
 प्राञ्जशात्मा परमात्मा चिन्मात्रेण यः शरीरं व्याप्य वर्तते,
 तैजसश्च प्राणोऽन्नं पानं पचनव्यूहंश्च रसान्तर्भूतं तेजोवायु-
 वृत्तिः ॥

"तेषामेषा अपरा भवति"—। सां पुनः किमर्थम् ?
 रश्मय एवेति स्फुटतायै ॥ ३ (३७) ॥

तिर्यग्बिलश्चमस ऊर्ध्वभो यस्मिन्शो

निहितं विश्वरूपम् । अवासतु ऋषयः सप्त
 साकं ये अस्य गोपा महतो बभूवुः ॥ तिर्यग्-
 बिलश्चमस ऊर्ध्वबन्धन ऊर्ध्वबोधनो वा यस्मि-
 न्यशो निहितं सर्वरूपमवासत ऋषयः सप्त
 सहादित्यरश्मयो ये अस्य गोपा महतो बभूवु-
 रित्यधिदैवतमथाध्यात्मं तिर्यग्बिलश्चमस
 ऊर्ध्वबन्धन ऊर्ध्वबोधनो वा यस्मिन्यशो निहितं
 सर्वरूपमवासत ऋषयः सप्त सहेन्द्रियाणि
 यान्यस्य गोप्तृणि महतो बभूवुरित्यात्मगति-
 माचष्टे देवा व्याख्यातास्तेषां मेषाभवति
 ॥ ४ (३८) ॥

“तिर्यग्बिलश्चमसः”—इति (अथ० सं० १०, २६, ६) ।
 तिर्यग्योऽस्य मण्डलस्य मधुपूर्णस्यैव रश्मिच्छिद्राणि । चमनं
 चोदकमेष मनोतीति चमसः । ऊर्ध्वं चैतद्ब्रह्माभूतसम्प्रवाह
 निपद्यत इति ‘ऊर्ध्वबन्धः’ ऊर्ध्वं वावस्थितः प्रकाशेन बोधय-
 तीति ऊर्ध्वबुधः, तस्मिन् ‘चमसे’ मण्डले ‘यशः’ उदकं
 ‘निहितं’ नियमेन अधिकं वा हितमवस्थापितम्, ‘विश्वरू-
 पम्’ अनेकप्रकारमनेकरूपम् । कैः पुनस्तन्निहितम् ? इति—
 ‘ये’ ‘अस्य’ ‘महतः’ जगतः, आत्मनो वा ‘गोपाः’ गोप्तारः, एते
 रश्मयः ‘बभूवुः’ भवन्ति । ‘ये’ च ‘अत्र’ एतस्मिन् मण्डले
 ‘साकम्’ एकीभूतास्तदधिष्ठात्रा सह ‘आसते’ । तैर्हि चतसृषु
 दिक्षु ऊर्ध्वमधो मण्डलं चोत्सृप्तानि यानि ज्योतीषि पश्य ते

रश्मयः, सप्त सर्पणाः, ऋषणाद्दर्शनादस्य धर्मस्य ऋषय उच्यन्ते ।—“इत्यधिदैवतम्” ॥

“अथाध्यात्मम्”—इति । तिर्यक्छिद्रमिदमेव शिरश्च-
मसः, चम्यन्ते ह्यनेन रसा इति । “ऊर्ध्वबन्धनश्च” उपरि
ह्यवस्थितमेतद्वन्धनमस्य शरीरस्य, एतद्वियोगे हि विस्रंस्यते
शरीरम् । यस्मिन् यशो निहितं विश्वरूपं नानाप्रकार-
मिन्द्रियत्वेन भृतं रसाख्यं ज्ञानाख्यं वा । तस्य चमसस्य ये
विधातारः, तद्दारेण अस्य शरीरस्य महतो गोप्तारः, तत्रैव
चमसान्तरमनुप्रविष्टाः ‘साकं’ “सह” तद्यथा उपजीवन्त
आसते—“इत्यात्मगतिमाचष्टे” ॥

“देवाः” वक्तव्याः । ते पुनः “देवो दानाद्वा दीपनाद्वा
द्योतनाद्वा”—इत्यत्र निर्वचनतः “व्याख्याताः” इह तु रश्मयो
बहुवचनेनोच्यन्त इति विशेषः ॥

“तेषामेषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥ ४ (३८) ॥

देवानां भद्रा सुमतिर्जयतां देवानां
रातिरभि नो निवर्त्तताम् । देवानां सख्यसुप-
सेदिमा वयं देवा न आयुः प्रतिरन्तु
जीवसे ॥ देवानां वयं सुमतौ कल्याण्यां मता-
टुगामिनास्तुगामिनामिति वा देवानां
दानमभि नो निवर्त्ततां देवानां सख्यसुपसी-
देम वयं देवा न आयुः प्रवर्द्धयन्तु चिरञ्जीव-
नाय विश्वेदेवाः सर्वे देवास्तेषामेषा भवति
॥ ५ (३९) ॥

“देवानां भद्रा”—इति (ऋ० सं० १, ६, ५, २) । गोत-
मस्यार्घम् । देवेभ्यो वशामालभेतेति विनियोगः । अस्य
पशोर्वपायाः पुरोऽनुवाक्या । य एते ‘देवाः’ रश्मयः नित्यं
ऋज्वेव मण्डलादनावरणत्वादन्तरिक्षस्य सर्वतो यन्ति । अथ
वा ‘ऋजूयताम्’ “ऋतुगामिनाम्” ऋताहृतौ यथाकालमस्मात्
मण्डलात् गच्छताम् । ‘सुमतिः’ शोभना मतिः, प्रसादाभि-
मुखी मतिः । सा “नः” अस्मान् प्रति ‘निवर्त्तताम्’ निय-
मेन वर्त्तताम्, तत्पूर्विका च ‘रातिः’ धनलाभोऽस्मान् प्रति
नियमेन वर्त्तताम् । ततश्च तेन धनलाभेन उपजनितसा-
मर्थ्याः सन्तः ‘वयम्’ तेषामेव ‘देवानां’ ‘सख्य’ समानतां
याज्ञे कर्मणि समानमङ्गभावम् ‘उपसेदिस’ “उपसौदिस”
उपगच्छेम वयम् । ततश्च तथाभूतानामस्माकम् ‘आयुः’ ते
देवाः ‘प्रतिरन्तु’ “प्रवर्द्धयन्तु” ‘जीवसे’ “चिरं जीवनाय” ।—
इत्येतदाशास्महे ॥

“विश्वेदेवाः” वक्तव्याः । “सर्वे देवाः” त एव रश्मयः,
उपहितविश्वविशेषणाः सन्तो विश्वेदेवा भवन्ति ॥

“तेषां” तदभिधानविशिष्टाम् “एषा” प्राधान्यस्तुतिः
“भवति”—॥ ५ (३८) ॥

ओमासश्चर्षणीधृतो विश्वेदेवास आ-
गत । दाश्वान्सो दाशुषः सुतम् ॥ अवितारो
वावनीया वा मनुष्यधृतः सर्वे च देवा इहा-
गच्छत दत्तवन्तो दत्तवतः सुतमिति तदेतदेक-
मेव वैश्वदेवं गायत्रं तृचं दशतयौषु विद्यते
यत्तु किञ्चिद्द्रुहदेवतं तद्वैश्वदेवानां स्थाने

युज्यते यदेव विश्वलिङ्गमिति शाकपूणिरन-
त्यन्तगतस्त्वेष उद्देशो भवति बभ्रु रेक इति दश
द्विपदात्रलिङ्गाः भूतांशः काश्यप आश्विनमेक-
लिङ्गमभितष्टीयं सूक्तमेकलिङ्गं साध्या देवाः
साधनात्तेषामेषा भवति ॥ ६ (४०) ॥

“ओमासश्चर्षणीधृतः”—इति (ऋ० सं० १, १, ६, १ ।
य० वा० सं० ७, ३३) । मधुच्छन्दसा दृष्टा । प्रउगे ग्रहे
विनियोगः । वैश्वदेवज्ञानेन प्रातःसवने ग्रहो गृह्यते । हे
‘विश्वेदेवाः !’ ये यूयम् ‘ओमासः’ “अवितारः” रक्षितारः,
‘चर्षणीनां’ ममुष्याणां स्वेनोपकारेण, “अवनीया वा” तर्प-
णाह्वाः । ‘धृतः’ धारयितारश्च स्थितिकर्तारः । ते यूयं
‘दाशांसः’ “दत्तवन्तः” मनसा कृतसङ्कल्पा भूत्वा इदं नामा-
स्माभिरस्मै देयमिति । ततः अस्य ‘दाशुषः’ “दत्तवतः”
हवींषि यजमानस्यैतं ‘सुतम्’ अभिषुतं सोमं पातुम्
“आगत” ।—इत्येतदाशास्महे ॥

अधुना विश्वान् देवानधिकृत्य तद्गतमेवाधियज्ञे विचार-
यिष्यन्मुपहन्ति ।—“तदेतदेकमेव वैश्वदेवं गायत्रं त्वचम्”—
इत्येवमादि । ‘तत्’—इति समान्नायस्यानुस्मृतये । ‘एतत्’—
इति वक्ष्यमाणार्थसन्निधीकरणाय । ‘एकं’ ‘त्वचं’ ‘सूक्तं’
‘वैश्वदेवं’ ‘गायत्रं’ गायत्रेण छन्दसा युक्तं ‘दशतयीषु’ सर्वा-
स्वपि बहुषु शाखासु ‘विद्यते’—नान्यदस्त्वेवास्मिच्छन्दसि,
प्रयोजनं च गायत्रच्छन्दोयुक्तैरन्यैरपि बहुभिर्वैश्वदेवैर्मन्त्रैर-
धियज्ञे । तत्र किं कर्तव्यम् ?—इति, यत आह,—“यत्तु
किञ्चिद्बहुदैवतं” मन्त्रजातं गायत्रेण छन्दसा युक्तम्, “तद्वैश्व-

देवानां स्थाने युज्यते” । न्यायमित्यतः “यदेव” “विश्वलिङ्गम्” विश्वशब्दोपेतं मन्त्रजातं सूक्तं वा, तदेव वैश्वदेवानां स्थाने विनियुज्यते,— न बहुदेवतामात्रेण—“इति” “शाक-पूणिः” मन्यते । तत् किमस्यापि यास्काचार्यस्यैतदेवाभिमत-सुत म ? इति, यत आह,—“अनत्यन्तगस्त्वेष उद्देशो भवति” अनैकान्तिक एष उद्देशः । उद्देशः प्रतिज्ञा,—“यदेव विश्वलिङ्गोपेतं तदेव वैश्वदेवानां स्थाने विनियुज्यते”—इति । कथमनैकान्तिकम् ? इति, वैश्वदेवं हि मन्त्रजातं समाम्नाये क्रियार्थं मुत्पद्यमानमात्मनायस्य क्रियार्थत्वाद्वायत्रे छन्दसि तावदेवोत्पत्तुमर्हति, विश्वयुक्तमन्त्रजातवद्यावत्कर्मसु सर्व-वैश्वदेवेषु तच्छन्दस्केषु अलमिति,— न च तत्सर्वास्वपि दश-तयीष्वस्ति छन्दस्यलङ्कर्मोत्पादे, प्रयोजनं च तच्छन्दोयुक्तैरपि विविधैर्मन्त्रैर्भवति, न च ते तथाविधाः सन्तीति बहुदेवताश्च तस्मिन् छन्दसि सन्ति । तत्किमस्तु तस्य कर्मणः प्रहाणम्, उत वा तत्स्थाने बहुदेवतानि सूक्तान्योप्यन्ताम् ? इति, उच्यते,—युक्तं यद्बहुदेवतानि ओष्येरन्निति यास्काचार्यः पश्यन्नाह—“यत्तु किञ्चिद्बहुदैवतं तद्वैश्वदेवानां स्थाने युज्यते” । सेयमनुत्पत्तिर्गायत्रे छन्दसि वैश्वदेवानां मन्त्राणां यावदलङ्कर्मणि गमयति । बहुविश्वशब्दयोरितरेतरार्थाभिधे-यप्रत्यासत्त्या बहुदेवान्यपि वैश्वदेवानां स्थाने युज्यन्त एवेति । अपि चैवमनत्यन्तगत इत्युद्देशः । येन “भूतांशः काश्यप षाश्विनमकलिङ्गम्” । भूतांशो नाम ऋषिः काश्यपः, स एकेनाश्विलिङ्गेन युक्तमनेकचं सूक्तं ददर्श, तत्र यास्वप्यश्वि-लिङ्गञ्च नास्ति तासामप्याश्विनीत्वं तेनैवैकेनाश्विलिङ्गेन, यथैकेनापि छत्रिणा मध्यगतेन छत्रिणो भवन्ति,—एवमेकेन विश्वलिङ्गत्वेन यावन्ति सूक्तानि कर्माणि संयुज्यन्ते बहु-

देवतानि अविश्वलिङ्गान्यपि तानि तदर्थसाधकानीति ॥

ऋध्याम अश्वलिङ्गम्, येन पर्फरीसूक्तं सर्वमाश्विनम् ।
 “ऋध्याम स्तोमं सनुयाम वाजमा नो मन्त्रं सरथेहोपयातम् ।
 यशो न पक्कं मधु गोष्वन्तरा भूतांशो अश्विनोः काममप्राः ॥”—
 इति (ऋ० सं० ८, ६, २, ६।१०, ८, १, ११,) । हे अश्विनी !
 वयं ‘स्तोमं’ विहृतपञ्चदशादिकम् ‘ऋध्याम’ ऋध्यास्य, वर्च-
 येम । किञ्च, ‘वाजं’ हविलक्षणमन्त्रं युवाभ्यां ‘सनुयाम’ प्रय-
 च्छेम । तस्माद् युवां ‘सरथा’ सरथौ, समानरथौ, एकमेव
 रथमारूढौ सन्तौ ‘इह’ अस्मिन् कर्मणि ‘नः’ अस्मदीयं ‘मन्त्रं’
 मननीयं स्तोत्रम् ‘उपयातम्’ उपागच्छतम् । ‘गोष्वन्तः’ गोरू-
 धस्यावस्थितं ‘पक्कं’ परिणतम्, तदेव ‘मधु’ मधुरं ‘यशो न’
 यश इत्यन्ननाम, नशार्थं, क्षीराज्यादिलक्षणम्, महावीरपात्रे
 अवनीयमानम्, अन्नश्चापेक्ष्य आगच्छतमिति सम्बन्धः । एव-
 मुक्तप्रकारेण ‘भूतांशः’ एतन्नामा ऋषिः ‘अश्विनोः’ ‘कामम्’
 श्रीभिलाषमात्मीयाभिः स्तुतिभिः ‘अप्राः’ आपूरयत्, सम्पूर्णमका-
 र्षादित्यर्थः । “प्रा पूरणे” आदादिकः (प०), व्यत्ययेन मध्यमः ॥

“अभितष्टीयं सूक्तम्” चैन्द्रम्, तदपि “एकलिङ्गम्”— इति ॥

यथा—“शूनं हुवेम मघवानमिन्द्रमस्मिन् भरे नृतमं
 वाजसातौ । शृण्वन्तमुग्रमूतये समक्षु घन्तं वृत्राणि
 सञ्चितं धनानाम् ॥”—इति । विजयाय ‘समक्षु’ संग्रामेषु
 नित्यं ‘घन्तं’ ‘वृत्राणि’ वारकाणि शत्रुजातानि, ‘सञ्चितं’
 समस्तानां वीराणां धनानाञ्च जेतारम्, ‘शूनम्’ शूनम्,
 उत्साहेन प्रवृद्धम्, ‘नृतमम्’ जगतः प्रतिशयेन नेतारम् ‘ऊतये’
 रक्षणाय ‘अस्मिन्’ ‘भरे’ संग्रामे ‘वाजसातौ’ यस्मिन् शत्रून्
 जित्वावानि सम्भज्यन्ते तस्मिन्, ‘हुवेम’ वयमाह्वयामहे, तम्
 ‘इन्द्रम्’ एवमादिगुणयुक्तमात्मनो विजयायेति ॥

“साध्याः” “देवाः” “साधनात्” ते हि सर्वमिदं साध-
यन्ति, यदन्येन सर्वकर्मभिरसाधितं तत्साधयन्तीति साध्या
उच्यन्ते । ते च पुनः प्राणाः विश्वसृज ऋषयः, ये सहस्र-
संवत्सरसत्रेणेदं विश्वमसृजन्त, त एवैतेऽधिदैवं रश्मयः ।
विज्ञायते हि—“प्राणा वै सप्त ऋषयः साध्या विश्वसृजः”—
इति ।

“तेषामेषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥ ६ (४०) ॥

यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि
प्रथमान्यासन् । ते ह नाकं महिमानः सचन्त
यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः ॥ यज्ञेन यज्ञ-
मयजन्त देवा अग्निनाग्निमयजन्त देवाः
अग्निः पशुरासीत्तमालभन्त तेनायजन्तेति च
ब्राह्मणं तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् । ते ह
नाकं महिमानः समसेवन्त यत्र पूर्वे साध्याः
सन्ति देवाः साधना द्युस्थानो देवगण इति
नैरुक्ताः पूर्वन्देवयुगमित्याख्यानं वसवो यद्विव-
सते सर्वमग्निर्वसुभिर्वासव इति समाख्या
तस्मात् पृथिवीस्थाना इन्द्रो वसुभिर्वासव इति
समाख्या तस्मान्मध्यस्थाना वसव आदित्यर-
श्मयो विवासनात्तस्माद् द्युस्थानास्तेषामेषा
भवति ॥ ७ (४१) ॥

“यज्ञेन यज्ञमयजन्त—इति (ऋ० सं० २, ३, २३, ४ । ८, ४, १८, ६ । य० वा० सं० ३१, १६) । दीर्घतमस आर्षम् । “अग्निनाग्निमयजन्त देवाः” । उक्तञ्च—“तमुन्निन्यथुः सर्वगणं सर्वनामानम्”—इति, ‘तम्’ अग्निं स्थावरजङ्गमभावेनेति । “तं वक्षुराथा वयं वसत्या”—इत्येतस्माद्दर्शनवतः प्रयोक्तुः सर्वमिदमग्निरित्यभिप्रेत्य ब्रवीति ।—‘यज्ञेन’ “अग्निना” स्थावरजङ्गमभावमापन्नेन हविर्भूतेन ‘यज्ञम्’ “अग्निम्” एव सर्वदेवताभूतमादित्यादिप्रनाडिकया महान्तमात्मानम् ‘अयजन्त’ ‘देवाः’ दैवभाविनः, ‘पूर्वे’ ज्ञानकर्मसमुच्चयकारिणो यजमानभावमापन्नाः, ‘साध्याः’ विश्वसृजः ऋषयः, प्राणाः । ‘तानि धर्माणि’ तानि कर्माणि, तथाविधज्ञानयुक्तानि, ‘प्रथमानि’ मुख्यानि महदात्मभावापत्तये ‘आसन्’ तैरपि क्रियन्ते इत्यर्थः । ‘ते’ च तानि कृत्वा नियमनेवानन्यभावित्वात् तत्फलस्य ‘महिमानः’ तदानुपूर्व्येण जातमहदात्मभावाः सन्तः, तमेव ‘नाकं’ महान्तमात्मानम् एकान्तसुखं ‘सचन्त’ तद्भावमेव ते आपेदिरे । किं त एव ? इति, नेत्युच्यते,—“यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः” । शब्दार्थोपदेशनित्यत्वाद्यत्र पूर्वे च पूर्वतरे च ज्ञानकर्मसमुच्चयकारिण आसते सन्ति जज्ञुरित्यर्थः । विज्ञायते हि—“विश्वसृजः प्रथमे सत्रमासत”—इति ॥

शिरो ह्यध्यात्मं द्युस्थानभक्तिः, अतः सप्त ऋषयः, देवाः, विश्वे देवाः, साध्या इति सर्व एते प्राणाः, रश्मयो वेत्युपपद्यते ।

ब्राह्मणमपि चैतमर्थमेवानुविदधाति ।—“अग्निः पशुरासीत्”—इत्येवमादि ।

“वसवः”—इति, वक्तव्यम् । ते पुनरमी त्रिस्थानाः । ते

यस्मात् सर्वमिदं विभागेनावस्थितमाच्छादयन्ति । कथम् ?
इति,—“वासवोऽग्निरिति समाख्या, तस्मात् पृथिवीस्थानाः”
“इन्द्रो वसुभिर्वासव —इति समाख्या, तस्मात् मध्यस्थानाः”
“वसव आदित्यरश्मयो विवासनात्, तस्मात् द्युस्थानाः” ॥

“तेषाम्” “एषा” प्राधान्यस्तुतिः “भवति”—॥ ७ (४१) ॥

सुगा वो॑ देवा सुपथा॑ अकर्म॑ य आज-
ग्मुः॑ सर्व॑नमिदं जुषाणाः॑ । ज॒क्षि॒वांसः॑ प॒पि-
वांस॑श्च॒ विश्वे॑ऽस्त्रे ध॑त्त वसवो वसू॑नि ॥
स्वागमनानि वो देवाः सुपथान्यकर्म य आग-
च्छत सवनानीमानि जुषाणाः खादितवन्तः
पीतवन्तश्च सर्वे॑ऽस्मासु धत्त वसवो वसूनि
तेषा॑न्नापरा॑ भवति ॥ ८ (४२) ॥

“सुगा वो॑ देवाः”—इति (य० वा० सं० ८, १८) । परमे-
ष्ठिन आर्षम् । समिष्टयजुःषु विनियोगः । हे ‘देवाः !’ ये
यूयम् ‘आजग्मुः’ नित्यमागच्छत ‘इदं सवनम्’ इमं यज्ञम्,
अस्माभिः सह ‘जुषाणाः’ प्रीयमाणाः । तेषां ‘वः’ ‘अनुगच्छ-
ताम्’ सुगाः’ “स्वागमनानि” शोभनानि आगमनानि पुनः-
पुनरस्मद्यज्ञेषु । एवमेव “सुपथानि” सुमार्गाणि सन्तु । किञ्च
एतस्मिन् यज्ञे ‘जक्षिवांसः’ “खादितवन्तः” हवींषि, ‘पपि-
वांसश्च’ “पीतवन्तश्च” सोमम्, तृप्ताः सन्तः, ‘अस्त्रे’ “अस्मासु”
‘धत्त’ निधत्त हे ‘वसवः !’ ‘वसूनि’ ।—एतदाशास्त्रहे ॥

समिष्टयजुःषु तृतीयसवने विनियोगादत्र द्युस्थानाः
वसवः ॥

“त्रिस्थानाः”—इत्युक्तम्, यत इतरयोरपि स्थानयोः प्रदर्शयति,—“तेषाम्” एषा “अपरा भवति”—॥ ८ (४२) ॥

वमया अत्र वसवोरन्तदेवा उरारवन्त-
रिद्धे मर्जयन्त शुभ्राः । अर्वाक् पथ उरुज्वयः
कृणुध्वं श्रोता दूतस्य जग्मुषो नो अस्य ॥
वमया अत्र वसवोऽरमन्त देवा उमा पृथिवी
तस्यां भवा उरौ चान्तरिद्धे मर्जयन्त गमयन्त
शुभ्राः शोभमाना अर्वाच एनान् पथो बहुजवाः
कृणुध्वं शृणुत दूतस्य जग्मुषो नो अस्याग्ने-
र्वाजिनो व्याख्यातास्तेषामेषा भवति ॥ ९
(४३) ॥

“वमया अत्र वसवः”—इति (ऋ० सं० ५, ४, ६, ३) ।
वसिष्ठस्यार्थम् । “उमा पृथिवी” “तस्यां” “भवाः” ये नित्यं
भवन्ति, ते ‘ज्मयाः’ । ‘रन्त’ “अरमन्त” । ‘अत्र’ एतस्मिन्
कर्मणि, अस्मिन् वा लोके । ‘देवाः’ “वसवः” । ये “अ” “उरौ”
विस्तृते अन्तरिद्धे विस्तीर्णे ‘मर्जयन्त’ मार्ष्टिर्गत्यर्थः, “गम-
यन्तः” यद्यत्तेषां गमयितव्यम्, अथवा वर्त्तमानाः । ‘शुभ्राः’
“शोभमानाः” । एवमनयोः स्थानयोः वसून् विभज्याधुना
दुस्थानांस्तान् कृत्वा ब्रवीति,—ये यूयमेवं त्रिस्थानाः, तान्
वो ब्रवीमि,—नित्यम् ‘अस्य’ “अग्नेः” ‘नः’ अस्मद् “दूतस्य”
‘जग्मुषः’ युष्मान् प्रति गतवतः “शृणुत” यदयं ब्रवीति, श्रुत्वा
चास्मान् ‘अर्वाक्’ आभिमुख्येन ‘उरुज्वयः’ “बहुजवाः” बहु-

प्रकारं शतसहस्रमागमनेनैव 'पथः' मार्गान् प्रहृतान् "कुरु-
ध्वम्" ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“वाजिनः” “व्याख्याताः”—“अपि स वाजी वेजनवान्”
—इत्यत्र, केवलमत्र बहुवचनकृतो विशेषः, रश्मयश्च अभि-
धेयाः । पृथक् देवाश्वाः ॥

“तेषाम् एषा भवति” प्राधान्यस्तुतिः—॥ ६ (४३) ॥

शन्नो^१ भवन्तु वाजिनो हवे^२षु देवताता
मितद्रवः स्वर्काः । जम्भयन्तोऽहिं^३ वृकं रक्षांसि^४
सि सनेम्यस्यद्यु^५यवन्नमी^६वाः ॥ सुखा नो
भवन्तु वाजिनो ह्वानेषु देवतातौ यज्ञे मितद्रवः
सुमितद्रवः स्वर्काः स्वञ्चना इति वा स्वर्चना
इति वा स्वर्चिष इति वा जम्भयन्तोऽहिञ्च
वृकञ्च रक्षांसि च क्षिप्रमस्यद्यावयन्नमीवा
देवाश्वा इति वा देवपत्यो देवानां पत्यस्तासा-
मेषा भवति ॥ १० (४४) ॥ -

“शन्नो^१ भवन्तु वाजिनः”—इति (ऋ० सं० ४, २, २८,
७ । य० वा० सं० ६, १६) । वसिष्ठस्यार्षम् । वाजिनयागे
विनियोगः । ‘देवताता’ एतस्मिन् “देवतातौ” “यज्ञे” “हवेषु”
“वाहानेषु” ‘शम्’ ‘नः’ अस्माकं “सुखाः” ‘भवन्तु’ सन्तु
‘वाजिनः’ । किलक्षणाः ? ‘मितद्रवः’ “सु” क्षिप्रं शोभनं
ये द्रवन्ति, ‘स्वर्काः’ ये “स्वञ्चनाः” शोभनम् षडन्ति,
गच्छन्ति, “स्वर्चनाः” शोभनं वा अर्चनं येषां स्तुतिः,
“स्वर्चिषः वा” येषां शोभना अर्चिषो दीप्तयः त आगच्छन्तु ।

आह्वानेष्वस्माकं 'जम्भयन्तः' । किम् ? इति,—'अहिम्' "च" 'हृकम्' "च" यथास्मानाहन्ति, यच्च हृकस्तस्करो मुष्णाति, 'रक्षांसि' "च" येऽस्मान् रहसि क्षिण्वन्ति, तांश्चास्मत्तः 'जम्भयन्तः' हिंसन्तः 'सनेमि' "क्षिप्रम्" । सामर्थ्यादिह सनेमि—इति क्षिप्रनाम । 'युयवन्' सामर्थ्यात् अपेत्यध्याहृत्य अप-
"यावयन्तु" अपमिश्रयन्त्वित्यर्थः, इष्टञ्च रक्षसां नाशनं न मिश्रणमिति ॥

"देवपत्नयः" वक्तव्याः । ताः पुनः "देवानां पत्नयः" पालयित्वाः पालनीया वा । पत्नीसंयाजेष्वेता इज्यन्त इत्यत-
स्तृतीयसवनभक्तित्वादादित्यं भजन्ते । तदुक्तम्,—"अथैता-
न्यादित्यभक्तीन्यसौ लोकस्तृतीयसवनम्"—इति ॥ १० (४४) ॥

देवानां पत्नीरुशतीरवन्तु नः प्रावन्तु
नस्तुजये वाजसातये । याः पार्थिवासो या
अपामपि व्रते ता नो देवीः सुहवाः शर्म
यच्छत ॥ देवानां पत्य उशत्योऽवन्तु नः प्रावन्तु
नोऽपत्यजननाय वान्नसंसननाय च याः पार्थि-
वासो या अपामपि कर्मणि व्रते ता नो देव्यः
सुहवाः शर्म यच्छन्तु शरणन्तासामेषापरा
भवति ॥ ११ (४५) ॥

"देवानां पत्नीः"—इति (ऋ० सं० ४, २, २८, ७) । प्रति-
क्षत्रस्येयमार्षम् । आग्निमारुते पत्नीसंयाजेषु च विनि-
शोमः । या एता देवपत्न्यो नित्यमस्मत्तो हविरुशन्ति काम-
यन्ते, ता अस्मत्तो हविरुपभुञ्ज्य ततोऽस्मानवन्तु प्रतितर्पयन्तु

धनेन । किञ्च, “प्रावन्तु नस्तुजये” । प्रकर्षेण अवन्तु रक्षन्तु
“अपत्यजननाय” ‘वाजसातये’ च “अन्नसंसननाय” अन्न-
सम्भजनाय “च” । कतमास्ताः ? ‘याः पार्थिवासः’ पृथिव्यां
भवाः, ‘याः अपामपि’ ‘व्रते’ “कर्मणि” वर्षोत्सर्गे व्यापृताः,
सर्वाः ‘सुहवाः’ स्वाह्वानाः अस्माकं ‘यच्छत’ “यच्छन्तु” ददतु
‘शर्म’ “शरणं” गृहं सुखं त्राणं वा ।—इत्येतदाशास्त्रहे ॥

“तासाम् एषा अपरा भवति”—। सा पुनः किमर्थम् ?
सामान्यतः पूर्वस्यामुक्ताः, विशेषतः परस्यामुच्यन्ते, पूर्वयैक
समानार्थविनियोगा ॥ ११ (४५) ॥

उत ग्ना व्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य १ ग्नाय्य-
श्विनी राट् । आ रोदसी वरुणानी शृणोतु
व्यन्तु देवीर्य ऋतुञ्जनीनाम् । अपि च ग्ना
व्यन्तु देवपत्य इन्द्राणीन्द्रस्य पत्यग्नाय्यग्नेः
पत्यश्विन्यश्विनोः पत्नी राट् राजते रोदसी
रुद्रस्य पत्नी वरुणानी च वरुणस्य पत्नी व्यन्तु
देव्यः कामयन्तां य ऋतुः कालो जायानां य
ऋतुः कालो जायानाम् ॥ १२ (४६) ॥

इति द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ १२, ४ ॥

“उत ग्ना व्यन्तु देवपत्नीः”—इति (ऋ० सं ४, २, २८,
८ । अथ० सं० ७, ४, ११, २) । पुरुषैः पीतमग्न्यादिभिः,
‘उत’ “अपि” ‘ग्नाः’ स्त्रियः ‘व्यन्तु’ पिवन्तु एतदाज्यम् ।
कतमाः ? “इन्द्राण्य १ ग्नाय्यश्विनी राट्” । ‘आशृणोतु’ च
च ‘रोदसी’ ‘वरुणानी’ च आभिमुख्येन च स्थित्वा शृणोतु ।

“रोदसी रुद्रस्य पत्नी” । आथर्वणे रोदसीत्यप्रगृह्यं पदम्,
तदपेक्ष्यैकवचनेन भाष्यकारो निराह—“रोदसी रुद्रस्य पत्नी”
इति । “वरुणानी च वरुणस्य पत्नी” । सर्वाः अप्येताः
‘व्यन्तु’ पिवन्तु एतदाज्यम् । “य ऋतुजंमौ^१नाम्” । यः
“कालः” भोजनकालः “जायानाम्” । तस्मिन् काले दीय-
मानम् । कद्यासौ ? भुक्तवत्सु पुरुषेष्विति ॥१२ (४६) ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ सप्तदशाध्यायस्य (द्वादशाध्यायस्य)

तुरीयः पादः ॥ १२ । ४ ॥

जम्बूमार्गाश्रमवासिनो भगवद् गार्चार्यस्य कृतौ

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

सप्तदशोऽध्यायः (द्वादशोऽध्यायः) समाप्तः ॥१२॥

१ २ ३ ४
(अथातोद्यु स्थानावसातिपुस्त्रेहेहजाताप्रा-
५ ६ ७ ८
तयुं जाप्रातर्यजध्वमुषस्तच्चित्रमेताउत्याःसुकिंशु-
९ १० ११ १२ १३
कंष्टषाकपात्यपागूहन्त्वष्टादुहिचेसविताविश्वा-
१४ १५ १६ १७ १८ १९
रूपाणिप्रातर्जितमुदुत्यञ्चिचंशुकन्तेपथस्मथदृदं-
२० २१ २२—२५
विष्णुर्विश्वानरोविश्वानरस्ययेनापावकेतिचतु-
२६ २७ २८ २९ ३०
ष्कंकेश्यग्निंत्वयःकेशिनः पुनरेहिद्यस्मिन्वृत्तेपा-

२१ २२ २३ २४
वीरवीयदिन्द्राग्नीपवित्रवन्तउतनोहियमथर्वा-
२५ २६ २७ २८
थातोद्यु, स्थानादेवगणाद्भागिरःसप्तऋषयस्त्रि-
२९ ३० ३१ ३२ ३३
र्यग्बिलोदेवानाम्भद्रौमांसोयज्ञे नसुगावोऽम-
३४ ३५ ३६
याश्रवशन्नोभवन्तुदेवानांपत्नीरुतग्नाव्यन्विति
षट्चत्वारिंशत् ॥)

इति निरुक्ते (उत्तरषट्के) द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

(दैवतं काण्डं समाप्तम् ।)

इति निरुक्तोत्तरार्द्धः समाप्तः ।

अथ परिशिष्टम् ।

—०००००—

अथ चयोदशाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

अथेमा अतिस्तुतय इत्याचक्षतेऽपि वा
सम्प्रत्यय एव स्यान्माहाभाग्याद्देवतायाः सोऽग्नि-
मेव प्रथममाह त्वमग्ने ह्यभिस्त्वमाशुशुक्षणि-
रिति यथैतस्मिन् सूक्ते न हि त्वदारे निमि-
षश्च नेश इति वरुणस्याथैषेन्द्रस्य ॥ १ ॥

“अथेमा अतिस्तुतय इत्याचक्षते”—इत्येवमादि वक्तुं प्रकृत-
शेषमनुवर्त्तते । किञ्चात्र प्रकृतम् ? स्तुतिलक्ष्या देवतेति—
“यत्काम ऋषिर्यस्यां देवतायामार्थपत्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुक्ते”
—इत्यत्र । ताः स्तुतयः कर्माधिकारनिरताः, स्वकर्माधिका-
रातिक्रमेण स्वगुणातिशयेन च याः, ता उपप्रदर्श्याः, तदर्थं
विशेषतः पुनरधिकारवचनम्—“अथ”—इति । “इमाः” या
वक्ष्यमाणास्ताः “अतिस्तुतयः—इत्याचक्षते” अन्येऽप्याचार्या
एवमेवैताः ‘आचक्षते’ कथयन्ति शिष्येभ्यः अतिस्तुतय एता
इति, प्रसिद्धा हीयमेतासु सञ्ज्ञेत्यभिप्रायः । “अपि वा”
अथवा नैवेतदतिस्तवनम् । किं तर्हि ? “सम्प्रत्यय एव स्यात्”
देवतासमानमेव । किं कारणम् ? न अतिशयो नाम
देवतायाः स्तुतिरस्ति । कस्मात् ? “माहाभाग्याद् देव-
तायाः”—इति, न हि विभूतेरियत्तास्ति, यामतिरिच

स्तुयेत । तदुक्तम्—“ऋची^१धमः”—इति । तथा च “नार्वी-
धिन्द्र^१ प्रतिमानानि देभुः”—इति ॥

नैरुक्तसमयानुवृत्तये अतिस्तुतयः प्रदर्शयन्ते—“सः” इति,
स्तीता असावाचार्यः “अग्निमेव” अधिक्त्य “प्रथममाह” ।
किं कारणम् ? येनैव हि क्रमेण स्तुतयः उपप्रदर्शिताः, तेनै-
वात्र क्रमेणातिस्तुतयो न्यायाः प्रदर्शयितुम्, न ह्यसति
कारणे मुख्यातिक्रमो न्याय्य इति । क ? यथा,—

• “त्वमग्ने द्युभिस्त्वमाशुशुक्षणिः”—इति । यथैतस्मिन्
सूक्ते स्वकर्माधिकारव्यतिरेकेण, अतिशयेन वा स्तुतिः ॥

मध्यस्थाने—“न हि त्वद्वारे निमिषेषु नेशे^१”—इति
(ऋ० सं० २, ७, १०, १) । “वरुणस्य” । “अपो सुम्यक्ष
वरुण भियसु मत्सम्राडृतावोऽनु मा गृभाय । दामेव
वत्सादिमुमुग्ध्यंही^१ न हि त्वद्वारे निमिषेषु नेशे^१ ॥”—
इति (ऋ० सं० २, ७, १०, १) । हे भगवन् ! ‘वरुण !’
‘सम्राट् !’ ‘ऋतवन् !’ यदेतत् ‘अपः’ कर्म किञ्चित्, ‘भियसम्’
भयङ्करमस्मासु ‘अंहः’ पापं यदात्मनः कायकृतम्, तदस्मत्तो
‘दामेव वत्सात्’ ‘विमुमुग्धि’ त्वं प्रमुञ्च । ततश्च तत्प्रमुच्य
‘सुम्यक्ष’ सुष्टु गमय, नाशयेत्यर्थः । कस्मात्पुनरेवं ब्रूमहे ?
इतः,—यस्मात् “न हि त्वद्वारे निमिषेषु नेशे^१” त्वदन्तिकेऽपि
वर्त्तमानस्य दूरेऽपि च यः कश्चित्तस्यापि त्वदन्यो नेशे, त्वमेव
दूरे चान्तिके च ईशिषे इत्यभिप्रायः ॥

“अथ एषा इन्द्रस्य”—॥ १ ॥

यद् द्यावं इन्द्र ते शतं शतं भूमौ^१ रत
स्युः । न त्वा वज्रिन् सहस्रं सूर्या अनु न ज्ञात-
सष्ट रोदसी ॥ यदि त इन्द्र शतं दिवः शतं

भूमयः प्रतिमानानि स्युर्न त्वा वज्जिन् सहस्र-
मपि सूर्या न द्यावापृथिव्यावप्यभ्यन्नवौता-
मित्यथैषादित्यस्य ॥ २ ॥

“यद् द्याव इन्द्र ते शतम्”—इति (ऋ० सं० ६, ५, ८,
५ । सा० सं० छ० आ० ३, २, ४, ६) । पुरुहन्मन आर्षम् ।
बृहती । वैरूपे स्तोत्रियानुरूपे । हे भगवन् ! ‘इन्द्र !’ ‘यत्’
“यदि” ‘ते’ तव ‘शतम्’ ‘द्यावः’ “दिवः” ‘शतं’ च “भूमीः”
“भूमयः” ‘सहस्रं’ च ‘सूर्याः’ ‘रोदसी’ ‘उत’ “अपि” च
समः ते “प्रतिमानानि” उपमानानि ‘स्युः’ भवेयुः, कथञ्चित्,
—तथापि ‘त्वा’ त्वां ‘जातमात्रमपि सर्वाणि अपि तानि
‘नाष्ट’ “नैवाभ्यन्नवोरन्” । किं तर्हि ? त्वमेवैतानि सर्वाणि
अभ्यन्नवोथाः, अतिरिच्य वर्त्तथा इत्यर्थः ॥

“अथ एषा आदित्यस्य”—॥ २ ॥

यदुदञ्चो वृषाकपे गृहमिन्द्राजगन्तन ।
क्वस्य पुल्वघो मृगः कमगञ्जुनयोपनो विश्व-
स्मादिन्द्र उत्तरः ॥ यदुदञ्चो वृषाकपे गृह-
मिन्द्राजगमत क्वस्य पुल्वघो मृगः क्व स बह्वादी
मृगो मृगो माष्टैर्गतिकर्मणः कमगमद्देशं जन-
योपनः सर्वस्माद्य इन्द्र उत्तरस्तमेतद् ब्रूम
आदित्यमथैषादित्यरश्मीनाम् ॥ ३ ॥

“यदुदञ्चो वृषाकपे” इति (ऋ० सं० ८, ४, ४, २) । पङ्क्तिः ।
इन्द्राण्या आर्षम् । वृषास्य षष्ठेऽहर्नि विनियोगः । हे भग-
वन् ! ‘वृषाकपे !’ ‘इन्द्र !’ यदा त्वम् ‘उदञ्चः’ उदञ्चेव वर्त्त-

मानः, प्रदक्षिणं भुवनानि परिगच्छन् 'गृहम्' 'अजगत्तन'
गृहानुप्रवेशे हि व्यवधीयते, व्यवधीयते च भगवानस्तं गच्छ-
त्वादित्यः,—इत्येतस्मात् सामान्यादुच्यते "गृहमिन्द्राजगत्तन"
—इति । तदा त्वयि गृहमुपगते, अदृश्ये निरालोको लोकः
सहसैव विस्मितो ब्रवीति—"क्व १ स्य पुल्लघो मृगः" । 'स्यः'
'सः' । 'पुल्लघः' पुरुशब्दात् पूर्वपदम्, घसेरुत्तरपदम्, क्व सः
"ब्रह्मादी" 'मृगः' ब्रह्मसावत्ति सर्वप्राणिष्ववस्थितः । तदुक्तम्—
'सूर्य्य' आत्मा जगतस्तस्युषस्य—इति (ऋ० सं० १, ८, ७, १,
सा० सं० आर० आ०) । "मृगो मार्ष्टेर्गत्यर्थस्य न ह्यसाववति-
ष्ठते, मार्ष्टेर्व हि मृगः । 'कमगन्' "कं देशमगमत्" गत-
वान् ?—येनास्माकमदृश्यः, स देवो 'जनयोपनः' जनमोहनो
बभूव, उदयास्तमयपरिगमनादादित्यस्य जना मुह्यन्ते,
तत्त्वापरिज्ञानात् । 'विश्वस्मात्' "सर्वस्मात्" जगतः 'यः' त्वम्
'इन्द्र !' 'उत्तरः, "तमेतन्त्वामादित्यम्" एवं "ब्रूमः"—
"यदुदक्षो वृषाकपे"—इति ॥

"अथ एषा आदित्यरश्मीनाम्" पतिस्तुतिः—॥ ३ ॥

वि हि सो॒तो॒र॒रु॒क्ष॒त॒ नेन्द्र॑" दे॒वम॑मं-
सत । यचाम॑दद् वृषाक॑पिर॒र्य्यः॑ पु॒ष्टे॑षु मत्स॑खा
विश्व॑स्मादिन्द्र॒ उत्तरः॑ ॥ व्यरु॑क्षत हि प्रसवाय
न चेन्द्रं॑ देवममंसत यचामाद्यद् वृषाकपिर॒र्य्यं॑
ईश्वरः॑ पु॒ष्टे॑षु पोषे॑षु मत्स॑खा मम सखा मद्-
नसखा॑ ये नः सखाय॑स्तैः सहेति वा सर्व॑स्माद्य
इन्द्र॑ उत्तरस्तमेतद् ब्रूम॑ आदित्यमथै॑षाश्विनोः

“वि हि सोतो रसु चतु” — इति (ऋ० सं० ८, ३, २६, २) ।
 पूर्वयैव समानार्थविनियोगच्छन्दस्का । ‘व्यसृक्षत’ यदादित्यो
 रश्मोनहन्यहनि ‘सोतोः’ सर्वभूत—“प्रसवाय” अभ्यनुज्ञानाय,
 तत्प्रकाशितलोकस्य सर्वकर्मोपपत्तेः । तदा किम् ? इति ।
 तदा ते रश्मयः सर्वकर्मण्यनुगमनात् ‘नेन्द्रं देवममंसत’ त-
 मेवेन्द्रमादित्यं येन विसृष्टाः, तमेतमात्मनो दीपयितारं न
 मन्यन्ते, स्वमहिम्नैव वयं दौष्यामह इति मन्यन्ते । कदा ?
 यदा रश्मिपोषं पुष्यति, ‘पुष्टेषु’ एकीभूतेषु मध्यन्दिने ।
 ‘मत्सखा’ “मम सखा”—इति मन्त्रदृगाह । अथवा सर्व एव
 मन्यते ‘ममायं सखा’—‘ममायं सखा’—इति । अथवा “मदन-
 सखा” इर्षसखेत्यर्थः, अथवा “ये नः सखायः” रश्मयः “तैः
 सहेति” । ‘विश्वस्मात्’—इति, उक्तार्थः ॥

“अथैषा वाचः प्रवल्हिता इव”—॥ ४ ॥

सृण्ये^१ व जर्भरौ^२ तुर्फरी^३ त्व नैतोशेव^४ तुर्फरी^५
 पर्फरीका^६ । उद न्यजेव^७ जेमना मदे रू ता मे^८
 जराय्वजरं^९ मरायु^{१०} ॥ सृण्ये वेति द्विविधा
 सृणिर्भवति भर्त्ता च हन्ता च तथाश्विनौ चापि
 भर्त्तारौ जर्भरौ भर्त्तारौ वित्यर्थस्तुर्फरी^१
 हन्तारौ । नैतोशेव^४ तुर्फरी^५ पर्फरीका^६ ।
 नितोशस्यापत्यं नैतोशं नैतोशेव तुर्फरी^५ क्षिप्र-
 हन्तारौ । उदन्यजेव^७ जेमना मदे रू । उद-
 न्यजेवेत्युदकजे इव रत्ने सामुद्रे चान्द्रमसीति
 वा जेमने जयमने^१ । जेमना मदे रू । ता

मे ज॒राय॒वज॒रं म॒रायु॑ । एतज्ज॒रायुजं शरी॑रं
शर॒दम॒जीर्णमथै॑षा सोम॒स्य ॥ ५ ॥

तर॒त्स म॒न्दौ धा॑वति धा॒रा सु॒तस्यान्ध॑सः ।
तर॒त्स म॒न्दौ धा॑वति ॥ तरति स पापं सव
म॒न्दौ यः स्तौ॑ति धा॒वति गच्छ॑य्य॒र्द्धीकृ॑तिं धा॒रा
सु॒तस्यान्ध॑सः । धार॒याभिषु॑तस्य सोमस्य मन्त्र-
पू॒तस्य वा॒चा सु॒तस्याथै॑षा यज्ञ॒स्य ॥ ६ ॥

च॒त्वारि॒ शृङ्गा॒ चयो॑ अस्य पा॒दा द्वे
शी॒षं स॒प्त ह॒स्तासो॑ अस्य । त्रि॒धा ब॒द्धो वृ॑ष॒भो
रो॑र॒वौति॑ म॒हो दे॒वो म॒र्त्या॑ आ॒विवेश॑ ॥
चत्वारि शृङ्गेति वेदा वा एत उक्तास्त्रयो अस्य
पादा इति सवनानि त्रीणि द्वे शीषे प्रायणीयो-
दयनीये सप्त हस्तासः सप्त छन्दांसि त्रिधा
बद्धस्त्रेधा बद्धो मन्त्रब्राह्मणकल्पे वृषभो रोरवौति
रोरवणामस्य सवनक्रमेण ऋग्भिर्यजुभिः साम-
भिर्यदेन ऋग्भिः शंसन्ति यजुभिर्यजन्ति सामभिः
स्तुवन्ति महो देव इत्येष हि महान् देवो
यद्यज्ञो मर्त्या आविवेशेत्येष हि मनुष्यानावि-
शति यजनाय तस्योत्तराभूयसे निर्वचनाय
॥ ७ ॥

स्वयन्तो नापे'क्षन्त आ द्यां रो'हन्ति
 रोद'सी । यज्ञं ये विश्वतो'धारं सुविद्वांसो
 वितेनिरे ॥ स्वर्गच्छन्त ईजाना वा नेक्षन्ते तेऽसु-
 मेव लोकं गतवन्तमिच्छन्तमिति । आ द्यां
 रोहन्ति रोद'सी । यज्ञं ये विश्वतोधारं सर्व-
 तोधारं सुविद्वांसो वितेनिर इत्यथैषा वाचः
 प्रबल्हितेव ॥ ८ ॥

चत्वारि वाक् परिमिता पदानि तानि
 विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः । गुहा चीणि
 निहितानि नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या
 वदन्ति ॥ चत्वारि वाचः परिमितानि पदानि
 तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मेधाविनो गुहायां चीणि
 निहितानि नार्थं वेदयन्ते गुहा गूहतेस्तुरीयं
 त्वरतेः कतमानि तानि चत्वारि पदान्योङ्कारो
 महाव्याहृतयश्चेत्यार्थं नामाख्याते चोपसर्गनि-
 पाताश्चेति वैयाकरणा मन्त्रः कल्पो ब्राह्मणं
 चतुर्थी व्यावहारिकीति याञ्जिका ऋचो यजूषि
 सामानि चतुर्थी व्यावहारिकीति नैरुक्ताः
 सर्पाणां वाग्वयसां च्छुद्रस्य सरीसृपस्य चतुर्थी
 व्यावहारिकीत्येके पशुषु, त्वणवेषु, ऋगेषु-

त्मनि चेत्वात्मप्रवादा अथापि ब्राह्मणं भवति सा
 वै वाक् सृष्टा चतुर्धा व्यभवदेष्वेव लोकेषु,
 त्रीणि पशुषु, तुरीयं या पृथिव्यां साग्नौ सा
 रथन्तरे यान्तरिक्षे सा वायौ सा वामदेव्ये या
 दिवि सादित्ये सा वृहति सा स्तनयित्नावथ पशुषु
 ततो या वागत्यरिच्यत तां ब्राह्मणेष्वद्भुस्त-
 स्माद् ब्राह्मणा उभयो वाचं वदन्ति या च
 देवानां या च मनुष्याणामित्यथैषाच्चरस्य ॥६॥

“चत्वारि वाक्परिमिता पदानि”—इति (ऋ० सं० २, ३,
 २२, ५ । अथ० सं० ६, २५, २७ । २६, १) । दीर्घतमस
 आर्षम् । वाग्देवते पशौ विनियोगः । प्रवलहितेत्यनभिव्यक्ति-
 विशिष्टो वाक्यार्थः । ‘चत्वारि’ ‘वाक्परिमिता’ “वाचः परि-
 मितानि” ‘पदानि’ न पञ्चमं पदमस्ति । ‘तानि’ पुनः
 ‘ब्राह्मणा विदुः’ । किं सर्वे ? न,—‘ये मनीषिणः’ “मेधा-
 विन” । तेषाञ्च पुनः पदानां ‘गुह्यै’ “गुहायां” ‘त्रीणि’
 ‘निहिता’ “निहितानि” ‘नेङ्गयन्ति’ “नार्थं वेदयन्ते” न
 प्रख्यापयन्ति, ‘तुरीयं’ चतुर्थभागम्, एकपदं ‘मनुष्याः’
 परिज्ञानार्थं ‘वदन्ति’ ॥ “तुरीयन्त्वरतेः” तद्धि त्वरित-
 मिव निर्गतं भवति त्रिभ्यः । “कतमानि तानि चत्वारि
 पदानि ?”—इति विचार्यः प्रश्नः । तत्र तावत्, “नामाख्याते
 चोपसर्गनिपाताश्चेति वैयाकरणाः” मन्यन्ते । तत्राऽप्रसिद्धा-
 र्थत्वादाख्यातोपसर्गनिपातपदानि अर्थं न वेदयन्ते,
 नामानि तु प्रसिद्धतरार्थत्वाद् गवाश्वादीन् वेदयन्त्यर्थान् ।

एवं “मन्त्रः कल्पो ब्राह्मणं चतुर्थी व्यावहारिकीति याज्ञिकाः”
 अत्रापि व्यावहारिक्येव तु वेदयत्यर्थम् । “ऋचो यजूषि
 सामानि, चतुर्थी व्यावहारिकीति नैरुक्ताः” अत्रापि व्यावहा-
 रिक्येव वेदयते । “सर्पाणां वाक्, वयसाम्, क्षुद्रस्य सरोरुपस्य,
 चतुर्थी व्यावहारिकीत्येके” सर्पादीनामित्यधिभूतविदः ।
 अत्रापि व्यावहारिक्येव वेदयते, नेतराः । “पशुषु तूणवे
 घृतेष्व्वात्मनि चेत्यात्मप्रवादाः” । आत्मानं ये प्रवदन्ति आचा-
 र्यास्ते आत्मप्रवादाः । “ब्राह्मणमपि च भवति” एतस्मिन्नर्थे,
 —“सा वै वाक् सृष्टा चतुर्धा व्यभवत्”—इत्येवमादि ।
 तदेतदभिव्यक्तार्थमेव । “ततो या वाग्व्यरिच्यत, तां ब्राह्मणे
 न्यदधुः” निहितवन्तः, “तस्माद् ब्राह्मणा उभयीं वाचं वदन्ति,
 —या च देवानां, या च मनुष्याणाम्” लौकिकी वैदिकी
 चेत्यर्थः ॥

“अथ” पुनः ‘एषा’ “अक्षरस्य” अक्षरस्तुतिः प्रतिलिङ्घि-
 तेव ॥ ६ ॥

ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्यस्त्रिन्देवा
 अधि विश्वे निषेदुः । यस्तन्न वेद किमृचा
 करिष्यति य इत्तद्विदुस्त इमे समासते ॥ ऋचो
 अक्षरे परमे व्यवने यस्त्रिन्देवा अधिनिषस्याः
 सर्वे यस्तन्न वेद किं स ऋचा करिष्यति य इत्त-
 दिदुस्त इमे समासत इति विदुष उपदिशति
 इतमत्तदेतदक्षरमोमित्येषा वागिति शाक-
 पूर्णिकर्तृ चक्षुः अक्षरे परमे व्यवने धीयन्ते नाना-

देवतेषु च मन्त्रेष्वेतद् वा एतदक्षरं यत्सर्वा-
न्त्रयीं विद्यां प्रतिप्रतीति च ब्राह्मणम् ॥१०॥

“ऋचो अक्षरे परमे”—इति (ऋ० सं० २, ३, २१, ४ ।
अथ० सं० ८, २८, ८) । दीर्घतमस आर्षम् । अस्या निर्वचनत्रयं
अधिदैवाधियज्ञाध्यात्मविकल्पेन ॐकार आदित्य आत्मा चेति ।
तत्र तावच्छाकपूणिपक्षमाश्रित्याधियज्ञगतमुच्यते ।—

“कतमत् तदक्षरम्” ? “ॐ”—“इत्येषा वाक्”—“इति
शाकपूणेः” अभिप्रायः ॐकारमृते न ह्यर्चयन्ति । तस्याः
‘अक्षरे’ ‘परमे’ ‘व्योमन्’ व्योम—विविधमस्मिन् शब्दजात-
मोतमिति व्योम तस्मिन्, तिसृषु मात्रासु अकारोकारम-
कारलक्षणासूपशान्तासु यदवशिष्यते, तदक्षरं परमं व्योम,
शब्दसामान्यमभिव्यक्तमित्यभिप्रायः । “यस्मिन् देवा अधि-
निषणाः सर्वे” । ऋगादिषु ये देवाः, ते मन्त्रद्वारेणाऽक्षरे
निषणाः, तस्य शब्दकारणत्वात् । अथवा, प्रथमायां मात्रायां
पृथिवी, अग्निः, ऋग्वेदः, पृथिवीलोकनिवासिन इत्येव,
द्वितीयायां मात्रायाम्, अन्तरिक्षम्, वायुः, यजूंषि, तस्यलोकनि-
वासिनो जना इति, तृतीयायां मात्रायां द्यौः, आदित्यः, सा-
मानि, तस्यलोकनिवासिनो जना इति । विज्ञायते हि—“ॐकार
एवेदं सर्वम्”—इति । ‘यस्तन्न वेद’ अनया विभूत्याक्षरम्,
‘किम्’ असौ ‘ऋचा’ ऋगादिभिर्मन्त्रैः ‘करिष्यति’ ? यस्तन्ना-
क्षरात्मना पश्यति । “य इत्तद्दिदुस्त इमे समासते—इति
विदुष उपदिशति” । ते हि तत्परिज्ञानात्ताद्भाव्यमुपगताः
प्रणवविग्रहमात्मानमनुप्रविश्य समीकृता निर्वाप्ति शान्ता-
र्चिष इवानलाः इति ॥ १० ॥

आदित्य इति पुनः शाकपूणेरेषर्गुभवति

यदेनमर्चन्ति प्रत्यृचः सर्वाणि भूतानि तस्य
यदन्यन्मन्त्रेभ्यस्तदक्षरं भवति रश्मयोऽत्र देवा
उच्यन्ते य एतस्मिन्नधिनिषणा इत्यधिदैवत-
मथाध्यात्मं शरीरमत्र ऋगुच्यते यदेनेनार्चन्ति
प्रत्यृचः सर्वाणीन्द्रियाणि तस्य यदविनाशिधर्मं
तदक्षरं भवतीन्द्रियाण्यत्र देवा उच्यन्ते यान्य-
स्मिन्नधिनिषणानीत्यात्मप्रवादाः ॥ ११ ॥

“आदित्य इति पुत्रः शाकपूषेः एष ऋग्भवति” — इति,
मण्डलमभिप्रेतम् ! “यदेनमर्चन्ति” यस्मादेनमर्चन्ति,
तस्मादृक् । “तस्य” “यदन्यत्” “मन्त्रेभ्यः” मण्डलगतेभ्यो-
ऽवयवेभ्यः, “तत्” परम् “अक्षरं” व्यवनम्, तत्र सर्वमोत-
मिति, “य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्ययः पुरुषो दृश्यते” — इति
(तै० आ० १०, १३) श्रुतेः । “रश्मयोऽत्र देवा उच्यन्ते, य एतस्मि-
न्नधिनिषणा इति” । यस्तन्मण्डलमक्षरात्मना न वेद, किं स
ऋचा आदित्येन मण्डलात्मना करिष्यति ? नासौ यथाव-
दादित्यं वेदेत्यर्थः । “य इत्तद्विदुस्त इमे समासते” — इति
व्याख्यातम् (४२३ पृ० २१ पं०) ॥

आत्मेत्यात्मप्रवादाः । अयमृग्भवति शरीरमिति ।
“इन्द्रियाण्यत्र देवा उच्यन्ते” तानि हि विषयेषु व्योतयन्त
इति देवाः । “तस्य यदविनाशिधर्मं” चेतनासतत्वमात्रवि-
ज्ञानम्, “तत्” परमम् “अक्षरं” व्यवनम् । यत्तदक्षरं न वेद,
किमसौ ऋचा शरीरेण करिष्यति ? न तस्य जीवितेनार्थः ।
“य इत्तद्विदुः” — इति व्याख्यातम् (४२३ पृ० २१ पं०) ॥ ११ ॥

अक्षरं न क्षरति न क्षीयते वाक्षयो भवति
वाचोऽक्ष इति वाक्षो यानस्याञ्जनात्तत्प्रक-
तीतरद्वर्त्तनसामान्यादित्ययमन्त्रार्थचिन्ताभ्युहोऽ-
भ्युल्होऽपि श्रुतितोऽपि तर्कतो न तु पृथक्त्वेन
मन्त्रा निर्वक्तव्याः प्रकरणश एव तु निर्वक्तव्या
न ह्येषु प्रत्यक्षमस्यनृषेरतपसो वा पारोवर्य-
वित्सु तु खलु वेदितेषु भूयोविद्यः प्रशस्यो भव-
तीत्युक्तं पुरस्तान्मनुष्या वा ऋषिषूत्क्रामत्सु
देवान्भुवन् को न ऋषिर्भविष्यतीति तेभ्य एतं
तर्कषु प्रायच्छन् मन्त्रार्थचिन्ताभ्युहमभ्यु-
ल्हं तस्माद्यदेवं किञ्चानूचानोऽभ्युहृत्यार्पन्तद्भ-
वति ॥ १२ ॥

“अक्षरम्” कस्मात् ? तद्धि “न क्षरति” नान्यथाभाव-
मापद्यते । अथवा “न क्षीयते” न कदाचिदप्यामूलतो विन-
श्यति । अथवा “वाक्क्षयो भवति” नादो हि वर्णलक्षणायां
वाचो निवासः । “वाचोऽक्षः—इति वा” अक्षरो ह्यक्ष इवानु-
प्रविश्य व्यञ्जनानि धारयति ॥

अथ “अक्षः” कस्मात् ? उच्यते,—“यानस्य” यानाक्षः
तावत् “समञ्जनात्” नित्यमसौ म्रक्ष्यते तैलादिना, “तत्रक-
तीतरत्” स्वराख्यमक्षरम्, “वर्त्तनसामान्यात्” स्वरमधिरू-
ढानि व्यञ्जनानि वर्त्तन्ते । “इति” परिसमाप्त्यर्थ इतिकरणः,
उपप्रदर्शनार्थो वान्तस्य ॥

एवमर्थं “मन्त्रार्थचिन्ताभ्यूहोऽभ्यूहः” मन्त्रार्थचिन्ताना-
मभ्यूहो मन्त्रार्थचिन्ताभ्यूहः, वितर्कितः, शक्यते एतावता
मन्त्रार्थोऽभ्यूहितुमिति । पुनः अयम् “अपि श्रुतितः”—“अपि
तर्कितः” श्रुतिभ्यो ब्राह्मणेभ्यो निगमशेषेभ्यश्चोक्तीतार्थाभिधा-
नसामर्थ्येभ्यो वाक्यार्थसामर्थ्यात् तस्योपरि पर्यायास्तर्को-
ऽभ्यूहो लक्षणन्याय इति । यद्यप्ययमभ्यूहः, तथापि “न तु
पृथक्त्वेन मन्त्रा निर्वक्तव्याः” । कुतः पृथक्त्वेन ? प्रकरणात् ।
किं तर्हि ? “प्रकरणश एव तु निर्वक्तव्याः” । तान्येतानि प्रकर-
णानि मन्त्राणां याज्ञं दैवतमध्यात्ममितिहासानुप्रवेश इति ।
किं कारणम् ? “स ह्येषु” मन्त्रेषु “प्रत्यक्षम्” अर्थदर्शनम्
“अस्ति” । किं नास्त्येव ? न नास्ति । किं तर्हि ? “अनृषेः
अतपसो वा”—इति, तस्येदानीमपि स्याद्य ऋषिस्तपस्वी
च, निर्दग्धकल्पापयोस्तयोः प्रतिबन्धकाभावाद् यथावदर्थं
मन्त्राणां पश्यतः । येऽन्ये पुनरौपदेशिकाः, तानधिकृत्योच्यते
—“पारोवर्यविदुस्तु तु खलु वेदितृषु भूयोविद्यः प्रशस्यो भवति
—इत्युक्तं पुरस्तात्”—इति । य एतेषु उपदेशतः पारोवर्येण
परोवरभावेन मन्त्रार्थान् प्रतिपद्यन्ते, ते पारोवर्यविदः, तेषु
यः कश्चिद्भूयोविद्यः बहुश्रुतो भवति, स एव मन्त्रार्थपरिज्ञाने
प्रशस्यो भवति । मन्त्रार्थ एव स्वयं विद्यावस्थानभावेन विश्व-
म्भूतो लोकव्यवहारभावेन च विप्रकीर्णो विजृम्भत इति
तमबहुश्रुतो नालमुपेक्षितुमिति,—युक्तं यत्तत्परिज्ञान-
नयोगे भूयोविद्यः प्रशस्यत इति । पुरस्तादपि चैतदुक्तम्, इह
तु प्रसङ्गादुच्यते ॥

अतः परमागमविशुद्धये प्रक्षीति ।—“मनुष्या वा ऋषिषु
उत् क्रामन्तु देवान्नुवन्”—इति । पूर्वमपि हि “साक्षात्कृत-
धर्माण ऋषयो बभूवुः”—इत्युक्तम्, इह तु मन्त्रार्थाभ्युपप्रदर्श-

नार्थमिति विशिष्यते—“मनुष्या वा ऋषिषूत्क्रामत्सु, देवान्ब्रुवन् को न ऋषिर्भविष्यति”—इति । एवमादिपुराकल्प-
रूपोऽर्थविदः शास्त्रावतारस्तुतये, तेभ्यः “एतं मन्त्रार्थचिन्ता-
भ्यूहमभ्यूहं प्रायच्छन्” ते देवाः एतं समस्तार्थमूहमपि
भवन्तोऽनेन मन्त्रार्थान् शक्यन्तेऽभ्यूहितुमिति । यस्मादेत-
देवं “तस्मात्” अस्मिन् सूक्ते निरुक्तशास्त्रे यः “अनूचानः”
विद्वान्, यदेव किञ्चिन्मन्त्रार्थेषु “अभ्यूहति” “आर्षं तत्
भवति” तथैव तद्वषयोऽभ्यूहितवन्त इत्यभिप्रायः ॥ १२ ॥

हृदा तदृषु मनसो जवेषु यद् ब्राह्मणाः
संयजन्ते सखायः । अत्राह त्वं विज-
हुर्वेद्याभिरोहब्रह्माणो विचरन्त्युत्वे ॥ हृदा
तदृषु मनसाम्प्रजवेषु यद् ब्राह्मणाः संयजन्ते
समानख्याना ऋत्विजोऽत्राह त्वं विजहुर्वेद्या-
भिर्वेदितव्याभिः प्रवृत्तिभिरोहब्रह्माण ऊह-
ब्रह्माण ऊह एषां ब्रह्मेति वा सेयं विद्या श्रुति-
मतिबुद्धिस्तस्यास्तपसा पारमौष्ठितव्यं तदिद-
मायुरिच्छता न निर्वक्तव्यं तस्माच्छन्दःसु शेषा
उपेक्षितव्या अथागमो यां यां देवतां निराह
तस्यास्तस्यास्ताद्भाव्यमनुभवत्यनुभवति ॥ १३ ॥

न तत् स्वमनीषिकयोच्यते, मन्त्रार्थोऽप्येतस्मिन् विषये
बृहस्पतिना दृष्टो ब्रह्म वा स्वयं प्राह । तद्यथा,—

“हृदा तदृषु”—इति (ऋ० सं० ८, २, २४, ३। १०, ६,

३. ८) । 'हृदा' हृदयेन बुद्ध्या, 'तष्टेषु' सूक्ष्मतामापादितेषु अचिन्त्याध्यात्मादिषु विद्वद्भिः, 'मनसो जवेषु, "मनसां" "प्रजवेषु" ये प्रजवाः प्रगमाः न साक्षात्ते दृश्यन्ते, तेष्वर्थेषु स्वर्गापूर्वदेवतादिषु 'ब्राह्मणाः' अधिगतमन्त्रार्थतत्त्वाः विचारयन्तः,—किमत्र तत्त्व' किं वा अतत्त्वमिति, प्रवचनेन ततः 'संयजन्ते' परस्परेण संपूजयन्ति । कतमे ते ? इति,— 'सखायः' "समानख्यानाः ऋत्विजः" ते हि प्रयोगे अभियुक्तत्वादतितरां विद्वांसः । तेषु किम् ? इति,— "अत्राह" त्वम्"—इति । 'अत्र' तत्र तेषु अर्थेषु सूक्ष्मेषु 'विजहुः' तत्त्वजुः, 'त्वम्' एकम् त्यक्तवन्तः । मन्त्रार्थव्याख्याने कमविद्वांसं के न तत्त्वजुः ? 'वेद्याभिः' "वेदितव्याभिः" "प्रवृत्तिभिः" न हि तासां मनोवृत्तीनामन्तोऽस्ति, यासु प्रतिभानवतामपि मनोवृत्तयो न प्रवर्तन्ते, अतस्ता वेदितव्या एव भवन्त्यविद्वद्भिः । ये पुनः 'ओहब्रह्माणः' ! इदं निरुक्तशास्त्रम् ऊहब्रह्म, येषामस्ति ते शब्दार्थसङ्घटेष्वप्रतिबध्यमाना अतिक्रम्य अविद्वांसं 'वि' विशेषतः सर्वत्रैव प्रतिपूज्यमानाः 'चरन्ति 'त्वे' एके इत्यर्थः ॥

एवमेतस्मिन्मन्त्रे अस्या उद्गाहितार्थानिवोद्दिश्य मन्त्रार्थचिन्ताभ्युद्देश्य ब्रह्मत्व' श्रूयते । तस्मादिदमपि निरुक्तशास्त्रं ब्रह्मैव वेद इत्यर्थः ॥

इदानीमुपसंहरति— "सैयं विद्या"—इति । श्रुतिमतीत्याद्यर्थमेवैका विद्या बुद्धिं वर्धति, ज्यायसी सर्वाभ्यो विद्याभ्यो महानिष तर्कः । "तस्याः तपसा पारमौषितव्यम्" गन्तुमिति वाक्यशेषः । पदवाक्यप्रमाणविदा ब्राह्मणेन यस्माद्देवो विधिनिषेधप्रतिप्रसर्वा नियमपरिसङ्ख्यापुनर्वचनपरा-र्थवादगहनः, अर्थवादाच्च यथाश्रुतप्रमाणाद्दिणो विदुषोऽपि

परमभ्रान्तहेतवः, तस्मात् परमदुर्विज्ञानवेदनीयत्वात् वेद-
वाक्यानामिमां विद्यामन्तरेण सम्यगर्थावगमो न भवति ।
अतोऽस्या अखिलपुरुषार्थोपकारप्रवृत्ताया अन्तरेण तपःपार-
गमनं नास्तीत्यत इदमुक्तमाचार्येण,—“तस्यास्तपसा पार-
गमोऽपि तव्यम्” इति, अयमभ्युपायः तस्याः पारगमने ।
“तदिदम्” अतपस्विना सर्वथापि “आयुरिच्छता” निरुक्त-
शास्त्रं “न निर्वक्तव्यम्” अतपस्वी ह्यागमवान् अपि मलिना-
न्तःकरणत्वान्न शक्नुयात्, ततोऽस्यायुश्छिद्येत, तपस्विनापि
च निर्ब्रुवता “तस्मात्” “छन्दःसु” शाखान्तरेषु निगमोदाह-
रणानामाकाङ्क्षित्वनिराकाङ्क्षायै “शेषाः” वाक्यशेषाः, पादा-
र्द्धादिलक्षणाः उपेक्षितव्याः ॥ १३ ॥

इति ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ अष्टादशाध्यायस्य

(त्रयोदशाध्यायस्य) प्रथमः पादः ॥ १३ । १॥

जम्बूमार्गाश्रमवासिनो भगवद्गर्गाचार्यस्य कृतौ

ऋज्वर्थायां निरुक्तवृत्तौ

अष्टादशाध्यायः (त्रयोदशाध्यायः) समाप्तः ॥ १३ ॥

इति सपादसप्तदशाध्यायी ऋज्वर्था नाम

निरुक्तवृत्तिः समाप्ता ॥

व्याख्यातं दैवतं यज्ञाङ्गञ्चेत्यादि ॥

—

१ २ ३ ४ ५
(अथेमायद्यावोयदुदञ्चोविहिसोतोःस्यथे-

६ ७ ८ ९ १०
वतरत्सचत्वारिंशद्गास्यन्तश्चत्वारिवायुचो

११ १२ १३
 अक्षर आदित्य इत्यक्षरन्तक्षरतिहृदातष्टेषु,
 चयोदश ॥)

इति निरुक्ते चयोऽदशाध्यायः समाप्तः ॥१३॥

(अतिस्तुति-प्रकरणं समाप्तम्) ।

इति निरुक्ते प्रथमं परिशिष्टं समाप्तम् ॥१॥

—
 अथ चतुर्दशाध्यायः । *

अथवा त्रयोदशस्यैव द्वितीयादिस्त्रिपादी ।

तत्रायः, द्वितीयपादः ।

व्याख्यातं दैवतं यच्चाङ्गं चाथात ऊर्ध्व-
 मार्गगतिं व्याख्यास्यामः सूर्य्य आत्मेत्युदितस्य
 हि कर्मद्रष्टाऽथैतदनुप्रवदन्यथैतं महान्त-
 मात्मानमेषर्गणः प्रवदन्तीन्द्रं मित्रं वरुण-
 मग्निमाहुरित्यथैत्र महानात्मात्मजिज्ञासया-
 त्मानं प्रोवाचाग्निरस्मि जन्मना जातवेदा अह-
 मस्मि प्रथमजा इत्येताभ्याम् ॥ १ (१४) ॥१॥

अग्निरस्मि जन्मना जातवेदा घृतं मे
 चक्षु रसृतम् आसन् । अर्कस्त्रिधातू रजसो
 विमानोऽजसो घर्मो हविरस्मि नाम ॥ अह-
 मस्मि प्रथमजा षट् तस्य पूर्वन्देवेभ्यो अस्त-

तस्य नाम । यो मा ददाति स इदेव मावद्दह-
मन्मन्मदन्तमद्भि ॥ इति स ह ज्ञात्वा
प्रादुर्बभूवैवं तं व्याजहारा यं तमात्मानमध्या-
त्मजलन्तिकमन्यस्मा आ चचक्षेति ॥ २
(१५) ॥ २ ॥

अपश्यं गोपामनिपद्यमानमा च परा
च पथिभिश्चरन्तम् । स सध्रीचीः स विषूची-
र्वसान आवरीवर्त्ति भुवनेष्वन्तः ॥ आवरी-
वर्त्ति भुवनेष्वन्तरित्यथैष महानात्मा सत्त्व-
कक्ष्यस्तत्परं तद् ब्रह्म तत् सत्यं तत् सलिलं
तदव्यक्तं तदस्पर्शं तदरूपं तदरसं तदगन्धं तद-
मृतं तच्छुक्तं तन्निष्ठो भूतात्मा सैषा भूतप्र-
कृतिरित्येके तत् क्षेत्रं तज्ज्ञानात् क्षेत्रज्ञ-
मनुप्राप्य निरात्मकमथैष महानात्मा विविधो
भवति सत्त्वं रजस्तम इति सत्त्वं तु मध्ये
विशुद्धं तिष्ठत्यभितो रजस्तमसौ रजः इति
कामद्वेषस्तम इत्यविज्ञातस्य विशुध्यतो विभूतिं
कुर्वतः क्षेत्रज्ञपृथक्त्वाय कल्पते परिभातिलिङ्गो
महानात्मा तमोलिङ्गो विद्या प्रकाशलिङ्गस्त-
मोऽपि निश्चयलिङ्ग आकाशः ॥ ३ (१६) ३ ॥

आकाशगुणः शब्द आकाशाद्वायुर्द्विगुणः
 स्पर्शेन वायोऽर्धोऽतिस्त्रिगुणं रूपेण ज्योतिष
 आपञ्चतुर्गुणा रसेनाद्भ्यः पृथिवी पञ्चगुणा
 गन्धेन पृथिव्या भूतग्रामस्थावरजङ्गमास्तदेत-
 द्दह्युगसहस्रं जागर्ति तस्यान्ते सुषुप्तान्जङ्गानि
 प्रत्याहरति भूतग्रामाः पृथिवीमपि यन्ति
 पृथिव्यप आपो ज्योतिषं ज्योतिर्वायुं वायुरा-
 काशमाकाशो मनो मनो विद्यां विद्या महान्त-
 मात्मानं महानात्मा प्रतिभां प्रतिभा प्रकृतिं सा
 स्वपिति युगसहस्रं रात्रिस्तावेतावहोरात्राव-
 जस्रं परिवर्त्तते स कालस्तदेतदहर्भवति युग-
 सहस्रपर्यन्तमहर्हद् ब्रह्मणो विदुः रात्रिं युग-
 सहस्रान्तां तेऽहोरात्रविदो जना इति ॥ ४

(१७) ॥ ४ ॥

तं परिवर्त्तमानमन्योऽनुप्रवर्त्तते स्रष्टा
 द्रष्टा विभक्तातिमात्रोऽहमिति गम्यते स
 मिथ्यादर्शनेदम्भावकं महाभूतेषु चिरोखाका-
 शाद्वायोः प्राणाः चक्षुश्च वक्तारञ्च तेजसोऽद्भ्यः
 स्नेहं पृथिव्या मूर्तिः पार्थिवांस्त्वष्टी गुणान्
 विद्यात् त्रीन्मातृतस्त्रीन् पितृतोऽस्थिज्ञायुम-

ज्ज्ञानः पितृतस्त्वङ्मांसशोणितानि मातृतोऽन्नं
पानमित्यष्टौ सोऽयं पुरुषः सर्वमयः सर्वज्ञा-
नोऽपि क्लृप्तः ॥ ५ (१८) ॥ ५ ॥

स यद्यनुरुध्यते तद्भवति यदि धर्मोऽनुरुध्यते
तद्देवो भवति यदि ज्ञानमनुरुध्यते तदमृतो
भवति यदि काममनुरुध्यते संच्यवत इमां योनिं
सन्दध्यात् तदिदमत्र मतं श्लेषा रेतसः
सम्भवति श्लेषाणो रसो रसाच्छोणितं शोणि-
तान्मांसं मांसान्मेदो मेदसः स्त्रावा स्त्राव् नोऽस्थौ-
न्यस्थिभ्यो मज्जा मज्जातो रेतस्तदिदं योनौ
रेतः सित्तं पुरुषः सम्भवति शुक्रातिरेके
पुमान् भवति शोणिततिरेके स्त्री भवति
द्वाभ्यां समेन नपुंसको भवति शुक्रेण
भिन्नेन यमो भवति शुक्रशोणितसंयो-
गान्मातृपितृसंयोगाच्च तत् कथमिदं शरीरं
परं संयम्यते सौम्यो भवत्येकरात्रोषितं कललं
भवति पञ्चरात्राद् बुद्बुदाः सप्तरात्रात् पेशी
द्विसप्तरात्राद्बुद्बुदः पञ्चविंशतिरात्रः स्वस्थितो
घनो भवति मासमात्रात्कठिनो भवति द्विमा-
साभ्यन्तरे शिरः सम्पद्यते मासत्रयेण ग्रौवा-

व्यादेशो मासचतुष्केण त्वग्व्यादेशः पञ्चमे
मासे नखरोमव्यादेशः षष्ठे मुखनासिकाक्षि-
श्रोत्रं च सम्भवति सप्तमे चलनसमर्थो भवत्य-
ष्टमे बुध्याध्यवस्यति नवमे सर्वाङ्गसम्पूर्णो
भवति । मृतश्चाहं पुनर्जातो जातश्चाहं पुन-
र्जितः । नाना योनिसहस्राणि मयोषितानि
यानि वै । आहारा विविधा भुक्ताः पीता
मानाविधा स्तनाः । मातरो विविधा दृष्टाः
पितरः सुहृदस्तथा । अवाङ्मुख पीड्यमानो
जन्तुश्चैव समन्वितः । साङ्ख्ययोगं सम-
भ्यस्येत् पुरुषं वा पञ्चविंशकमिति ततश्च
दशमे मासे प्रजायते जातश्च वायुना स्पृष्टो न
स्मरति जन्ममरणोऽन्ते च शुभाशुभं कर्मैतच्छ-
रीरस्य प्रामाण्यम् ॥ ६ (१६) ६ ॥

अष्टोत्तरं सन्धिशतमष्टाकपालं शिरः
सम्पद्यते षोडश वपापलानि नव स्नायुशतानि
सप्तशतं पुरुषस्य मर्मणामर्द्धचतस्रो रोमाणि
कोट्यो हृदयं द्वादशकपालानि द्वादशकपालानि
जिह्वा दृषण्यौ द्वादशसुपर्णौ तथोपस्थगुदपायु-
तम्बू तपुरीषं कस्मादाहारपानसिक्तत्वाद्यु-

पचितकर्माणावन्योन्यं जयेते इति तं विद्या-
 कर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च महत्यज्ञान-
 तमसि मग्नौ जरामरणक्षुत्पिपासाशोकक्रोध-
 लोभमोहमदभयमत्सरहर्षविषादेर्ष्यासूयात्म-
 कैर्द्वन्द्वैरभिभयमानः सोऽस्मादाजवञ्जुषीभा-
 श्वानां तन्निमुच्यते सोऽस्मापान्नं महामूमिकाव-
 च्छरीरान्निमेषमात्रैः प्रक्रम्य प्रकृतिरधिपरीत्य
 तैजसं शरीरं कृत्वा कर्मणोऽनुरूपं फलमनु-
 भूय तस्य सङ्क्षये पुनरिमंल्लोकं प्रतिपद्यते ॥
 ॥ ७ (२०) ॥ ७ ॥

अथ ये हिंसामाश्रित्य विद्यासुत्सृज्य
 महत्तपस्तेपिरे चिरेण वेदोक्तानि वा कर्माणि
 कुर्वन्ति ते धूममभिसम्भवन्ति धूमाद्राचिं रात्रे-
 रपक्षीय-माणपक्षमपक्षीयमाणपक्षाद्दक्षिणायनं
 दक्षिणायनात् पितृलोकं पितृलोकाच्चन्द्रमसं
 चन्द्रमसो वायुं वायोर्दृष्टिं दृष्टे रोषधयश्चैत-
 द्भूत्वा तस्य सङ्क्षये पुनरेवेमंल्लोकं प्रतिपद्यते ॥
 ८ (२१) ॥ ८ ॥

अथ ये हिंसासुत्सृज्य विद्यामाश्रित्य
 महत्तपस्तेपिरे ज्ञानोक्तानि वा कर्माणि कुर्वन्ति

तैऽर्चिरभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरङ्ग आपूर्यमाण-
 पक्षमापूर्यमाणपक्षादुदगयनमुदगयनाद्देवलो-
 कां देवलोकादादित्यमादित्याद्द्यूतं वैद्युताग्मा-
 नसं मानसः पुरुषो भूत्वा ब्रह्मलोकमभिसम्भवन्ति
 ते न पुनरावर्तन्ते शिष्टा दन्दशूका य इदं न
 जानन्ति तस्मादिदं वेदितव्यमथाप्याह ॥ ६
 (२२) ॥ ६ ॥

न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माक-
 मन्तरं बभूव । नीहारेण प्राहृता जल्पा
 चासुसुप उक्थशासश्चरन्ति ॥ न तं विद्यया
 विदुषो यमेवं विद्वांसो वदन्त्यक्षरं ब्रह्मणस्पति-
 मन्यद्युष्माकमन्तरमन्यदेषामन्तरं बभूवेति नी-
 हारेण प्राहृतास्तमसा जल्पा चासुसुप उक्-
 थशासः प्राणं सूर्यं यत्यथगामिनश्चरन्त्यवि-
 द्वांसः क्षेत्रज्ञमनुप्रवदन्त्यथाहो विद्वांसः क्षेत्र-
 ज्ञोऽनुकल्पते तस्य तपसा सहाप्रमादमेत्यथा-
 प्रव्यो भवति तेनासन्तमिच्छेत्तेन सख्यमि-
 मिच्छेदेष हि सखा श्रेष्ठः सञ्जानाति भूतं
 भवद्भविष्यदिति ज्ञाता कस्माज्जायतेः सखा
 कस्मात् सख्यतेः सह भूतेन्द्रियैः शेरते महा-

भूतानि सेन्द्रियाणि प्रज्ञया कर्म कारयतीति
 वा तस्य यदापः प्रतिष्ठाशीलसुपशम आत्मा
 ब्रह्मेति स ब्रह्मभूतो भवति साक्षिमात्रो व्यव-
 तिष्ठतेऽबन्धो ज्ञानकृतोऽथात्मनो महतः प्रथमं
 भूतनामधेयान्यनुक्रमिष्यामः ॥ १० (२३) ॥ १०

हंसः । धर्मः । यज्ञः । वेनः । मेघः ।
 कृमिः । भूमिः । विभुः । प्रभुः । शम्भुः । रामुः ।
 बधकर्मा । सोमः । भूतम् । भुवनम् । भवि-
 ष्यत् । आपः । महत् । व्योम । यशः । महः ।
 खणीकम् । खृतीकम् । खृतीकम् । सती-
 कम् । सतीनम् । गहनम् । गभौरम् । गह्वरम् ।
 कम् । अन्तम् । हविः । सद्म । सदनम् ।
 ऋतम् । योनिः । ऋतस्य योनिः । सत्यम् ।
 नीरम् । हविः । रयिः । सत् । पूर्णम् ।
 सर्वम् । अक्षितम् । बर्हिः । नाम । सर्पिः ।
 अपः । पवित्रम् । अऋतम् । इन्दुः । हेम ।
 स्वः । सर्गाः । शम्बरम् । अम्बरम् । वियत् ।
 व्योम । बर्हिः । धन्व । अन्तरिक्षम् । आका-
 शम् । आपः । पृथिवी । भूः । स्वयम्भूः ।
 अक्षः । पुष्करम् । सगरम् । समुद्रः । तपः ।

तेजः । सिन्धुः । अर्णवः । नाभिः । ऊधः ।
 वृक्षः । तत् । यत् । किम् । ब्रह्म । वरेण्यम् ।
 हंसः । आत्मा । भवन्ति । बधन्ति । अध्वान-
 नम् । यद्वाहिष्या । शरीराणि । अव्ययञ्च
 संस्कारुते । यज्ञः । आत्मा । भवति । यदेनं
 तन्वतेऽथैतं महान्तमात्मानमेतानि सूक्ता-
 न्येता ऋचोऽनुप्रवदन्ति ॥ ११ (२४) ॥ ११ ॥

सोमः पवते जनिता मतीनां जनिता
 दिवो जनिता पृथिव्याः । जनिताग्नेर्जनिता
 सूर्यस्य जनितेन्द्रस्य जनितोत विष्णोः ॥ सोमः
 पवते जनयिता मतीनां जनयिता दिवो जन-
 यिता पृथिव्या जनयिताग्नेर्जनयिता सूर्यस्य
 जनयितेन्द्रस्य जनयितोत विष्णोः सोमः
 पवते सोमः सूर्यः प्रसवनाज्जनिता मतीनां
 प्रकाशकर्मणामादित्यरश्मीनां दिवो द्योतन-
 कर्मणामादित्यरश्मीनां पृथिव्याः प्रथनकर्म-
 णामादित्यरश्मीनामग्नेर्गतिकर्मणामादित्यरश्मी-
 नां सूर्यस्य स्वीकरणकर्मणामादित्यर-
 श्मीनामिन्द्रस्यैश्वर्यकर्मणामादित्यरश्मीनां वि-
 ष्णोर्व्याप्तिकर्मणामादित्यरश्मीनामित्यधिदैवतम-

वाध्यात्मं सोम आत्माप्येतस्मादेवेन्द्रियाणां
जनितेत्यर्थः । अपि वा सर्वाभिर्विभूति-
भिर्विभूतत आत्मेत्यात्मगतिमाचष्टे ॥ १२ (२५)

॥ १२ ॥

ब्रह्मा देवानां पद्वीः कवीनामृषिर्वि-
प्राणां महिषो ऋगाणाम् । श्येनो गृधाणां
स्वधितिर्वनानां सोमः पवित्रमत्येति रेभन् ॥
ब्रह्मा देवानामित्येष हि ब्रह्मा भवति देवानां
देवनकर्मणामादित्यरश्मीनां पद्वीः कवीना-
मित्येष हि पदं वेत्ति कवीनां कवीयमा-
नानामादित्यरश्मीनामृषिर्विप्राणामित्येष हि
मृषिणो भवति विप्राणां व्यापनकर्मणामादि-
त्यरश्मीनां महिषो ऋगाणामित्येष हि महान्
भवति ऋगाणां मार्गणकर्मणामादित्यरश्मीनां
श्येनो गृधाणामिति श्येन आदित्यो भवति
श्यायतेर्गतिकर्मणो गृध्र आदित्यो भवति
गृध्यते स्थानकर्मणो यत एतस्मिंस्तिष्ठति स्वधि-
तिर्वनानामित्येष हि स्वयङ्कर्माण्यादित्यो धत्ते
वनानां वननकर्मणामादित्यरश्मीनां सोमः
पवित्रमत्येति रेभन्नित्येष हि पवित्रं रश्मीना-

मत्येति स्तूयमान एष एवैतत् सर्वमक्षर-
 मित्यधिदैवतमथाध्यात्मं ब्रह्मा देवानामित्यय-
 मपि ब्राह्मण भवति देवानां देवनकर्मणामिन्द्रि-
 याणां पदवीः कवीनामित्ययमपि पदं वेत्ति
 कवीनां कवीयमानानामिन्द्रियाणा ऋषिर्वि-
 प्राणामित्ययमप्युषिणो भवति विप्राणां
 व्यापनकर्मणामिन्द्रियाणां महिषो मृगाणा-
 मित्ययमपि महान् भवति मृगाणां मार्गण-
 कर्मणामिन्द्रियाणां श्येनो गृधाणामिति
 श्येन आत्मा भवति श्यायतेर्ज्ञानकर्मणो गृधा-
 णीन्द्रियाणि गृध्यतेर्ज्ञानकर्मणो यत एतस्मिं-
 स्तिष्ठति स्वधितिर्वनानामित्ययमपि स्वयङ्क-
 र्माण्यात्मनि धत्ते वनानां वननकर्मणामिन्द्रि-
 याणां सोमः पवित्रमत्येति रेभन्नित्ययमपि
 पवित्रमिन्द्रियाण्यत्येति स्तूयमानोऽयमेवैतत्
 सर्वमनुभवत्यात्मगतिमाचष्टे ॥ १३(२६) ॥ १३॥

तिष्ठो वाच ईरयति प्र वङ्गि कृतस्य
 धीतिं ब्रह्मणो मनीषाम् । गावो यन्ति गोपतिं
 पृच्छमानाः सोमं यन्ति मतयो वावशानाः ॥
 वङ्गिरादित्यो भवति स तिष्ठो वाचः प्रेरय-

तृचो यजूषि सामान्युतस्यादित्यस्य कर्माणि
ब्रह्मणो मतान्येष एवैतत् सर्वमक्षरमित्यधि-
दवतमथाध्यात्मं वङ्गिरात्मा भवति स तिस्रो
वाच ईरयति प्रेरयति विद्यामतिबुद्धिमतामृत-
स्यात्मनः कर्माणि ब्रह्मणो मतान्ययमेवैतत्
सर्वमनुभवत्यत्म गतिमाचष्टे ॥ १४ (२७) ॥१४॥

सोमं गावो धेनवो वावशानाः सोमं
विप्रा मतिभिः पृच्छमानाः । सोमः सुतः पूयते
अज्यमानः सोमे अर्कास्त्रिष्टुभः सन्नवन्ते ॥
एत एव सोमं गावो धेनवो रश्मयो वावश्य-
मानाः कामयमाना आदित्यं यन्त्येवमेव सोमं
विप्रा रश्मयो मतिभिः पृच्छमानाः कामय-
माना आदित्यं यन्त्येवमेव सोमः सुतः पूयते
अज्यमान एतमेवाकाश्च त्रिष्टुभश्च सन्नवन्ते
तत एतस्मिन्नादित्य एकं भवन्तीत्यधिदैवत-
मथाध्यात्ममेत एव सोमं गावो धेनव इन्द्रि-
याणि वावश्यमानानि कामयमानान्यात्मानं
यन्त्येवमेव सोमं विप्रा इन्द्रियाणि मतिभिः
पृच्छमानानि कामयमानान्यात्मानं यन्त्येव-
मेव सोमः सुतः पूयते अज्यमान इममेवात्मा

च सप्त ऋषयश्च सन्नवन्ते तानीमान्येतस्मिन्ना-
त्मन्येकं भवन्तीत्यात्म_गतिमाचष्टे ॥ १५ (२८)

॥ १५ ॥

अक्रान् समुद्रः प्रथमे विधर्मं जनयन्
प्रजा भुवनस्य राजा । वृषा पवित्रे अधि
सानो अय्ये' बृहत् सोमो' वावृधे सुवान
इन्दुः ॥ अत्यक्रमीत् समुद्र आदित्यः परमे
व्यवने वर्षकर्मणा जनयन् प्रजा भुवनस्य राजा
सर्वस्य राजा वृषा पवित्रे अधि सानो अय्ये
बृहत् सोमो वावृधे सुवान इन्दुरित्यधिदैवत-
मथाध्यात्ममत्यक्रमीत् समुद्र आत्मा परमे
व्यवने ज्ञानकर्मणा जनयन् प्रजा भुवनस्य
राजा सर्वस्य राजा वृषा पवित्रे अधि सानो
अय्ये महत् सोमो वावृधे सुवान इन्दुरित्या-
त्म_गतिमाचष्टे ॥ १६ (२९) ॥ १६ ॥

महत्तत्सोमो' महिषश्चकारापां यद्गर्भो-
ऽष्टणीत देवान् । अदधादिन्द्रे पवमान् ओजो-
ऽजनयत्सूय्यं ज्योतिरिन्दुः ॥ महत्तत् सोमो
महिषश्चकारापां यद्गर्भोऽष्टणीत देवानामाधि-
पत्यमदधादिन्द्रे पवमान् ओजोऽजनयत्सूय्यं

ज्योतिरिन्दु रादित्य इन्दु रात्मा ॥ १७ (३०) ॥

१७ ॥

विधुन्द'द्राणं समने बहूनां युवानं सन्तं
पलितो जगार । देवस्य पश्य काव्यं महि-
त्वाद्या ममार स ह्यः समान ॥ विधुं विधम-
नशीलं दद्राणं दमनशीलं युवानं चन्द्रमसं
पलित आदित्यो गिरति सद्यो म्रियते स
दिवा समुदितेत्यधिदैवतमथाध्यत्मं विधुं विध-
मनशीलं दद्राणं दमनशीलं युवानं महान्तं
पलित आत्मा गिरति रात्रौ म्रियते रात्रिः
समुदितेत्यात्म गतिमाचष्टे ॥ १८ (३१) ॥ १८॥

साकञ्जानां सप्तमहाहुरेकजं पलित्यमा
क्वषयो देवजा इति । तेषामिष्टानि विहि-
तानि धामश स्यात्ते रेजन्ते विकृतानि
रूपशः ॥ सहजातानां षष्ठाष्टषीणामादित्यः
सप्तमस्येषामिष्टानि वा कान्तानि वा क्रान्तानि
वा गतानि वा मतानि वा नतानि वाद्भिः सह
सम्प्लोदन्ते यत्रैतानि सप्तषट्षीणानि ज्योतींषि
तेभ्यः पर आदित्यस्तान्येतस्मिन्नेकं भवन्तीत्य-
धिदैवतमथाध्यात्मं सहजातानां षष्णामिन्द्र-

याणामात्मा सप्तमस्त्रेषामिष्टानि वा कान्तानि वा क्रान्तानि वा गतानि वा मतानि वा नतानि वान्नेन सह सम्भोदन्ते यत्रेमानि सप्तकृषीणानीन्द्रियाण्येभ्यः पर आत्मा तस्मिन्नेकं भवन्तीत्यात्म गतिमाचष्टे ॥ १६ (३२) ॥

१६ ॥

इति नैरुक्ते त्रयोदशस्यैव द्वितीयः पादः समाप्तः ॥

अथ तृतीयः पादः ।

स्त्रियः सतीस्ता उभे पुंस आहुः पश्यदक्षश्वान्न वि चेतदन्वः । कविर्यः पुत्रः स इमा चिकेत यस्ता विजानात् स पितुष्प्रितासत् ॥
स्त्रिय एवैताः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धहारिण्यस्ता असुं पुंशब्देन निराहारः प्राण इति पश्यन् कष्टान्न विजानात्यन्वः कविर्यः पुत्रः स इमा जानाति यः स इमां जानाति स पितुष्प्रितासदित्यात्मगतिमाचष्टे ॥ २० (३३) ॥ १ ॥

सप्तार्द्धगर्भा भुवनस्य रेतो विष्णोस्तिष्ठन्ति प्रदिशा विधर्मणि । ते धीतिभिर्मनसा ते विश्वितः परि भुवः परिभवन्ति विश्वतः ॥

सप्तैतानादित्यरश्मौनयमादित्यो गिरति मध्य-
स्थानोर्द्धशब्दो यान्यस्त्रिंस्तिष्ठन्ति तानि धीति-
भिश्च मनसा च विपर्ययन्ति परिभुवः परि-
भवन्ति सर्वाणि कर्माणि वर्षकर्मणेत्यधिदैवत-
मथाध्यात्मं सप्तेमानौन्द्रियाण्ययमात्मा गिरति
मध्यस्थानोर्द्धशब्दो यान्यस्त्रिंस्तिष्ठन्ति तानि
धीतिभिश्च मनसा च विपर्ययन्ति परिभुवः
परिभवन्ति सर्वाण्यौन्द्रियाणि ज्ञानकर्मणेत्या-
त्मगतिमाचष्टे ॥ २१ (३४) ॥ २ ॥

न विजानामि यदि वेदमस्त्रिं निणयः
सन्नद्धो मनसा चरामि । यदा मार्गन् प्रथमजा
ऋतस्यादिद्वाचो ऋन्नुवे भागमस्याः ॥ न
विजानामि यदि वेदमस्त्रिं निणयः प्रसन्नद्धो
मनसा चरामि न हि विजानन् बुद्धिमतः
पुष्टिः पुत्रः परिवेदयन्तेऽयमादित्योऽयमात्मा
॥ २२ (३५) ॥ ३ ॥

अप्राङ् प्राङ् इति स्वधया गृभीतोऽमर्त्यो
मर्त्येना सयोनिः । ता शश्वन्ता विष्वचीना
वियन्तान्यश्चिक्वुर्न निचिक्वुरन्यम् ॥
अप्राञ्चयति प्राञ्चयति स्वधया गृभीतोऽमर्त्यो

आदित्यो मर्त्ये^न मनसा सह तौ शश्वद्गामिनौ
 विश्वगामिनौ बहुगामिनौ वा पश्यत्यादित्यं न
 चन्द्रमसमित्यधिदैवतमथाध्यात्ममपाञ्चयति प्रा-
 ञ्चयति स्वधया गृभीतोऽमर्त्यं आत्मा मर्त्ये^न
 मनसा सह तौ शश्वद्गामिनौ विश्वगामिनौ
 बहुगामिनौ वा पश्यत्यात्मानं न मन इत्या-
 त्मगतिमाचष्टे ॥ २३ (३६) ॥ ४ ॥

तदिदास भुवनेषु ज्येष्ठं यतो जज्ञ उग्र-
 स्वेषनृमृणः । सद्यो जज्ञानो निरिणाति
 शत्रून्नु यं विश्वे मदन्त्युमाः ॥ तद्भवति भूतेषु
 भुवनेषु ज्येष्ठमादित्यं यतो जज्ञ उग्रस्वेष-
 नृमृणो दीप्तिनृमृणः सद्यो जज्ञानो निरिणाति
 शत्रूनि निरिणातिः प्रीतिकर्मा दीप्तिकर्मा
 वानुमदन्ति यं विश्व ऊमा इत्यधिदैवतमथा-
 ध्यात्मं तद्भवति भूतेषु ज्येष्ठमव्यक्तं यतो
 जायत उग्रस्वेषनृमृणो ज्ञाननृमृणः सद्यो
 जज्ञानो निरिणाति शत्रूनि निरिणातिः
 प्रीतिकर्मा दीप्तिकर्मा वानुमदन्ति यं सर्व ऊमा
 इत्यात्मगतिमाचष्टे ॥ २४ (३७) ॥ ५ ॥

को अद्य युङ्क्ते धुरिगा ऋतस्य शिमी'

वतो' भामिनो' दुर्हृणायून् । आसन्निषून्
 हृत्स्वसो' मयोभून्य एषां भृत्या मृणधत्स
 जी'वात् ॥ क आदित्यो धुरि गा युङ्क्ते
 रश्मीन् कर्मवतो भानुमतो दुराधर्षानसून्य
 सुनवन्तीषूनिषुणवन्ति मयोभूनि सुखभूनि य
 इमं सम्भृतं वेद कथं स जीवतीत्यधिदैवतमथा-
 ध्यात्मं क आत्मा धुरि गा युङ्क्ते इन्द्रियाणि
 कर्मवन्ति भानुमन्ति दुराधर्षानसून्य सुनवन्ती-
 षूनिषुणवन्ति मयोभूनि सुखभूनि य इमानि
 सम्भृतानि वेद चिरं स जीवतीत्यात्मगतिः-
 माचष्टे ॥ २५ (३८) ॥ ६ ॥

क ईषते, तुज्यते को विभाय को मंसते
 सन्तमिन्द्रं को अन्ति । कस्तोकाय क इभा-
 योत रायेऽधिब्रवत्तन्वेऽ' को जनाय ॥ क
 एव गच्छति को ददाति को विभेति को मंसते
 सन्तमिन्द्रं कस्तोकायापत्याय महते च नो
 रणाय रमणीयाय दर्शनीयाय ॥२६ (३८)॥७॥

को अग्निमौ'ट्टे हविषा घृतेन सुचा
 यजाता ऋतुभिर्ध्रु'वेभिः । कषौ' देवा आ-
 वहानाशु होम को मंसते वीतिहो'चः

सुदेवः ॥ क आदित्यं पूजयति हविषा च
 घृतेन च स्रुचा यजाता ऋतुभिर्ध्रुवेभिरिति
 कस्मै देवा आवहानाशु होमार्थान् को मंसते
 वीतिहोत्रः सुदेवः कल्याणदेव इत्यधिदैवत-
 मथाध्यात्मं क आत्मानं पूजयति हविषा च
 घृतेन च स्रुचा यजाता ऋतुभिर्ध्रुवेभिरिति
 कस्मै देवा आवहानाशु होमार्थान् को मंसते
 वीतिहोत्रः सुप्रज्ञः कल्याणप्रज्ञ इत्यात्मगति-
 माचष्टे ॥ २७ (४०) ॥ ८ ॥

त्वमङ्ग प्र शंसिषो देवः शविष्ठमर्त्यम् ।
 न त्वदन्यो मभवन्नस्ति मर्डितेन्द्र ब्रवीमि ते
 वचः ॥ त्वमङ्ग प्रशंसीदेवः शविष्ठ मर्त्यं न
 त्वदन्योऽस्ति मभवन् पाता वा पालयिता वा
 जेता वा सुखयिता वेन्द्र ब्रवीमि ते वच इति
 स्तुतिसंयुक्तम् ॥ २८ (४१) ६ ॥
 इति निरुक्ते त्रयोदशाध्यायस्यैव तृतीयः पादः ॥

अथ चतुर्थः पादः ।

हंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्भोता वेदि-
 षदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरुसद्वतसद्वयो मस-

दृञ्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतम् ॥ हंस
इति हंसा सूर्यरश्मयः परमात्मा परं ज्योतिः
पृथिवी व्याप्तेति व्याप्तं सर्वं व्याप्तं वननकर्मणा-
नभ्यासेनादित्यमण्डलेनेति त्ययतीति लोको त्य-
यतीति हंसयन्त्ययतीति हंसाः परमहंसाः पर-
मात्मा सूर्यरश्मिभिः प्रभूत गभीर वसतीति
त्रिभिर्वसतीति वा रश्मिर्वसतीति वावर्द्धिर्वस-
तीति वा सुवर्णरेताः पूषा गर्भा रिभेति रिभन्ता
वनकुटिलानि कुटन्ता रिभन्तान्तरिक्षा चरत्य-
थान्तरिक्षा चरदिति दिवि भुवि गमनं वा सु-
भानुः सुप्रभूतो होतादित्यस्य गता भवन्त्यतिधि-
दुरोणसत् सर्वे दुरोणसद् द्रवं सर्वे रसा विक-
र्षयति रश्मिर्विकर्षयति वद्धिर्विकर्षयति वनन-
म्भवत्यम्बुगोजा अद्रिगोजा धरित्रिगोजाः सर्वे
गोजा ऋतजा बहुशब्दा भवन्ति निगमो निग-
मव्यति भवत्युषे निर्वचनाय ॥ २६ (४२) ॥ १ ॥

द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं दक्षं परि-
षस्वजाते । तयो रन्यः पिप्पलं खादित्यनन्नन्नन्यो
अभिचाकशीति ॥ द्वौ द्वौ प्रतिष्ठितौ सुकृतौ
धर्मकर्तारौ दुष्कृतं पापं परिसारकभित्या-

क्षते सुपर्णा सयुजा सखायेत्यात्मानं दुरात्मानं
परमात्मानं प्रत्युत्तिष्ठति शरीर एव तज्जायते
वृक्षं रक्ष शरीरं वृक्षं पक्षौ प्रतिष्ठापयति तयो-
रन्यद्भुक्तान्नमनन्नन्यां सरूपतां सलोकताम-
श्रुते य एवं विद्वाननन्नन्यो अभिचाकशीती-
त्यात्मगतिमाचष्टे ॥ ३० (४३) ॥ २ ॥

आयाहीन्द्र पथिभिरालितेभिर्यज्ञमिमं
नो' भागधेयञ्जुषस्व । तृप्तां जु'हुर्मातु'लस्येव
योषा' भागस्ते पैतृ'ष्वसेयी' वृपामिव ॥
आगमिष्यन्ति शक्रो देवतास्तास्त्रिभिस्तीर्थैभिः
शक्रप्रतरैरीलितेभिस्त्रिभिस्तीर्थैर्यज्ञमिमन्दो यज्ञ-
भागमग्नीषोमभागाविन्द्रो जुषस्व तृप्तमेवं
मातुलयोगकन्या भागं सतृ'केव सा या देवता-
स्तास्तत्स्थाने शक्रं निदर्शतिम् ॥ ३१ (४४) ॥३

विप्रं विप्रासोऽवसे देवं मर्त्यां स ऊतये' ।
अग्निं गौर्भिर्ह'वामहे ॥ विप्रं विप्रासोऽवसे
विदुर्वेदं विन्दतेवेदितव्यं विमलशरीरेण
वायुना विप्रस्तु हृत्पद्मनिलयस्थितमकारसं-
हितमुकारं पृथयेन्मकारनिलयं गतं विप्रं
प्राणेषु विन्दुसिक्तं विकसितं वक्रितेजःप्रभङ्ग-

नकपद्मेष्वमृतशरीरममृतजातस्थितममृतवाचा-
मृतसुखे वदन्ति । अग्निङ्गीभिर्हं वामहे ।
अग्निं सम्बोधयेदग्निः सवा देवता इति तस्यो-
त्तरा भूयसे निर्वचनाय ॥ ३२ (४५) ॥ ४ ॥

जातवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो
निदहाति वेदः । स नः पषदतिदुर्गाणि
विष्वा नावेव सिन्धुं दुरितात्यग्निः ॥ जातवे-
दस इति जातमिदं सर्वं सचराचरं स्थित्युत्प-
त्तिप्रलयन्यायेनाच्छाय सुनवाम सोममिति
प्रसवेनाभिषवाय सोमं राजानममृतमराती-
यतो यज्ञार्थमिति स्यो निष्पये निदहाति
दहति भस्मीकरोति सोमो दददित्यर्थः । स
नः पषदतिदुर्गाणि दुर्गमनानि स्थानानि
नावेव सिन्धुं यथा कञ्चित्कर्णधारो नावेव
सिन्धोः स्यन्दनान्दरीं जलदुर्गां महाकूलान्ता-
रयति दुरितात्यग्निरिति तानि तारयति
तस्यैषापरा भवति ॥ ३३ (४६) ॥ ५ ॥

इदन्तेऽन्याभिरसमानसद्भिर्याः काश्च
सिन्धुं प्रवहन्ति नद्यः । सर्षी जीर्णमिव
त्वच् जहाति पापं सशिरस्कोऽभ्युपेत्य ॥

इदन्तेऽन्याभिर समानाभिर्याः काश्च सिन्धुं
पतिं कृत्वा नद्यो वहन्ति सर्पो जीर्णामिव
सर्पस्त्वचन्त्यजति पापं त्यजन्त्याप आप्नोते-
स्तासामेषा भवति ॥ ३४ (४७) ॥ ६ ॥

अम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।
उर्वारुकमिव बन्धनान् मृत्योर्मुक्षीय मा
मृतात् ॥ त्र्यम्बको रुद्रस्तं त्र्यम्बकं यजामहे
सुगन्धिं सुगन्धिं सुष्टुगन्धिं पुष्टिवर्धनं पुष्टि-
कारकमिवोर्वारुकमिव फलं बन्धनादारोध-
नान्मृत्योः सकाशान्मुञ्चस्व मां कस्मादित्येषा
मितरेषापरा भवति ॥ ३५ (४५) ॥ ७ ॥

शतं जीव शरदो वर्द्धमानः शतं हेम-
न्ताञ्छत सु वसन्तान् । शतमिन्द्राग्नी
सविता बृहस्पतिः शतायुषा हविषेमं पुनर्देः ॥
शतं जीव शरदो वर्द्धमान इत्यपि निगमो
भवति शतमिति शतन्दौर्धमायुर्मरुत एना
वर्द्धयन्ति शतमेनमेव शतात्मानं भवति शत-
मनन्तं भवति शतमैश्वर्यं भवति शतमिति
शतं दौर्धमायुः ॥ ३६ (४६) ॥ ८ ॥

मा ते राधांसि मा त जतयो वसो-

ऽस्मान् कदाच॑ना द॑भन् । विश्वा॑ च न उपमि-
 मीहि॑ मानुष॑ वसू॑नि चर्ष॑णिभ्य॑ आ ॥ मा
 च ते धामानि॑ मा च ते कदा च नः॑ सरिषुः
 सर्वाणि॑ प्रज्ञानान्युपमानाय॑ मनुष्यहितोऽय-
 मादित्योऽयमात्माऽथैतदनुप्रवदन्त्यथैतं॑ महान्त-
 मात्मानमेषर्गणः॑ प्रवदति वैश्वकर्मणे॑ देवा-
 नान्नु वयञ्ज्ञानानासदासीन्नो॑ सदासीत्तदानी-
 मिति च सैषात्मजिज्ञासा॑ सैषा सर्वभूतजि-
 ज्ञासा ब्रह्मणः॑ सारिष्टं॑ सरूपतां॑ सलोकतां॑
 गमयति॑ य एवं वेद॑ नमो ब्रह्मणे॑ नमो महते
 भूताय॑ नमः॑ पारस्कराय॑ नमो॑ यास्काय॑ ब्रह्म
 शुक्लमसीय॑ ब्रह्म शुक्लमसीय॑ ॥ ३७ (५०) ॥ ६

१ २ ३
 व्याख्यातन्दैवतमग्निरस्मिजन्मनापश्यद्गो-

४ ५ ६
 पामाकाशगुणस्तम्परिवर्त्तमानंसयद्यनुरुध्यते-

७ ८ ९
 ऽष्टोत्तरमथयेहिंसामाश्रित्याथयेहिंसासुत्सृज्य-

१० ११ १२ १३ १४
 नतंहंसोषर्मःसोमःपवतेब्रह्मादेवानान्तिस्त्रोवाच-

१५ १६ १७ १८
 ईरयतिसोमङ्गावोऽक्रान्महत्तसोमोविधुन्दद्राणं-
 १९ २० २१ २२ २३
 साकञ्चानां स्त्रियःसतीःसप्तार्द्धगर्भानविजानाम्य-
 २४ २५ २६ २७
 पाङ्प्राङ्तेतितदिदासकोअद्ययुङ्क्तेकर्षतेको-
 २८ २९ ३० ३१
 अग्निमीदृत्वमङ्गहंसः शुचिषद्वासुपर्णाऽऽयाही-
 ३२ ३३ ३४ ३५
 न्द्रविप्रंविप्रासोजातवेदसद्दन्तेन्याभिस्यम्बकं-
 ३६ ३७
 शतञ्जीवमातेराधांसीति सप्तचिंशत् ॥

(१) (२) (३) (४) (५)

अथेमायद्दद्यावोयदुदञ्चोविहिंसोतोसृण्ये-

(६) (७) (८) (९) (१०)

वतरत्सञ्चत्वारिष्टद्गास्वयन्तञ्चत्वारिवागृचोअ-

(११) (१२) (१३) (१४)

क्षरआदित्यद्वयक्षरन्नक्षरतिहृदातश्चेषुव्याख्या-

(१५) (१६) (१७)

तन्दैवतमग्निरस्मिजन्मानापश्यङ्गोपामाकाशगु-

(१८) (१९) (२०) (२१)

णस्तम्परिवर्त्तमानंसयद्यनुरुध्यतेऽष्टोत्तरमथयेहिं-

(२२) (२३) (२४) (२५)

सामाश्रित्याथयेहिंसामुत्सृज्यनतंहंसोषर्मःसोमः-

(२६) (२७) (२८)
 पवतेब्रह्मादेवानान्तिस्त्रोवाचद्देवतिसोमङ्गावो-
 (२९) (३०) (३१) (३२) (३३)
 ऽक्रान्महसत्सोमोविधुन्दद्राणंसाकञ्जानांस्त्रियः-
 (३४) (३५) (३६) (३७)
 सतीःसप्तार्धगर्भानविजानाम्यपाङ् प्राङ् तित-
 (३८) (३९) (४०) (४१)
 दिदासकोअद्ययुङ्क्ते कर्द्दपतेकोअग्निमीदृत्वम-
 (४२) (४३) (४४) (४५)
 ङ्गहंसः शुचिषद्द्विसुपर्णाऽऽहीन्द्र विप्रंविप्रा-
 (४६) (४७) (४८) (४९) (५०)
 सोजातवेदसद्दन्तेन्याभिरुव्यम्बकंशतंजीवमाते-
 राधांसौति पञ्चाशत् ॥

इति निरुक्ते चतुर्दशाध्यायः समाप्तः ॥ १४ ॥

(ऊर्ध्वमार्गगतिप्रकरणं समाप्तम् ।)

इति नैरुक्तं द्वितीय-परिशिष्टं समाप्तम् ॥

(इति परिशिष्टम्)
